

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud</u>	<u>Bladzijde</u>
	I (Mededelingen)	
	EUROPEES PARLEMENT	
	SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD	
(2000/C 330 E/001)	E-0466/99 van Georg Jarzembowski aan de Commissie Betreft: Verkommerde nieuwbouw bijscholingscentrum Ayios Dimitrios (Pilion, Griekenland) (Aanvullend antwoord)	1
(2000/C 330 E/002)	E-1482/99 van Lucio Manisco aan de Commissie Betreft: Het lot van de ambtenaar van de Commissie Paul van Buitenen	2
(2000/C 330 E/003)	P-1890/99 van Pietro-Paolo Mennea aan de Commissie Betreft: Aanleg van dienstverleningsfaciliteiten bij het „Castel del Monte” (Aanvullend antwoord)	3
(2000/C 330 E/004)	E-1962/99 van Gerhard Hager aan de Commissie Betreft: Efficiency van de toekennings- en controlemechanismen bij subsidie aan projecten	4
(2000/C 330 E/005)	E-2065/99 van Umberto Bossi aan de Commissie Betreft: Voorstellen tot wijziging van de richtlijn inzake voor menselijke voeding bestemde honing	5
(2000/C 330 E/006)	E-2075/99 van Agnes Schierhuber aan de Commissie Betreft: Liberalisering in het kader van de WTO-onderhandelingen (Aanvullend antwoord)	7
(2000/C 330 E/007)	E-2136/99 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Vertaling van de geharmoniseerde normen die voortvloeien uit de liftrichtlijn in de elf officiële EU-talen	8
(2000/C 330 E/008)	E-2361/99 van Theresa Villiers aan de Commissie Betreft: Richtlijn van de Raad 96/29/Euratom	9
(2000/C 330 E/009)	E-2399/99 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Sanering van de historische asbestvervuiling in de Europese Unie	10
(2000/C 330 E/010)	P-2451/99 van Elly Plooij-van Gorsel aan de Commissie Betreft: Overlappings van vergaderingen van Commissie en Europees Parlement	11

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2000/C 330 E/011)	E-2486/99 van Joachim Wuermeling en Maria Berger aan de Commissie Betreft: Uitbreiding naar het Oosten – aankondiging van een steuninstrument voor grensregio's door Günther Verheugen	12
(2000/C 330 E/012)	E-2491/99 van Pere Esteve aan de Commissie Betreft: Overheveling rivierwater in Europa	13
(2000/C 330 E/013)	E-2503/99 van Michl Ebner aan de Commissie Betreft: Minimumnormen voor de bescherming van legkippen	14
(2000/C 330 E/014)	E-2504/99 van Astrid Thors aan de Commissie Betreft: Nieuwe voor het milieu schadelijke giftige stoffen ontdekt	15
(2000/C 330 E/015)	E-2510/99 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Behoeftte aan communautaire regelgeving om een efficiënt en duurzaam gebruik van de watervoorraden te garanderen	16
(2000/C 330 E/016)	E-2531/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Oprichting van een centrum voor de bevordering van klassieke studies en het onderwijs in Oud-Grieks en Latijn op de scholen (Aanvullend antwoord)	17
(2000/C 330 E/017)	E-2536/99 van Heidi Hautala aan de Commissie Betreft: De positie van het onderwijs van het Fins in de EU-instellingen	18
(2000/C 330 E/018)	E-2538/99 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: Overschrijding van het melkquotum in de Autonome Regio Azoren	19
(2000/C 330 E/019)	P-2541/99 van Mario Mantovani aan de Commissie Betreft: Vaststelling prijzen geneesmiddelen in Italië	20
(2000/C 330 E/020)	E-2555/99 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Normen voor het reizen per spoor	20
(2000/C 330 E/021)	E-2557/99 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Afvalrecycling	21
(2000/C 330 E/022)	E-2558/99 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Stimuleren van afvalrecycling	21
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-2557/99 en E-2558/99	21
(2000/C 330 E/023)	E-2559/99 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Invlaggen	22
(2000/C 330 E/024)	E-2572/99 van Markus Ferber aan de Commissie Betreft: Prijzen van vluchten binnen de EU	23
(2000/C 330 E/025)	E-2585/99 van Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Gegevens over nucleaire zeevervuiling	24
(2000/C 330 E/026)	E-2586/99 van Marialiese Flemming aan de Commissie Betreft: VN-Verdrag over de rechten van het kind	25
(2000/C 330 E/027)	E-2594/99 van Daniel Hannan aan de Commissie Betreft: Vuilverbrandingsinstallatie in Ridham Dock	25
(2000/C 330 E/028)	E-2611/99 van Markus Ferber aan de Commissie Betreft: Opdrachtverlening koeriersdiensten in de Europese Commissie	26
(2000/C 330 E/029)	E-2617/99 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Milieueffecten van toename van het Britse schapenbestand	27
(2000/C 330 E/030)	E-2623/99 van Olivier Dupuis aan de Commissie Betreft: Stand van uitvoering van het project voor de aanleg van de Trans-Europese spoorlijn Lyon-Turijn-Milaan-Verona-Venetië-Trieste	27
(2000/C 330 E/031)	E-2626/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Nieuwe dienstregeling van de ATAC en toename van de milieuhinder in Rome	28

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2000/C 330 E/032)	E-2636/99 van Hans-Peter Mayer aan de Commissie Betreft: Hernieuwbare energiebronnen – plannen van de Commissie	30
(2000/C 330 E/033)	E-2639/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Commissievoorstellen voor de gemeenschappelijke martordening voor katoen	31
(2000/C 330 E/034)	E-2641/99 van Elizabeth Lynne aan de Commissie Betreft: Gezondheid en veiligheid in de gebouwen van de Europese instellingen	32
(2000/C 330 E/035)	E-2643/99 van Andrew Duff aan de Commissie Betreft: Regels en voorschriften voor inspectie van slachthuizen in het Verenigd Koninkrijk	33
(2000/C 330 E/036)	E-2644/99 van Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya aan de Commissie Betreft: URBAN-programma	34
(2000/C 330 E/037)	E-2646/99 van Reinhold Messner aan de Commissie Betreft: Verbindingsweg E78-E45 Val del Cerfone	34
(2000/C 330 E/038)	E-2650/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Geluidshinder via Peccioli/via Chiusi	35
(2000/C 330 E/039)	E-2651/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Luchtverontreiniging in Rome	36
(2000/C 330 E/040)	E-2652/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Betrouwbaarheid van airbags	37
(2000/C 330 E/041)	E-2657/99 van António Campos aan de Commissie Betreft: Gemeenschappelijk landbouwbeleid	38
(2000/C 330 E/042)	E-2664/99 van Proinsias De Rossa aan de Commissie Betreft: Informatie over het programma URBAN	39
(2000/C 330 E/043)	E-2672/99 van Jürgen Zimmerling aan de Commissie Betreft: Steunverlening doelstelling 2	40
(2000/C 330 E/044)	E-2674/99 van Jillian Evans aan de Commissie Betreft: Mogelijke gevolgen voor de gezondheid van installaties die vuil verbranden ten behoeve van de energie-opwekking	40
(2000/C 330 E/045)	E-2700/99 van Alexander de Roo, Torben Lund en Cristina García-Orcoyen Tormo aan de Commissie Betreft: Herziening van richtlijn 94/62/EG betreffende verpakking en verpakkingsafval	41
(2000/C 330 E/046)	E-2705/99 van Ian Hudgton aan de Commissie Betreft: Visserij: hertoewijzing van FIOV-kredieten	42
(2000/C 330 E/047)	E-2706/99 van Ian Hudgton aan de Commissie Betreft: Visserij: FIOV en het VK	42
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-2705/99 en E-2706/99	43
(2000/C 330 E/048)	E-2721/99 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Vergiftiging van beschermde vogels in Spanje	43
(2000/C 330 E/049)	E-2740/99 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Het chemiebedrijf Elf-Atochem in Boretto in Reggio Emilia (Emilia-Romagna, Italië)	44
(2000/C 330 E/050)	E-2748/99 van Gérard Deprez aan de Commissie Betreft: Gemeenschappelijke regels voor compensatie bij instapweigering in het geregeld luchtvervoer	45
(2000/C 330 E/051)	E-2761/99 van Mauro Nobilia aan de Commissie Betreft: Subsidies voor de zeevaartdiensten naar de eilanden (art. 88, lid 2 van het EG-Verdrag inzake steunmaatregelen C/64/99 – ex NN 68/99)	46
(2000/C 330 E/052)	E-2768/99 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Onderhoud Europese waterwegen	47

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2000/C 330 E/053)	E-2769/99 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Opname projecten binnenscheepvaart in de prioriteitenlijst van de TEN's	48
(2000/C 330 E/054)	P-2771/99 van Mario Mastella aan de Commissie Betreft: Verondersteld Europees verbod op het gebruik van met houtskool gestookte ovens	49
(2000/C 330 E/055)	E-2782/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Maatregelen tegen het dumpen van staalproducten door derde landen	50
(2000/C 330 E/056)	E-2804/99 van Jorge Hernández Mollar aan de Commissie Betreft: Bezorgdheid van de communautaire avocadoproducenten naar aanleiding van de overeenkomst EU-Mexico	52
(2000/C 330 E/057)	E-2807/99 van Jean-Claude Fruteau aan de Commissie Betreft: GMO bananen	53
(2000/C 330 E/058)	E-2813/99 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: Beheer van de aanbestedingen voor financieringen in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid	54
(2000/C 330 E/059)	E-2814/99 van Theodorus Bouwman en Alexander de Roo aan de Commissie Betreft: IJzeren Rijn? treinen dwars door Nederlandse natuurgebieden?	55
(2000/C 330 E/060)	P-2816/99 van Roy Perry aan de Commissie Betreft: Interreg en de randgebieden aan de kust	55
(2000/C 330 E/061)	E-2820/99 van Helle Thorning-Schmidt aan de Commissie Betreft: Asbestverbod	56
(2000/C 330 E/062)	E-2821/99 van Herbert Bösch aan de Commissie Betreft: Administratief onderzoek van OLAF bij de Europese Centrale Bank en de Europese Investeringsbank . . .	57
(2000/C 330 E/063)	E-2822/99 van Herbert Bösch aan de Commissie Betreft: Administratief onderzoek van OLAF bij de Europese Investeringsbank	58
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-2821/99 en E-2822/99	58
(2000/C 330 E/064)	E-2823/99 van Herbert Bösch aan de Commissie Betreft: Financiële bijstand aan innoverende en werkgelegenheidscheppende KMO's	58
(2000/C 330 E/065)	E-2825/99 van Emilia Müller aan de Commissie Betreft: Voltooiing van de autosnelweg A6 Amberg-Waidhaus	60
(2000/C 330 E/066)	E-2826/99 van Ioannis Souladakis aan de Raad Betreft: Plunderingen en smokkel van kostbaarheden in Kosovo	61
(2000/C 330 E/067)	E-2840/99 van Eija-Riitta Korhola aan de Commissie Betreft: Totale aantal aanvragen voor onderzoek naar klimaatverandering dat is ontvangen in de eerste ronde van oproepen om voorstellen in te dienen	62
(2000/C 330 E/068)	E-2850/99 van Bartho Pronk aan de Commissie Betreft: Omzetting van rijbewijzen voor migrerende werknemers	62
(2000/C 330 E/069)	E-2863/99 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Milieueffect van de zuidelijke variante van de snelweg Oropesa-Cabanes (Spanje)	63
(2000/C 330 E/070)	E-2865/99 van Luis Berenguer Fuster aan de Commissie Betreft: Structuur van de Spaanse elektriciteitsmarkt en kosten van de overgang naar de vrije concurrentie	64
(2000/C 330 E/071)	E-0001/00 van Brigitte Langenhagen aan de Commissie Betreft: Omzetting toegang tot het net overeenkomstig EU-richtlijn 96/92/EG van 19 december 1996, voorwaarden voor het doorleiden van stroom voor onafhankelijke elektriciteitshandelars	65
(2000/C 330 E/072)	E-0003/00 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Wijnaccijns in Ierland	66

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2000/C 330 E/073)	P-0008/00 van Margrietus van den Berg aan de Commissie Betreft: CITES-onderhandelingen 2000	66
(2000/C 330 E/074)	E-0017/00 van Bart Staes aan de Raad Betreft: Olielozingen op zee	67
(2000/C 330 E/075)	E-0018/00 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Olielozingen op zee	68
(2000/C 330 E/076)	E-0019/00 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Geweigerde voedselhulp ten laste van het Echo-budget	69
(2000/C 330 E/077)	E-0034/00 van Glenys Kinnock aan de Commissie Betreft: Gevolgen van het gebruik van glyfosaat voor het milieu en de biodiversiteit	71
(2000/C 330 E/078)	E-0035/00 van Robert Evans aan de Commissie Betreft: Fokken van korhoenders en fazanten	72
(2000/C 330 E/079)	E-0042/00 van Alexander de Roo aan de Commissie Betreft: Harmonisering verbod op nachtvluchten	72
(2000/C 330 E/080)	P-0065/00 van Carlo Fatuzzo aan de Commissie Betreft: Luchthavens van Milaan Malpensa – Linate – Orio al Serio	73
(2000/C 330 E/081)	E-0068/00 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Bouw van de Itoizdam	74
(2000/C 330 E/082)	P-0071/00 van Juan Ojeda Sanz aan de Commissie Betreft: Achterstand bij de uitbetaling van EU-steun voor olijventelers in Andalusië	75
(2000/C 330 E/083)	E-0072/00 van Mathieu Grosch aan de Commissie Betreft: Houtafval in spaanplaat	76
(2000/C 330 E/084)	E-0076/00 van Antonio Tajani aan de Commissie Betreft: Mogelijke uitsluiting van de gemeenten Barberino, Tavernelle, S. Casciano van de gebieden van het project „Leader plus”	78
(2000/C 330 E/085)	E-0085/00 van Hanja Majij-Weggen aan de Commissie Betreft: Handel in ivoor	79
(2000/C 330 E/086)	E-0086/00 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: De situatie in Tsjetsjenië	79
(2000/C 330 E/087)	E-0088/00 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Integratie van Galicië in de transeuropese hogesnelheidsnetwerken in de periode	81
(2000/C 330 E/088)	E-0092/00 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Hogesnelheidslijn tussen Noord-Portugal en Galicië	81
(2000/C 330 E/089)	E-0093/00 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Investerings in het spoorwegnet in Galicië in de periode 2000-2006	81
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0088/00, E-0092/00 en E-0093/00	81
(2000/C 330 E/090)	E-0091/00 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Melkoverschotten en per land toegepaste quota	82
(2000/C 330 E/091)	E-0107/00 van Juan Ojeda Sanz aan de Commissie Betreft: Herziening van de TEN-beleidskeuzen – veiligheid in projecten van algemeen belang	83
(2000/C 330 E/092)	E-0109/00 van Kathalijne Buitenweg en Nelly Maes aan de Commissie Betreft: Onderzoekeffectiviteit vijfde kaderprogramma	84
(2000/C 330 E/093)	E-0110/00 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Decentralisatie van de luchtvaartverbindingen	85

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2000/C 330 E/094)	E-0111/00 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Vervuiling van de rivier de Tea in Galicië	85
(2000/C 330 E/095)	P-0117/00 van Mathieu Grosch aan de Commissie Betreft: Nachtelijk vliegverbod op de nationale luchthaven van Zaventem (België)	86
(2000/C 330 E/096)	E-0123/00 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Digitale recycling	87
(2000/C 330 E/097)	P-0131/00 van Theodorus Bouwman aan de Commissie Betreft: Inzet chauffeurs „derde landen”	88
(2000/C 330 E/098)	P-0132/00 van Francesco Speroni aan de Commissie Betreft: Verkeersborden langs de Italiaanse snelwegen	89
(2000/C 330 E/099)	E-0136/00 van Gerhard Hager aan de Raad Betreft: Oprichting van Eurojust	89
(2000/C 330 E/100)	E-0142/00 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Toelichting bij de aanbestedingsprocedure voor wegenrehabilitatie in Addis Abeba, gefinancierd uit het Europees Ontwikkelingsfonds	90
(2000/C 330 E/101)	E-0146/00 van Mark Watts aan de Commissie Betreft: Verslag van de Commissie over de veterinaire missie die in Italië werd uitgevoerd	91
(2000/C 330 E/102)	E-0149/00 van Brigitte Langenhagen aan de Commissie Betreft: Verkeersscheidingsgebieden, interpretatie van de in de Duitse Bocht geldende regels ter voorkoming van aanvaringen	92
(2000/C 330 E/103)	E-0152/00 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Overschrijding van het maximum nitraatgehalte voor drinkwater in de autonome gemeenschap Valencia (Spanje)	93
(2000/C 330 E/104)	P-0156/00 van Niels Busk aan de Commissie Betreft: Kaderrichtlijn water COM(1999) 271	94
(2000/C 330 E/105)	E-0165/00 van Rosa Díez González, Fernando Pérez Royo en Luis Berenguer Fuster aan de Commissie Betreft: Follow-up van overheidssteun aan de Spaanse elektriciteitssector	96
(2000/C 330 E/106)	E-0167/00 van Rosa Díez González, Fernando Pérez Royo en Luis Berenguer Fuster aan de Commissie Betreft: Kosten overschakeling concurrentie (CTC's) en marktvariabelen voor de Spaanse elektriciteitssector	96
(2000/C 330 E/107)	E-0173/00 van Salvador Garriga Polledo aan de Commissie Betreft: Hulp van de EU aan Mexico voor delging van bankschulden	97
(2000/C 330 E/108)	E-0178/00 van Erik Meijer en Helmuth Markov aan de Commissie Betreft: Het staken van de treindienst tussen Nederland en Duitsland na het opknappen TEN-traject Nieuweschans – Weener (Aanvullend antwoord)	98
(2000/C 330 E/109)	P-0179/00 van Alexander de Roo aan de Commissie Betreft: Proefboringen in de Biesbosch	99
(2000/C 330 E/110)	E-0180/00 van Paul Rübzig aan de Commissie Betreft: Werkterrein van OLAF	100
(2000/C 330 E/111)	E-0193/00 van Monica Frassoni aan de Commissie Betreft: Tunnelwegverbinding in de haven van Olbia (Sardinië)	101
(2000/C 330 E/112)	E-0207/00 van Glenys Kinnock aan de Commissie Betreft: Hervorming van de WTO	102
(2000/C 330 E/113)	E-0342/00 van Glenys Kinnock aan de Commissie Betreft: Hervorming van de WTO	102
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0207/00 en E-0342/00	102

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2000/C 330 E/114)	E-0215/00 van Mauro Nobilia aan de Commissie Betreft: Vuilverbrandingsinstallatie van Battipaglia	103
(2000/C 330 E/115)	E-0217/00 van Mario Mantovani aan de Commissie Betreft: Radioactief afval bij het GCO in Ispra	104
(2000/C 330 E/116)	E-0218/00 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Financiële steun aan de Europese petroleumindustrie	104
(2000/C 330 E/117)	E-0220/00 van Willy De Clercq aan de Commissie Betreft: Navordering van douanerechten op uit Bangladesh geïmporteerde textielproducten	105
(2000/C 330 E/118)	P-0223/00 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Wegverbreding in de Glen of the Downs, County Wicklow (Ierland)	106
(2000/C 330 E/119)	P-0226/00 van José Salafranca Sánchez-Neyra aan de Raad Betreft: Gevangenhouding van gematigde Cubaanse dissidenten	107
(2000/C 330 E/120)	E-0237/00 van Charles Tannock aan de Commissie Betreft: Naleving van voorschriften inzake scheepsinspecties	108
(2000/C 330 E/121)	E-0243/00 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: De bouw van parkeergarages onder de Piazza Vescovio en de Via Moricone in Rome	108
(2000/C 330 E/122)	E-0244/00 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Schrappen van de Griekse tabaksoort „Katerini” van de Italiaanse lijst van communautaire variëteiten	109
(2000/C 330 E/123)	E-0249/00 van Daniel Hannan aan de Commissie Betreft: Pensioenuitgaven	110
(2000/C 330 E/124)	E-0251/00 van Daniel Hannan aan de Commissie Betreft: Verklaring van commissaris Liikanen	111
(2000/C 330 E/125)	E-0259/00 van John McCartin aan de Commissie Betreft: Radongaspeil in de EU	112
(2000/C 330 E/126)	E-0272/00 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Juridische grondslag voor KKP	113
(2000/C 330 E/127)	E-0273/00 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Theoretische basis voor de KKP-gegevens van Eurostat	114
(2000/C 330 E/128)	E-0274/00 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Toepassing KKP in regionaal beleid	114
(2000/C 330 E/129)	P-0282/00 van Adriana Poli Bortone aan de Commissie Betreft: Crisis op de olijfoliemarkt: voorstel tot oprichting van een communautaire databank voor olijfolie	115
(2000/C 330 E/130)	E-0287/00 van Bartho Pronk aan de Commissie Betreft: Eurokenteekenaal in Zwitserland	117
(2000/C 330 E/131)	E-0290/00 van Jan Wiersma aan de Raad Betreft: Phare-programma voor Kroatië	117
(2000/C 330 E/132)	P-0309/00 van Alexander de Roo aan de Commissie Betreft: Ontwikkelingen grenspark De Zoom – Kalmthoutse Heide	118
(2000/C 330 E/133)	E-0312/00 van Marietta Giannakou-Koutsikou aan de Commissie Betreft: Waarborging van de rechten van de burger in het kader van de nieuwe soorten telecommunicatie	119
(2000/C 330 E/134)	E-0314/00 van Ioannis Marínos aan de Commissie Betreft: Invoer olijfolie uit derde landen	120
(2000/C 330 E/135)	E-0318/00 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Ontginning en exploitatie van goudertslagen op het eiland Milos	121

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2000/C 330 E/136)	E-0319/00 van Dana Scallon aan de Commissie Betreft: Milieuvervuiling en gezondheid	123
(2000/C 330 E/137)	E-0320/00 van Dana Scallon aan de Commissie Betreft: Conferentie over het Protocol biologische veiligheid	123
(2000/C 330 E/138)	E-0321/00 van Dana Scallon aan de Commissie Betreft: Voedselveiligheid	124
(2000/C 330 E/139)	E-0322/00 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Onregelmatige situatie van de stortplaats van Las Cárvacas (Madrid)	125
(2000/C 330 E/140)	E-0323/00 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Milieueffect van de luchthaven van Castellón (Spanje)	126
(2000/C 330 E/141)	E-0324/00 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Aanleg van de spoorweglijn Valencia-Tarragona	127
(2000/C 330 E/142)	E-0329/00 van Mauro Nobilia aan de Commissie Betreft: Monopolie van het Italiaanse scheepvaartregister (RINA)	128
(2000/C 330 E/143)	E-0330/00 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Het verlenen van een vergunning voor proefboringen naar gas in het Nationaal Park „De Biesbosch” in Nederland	129
(2000/C 330 E/144)	E-0332/00 van Jan Mulder aan de Commissie Betreft: Wijze van financiering bestrijding dierziekten in de EU	130
(2000/C 330 E/145)	E-0334/00 van Alexandros Alavanos aan de Raad Betreft: Speciale behandeling van een Koerdische gedetineerde in de gevangenis van Hamburg	131
(2000/C 330 E/146)	E-0338/00 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Werkloosheidspercentages in Griekenland	131
(2000/C 330 E/147)	E-0340/00 van Bill Miller aan de Commissie Betreft: Vervoer van levende dieren	132
(2000/C 330 E/148)	E-0341/00 van Bill Miller aan de Commissie Betreft: Vervoer van levende dieren	133
(2000/C 330 E/149)	E-0425/00 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Bescherming van dieren tijdens transport	133
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0340/00, E-0341/00 en E-0425/00	133
(2000/C 330 E/150)	E-0343/00 van Elizabeth Lynne aan de Commissie Betreft: Leeftijdsgrenzen in de luchtvaartindustrie	134
(2000/C 330 E/151)	E-0344/00 van Juan Naranjo Escobar aan de Commissie Betreft: Reorganisatie van het DG Energie en Vervoer	134
(2000/C 330 E/152)	E-0347/00 van Jaime Valdivielso de Cué aan de Commissie Betreft: Handel	135
(2000/C 330 E/153)	E-0350/00 van Rosa Díez González, Fernando Pérez Royo en Luis Berenguer Fuster aan de Commissie Betreft: Overheidssteun in de Spaanse elektriciteitssector en kosten ten laste van de consument	136
(2000/C 330 E/154)	E-0354/00 van Armando Cossutta en Lucio Manisco aan de Commissie Betreft: Duurdere WA-verzekeringen voor auto's	136
(2000/C 330 E/155)	P-0360/00 van Jean Lambert aan de Commissie Betreft: Bouw van een bottelingsfabriek voor bronwater in Taguluche, La Gomera (Kanarische eilanden)	137
(2000/C 330 E/156)	E-0362/00 van Klaus-Heiner Lehne aan de Commissie Betreft: Standpunt Commissie inzake merkenrechtelijke uitputting en toelaatbaarheid van parallelle invoer	139

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2000/C 330 E/157)	E-0363/00 van Klaus-Heiner Lehne aan de Commissie Betreft: Standpunt Commissie inzake merkenrechtelijke uitputting en toelaatbaarheid van parallelle invoer	139
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0362/00 en E-0363/00	140
(2000/C 330 E/158)	E-0367/00 van Marie-Noëlle Lienemann aan de Commissie Betreft: Lager BTW-tarief voor abonnees van stadsverwarming	141
(2000/C 330 E/159)	E-0368/00 van Benedetto Della Vedova aan de Commissie Betreft: Overdracht van capaciteit voor elektriciteitsopwekking door de voormalige Italiaanse overheidsmonopolist ENEL SpA	141
(2000/C 330 E/160)	P-0372/00 van Lord Inglewood aan de Commissie Betreft: Naleving van artikel 33 EGV in het VK	143
(2000/C 330 E/161)	E-0374/00 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Hoger onderwijs in het Verenigd Koninkrijk	143
(2000/C 330 E/162)	E-0375/00 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Lesgeldten voor het hoger onderwijs	143
(2000/C 330 E/163)	E-0376/00 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Lesgeldten voor het hoger onderwijs	144
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0374/00, E-0375/00 en E-0376/00	144
(2000/C 330 E/164)	E-0379/00 van Juan Ojeda Sanz aan de Commissie Betreft: Voorlichtingscampagne over bestaande rechten op compensatie bij instapweigering	145
(2000/C 330 E/165)	E-0381/00 van Juan Ojeda Sanz aan de Commissie Betreft: Verbetering van de verkeersveiligheid door aandacht voor „zwarte punten” of „trajecten met een hoge ongevaldichtheid”	146
(2000/C 330 E/166)	E-0382/00 van Juan Ojeda Sanz aan de Commissie Betreft: Bewegwijzering en verkeersborden voor internationaal verkeer op het transeuropese wegennetwerk (TERN)	147
(2000/C 330 E/167)	E-0383/00 van Juan Ojeda Sanz aan de Commissie Betreft: Aanpassing van motorvoertuigen aan de technische vooruitgang	147
(2000/C 330 E/168)	E-0385/00 van Nelly Maes aan de Commissie Betreft: Anti-reclamechip in televisietoestellen	148
(2000/C 330 E/169)	P-0393/00 van Caroline Lucas aan de Commissie Betreft: Richtlijn 91/628 van de Raad (zoals gewijzigd bij richtlijn 95/29 van juni 1995) inzake de bescherming van dieren tijdens transporten	150
(2000/C 330 E/170)	P-0395/00 van Dorette Corbey aan de Commissie Betreft: Quota zeehondenjacht Canada	150
(2000/C 330 E/171)	E-0397/00 van Doris Pack aan de Commissie Betreft: Recht van de F.I.B.T. reclame te maken op bobsleeden, veiligheidshelmen en persoonlijke kleding	151
(2000/C 330 E/172)	E-0401/00 van Mikko Pesälä en Samuli Pohjamo aan de Commissie Betreft: De onpartijdigheid van het EU-toezicht op voedingsmiddelen	152
(2000/C 330 E/173)	E-0406/00 van Gerhard Schmid aan de Raad Betreft: Schadeloosstelling van Duitse Donauscheepvaart- en expeditieondernemingen ingevolge de afsluiting van de Donau door Joegoslavië	153
(2000/C 330 E/174)	E-0409/00 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Vermindering van het gebruik van turfmolm in de tuinbouw	154
(2000/C 330 E/175)	E-0411/00 van Pasqualina Napoletano aan de Raad Betreft: Door de Commissie betaalde missie voor belastinghervorming in Albanië	154
(2000/C 330 E/176)	E-0419/00 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Beëindiging van de gevaren van het gebruik van verarmd uranium in de (burger) luchtvaart	155

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2000/C 330 E/177)	E-0423/00 van Rodi Kratsa-Tsagaropoulou aan de Raad Betreft: Eerbiediging van de mensenrechten in het buitenlands beleid van de Unie	156
(2000/C 330 E/178)	E-0432/00 van Giorgos Katiforis aan de Commissie Betreft: Geschil tussen de Commissie en de Internationale Automobielfederatie	157
(2000/C 330 E/179)	E-0434/00 van Cristiana Muscardini en Mauro Nobilia aan de Commissie Betreft: Veiligheidsnormen voor particuliere woningen	158
(2000/C 330 E/180)	P-0440/00 van Bernd Lange aan de Commissie Betreft: Procedure voor het sluiten van contracten in het kader van het vijfde kaderprogramma onderzoek	159
(2000/C 330 E/181)	E-0443/00 van Jan Wiersma aan de Raad Betreft: Huisbrandolie voor oppositiesteden in Servië	160
(2000/C 330 E/182)	P-0448/00 van Phillip Whitehead aan de Commissie Betreft: BSE in Frankrijk	160
(2000/C 330 E/183)	P-0449/00 van Harlem Désir aan de Raad Betreft: Politieke situatie in Oostenrijk en wijziging van de Verdragen	161
(2000/C 330 E/184)	E-0455/00 van Elisabeth Jeggle aan de Commissie Betreft: Retributies voor sanitaire controles van vlees – richtlijn 85/73/EEG	162
(2000/C 330 E/185)	E-0459/00 van Daniela Raschhofer aan de Commissie Betreft: Beheer van de waterwingebieden – EUREK	163
(2000/C 330 E/186)	E-0462/00 van John McCartin aan de Commissie Betreft: Alcoholpromillages voor bestuurders van motorvoertuigen	165
(2000/C 330 E/187)	E-0464/00 van Gunilla Carlsson aan de Commissie Betreft: Must carry regels voor kabelnetwerken en de gevolgen daarvan voor het beleid van de EU inzake „Televisie zonder grenzen”	165
(2000/C 330 E/188)	E-0466/00 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Beleid van de Europese Commissie met het oog op de uitvoering van de begroting van de EU voor het jaar 2000 bestemd voor de bescherming en de bevordering van minoritaire en regionale talen	166
(2000/C 330 E/189)	E-0467/00 van Luis Berenguer Fuster aan de Commissie Betreft: Ondeugdelijke omzetting in Spaans recht van communautaire voorschriften op het gebied van veiligheid en gezondheid op het werk	167
(2000/C 330 E/190)	E-0469/00 van Isabelle Caullery aan de Commissie Betreft: EU-toelagen voor de regio Ile-de-France	168
(2000/C 330 E/191)	E-0470/00 van Isabelle Caullery aan de Commissie Betreft: EU-programma's en projecten en Europese initiatieven in de regio Ile-de-France	169
	Gecombineerd Aanvullend Antwoord op de schriftelijke vragen E-0469/00 en E-0470/00	169
(2000/C 330 E/192)	E-0472/00 van Béatrice Patrie aan de Commissie Betreft: Toegang tot generieke geneesmiddelen	169
(2000/C 330 E/193)	E-0477/00 van Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: WWA Sellafeld en Cap de la Hague	170
(2000/C 330 E/194)	E-0480/00 van Alejandro Cercas aan de Commissie Betreft: Bedrag dat de regio Extremadura in de periode 2000-2006 uit de structuurfondsen zal ontvangen	171
(2000/C 330 E/195)	E-0483/00 van Alejandro Cercas aan de Commissie Betreft: Bedrag dat de regio Extremadura in het kader van het communautair-initiatiefprogramma Equal zal ontvangen	171
(2000/C 330 E/196)	E-0488/00 van Werner Langen aan de Commissie Betreft: Parallel invoer	172

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2000/C 330 E/197)	E-0489/00 van Brigitte Langenhagen aan de Commissie Betreft: Opleidingsprogramma „Leonardo da Vinci”	173
(2000/C 330 E/198)	E-0492/00 van Luis Berenguer Fuster en Fernando Pérez Royo aan de Commissie Betreft: Verklaringen van Europees Commissielid Monti in Spanje over het onderzoek naar staatstoelagen van de Spaanse regering	174
(2000/C 330 E/199)	E-0497/00 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: Herziening van de richtlijn inzake de Europese ondernemingsraad	175
(2000/C 330 E/200)	E-0500/00 van Charles Tannock aan de Raad Betreft: Schending van het Europees Verdrag over de bescherming van de rechten van de mens en het geconsolideerde verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschappen	175
(2000/C 330 E/201)	E-0503/00 van Christopher Huhne aan de Raad Betreft: Overplaatsing van personeel van de Raad	176
(2000/C 330 E/202)	E-0506/00 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Gebruik van inlichtingendiensten om informatie over handelsactiviteiten in te winnen	177
(2000/C 330 E/203)	E-0507/00 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Berekening van de regionale levensstandaard	177
(2000/C 330 E/204)	E-0509/00 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Beoordeling van inflatieverschillen	178
(2000/C 330 E/205)	E-0519/00 van Elizabeth Lynne aan de Commissie Betreft: Transparantie	179
(2000/C 330 E/206)	E-0522/00 van Monica Frassoni aan de Commissie Betreft: Aanbesteding door de Italiaanse postdiensten voor de postdistributie	179
(2000/C 330 E/207)	E-0523/00 van Giovanni Pittella aan de Commissie Betreft: Analyse en voorkoming van pesten in Europa	180
(2000/C 330 E/208)	E-0529/00 van Michl Ebner aan de Commissie Betreft: Inrichting van arbeidsplaatsen voor blinde telefonisten	181
(2000/C 330 E/209)	E-0530/00 van Brigitte Langenhagen aan de Commissie Betreft: Toepassing van het Socrates-programma	182
(2000/C 330 E/210)	E-0537/00 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: Europese standaards inzake emissies en residuen van vuilverbrandingsinstallaties	183
(2000/C 330 E/211)	P-0541/00 van Minerva Malliori aan de Commissie Betreft: Geestelijke gezondheid	184
(2000/C 330 E/212)	E-0550/00 van Astrid Lulling aan de Commissie Betreft: Procedure van de Commissie tegen de in de wet-Évin (Frankrijk) opgelegde beperkingen voor TV-uitzendingen in Frankrijk van in het buitenland georganiseerde sportevenementen	185
(2000/C 330 E/213)	E-0563/00 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Overheidsopdrachten	186
(2000/C 330 E/214)	E-0568/00 van Christopher Huhne aan de Raad Betreft: Ontslag van personeel en salariskosten	187
(2000/C 330 E/215)	E-0573/00 van Christopher Huhne aan de Raad Betreft: Personeelsbestand van de Raad	188
(2000/C 330 E/216)	P-0577/00 van Niall Andrews aan de Commissie Betreft: Fusie tussen Sprint en MCI WorldCom	188
(2000/C 330 E/217)	E-0596/00 van Ioannis Marinos en Antonios Trakatellis aan de Commissie Betreft: Onenigheid en ongerustheid onder Turkse ministers over de geplande kerncentrale in Akkuyu – Europese strategie inzake nucleaire veiligheid	189

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2000/C 330 E/218)	E-0606/00 van Salvador Garriga Polledo aan de Commissie Betreft: Europese dag van de tolerantie	190
(2000/C 330 E/219)	E-0611/00 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: Driemaandelijke berekening van de debetrente van banken	191
(2000/C 330 E/220)	E-0613/00 van Jan Mulder aan de Commissie Betreft: inenting tegen IBR in de Europese Unie	191
(2000/C 330 E/221)	E-0616/00 van Joaquim Miranda aan de Commissie Betreft: Opschorting van de investeringssteun voor de regio Lissabon en Taagvallei	192
(2000/C 330 E/222)	E-0620/00 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Tolkenopleiding Grieks	193
(2000/C 330 E/223)	E-0621/00 van William Newton Dunn aan de Commissie Betreft: Stempelmerken	193
(2000/C 330 E/224)	E-0634/00 van Cristiana Muscardini en Sergio Berlato aan de Commissie Betreft: Uitroeijing van de runderziekte IBR	194
(2000/C 330 E/225)	E-0635/00 van Ieke van den Burg aan de Commissie Betreft: Plannen voor „Kinderbetreuingscheck” in Karintië	195
(2000/C 330 E/226)	P-0642/00 van Andre Brie aan de Commissie Betreft: Standpunt Commissie inzake arrestatie van Koerdische burgemeesters in Turkije	196
(2000/C 330 E/227)	P-0644/00 van Michl Ebner aan de Raad Betreft: Houding van België en Frankrijk tegenover Oostenrijk	197
(2000/C 330 E/228)	P-0662/00 van Helena Torres Marques aan de Commissie Betreft: Vijfde actieprogramma inzake de gelijkheid tussen mannen en vrouwen	198
(2000/C 330 E/229)	P-0663/00 van Martin Schulz aan de Commissie Betreft: Gebeurtenissen rond de Leuna raffinaderij in de Bondsrepubliek Duitsland	198
(2000/C 330 E/230)	P-0666/00 van Joan Colom i Naval aan de Commissie Betreft: Mogelijke fraude bij het ESF in Spanje	199
(2000/C 330 E/231)	P-0669/00 van Anna Terrón i Cusí aan de Commissie Betreft: Omzetting van richtlijn 92/61/EEG in de Spaanse wetgeving	200
(2000/C 330 E/232)	E-0672/00 van Mauro Nobilia aan de Commissie Betreft: Bescherming van de werknemers op schepen en in vliegtuigen tegen asbest	201
(2000/C 330 E/233)	P-0675/00 van José Pomés Ruiz aan de Commissie Betreft: Vacuüm op het niveau van de directie bij Echo	202
(2000/C 330 E/234)	E-0676/00 van Michl Ebner aan de Commissie Betreft: Maatregelen in de sector toerisme	203
(2000/C 330 E/235)	E-0678/00 van Avril Doyle aan de Commissie Betreft: Verschillen in het percentage hartziekten tussen de EU-lidstaten	204
(2000/C 330 E/236)	E-0679/00 van Avril Doyle aan de Commissie Betreft: Autoprijzen in Ierland en het toekomstige wettelijk kader voor de autoverkoop	204
(2000/C 330 E/237)	E-0684/00 van Elspeth Attwooll aan de Commissie Betreft: Dimlicht overdag	205
(2000/C 330 E/238)	P-0692/00 van Francesco Speroni aan de Commissie Betreft: Tijdelijke arbeidscontracten in het kader van het vijfde kaderprogramma	206
(2000/C 330 E/239)	E-0700/00 van James Nicholson aan de Commissie Betreft: Importvoorschriften Canarische Eilanden	207

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2000/C 330 E/240)	P-0705/00 van Nelly Maes aan de Raad Betreft: Wijziging AWBZ-wetgeving in Nederland	207
(2000/C 330 E/241)	E-0712/00 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Wijzigingsrichtlijnen 98/95/EG en 98/96/EG	208
(2000/C 330 E/242)	E-0716/00 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Verenigbaarheid van het collegegeld in het VK met de Europese mededingingswetgeving	209
(2000/C 330 E/243)	E-0719/00 van Manuel Pérez Álvarez aan de Commissie Betreft: Arbeidsongevallen	209
(2000/C 330 E/244)	P-0729/00 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Bijeenkomst EU-Korea: Europese scheepsbouwindustrie	210
(2000/C 330 E/245)	P-0731/00 van Paul Coûteaux aan de Commissie Betreft: FSC – Optreden in WTO-verband	211
(2000/C 330 E/246)	P-0732/00 van Francesco Turchi aan de Commissie Betreft: Objectiviteit van de informatie van openbare zenders	212
(2000/C 330 E/247)	P-0734/00 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Aanleg van een ondergrondse parkeergarage onder de Piazza Lorenzini in Rome	212
(2000/C 330 E/248)	E-0764/00 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Rapport European Round Table of Industrialists over het wettelijk pensioen	213
(2000/C 330 E/249)	E-0795/00 van Stephen Hughes aan de Commissie Betreft: Lucent Technologies	214
(2000/C 330 E/250)	P-0809/00 van Harlem Désir aan de Commissie Betreft: Veroordeling door de WTO van de fiscale behandeling van Amerikaanse bedrijven die naar het buitenland exporteren (FSC's)	215
(2000/C 330 E/251)	P-0810/00 van Pasqualina Napoletano aan de Commissie Betreft: Situatie van tandartsen in Italië	215
(2000/C 330 E/252)	P-0828/00 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Brandveiligheid televisietoestellen	216
(2000/C 330 E/253)	E-0837/00 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Winning van ijzer en nikkel bij Platani (Agia Sofia-Evia)	217
(2000/C 330 E/254)	E-0839/00 van Konstantinos Hatzidakis aan de Commissie Betreft: Problemen met de tenuitvoerlegging van het operationeel programma voor onderwijs en initiële beroepsopleiding in het communautair bestek voor Griekenland	218
(2000/C 330 E/255)	E-0840/00 van Ioannis Marinos aan de Commissie Betreft: Werkloosheidscijfers in Griekenland	219
(2000/C 330 E/256)	E-0933/00 van Helmuth Markov aan de Commissie Betreft: Onderzoek van de Commissie inzake de Duitse deelstaat Thüringen	220
(2000/C 330 E/257)	E-0951/00 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Doelstelling 2-gebied Hainaut	220
(2000/C 330 E/258)	P-1027/00 van Marietta Giannakou-Koutsikou aan de Commissie Betreft: Programma voor de bestrijding van werkloosheid en uitsluiting uit de arbeidsmarkt	221
(2000/C 330 E/259)	E-1095/00 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Thermische centrale in Aboño (Asturië)	222

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

(2000/C 330 E/001)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0466/99

van Georg Jarzembowski (PPE-DE) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Verkommerde nieuwbouw bijscholingscentrum Ayios Dimitrios (Pilion, Griekenland)

In 1994 werd in het Griekse dorp Ayios Dimitrios (Pilion) in het departement Magnisias begonnen met de nieuwbouw van een bijscholingscentrum voor het plaatselijk zelfbestuur. Volgens borden ter plaatse komt de financiering van het 40 miljoen DM (600 miljoen drachmen) dure project voor rekening van het „EG-Fonds”. Na het leggen van de fundamenteen werden verdere werkzaamheden evenwel in het jaar 1995 stopgezet. Sindsdien verkommert de bouwplaats en wordt bouw materiaal zonder toestemming afgevoerd.

Kan de Commissie met het oog op het bovenstaande meedelen:

1. waarom de verdere werkzaamheden aan het bijscholingscentrum in Ayios Dimitrios (Pilion) zijn stopgezet en of men bij de Commissie aan een voortzetting van de werkzaamheden denkt;
2. hoeveel van de begrote 600 miljoen drachmen zijn uitbetaald en uit welke begrotingstitel deze middelen komen;
3. aan welke controle de firma Ergodynamiki NV, die voor het toezicht op de planning verantwoordelijk is, onderworpen is;
4. of de Commissie overweegt een klacht met het oog op verhaal jegens de verantwoordelijken in te dienen?

**Aanvullend antwoord
van de heer Barnier namens de Commissie**

(18 februari 2000)

1. Volgens informatie die de Commissie heeft ontvangen van de Griekse autoriteiten zou het project voor het bijscholingscentrum voor het plaatselijk zelfbestuur in Agios Dimitrios/Pelion in twee fasen worden uitgevoerd. De eerste fase werd gepland, uitgevoerd en medegefinancierd met behulp van het communautair bestek (CB) voor Griekenland in de programmatieperiode 1989-1993. De tweede fase had binnen de periode 1994-1999 moeten zijn afgesloten.

2. De eerste fase werd medegefinancierd met een bijdrage van het Europees Regionaal Fonds van in totaal 200 miljoen drachme uit hoofde van begrotingslijn B2-1200.

3. Het beheer van projecten is overgedragen aan de lidstaten en het is derhalve de verantwoordelijkheid van de Griekse autoriteiten controle uit te oefenen wanneer zich problemen voordoen met ondernemingen die belast zijn met de uitvoering van CB-projecten. In dit geval is het ministerie van economische zaken de verantwoordelijke autoriteit.

4. Dit ministerie heeft het KEDKE, de instantie die zich met de uitvoering bezighoudt, reeds schriftelijk verzocht het project onverwijld af te ronden zodat de middelen in het kader van het CB voor 1994-1999 kunnen vrijkomen of zelf te zorgen voor de financiering van de afronding van het project. Wanneer het project niet wordt afgerond zal de Commissie de communautaire middelen die zijn toegekend terugvorderen.

(2000/C 330 E/002)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1482/99

van Lucio Manisco (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Het lot van de ambtenaar van de Commissie Paul van Buitenen

Paul van Buitenen heeft de begrotingscontrole-instanties op de hoogte gesteld van mismanagement en fraude bij de Commissie.

De Commissie Santer heeft tegen deze ambtenaar zeer zware sancties genomen zoals schorsing uit de dienst, het verbod de burelen te betreden en een korting van 50 % op zijn salaris. Naderhand is deze ambtenaar weer opgenomen in de Commissie maar hem is een andere, lagere functie toegewezen.

1. Is de nieuwe Commissie het ermee eens dat volgens de Verdragen het Europees Parlement de begrotings- en begrotingscontroleerende autoriteit is?
2. Is zij daarom niet van mening dat de betreffende ambtenaar dus gehoorzaamd heeft aan de opdracht van de Verdragen toen hij zich heeft gewend tot de begrotingsautoriteit?
3. Vindt de Commissie niet dat de heer Van Buitenen veeleer een onderscheiding zou moeten krijgen voor zijn plichtsbesef waarbij hij een instelling als de Commissie democratische inhoud heeft gegeven?
4. Welke maatregelen denkt zij te nemen om de heer Van Buitenen weer te integreren in de dienst waar hij vroeger werkzaam was?
5. Welke maatregelen denkt zij te nemen opdat de hiërarchische meerderen van de heer Van Buitenen in de tijd waarin hij feiten naar buiten heeft gebracht, alsnog worden ontheven van hun verantwoordelijkheden voor financiële controle?

Antwoord van de heer Kinnoek namens de Commissie

(3 maart 2000)

1. Het Parlement is een van de begrotingsautoriteiten van de Europese Gemeenschappen en kan de Commissie kwijting voor de begroting verlenen of weigeren.

2. en 3. De heer Paul van Buitenen heeft een formele berisping gekregen omdat hij zonder toestemming de voor ambtenaren van de Europese Gemeenschappen geldende regels heeft overtreden door buiten de Commissie documenten bekend te maken in verband met zaken die het onderwerp van een onderzoek door de gerechtelijke instanties en van een tuchtprocedure vormden, waardoor hij het beginsel van het vermoeden van onschuld in het gedrang heeft gebracht. Bij het nemen van zijn beslissing heeft de werkgever rekening gehouden met het feit dat de informatie aan een lid van het Europees Parlement was medegedeeld, en zich laten leiden door het beginsel dat een strikte toepassing van de geldende regels strijdig met de nodige mate van openheid zou kunnen zijn. In het licht van die omstandigheden is de Commissie overgegaan tot een formele berisping, de op één na lichtste straf voor overtredingen van het Personeelsstatuut vormt.

De Commissie vestigt de aandacht van het geachte parlamentslid op het feit dat overeenkomstig het Besluit van de Commissie betreffende onderzoek door de Task Force Coördinatie van de fraudebestrijding van 14 juli 1998, ambtenaren die op de hoogte waren van het bestaan van vermoedelijke onregelmatigheden, verplicht waren hun directeur-generaal of diensthoofd of indien zij zulks nuttig achten, rechtstreeks de Task Force, daarvan in kennis te stellen. Sinds de inwerkingtreding van Besluit 1999/396 van de Commissie betreffende de voorwaarden voor en de wijze van uitvoering van interne onderzoeken op het

gebied van de bestrijding van fraude, corruptie en elke andere onwettige activiteit die schadelijk is voor de belangen van de Gemeenschappen⁽¹⁾ dient de ambtenaar zijn diensthoofd of zijn directeur-generaal dan wel indien hij dit nuttig acht, de secretaris-generaal van de Commissie of OLAF rechtstreeks in kennis te stellen. Een ambtenaar die dergelijke informatie op die wijze heeft verstrekt of verstrekt had en heeft de garantie dat hij/zij op geen enkele wijze een onbillijke of discriminerende behandeling als gevolg van het verstrekken van die informatie zal ondergaan. In het kader van haar administratieve hervormingen is de Commissie thans bezig met het uitwerken van een verbeterd systeem ter aanvulling van de huidige bepalingen, dat ervoor moet zorgen dat ambtenaren die zich kwijten van hun taak om aanwijzingen van vermoedelijke onregelmatigheden te rapporteren, beschikken over verdere billijke en doeltreffende middelen om die feiten te rapporteren en om een grondige en actieve respons op hun bezorgdheid en het door hen verstrekte bewijsmateriaal te krijgen.

4. Overeenkomstig het Personeelsstatuut is de heer van Buitenen in het belang van de dienst overgeplaatst naar een dienst waar zijn taken in overeenstemming zijn met zijn vaardigheden en achtergronden. Overplaatsing in het belang van de dienst kan geenszins als een tuchtmaatregel worden beschouwd. De post die hij thans bekleedt is op zijn minst evenwaardig aan de post die hij vroeger had.

5. Toen de documenten in december 1998 werden bekendgemaakt, hebben de superieuren van de heer van Buitenen hem gewaarschuwd dat hij op weg was om de bepalingen van het Personeelsstatuut te overtreden. De heer van Buitenen heeft volledig op eigen houtje gehandeld, en de Commissie acht het niet verdedigbaar dat de ambtenaren die op dat ogenblik zijn superieuren waren en die te goeder trouw hebben gehandeld, zouden worden overgeplaatst omdat zij hem hebben gewezen op de implicaties van de geldende regels en op de mogelijke consequenties van het bekendmaken van de betrokken documenten buiten de Instelling.

⁽¹⁾ PB L 149 van 16.6.1999.

(2000/C 330 E/003)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1890/99
van Pietro-Paolo Mennea (ELDR) aan de Commissie

(14 oktober 1999)

Betreft: Aanleg van dienstverleningsfaciliteiten bij het „Castel del Monte”

De gemeenteraad van Andria (Bari) heeft een plan goedgekeurd voor de aanleg van dienstverleningsfaciliteiten, bestaande uit loketten voor de verkoop van toegangkaartjes, een bookshop, een restaurant, verschillende diensten en een parkeerterrein, die volgens dit plan vlak bij het achthoekige Castel del Monte zouden komen te liggen. Het kasteel is tussen 1240 en 1250 gebouwd door Frederik II van Zwaben en staat bekend als „Castel del Monte”.

Uit de naam van het monumentale cultuurgood blijkt al dat het kasteel en de berg één geheel vormen en de Unesco heeft het opgenomen op de prestigieuze lijst van erfgoederen van de mensheid. Het is duidelijk dat, als dit project in de huidige vorm zou worden gerealiseerd, dit veranderingen en onaanvaardbare schade zou toebrengen aan de historische en landschappelijke integriteit van de plaats.

Het plan heeft steun ontvangen van de Europese Unie, omdat het onder de projecten valt die worden gefinancierd voor de ontwikkeling en de exploitatie van het toerisme in gebieden van doelstelling 1 (multi-regionaal operationeel plan voor de Italiaanse Mezzogiorno – MOP).

Kan de Commissie mededelen,

of dit plan de voorgeschreven vergunningen heeft gekregen van de bevoegde instanties, met name de Sovrintendenza ai beni ambientali, architettonici e artistici (Inspectiedienst voor milieu, architectuur en kunst) te Bari en het Ministerie van Cultuurgooderen,

of zij overweegt maatregelen te treffen om de communautaire financieringen te blokkeren, opdat de aanleg van dit project wordt opgeschort overeenkomstig de nationale en communautaire wetgeving inzake de bescherming van de cultuurgooderen,

en of zij derhalve de communautaire steun afhankelijk kan stellen van een diepgaande wijziging van het huidige project en de verplaatsing van het dienstverleningscentrum met parkeerterrein in de richting van het dal, onder eerbiediging van het natuurlijke landschap aldaar en op zodanige wijze, dat de historische en artistieke schoonheid van het monument niet wordt aangetast?

**Aanvullend antwoord
van de heer Barnier namens de Commissie**

(18 februari 2000)

Volgens de informatie van de Italiaanse regering is het betreffende project ingediend door de „Soprintendenza per i beni Ambientali, Architettonici, Artistici e Storici della Puglia” en niet door de gemeente Andria (Bari). Het project met de naam „Circuito dei Castelli” voorziet de bouw van een ruimte voor exposities, een restaurant, een bureau voor kaartverkoop en een boekhandel, en het plaatsen van wegbewijzing. De aanleg van een parking is echter niet gepland.

Dit alles is medegefinancierd door de Structuurfondsen in het kader van doelstelling 1 en, meer bepaald, maatregel 5a van het subprogramma I „Turismo culturale” dat een onderdeel is van het multiregionaal operationeel programma „Toerisme”. De communautaire medefinanciering door het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling bedraagt 899 miljoen Lire, d.w.z. 50 % van de totale kostprijs.

Met deze informatie beschikt de Commissie niet over gegevens als gevolg waarvan de financiering van het betreffende project door de Structuurfondsen in het geding zouden kunnen worden gebracht.

(2000/C 330 E/004)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1962/99
van Gerhard Hager (NI) aan de Commissie**

(5 november 1999)

Betreft: Efficiency van de toekennings- en controlemechanismen bij subsidie aan projecten

In december 1998 werd in Hamburg onder de slogan „Zur Sache Schätzchen – Die 68er und ihr Einfluß auf die Solidaritäts- und Dritte-Welt-Bewegung” een conferentie gehouden die onder andere was georganiseerd door de door het Landesamt für Verfassungsschutz te Hamburg als „extreem-linkse organisatie” betitelde „Vereinigte Sozialistische Partei” (VSP). Deze conferentie, waarop extreem links massaal vertegenwoordigd was, werd door de EU-Commissie met omgerekend 35 000 Oostenrijkse schilling gesubsidieerd.

1. Is het gebruikelijk dat evenementen waaraan door extremistische groeperingen wordt deelgenomen, door de Commissie worden gesubsidieerd?
2. Is subsidie verleend aan andere evenementen waaraan voornoemde VSP of andere extreem-linkse of -rechtse groeperingen deelnamen?
3. Welke toekennings- en controlemechanismen worden gebruikt bij de toetsing van de groeperingen die subsidie ontvangen?
4. Is de Commissie van oordeel dat de bestaande toekennings- en controlemechanismen voldoende efficiënt zijn om misbruik van EU-middelen te voorkomen?
5. Zo ja, welke verklaring heeft de Commissie voor bovengenoemd geval?
6. Zo niet, hoever zijn de hervormingen ten aanzien van de toekennings- en controlemechanismen gevorderd?

Antwoord van mevrouw Schreyer namens de Commissie

(7 april 2000)

1. en 2. De Commissie kan op basis van de in de schriftelijke vraag verstrekte informatie niet nagaan of in dit geval financiële steun van de Unie werd toegekend. Zij heeft het geachte parlementslid om meer inlichtingen verzocht teneinde de vraag betreffende de financiering beter te kunnen beantwoorden.

Wat de mechanismen betreft die gewoonlijk bij de toekenning van subsidies voor evenementen van algemeen belang worden toegepast, geeft de Commissie in punt 3 hieronder een overzicht van de criteria waarvan bij de toekenning wordt uitgegaan.

3. In juli 1998 hechtte de Commissie haar goedkeuring aan een „Vademecum voor subsidiebeheer” dat sedert 1 januari 1999 van toepassing is. In hoofdstuk 4 worden de criteria behandeld die bij de toekenning van subsidies worden gehanteerd. Een van de toekenningscriteria die door de selectiecomités en de ordonnateurs moeten worden toegepast, is vermeld onder punt 4.5.8:

Alle voorgestelde acties die direct of indirect in strijd zijn met het beleid van de Unie of waarbij sprake is van negatieve beeldvorming, worden afgewezen. Zo mag bijvoorbeeld geen subsidie worden toegekend voor projecten die in strijd zijn met de bevordering van de volksgezondheid (alcohol, tabak, drugs), de eerbiediging van de rechten van de mens, de openbare veiligheid, de vrijheid van meningsuiting enz.

Momenteel dienen alle vastleggingen van kredieten door ordonnateurs vooraf door de financieel controleur te worden gevisieerd. Dit betekent dat de subsidieaanvragen moeten worden doorgelicht door, achtereenvolgens, de beheerder van de begrotingsplaats, het selectiecomité, de ordonnateur en de financieel controleur.

5. Om deze vraag te kunnen beantwoorden heeft de Commissie contact opgenomen met het geachte parlementslid teneinde de in punt 1 hierboven vermelde inlichtingen te verkrijgen.

4. en 6. Het is mogelijk dat in het nieuw financieel reglement een titel wordt opgenomen die voorbehouden is aan de toekenning van de subsidies en die in de eerste plaats erop gericht zal zijn het begrip — met name ten opzichte van de markten — en de toekenningsvoorwaarden te definiëren. In deze nieuwe titel zullen, met het oog op transparantie, de regels voor de toekenning van de subsidies worden vastgesteld (rechtsgrond, programmering, publicatie vooraf en voorlichting achteraf, verplicht schriftelijk contract).

In die titel zal niet alleen de controle van de Rekenkamer op de begunstigden van de subsidies worden geregeld, maar ook het toezicht dat wordt uitgeoefend door de instelling die de subsidie toekent, (de ordonnateur moet toezicht houden op de manier waarop de subsidie wordt gebruikt, zich ervan vergewissen dat de subsidiabiliteitsvoorwaarden steeds in acht worden genomen, de verenigbaarheid van de resultaten met de nagestreefde doelstellingen evalueren en overgaan tot een globale evaluatie van de verkregen resultaten).

Deze regels zijn erop gericht het correcte gebruik van de Gemeenschapsmiddelen te garanderen, met inachtneming van de procedures en van de transparantie.

(2000/C 330 E/005)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2065/99

van Umberto Bossi (TDI) aan de Commissie

(12 november 1999)

Betreft: Voorstellen tot wijziging van de richtlijn inzake voor menselijke voeding bestemde honing

De Commissie beraadslaagt al jaren over nieuwe voorschriften voor de verkoop van uit de Unie en derde landen afkomstige honing, zonder tot een concreet resultaat te komen hoewel de bestaande regeling niet bijster geschikt lijkt om de kwaliteit van in de handel gebrachte producten te garanderen. Het laatste wijzigingsvoorstel terzake schiet in dit opzicht volstrekt tekort daar het geen prikkels geeft voor kwaliteit, geen minimumvereisten vaststelt waaraan een product moet voldoen om honing genoemd te mogen worden, de consumenten niet beschermt tegen vervalsing of vermenging en niet voorziet in strenge regels voor honing die afkomstig is van genetisch gemodificeerde soorten noch in ondersteuning van de communautaire productie of producten met een gegarandeerde herkomst. Honing wordt niet eens als karakteristiek landbouwproduct beschouwd.

Kan de Commissie daarom meedelen:

1. of zij gezien de duidelijke agrarische herkomst van honing niet van mening is dat deze sector beter onder de bevoegdheid van het Directoraat-generaal landbouw gebracht kan worden;
2. of dit product volgens haar niet beter geregeld kan worden in een specifieke gmo die exacte voorschriften geeft voor productie en verhandeling;
3. of zij homogene minimale kwaliteitsvereisten zal vaststellen waaraan een product moet voldoen om „honing” genoemd te mogen worden;

4. of er geen exacte criteria vastgesteld moeten worden voor het mogen voeren van specifieke benamingen;
5. of er geen regels vastgesteld moeten die ervoor zorgen dat de consument exact weet waar de honing vandaan komt, wat de afvaldatum en de vervalddag ervan is en of hij eventueel chemische verontreinigingen of genetisch gewijzigde stoffen bevat;
6. waarom de Italiaanse producenten nog niet is toegestaan de aangevraagde specificiteitscertificering voor „100 % zuivere honing” te voeren?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(5 januari 2000)

Gezien de situatie van de sector over de gehele Gemeenschap genomen en rekening houdende met de huidige kennis op het gebied van de bijenteelt is het niet dienstig speciaal voor honing een nieuwe marktordening in te stellen. Op dit ogenblik zijn twee directoraten-generaal bevoegd inzake regelgeving op het gebied van honing: het Directoraat-generaal Landbouw is verantwoordelijk voor de productie, net zoals het dat is voor de overige landbouwproducten [Verordening (EG) nr. 1221/97 van de Raad houdende algemene regels voor de uitvoering van de maatregelen tot verbetering van de productie en de afzet van honing ⁽¹⁾] en het Directoraat-generaal Ondernemingen voert het beheer over Richtlijn 74/409/EEG van de Raad ⁽²⁾ betreffende de harmonisatie van de wettelijke voorschriften van de lidstaten inzake honing, en is met name bevoegd voor de regelgeving op het gebied van de samenstelling, de etikettering en de benamingen van honing. Deze richtlijn valt onder het programma ter vereenvoudiging van verschillende richtlijnen met betrekking tot levensmiddelen, waartoe de Europese Raad van Edinburg in 1992 heeft besloten.

In 1996 heeft de Commissie een voorstel ingediend voor een richtlijn ⁽³⁾ die de regelgeving terzake moet vereenvoudigen en tevens Richtlijn 74/409/EEG moet vervangen. In dit voorstel, dat nog niet door de Raad is goedgekeurd, worden een aantal criteria vastgelegd waaraan honing moet voldoen om onder de benaming „honing” in de handel te kunnen worden gebracht. Ook kunnen de honingproducenten, zoals ook in voornoemde richtlijn was bepaald, de verkoopbenaming aanvullen met vermeldingen die betrekking hebben op de bloemen of planten waarvan het product hoofdzakelijk afkomstig is, dan wel de regionale, territoriale of topografische oorsprong van het product. Bovendien kan de benaming van honing die specifieke kenmerken heeft, worden beschermd in het kader van Verordening (EEG) nr. 2081/92 van de Raad inzake de bescherming van geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen van landbouwproducten en levensmiddelen ⁽⁴⁾ of in het kader van Verordening (EEG) nr. 2082/92 van de Raad inzake de specificiteitscertificering voor landbouwproducten en levensmiddelen ⁽⁴⁾.

Wat de etikettering betreft, heeft de Commissie naar aanleiding van het in mei 1999 door het Parlement uitgebrachte advies besloten haar voorstel te wijzigen in die zin dat de oorsprong van de honing verplicht op het etiket moet worden vermeld als de honing afkomstig is uit een land buiten de Gemeenschap. Bovendien wordt in het voorstel voorzien in de toepassing van Richtlijn 79/112/EEG van de Raad ⁽⁵⁾ die betrekking heeft op de etikettering en de presentatie van levensmiddelen en waarin voorschriften zijn opgenomen met betrekking tot de vermeldingen die op het etiket van levensmiddelen moeten worden aangebracht, inzonderheid met betrekking tot de uiterste datum van houdbaarheid van het product.

Voorts zijn bij Verordening (EG) nr. 258/97 van het Europees Parlement en de Raad betreffende nieuwe voedingsmiddelen en nieuwe voedsel ingrediënten ⁽⁶⁾ aanvullende specifieke eisen vastgesteld ten aanzien van de etikettering teneinde de eindverbruiker adequate informatie te garanderen, in het bijzonder over de aanwezigheid van ingrediënten die zijn vervaardigd op basis van genetisch gemodificeerde organismen.

Op dit ogenblik bespreken de Italiaanse autoriteiten het verzoek om de benaming „miel vergine integrale” op te nemen in het specificiteitscertificeringsregister met de Commissie; in dit verband zijn de laatste aanvullende inlichtingen in oktober 1999 ontvangen.

⁽¹⁾ PB L 173 van 1.7.1997, gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2070/98 van de Raad (PB L 265 van 30.9.1998).

⁽²⁾ PB L 221 van 12.8.1974, richtlijn gewijzigd bij de Akte van Toetreding van 1985.

⁽³⁾ COM(95) 722 def.

⁽⁴⁾ PB L 208 van 24.7.1992; waarvan Verordening (EEG) nr. 2081/92 is gewijzigd bij de Akte van Toetreding van 1994.

⁽⁵⁾ PB L 33 van 8.3.1979; de richtlijn is laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 97/4/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB L 43 van 14.2.1997).

⁽⁶⁾ PB L 43 van 14.2.1997.

(2000/C 330 E/006)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2075/99**van Agnes Schierhuber (PPE-DE) aan de Commissie***(12 november 1999)*

Betreft: Liberalisering in het kader van de WTO-onderhandelingen

In het kader van de WTO-millenniumronde moet over verdere liberalisering in de landbouwsector worden onderhandeld. Verdere liberalisering is echter alleen zinvol wanneer deze tot meer welstand van de boeren en de consumenten bijdraagt.

1. Is van de kant van de WTO en/of de Commissie reeds officieel geëvalueerd welke consequenties de landbouwovereenkomst van de GATT-Uruguay-ronde heeft gehad voor de landbouwprijzen en -inkomens in de EU, in Amerika en in de rest van de wereld (evaluaties inclusief het jaar 1999)?
2. Hoe evalueert de Commissie de effecten van de GATT-Uruguay-ronde? Ik verzoek de Commissie de periode 1995-1999 in zijn geheel te beoordelen en niet alleen de uitzonderingsjaren 1995 en 1996. Kan zij bij de evaluatie niet alleen de ontwikkeling van de wereldhandel in cijfers beoordelen, maar hoofdzakelijk kwantiteiten en prijsontwikkelingen op de markten?
3. Heeft de liberalisering de consumenten inderdaad voordeel opgeleverd?
4. Zijn de levensmiddelenprijzen gedaald en met hoeveel?
5. Zijn de veiligheid en de kwaliteit van levensmiddelen als gevolg van het openstellen van de markten en de Overeenkomst inzake sanitaire en fytosanitaire normen beter geworden?
6. Hoe moet het WTO-panel betreffende het verbod op de invoer van met groeihormonen geproduceerd rundvlees in dit verband worden beoordeeld?
7. Welke relatie bestaat er tussen de uitbreiding van de wereldhandel en de algemene inkomensontwikkeling in de EU en andere WTO-landen, en hoe is een inkomensstijging binnen de bevolking verdeeld?

**Aanvullend antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie***(14 februari 2000)*

1. De effecten van de overeenkomst inzake de landbouw zijn door de afdeling voor economisch onderzoek en analyse (ERAD) van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) gesimuleerd op basis van het model „global trade analysis project” (GTAP), een geautomatiseerd algemeen evenwichtsmodel van de wereldeconomie. Welzijnsverschillen werden uitgedrukt in termen van reëel inkomen en in miljarden dollar (koers 1992). Positieve effecten van de overeenkomst worden verwacht voor de Gemeenschap, de Verenigde Staten, Japan en Oost-Azië. Voorts presenteerde de Wereldbank in 1995 een analyse van de effecten van handelsliberalisering voor goederen en diensten. Ook in dit geval bleken de positieve gevolgen het grootst te zijn voor Japan en de Gemeenschap.
2. Een exacte analyse van de effecten van de Uruguay-ronde van de Algemene Overeenkomst inzake tarieven en handel (GATT) op de prijzen en de hoeveelheden is echter moeilijk te verrichten; dit komt doordat daarbij een groot aantal externe factoren een rol speelt. De sterke turbulentie op de internationale markt (bijvoorbeeld de crisis in Azië en Rusland) maken het moeilijk de specifieke netto-effecten van de in het kader van de Uruguay-ronde gesloten Overeenkomst aan te duiden en te berekenen. Voor het eerst is daaronder echter de volledige landbouwsector begrepen. De Uruguay-ronde is door sommigen zelfs bestempeld als „de intrede van de landbouw in de GATT” en is het resultaat van de meest ambitieuze onderhandelingen die tot dusver zijn gevoerd. De juiste tenuitvoerlegging van de overeenkomst totnogtoe wijst erop dat de toepassing van duidelijke en transparante regels op de handel in landbouwproducten bijdraagt tot het afzwakken van de toenemende spanningen tussen handelspartners, wat in de jaren tachtig een negatief effect heeft gehad op de wereldmarkten.

3. In principe profiteert de consument van de liberalisering, doordat de concurrentie op de markt wordt verscherpt, waardoor de keuze tussen verschillende producten en prijzen groter is. De handel in landbouwproducten is in de Gemeenschap weliswaar nog niet volledig geliberaliseerd, toch is met de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid een aanzienlijke inspanning geleverd om een einde te maken aan beleid dat in sterke mate leidde tot verstoring van de handel (van prijsondersteuning tot directe betalingen). De consument profiteert hiervan, aangezien hij niet langer meebetaalt aan impliciete prijsbescherming wanneer hij landbouwproducten koopt. Het aandeel van de landbouwgrondstoffen is in de loop der jaren echter gedaald voor het merendeel van de eindproducten die door de consument worden gekocht.

4. Wat de prijzen op de internationale markten betreft, is het, door het grote aantal factoren dat daarbij een rol speelt (zie 2), moeilijk duidelijk onderscheid aan te brengen tussen de effecten van de handelsliberalisering op prijsontwikkeling en prijsvariabiliteit. Op communautair vlak heeft de vermindering van de prijsondersteuning geleid tot lagere prijzen voor landbouwproducten; deze vermindering leidt ten dele ook tot lagere voedselprijzen (ten dele, omdat de landbouwgrondstoffen slechts een klein deel uitmaken van het voedings-eindproduct).

5. Wij hebben geen informatie over een verbetering of verslechtering van de voedselveiligheid en -kwaliteit door de openstelling van de markten en de Overeenkomst inzake sanitaire en fytosanitaire maatregelen. Op de lange termijn zal de tenuitvoerlegging van de Overeenkomst inzake sanitaire en fytosanitaire maatregelen naar verwachting leiden tot de algemene verbetering van de voedselveiligheid door samenwerking met en verlening van technische bijstand aan de ontwikkelingslanden (artikel 9).

6. Het standpunt van de Gemeenschap, namelijk dat zij het recht heeft strengere beschermingsnormen te hanteren, bijvoorbeeld in vergelijking met de internationale normen van de Codex Alimentarius, is door de beroepsinstantie van de WTO erkend. Ook heeft deze instantie erkend dat een lid van de WTO maatregelen mag nemen die op een wetenschappelijk standpunt van een minderheid zijn gebaseerd. Alle maatregelen moeten gebaseerd zijn op een wetenschappelijke analyse van het risico.

7. Economisch gezien leidt de liberalisering van de handel tot een stijging van het inkomen van producenten en consumenten, en een verhoging van hun welzijn. De producenten profiteren van de grotere markten en de mogelijkheid van specialisatie, terwijl de consumenten de voordelen plukken van lagere prijzen door de sterkere concurrentie. Bij een gelijktijdige en wederzijdse liberalisering van de wereldhandel en concurrerende markten is de verdeling van deze voordelen evenredig met de mate van liberalisering in elk van de landen en voor iedere sector. De verdeling van de toename van welzijn en inkomen, die in een land mogelijk zijn door handelsliberalisering, is ook afhankelijk van het belastingstelsel dat in dit land wordt toegepast.

(2000/C 330 E/007)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2136/99

van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(24 november 1999)

Betreft: Vertaling van de geharmoniseerde normen die voortvloeien uit de lifrichtlijn in de elf officiële EU-talen

Op 1 juli 1999 is de Europese richtlijn 95/16/EG⁽¹⁾ van 29 juni 1995 verplicht van toepassing op alle nieuwe liften. Van 1 juli 1997 tot en met 30 juni 1999 was deze richtlijn louter richtinggevend. De richtlijn werd in Belgische regelgeving omgezet met behulp van het koninklijk besluit (KB) van 10 augustus 1998 betreffende liften (Belgisch Staatsblad van 11 september 1998). Dit koninklijk besluit is dus nu verplicht voor alle nieuwe liften in de Belgische federatie.

De vertaling van de geharmoniseerde normen die voortvloeien uit de Europese richtlijn in de elf officiële talen van de Europese Unie laat evenwel te wensen over. Totnogtoe bestaan de normen slechts in drie van de elf officiële EU-talen, namelijk Duits, Engels en Frans. Deze situatie leidt tot discriminatie tussen de liftenbouwers in de 15 EU-lidstaten. Enkel degenen die over een Duitse, Engelse of Franse versie van de geharmoniseerde normen beschikken, kunnen probleemloos nieuwe liften plaatsen. Anderstalige (Deense, Finse, Griekse, Italiaanse, Nederlandstalige, Portugese, Spaanse en Zweedse) liftenbouwers staan in de kou omdat ze niet over de correcte vertaling van de geharmoniseerde normen beschikken.

1. Is de Commissie van oordeel dat het gelijkheidsbeginsel in het gedrang komt door het niet vertalen van de geharmoniseerde normen voor liften in het Deens, Fins, Grieks, Italiaans, Nederlands, Portugees, Spaans en Zweeds? Zo ja, welke stappen zal de Commissie nemen om de technische normen die uit de liftrichtlijn voortvloeien, onverwijld in de 11 officiële talen van de Europese Unie te laten vertalen? Zo nee, op welke Europese rechtsbeginselen beroept de Commissie zich ter motivering van een beperkte vertaling (i.c. Duits, Engels en Frans) van de geharmoniseerde normen in de liftrichtlijn?

2. Is er sprake van een correcte uitvoering van de liftrichtlijn zolang de geharmoniseerde normen niet in de 11 officiële EU-talen werden vertaald? Zo ja, welke argumenten hanteert de Commissie om deze stellingname te staven? Zo nee, is de toepassing van de liftrichtlijn onmogelijk tot een vertaling beschikbaar is voor de anderstalige (Deense, Finse, Griekse, Italiaanse, Nederlandstalige, Portugeese, Spaanse en Zweedse) liftenbouwers?

(¹) PB L 213 van 7.9.1995, blz. 1.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(19 januari 2000)

1. De Europese normen worden door de Europese normalisatie-instellingen opgesteld in hun officiële talen. In het geval van het Europees Comité voor normalisatie (CEN) en het Europees Comité voor elektrotechnische normalisatie (CENELEC) zijn dat het Engels, het Frans en het Duits. Het Europees Instituut voor telecommunicatienormen (ETSI) werkt zijn Europese normen uit in het Engels. Dergelijke normen moeten door de nationale normalisatie-instellingen staan toe dat de Europese normen worden vertaald maar leggen daartoe geen verplichting op. De beslissing om de normen te vertalen ligt uitsluitend bij de nationale normalisatie-instellingen en de nationale autoriteiten. In verscheidene lidstaten is de vertaling verplicht gesteld.

Gelet op de specifieke rol van geharmoniseerde normen is de Commissie van oordeel dat alle partijen toegang moeten hebben tot dergelijke normen. Afhankelijk van de specifieke aard van de sector en de norm, en van de behoeften van de markt, kan dit inhouden dat deze norm in alle talen van de betrokken landen beschikbaar moet zijn. De Commissie verleent financiële steun aan nationale normalisatie-instellingen die geharmoniseerde normen in de nationale talen vertalen.

2. Net als bij alle andere „nieuwe aanpak“-richtlijnen gebeurt de toepassing van normen vrijwillig in het kader van Richtlijn 95/16/EG van het Parlement en de Raad inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende liften. „Nieuwe aanpak“-richtlijnen kunnen ten uitvoer worden gelegd zonder normen of voordat de normen beschikbaar zijn. De fabrikanten moeten aan de essentiële vereisten van de richtlijnen voldoen en niet aan de geharmoniseerde normen. Normen zijn een nuttig hulpmiddel om de tenuitvoerlegging te vergemakkelijken, hetgeen verklaart waarom geharmoniseerde normen meestal worden vertaald.

(2000/C 330 E/008)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2361/99

van Theresa Villiers (PPE-DE) aan de Commissie

(13 december 1999)

Betreft: Richtlijn van de Raad 96/29/Euratom

1. Kan de Commissie met betrekking tot Richtlijn van de Raad 96/29/Euratom (¹), waarmee een laag niveau van ioniserende straling in bepaalde producten wordt toegestaan, meedelen of er voor de consument en bedrijven een manier is om vast te stellen welke producten stralingsvrij zijn en welke niet? Kan zij tevens meedelen hoe zij zelf vaststelt welke producten stralingsvrij zijn?

2. Kan de Commissie met betrekking tot dezelfde richtlijn meedelen of zij problemen voorziet als gevolg van de uiteenlopende normen die door de lidstaten worden toegepast met betrekking tot de

voorschriften voor producten met een laag stralingsniveau, bijv. in verband met de invoer van afval, halfproducten en eindproducten, lozingen in de atmosfeer of grensoverschrijdende rivieren, invoer van vlees en vee uit landen overzee met minder strenge normen dan de EU?

(¹) PB L 159 van 29.6.1996, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(17 januari 2000)

In Richtlijn 96/29/Euratom van de Raad van 13 mei 1996 zijn de basisnormen vastgesteld voor de bescherming van de gezondheid van de bevolking en de werkers tegen de aan ioniserende straling verbonden gevaren. De richtlijn moet tegen mei 2000 in nationaal recht zijn omgezet. Zij vervangt de vorige normen die vastgesteld waren in Richtlijn 80/836/Euratom van de Raad, zoals gewijzigd bij Richtlijn 84/467/Euratom (¹). Sinds de invoering van de eerste normen in 1959 zijn er regelmatig herzieningen doorgevoerd om rekening te houden met de toenemende kennis van de effecten van ioniserende straling en met de operationele ervaring op het gebied van stralingsbescherming.

De nieuwe richtlijn behandelt het vraagstuk van zeer lage niveaus van radioactiviteit in consumptiegoederen op een meer samenhangende en restrictieve manier dan voordien. De vrijstellingswaarden waaronder de bronnen niet moeten worden gemeld, zijn in het algemeen veel lager dan voordien. Daardoor is het vrije verkeer van dergelijke goederen gewaarborgd. De mogelijke blootstelling van de bevolking aan sporen van radioactiviteit is te verwaarlozen.

De basisveiligheidsnormen garanderen dat de vrijstellingswaarden op eenvormige wijze in de wetgeving van de lidstaten worden ingevoerd. In de nieuwe richtlijn is vastgelegd op welke basis de vrijgaveniveaus voor het vrijgeven van materialen die kunnen worden hergebruikt of gerecycled, moeten worden vastgesteld. Deze niveaus worden vastgesteld door de lidstaten, die hierbij rekening houden met de aanbevelingen van de Gemeenschap.

Voor lozingen van afvalstoffen in de lucht of de waterwegen is het aan de lidstaten lozingslimieten vast te stellen met inachtneming van de dosislimiet voor de bevolking. Overeenkomstig artikel 37 van het Euratom-Verdrag dienen de lidstaten aan de Commissie de algemene gegevens te verstrekken van elk plan voor de lozing van radioactieve afvalstoffen en brengt de Commissie advies uit over de vraag of dat plan gevolgen zal hebben voor het milieu in de andere lidstaten.

Wat levensmiddelen betreft, zijn in Verordening (EEG) nr. 737/90 van de Raad van 22 maart 1990 betreffende de voorwaarden voor de invoer van landbouwproducten van oorsprong uit derde landen ingevolge het ongeluk in de kerncentrale van Tsjernobyl (²) maximale toleranties inzake radioactiviteit vastgesteld voor de invoer uit derde landen. De controle op de naleving van deze toleranties wordt door de lidstaten uitgevoerd.

(¹) PB L 265 van 5.10.1984.

(²) PB L 82 van 29.3.1990.

(2000/C 330 E/009)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2399/99

van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(16 december 1999)

Betreft: Sanering van de historische asbestvervuiling in de Europese Unie

Het gebruik van asbestvezels is sinds 1997 verboden wegens het gevaar voor de volksgezondheid. Deze historische verontreiniging dient dan ook zo snel en efficiënt mogelijk te worden weggewerkt. Een nauwkeurige asbestinventarisatie en duidelijke saneringsrichtlijnen zijn daarbij van het grootste belang.

1. Beschikt de Commissie over een nauwkeurige en gedetailleerde inventaris van het „historische” asbestgebruik in de 15 EU-lidstaten op basis van de verkoopcijfers van de asbestproducenten? Zo neen, zal de Commissie werk maken van een dergelijke inventaris teneinde in de nabije toekomst snel en efficiënt te kunnen saneren?

2. Hoeveel asbest werd tot 1997 geproduceerd en gebruikt in de Europese Unie?
3. In hoeveel fabrieken werd volgens de Commissie gebruik gemaakt van asbest?
4. In hoeveel kantoorgebouwen werd volgens de Commissie gebruik gemaakt van asbest?
5. In hoeveel privéwoningen werd volgens de Commissie gebruik gemaakt van asbest?
6. In hoeveel schoolgebouwen werd volgens de Commissie gebruik gemaakt van asbest?
7. Welke gebouwen moeten volgens de Commissie prioritair worden gesaneerd?
8. Welke richtlijnen heeft de Commissie uitgevaardigd om te komen tot een snelle en efficiënte sanering van de historische asbestvervuiling?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(3 maart 2000)

Het in de handel brengen en de toepassing van vijf van de zes verschillende soorten asbest is sinds 1991 in de Gemeenschap verboden. De Commissie keurde op 26 juli 1999 Richtlijn 1999/77/EG van 26 juli 1999 goed tot zesde aanpassing aan de technische vooruitgang van bijlage I bij Richtlijn 76/769/EEG van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten (asbest)⁽¹⁾, waarmee dit verbod uiterlijk met ingang van 1 januari 2005 tot alle soorten asbest wordt uitgebreid. Er zijn slechts in zeer beperkte mate uitzonderingen op dit verbod, en deze zullen vóór 1 januari 2003 nog eens door de Commissie worden bekeken. Het is de bedoeling dat op grond van deze richtlijn iedere toename van de voorraad asbest in de Gemeenschap wordt tegengegaan.

De Commissie bezit geen gedetailleerde inventaris van het gebruik van asbest in de lidstaten.

De Commissie beschikt niet over de informatie die gevraagd wordt in de punten 2-7 van de vraag van het geachte parlementslid.

Voor asbestafval geldt de algemene wetgeving inzake afval, namelijk Richtlijn 75/442/EG van de Raad van 15 juli 1975⁽²⁾, zoals later gewijzigd. Bovendien vormt asbest gevaarlijk afval op grond van Richtlijn 91/689/EEG of 12 december 1991⁽³⁾ wanneer het zich bevindt in isolatiemateriaal dat deel uitmaakt van bouw- en sloopafval. Richtlijn 87/217/EEG van de Raad van 19 maart 1987 inzake voorkoming en vermindering van verontreiniging van het milieu door asbest⁽⁴⁾ bevat een aantal grondregels voor het opruimen en het verwijderen van asbestafval. Op grond van deze bepalingen is het niet vereist om asbestafval snel en efficiënt te verwijderen.

⁽¹⁾ PB L 207 van 6.8.1999.

⁽²⁾ PB L 194 van 25.7.1975.

⁽³⁾ PB L 377 van 31.12.1991.

⁽⁴⁾ PB L 85 van 28.3.1987.

(2000/C 330 E/010)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2451/99

van Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) aan de Commissie

(13 december 1999)

Betreft: Overlappings van vergaderingen van Commissie en Europees Parlement

De Commissie organiseert regelmatig vergaderingen of (pers) conferenties op tijdstippen dat het Europees Parlement haar plenaire zitting in Straatsburg of Brussel houdt. Commissaris Kinnock bijvoorbeeld, organiseert vrijdag 19 november 1999 een persconferentie en werklunch in Den Haag, waar ook Europarlementariërs voor uitgenodigd zijn, terwijl het Europees Parlement die dag in Straatsburg vergadert.

1. Is de Commissie met mij van mening dat dergelijke overlapping van vergaderingen en conferenties onwenselijk is aangezien de Commissie bij Parlementsvergaderingen aanwezig dient te zijn?

2. Is de Commissie zich ervan bewust dat de verslaggeving in de pers van de resultaten van plenaire zittingen van het Parlement te lijden heeft onder de overlap, aangezien journalisten maar op een plaats tegelijk kunnen zijn?
3. Is de Commissie het met mij eens dat de beeldvorming over Europa in het algemeen en over het Europees Parlement in het bijzonder, erbij gebaat is wanneer de Instellingen rekening houden met elkaars vergaderroosters?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(25 januari 2000)

De commissarissen doen hun best om ervoor te zorgen dat dergelijke vergaderingen niet samenvallen met Parlementsittingen waarop zij aanwezig dienen te zijn. Zoals alle commissarissen is de heer Kinnock er zich terdege van bewust dat hij tijdens plenaire vergaderingen als eerste plicht heeft het woord te voeren of daarbij vragen te beantwoorden die tot zijn bevoegdheidssterrein behoren.

De Commissie weet hoe het tijdschema van de vergaderingen er uitziet en zal het nodige doen om onwenselijke overlappingsen te voorkomen. Zij sluit zich volledig aan bij de zienswijze van het geachte parlementslid dat het belangrijk is dat de Europese instellingen rekening houden met elkaars vergaderroosters.

(2000/C 330 E/011)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2486/99

van Joachim Wuermeling (PPE-DE) en Maria Berger (PSE) aan de Commissie

(16 december 1999)

Betreft: Uitbreiding naar het Oosten — aankondiging van een steuninstrument voor grensregio's door Günther Verheugen

Commissielid Günter Verheugen heeft in een interview van 18 november 1999 in het tijdschrift Focus de wens te kennen gegeven dat de Commissie een steuninstrument in het leven roept voor regio's aan de grenzen met de landen van Midden- en Oost-Europa om de nadelen als gevolg van de uitbreiding naar het Oosten voor deze in het bijzonder hierbij betrokken gebieden op te vangen.

1. Hoever zijn de werkzaamheden voor het verwezenlijken van een dergelijk steuninstrument in de Commissie gevorderd?
2. Kan de Commissie reeds nadere bijzonderheden geven over de structuur, looptijd en omvang van het steuninstrument?
3. Moet volgens de Commissie, afgezien van de steun met EU-middelen, de steunverlening aan grensgebieden met nationale fondsen worden vergemakkelijkt?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(21 januari 2000)

Tijdens de komende programmeringsperiode 2000-2006 zal het communautaire initiatief Interreg III bijzondere aandacht besteden aan de activiteiten ten behoeve van de aan de buitengrenzen van de Gemeenschap gelegen regio's, met het oog op de uitbreiding. De stimulerende maatregelen ten behoeve van deze regio's vallen immers onder deel A „grensoverschrijdende samenwerking”, waarvoor ten minste 50% van de algemene financiële middelen van dit instrument worden uitgetrokken.

In haar ontwerp-richtsnoeren voor bovengenoemd initiatief⁽¹⁾ heeft de Commissie de uitvoeringsvoorwaarden vastgesteld. Dit voorstel ligt momenteel ter bestudering bij de lidstaten en de overige communautaire instellingen. Na het advies van het Parlement, dat naar verwacht in februari 2000 wordt gegeven, zullen deze richtsnoeren definitief door de Commissie worden goedgekeurd en aan de lidstaten worden medegedeeld. Aan het einde van deze procedure beschikken laatstgenoemde over zes maanden om hun voorstellen voor de programma's in te dienen.

Zoals het geval is voor alle in het kader van de Structuurfondsen medegefinancierde programma's, moet de communautaire steun uit hoofde van Interreg een nationale tegenprestatie hebben.

⁽¹⁾ COM(1999) 479 def.

(2000/C 330 E/012)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2491/99**van Pere Esteve (ELDR) aan de Commissie**

(16 december 1999)

Betreft: Overheveling rivierwater in Europa

Sommige regio's in Europa hebben een groot zoetwateroverschot, andere kampen met een ernstig tekort.

Overweegt de Commissie acties om zich in het kader van de interregionale samenwerking in te zetten voor de overheveling van zoetwater in excedentaire regio's naar regio's die hieraan een tekort hebben?

Antwoord van Mevr. Wallström namens de Commissie

(2 februari 2000)

Door verschillen in geografie en klimaat, maar ook in menselijk ingrijpen en tradities, vertonen lidstaten en regio's nogal uiteenlopende patronen inzake waterhuishouding en volgen zij verschillende benaderingen bij het oplossen van de daarmee verband houdende problemen. Dit is een van de redenen waarom het Parlement, de Raad, de lidstaten en niet-gouvernementele organisaties van mening zijn dat een nieuw Europees waterbeleid noodzakelijk is.

De voorgestelde kaderrichtlijn betreffende het waterbeleid⁽¹⁾ ⁽²⁾, die momenteel door het Parlement in tweede lezing wordt behandeld, breidt de werkingssfeer van de waterbescherming uit tot alle watermassa's en bevordert het duurzame gebruik van water als hulpbron; zij voorziet in het bereiken van een goede status voor alle wateren binnen een vastgesteld tijdschema, na een gecombineerde aanpak met emissiegrenswaarden en doelstellingen inzake waterkwaliteit; zij zorgt ervoor dat alle vereiste maatregelen worden genomen op basis van stroomgebiedbeheer; zij zorgt voor coördinatie van doelstellingen wanneer regio's of lidstaten stroomgebieden delen; zij eist dat kwesties met betrekking tot waterkwantiteit worden aangepakt voorzover zij ondersteuning bieden aan de doelstelling inzake kwaliteit, b.v. door te streven naar een duurzaam evenwicht tussen onttrekkingen en natuurlijke aanvullingen; en zij verhoogt de doorzichtigheid en de inzet van alle betrokken burgers en partijen wanneer de plannen voor het stroomgebiedbeheer worden opgesteld.

De Commissie is ervan overtuigd dat de problemen in verband met waterbeheer bij de bron moeten worden aangepakt. Daarom houdt de voorgestelde kaderrichtlijn betreffende het waterbeleid de verplichting in dat lidstaten en regio's hun waterproblemen in gedeelde stroomgebieden gezamenlijk aanpakken, zij het niet noodzakelijk met het oog op een grootschalige overheveling van water tussen stroomgebieden. Als de Gemeenschap zich in dit stadium zou verbinden tot het stimuleren van de regulering van waterlopen, zou zij daarmee ingaan tegen de beginselen van duurzame ontwikkeling en het aanpakken van milieu-problemen bij de bron, die in het EEG-Verdrag zijn vastgelegd en een van de grondslagen van de voorgestelde kaderrichtlijn betreffende het waterbeleid vormen. Pas wanneer de kaderrichtlijn betreffende het waterbeleid is vastgesteld en er vergelijkbare doelstellingen zijn opgesteld, komen de benodigde gegevens beschikbaar. De Commissie voelt zich daarin gesteund door het advies in eerste lezing van het Parlement van februari 1999⁽³⁾ inzake het voorstel.

Wanneer echter specifieke projecten aan de vastgestelde milieudoelstellingen voldoen en er een consensus tussen de partijen bestaat, zal de kaderrichtlijn betreffende het waterbeleid op geen enkele wijze dergelijke oplossingen verhinderen. Terzelfdertijd dienen de financiële instrumenten van de Gemeenschap zoals de structuurfondsen en het Cohesiefonds te worden ingezet om gelijktijdig en met het oog op de lange termijn economische groei, sociale cohesie en milieubescherming — met andere woorden duurzame ontwikkeling — te bevorderen. Het toekomstige communautaire initiatief Interreg III voorziet als in

aanmerking komende maatregelen onder meer in samenwerking op het gebied van duurzaam waterbeheer (overstromingen, droogten) in het kader van de ruimtelijke ordening.

(¹) PB C 108 van 7.4.1998.

(²) Gemeenschappelijk standpunt door de Raad vastgesteld op 22.10.1999, nog niet gepubliceerd in het Publicatieblad.

(³) PB C 150 van 28.5.1999.

(2000/C 330 E/013)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2503/99

van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Commissie

(22 december 1999)

Betreft: Minimumnormen voor de bescherming van legkippen

In hoofdstuk II van Richtlijn 1999/74/EG (¹) van de Raad van 19 juli 1999 tot vaststelling van minimumnormen voor de bescherming van legkippen is de bepaling vervat dat de lidstaten erop toezien dat het houden van kippen in de in dit hoofdstuk bedoelde kooien met ingang van 1 januari 2012 verboden wordt.

Bovendien is het bouwen of voor het eerst in gebruik nemen van de in dit hoofdstuk bedoelde kooien met ingang van 1 januari 2003 verboden. Voorts is de mogelijkheid gegeven dat de Unie gedeeltelijke financiering verstrekt aan kippenhouderijen in de kandidaat-landen voor toetreding.

Kan de Commissie mededelen:

- of in het kader van zulke cofinanciering acht wordt geslagen op de voornoemde bepalingen en de strikte naleving ervan?
- Is de Commissie voornemens binnenkort een controle-instantie in het leven te roepen, die zich moet bezighouden met het toezicht en de controle op de naleving van voornoemde bepalingen?

(¹) PB L 203 van 3.8.1999, blz. 53.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(14 februari 2000)

Verordening (EG) nr. 1268/1999 van de Raad van 21 juni 1999 heeft betrekking op de steunverlening door de Gemeenschap voor pretoetredingsmaatregelen op het gebied van landbouw en plattelandontwikkeling in de kandidaat-lidstaten in Midden- en Oost-Europa (¹). Met deze steunverlening wordt beoogd een bijdrage te leveren aan de uitvoering van het acquis op het gebied van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en de daarmee verband houdende beleidstakken, en prioritaire en specifieke problemen in verband met de duurzame aanpassing van de landbouwsector en plattelandgebieden in de kandidaat-lidstaten op te lossen. Artikel 2 van bovengenoemde verordening heeft betrekking op investeringen in landbouwbedrijven en verwacht wordt dat de meeste kandidaat-lidstaten dergelijke maatregelen in hun plannen zullen voorstellen. Op grond van artikel 4, lid 3, van dezelfde verordening dienen de kandidaat-lidstaten er onder meer voor te zorgen dat voorrang wordt verleend aan maatregelen ter verbetering van de kwaliteits- en gezondheidsnormen, overeenkomstig de voorschriften inzake milieubescherming.

In Verordening (EG) nr. 2759/1999 van de Commissie van 22 december 1999 waarbij bepalingen worden vastgesteld voor de uitvoering van Verordening (EG) nr. 1268/1999 inzake steunverlening door de Gemeenschap voor pretoetredingsmaatregelen op het gebied van landbouw en plattelandontwikkeling in de kandidaat-lidstaten in Midden- en Oost-Europa gedurende de pretoetredingsperiode (²) wordt bepaald dat investeringssteun wordt toegekend aan landbouwbedrijven waarvoor kan worden aangetoond dat zij op het tijdstip dat het besluit wordt genomen om steun te verlenen, voldoen aan de nationale minimumnormen op het gebied van milieu, hygiëne en dierenwelzijn. Verderop in dit artikel wordt bepaald dat als de met het acquis samenhangende minimumnormen op het gebied van milieu, hygiëne en dierenwelzijn evenwel pas kort voor het tijdstip van ontvangst van de aanvraag zijn vastgesteld, de steun wordt toegekend op voorwaarde dat het bedrijf aan deze nieuwe normen voldoet bij de voltooiing van de investering. De nieuwe investeringen moeten echter als zodanig voldoen aan de communautaire normen, ongeacht of het landbouwbedrijf als geheel voldoet aan deze normen.

Om toezicht te houden op de uitvoering van de plannen en met het oog op een evaluatie ervan, met inbegrip van bovengenoemde bepalingen, zal voor elke kandidaat-staat een toezichthoudend comité worden opgericht en zullen in de plannen voorschriften en procedures worden opgenomen inzake de verslaggeving.

(¹) PB L 161 van 26.6.1999.

(²) PB L 331 van 23.12.1999.

(2000/C 330 E/014)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2504/99
van Astrid Thors (ELDR) aan de Commissie

(22 december 1999)

Betreft: Nieuwe voor het milieu schadelijke giftige stoffen ontdekt

Volgens een artikel in het Zweedse dagblad „Dagens Nyheter” van 11 oktober 1999 hebben Zweedse wetenschappers een nieuwe stof ontdekt die schadelijk is voor het milieu en kanker veroorzaakt. Broomhoudende brandvertragende middelen (TeBDE) uit afgedankte elektrische huishoudelijke apparaten zijn nu in hoge concentraties aangetroffen in haring en Oostzee-haring. De concentraties in vlees, boter en kaas zijn nog laag, maar de ontdekking is alarmerend om twee redenen. Ten eerste zullen de concentraties even snel als PCB's stijgen en ten tweede moeten de giftige stoffen uit de brandvertragende middelen gevoegd worden bij de andere voor het milieu gevaarlijke stoffen, zoals PCB's, zodat het totale gezondheidsrisico kan worden ingeschat.

Is de Commissie op de hoogte van deze nieuwe ontdekking en is zij voornemens in dit verband maatregelen te nemen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(25 februari 2000)

De Commissie verwijst het geachte parlementslid naar de antwoorden op de Schriftelijke Vragen E-3004/98 van de heer Eisma (¹) en P-1976/99 van mevrouw Schörling (²) en op Mondelinge Vraag H-776/99 van mevrouw Schörling tijdens het vragenuurtje in de vergadering van het Parlement van december 1999 (³).

Voorts vond naar aanleiding van een memorandum van Denemarken en Zweden in de Milieuraad op 13 december 1999 een discussie plaats over de vraag of de Gemeenschap voor broomhoudende brandvertragende middelen dringend maatregelen moest nemen.

In dit verband herinnerde de Commissie eraan dat overeenkomstig Verordening (EEG) nr. 793/93 van de Raad inzake de beoordeling en de beperking van de risico's van bestaande stoffen (⁴), momenteel een diepgaande risicobeoordeling plaatsvindt over drie broomhoudende brandvertragende middelen. Zodra de risicobeoordelingsrapporten klaar zijn, zullen zij voor een onafhankelijke collegiale toetsing worden voorgelegd aan het wetenschappelijk comité voor de toxiciteit, de ecotoxiciteit en het milieu.

Het met milieuaangelegenheden belaste lid van de Commissie heeft er in een schrijven van 15 december 1999 bij de betrokken ministers van de lidstaten op aangedrongen de risicobeoordelingen zo spoedig mogelijk af te ronden.

Wanneer de rapporten eenmaal beschikbaar zijn, zal de Commissie de resultaten bekendmaken in het Publicatieblad en zo nodig verdere maatregelen ter vermindering van het risico voorstellen.

Aangezien in het bloed van werknemers van recyclingfabrieken verhoogde concentraties van vijf soorten polybroombifenyylether (PBDE) zijn aangetroffen en de communautaire wetgeving over elektrisch en elektronisch afval de recycling van kunststoffen die PBDE bevatten aanzienlijk zal doen toenemen, bespreekt de Commissie momenteel door welke stoffen deze broomhoudende brandvertragende middelen bij de productie van nieuwe elektrische en elektronische apparaten kunnen worden vervangen.

(¹) PB C 142 van 21.5.1999.

(²) PB C 203 E van 18.7.2000, blz. 101.

(³) Handelingen van het Europees Parlement (december 1999).

(⁴) PB L 84 van 5.4.1993.

(2000/C 330 E/015)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2510/99**van María Sornosa Martínez (PSE) aan de Commissie**

(22 december 1999)

Betreft: Behoeftte aan communautaire regelgeving om een efficiënt en duurzaam gebruik van de water-voorraden te garanderen, zoals blijkt uit de problemen rond de bouw van het „Terra Mítica“-recreatiepark, in de buurt van Valencia

De recente publicatie van een studie van de economische faculteit van de universiteit Jaume I van Castellón heeft grote onrust teweeggebracht bij de bewoners van de gemeenten Benidorm en Finestrat, in de regio Valencia, gezien de grote hoeveelheden water die het in aanbouw zijnde recreatiepark „Terra Mítica“ zal verbruiken. Als gevolg van de bouw van dit recreatiepark zal het tekort aan water in het jaar 2002 verdubbelen, hetgeen ernstige problemen zal veroorzaken in een zone die bijzonder te lijden heeft gehad van de opeenvolgende perioden van droogte.

Het recreatiepark, dat wordt gebouwd met medewerking van de regering van de „Generalitat“, zal een groot deel van het in deze zone beschikbare water nodig hebben om te voldoen aan de behoeften die de toeristische expansie als gevolg van de bouw van de nieuwe installaties met zich mee zal brengen, alsmede voor het onderhoud en de besproeiing van de golfterreinen die naast het park zullen worden aangelegd.

Er bestaat nog geen communautaire richtlijn tegen waterverspilling, met name in regio's van de lidstaten die geconfronteerd worden met lange perioden van droogte. De problemen rond de bouw van het „Terra Mítica“-park tonen evenwel aan dat er ter zake moet worden voorzien in communautaire regelgeving, op basis van het beginsel van duurzame ontwikkeling, waarbij een aantal criteria moeten worden vastgesteld om een redelijk gebruik van de watervoorraden te garanderen.

De Commissie heeft in 1997 in haar voorstel voor een kaderrichtlijn inzake water, dat nog in behandeling is, een aantal maatregelen opgenomen om een doeltreffend en duurzaam gebruik van water te stimuleren. Het Parlement heeft dit aspect van het voorstel in eerste lezing versterkt. Dit kan evenwel een van de punten worden waarover tijdens de bemiddelingsprocedure, die hoogst waarschijnlijk noodzakelijk zal zijn, met de Raad zal moeten worden onderhandeld.

Welke stappen is de Commissie van plan te ondernemen om te bereiken dat in het kader van deze richtlijn maatregelen worden getroffen om in geval van buitensporige vraag een doeltreffend en duurzaam gebruik van de watervoorraden te garanderen?

Kan de Commissie mededelen of in de voorgeschreven milieueffectrapportage van het „Terra Mítica“-project rekening werd gehouden met het probleem van het tekort aan water, waarop in de onlangs gepubliceerde studie wordt gewezen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(22 februari 2000)

De Commissie is het er volmondig mee eens dat de huidige communautaire wetgeving inzake water geen duurzaam waterbeheer voor alle wateren garandeert. Daarom heeft de Commissie, in aansluiting op de initiatieven van de Commissie voor milieubeheer van het Parlement, bij het Parlement en de Raad een voorstel voor een kaderrichtlijn inzake water ingediend⁽¹⁾. Het Parlement heeft in februari 1999 advies uitgebracht (1ste lezing)⁽²⁾ en de Raad heeft in oktober 1999 een gemeenschappelijk standpunt vastgesteld⁽³⁾. De bij de onderhandelingen geboekte vooruitgang lijkt erop te wijzen dat het voorstel in de zomer van 2000 via een medebeslissingsprocedure definitief zal worden goedgekeurd.

In de kaderrichtlijn inzake water zullen ambitieuze milieudoelstellingen worden vastgesteld zoals „de achteruitgang van de toestand van het grondwater voorkomen, grondwaterlichamen herstellen en zorgen voor een evenwicht tussen onttrekking en aanvulling van grondwater“ [artikel 4, lid 1, onder b)]. Volgens de voorgestelde richtlijn moet het waterbeheer op stroomgebieden gebaseerd zijn („stroomgebiedbeheerplannen“) en de bescherming van zowel oppervlaktewateren als grondwater garanderen [artikel 3]. In de richtlijn zullen wettelijk bindende maatregelen worden vastgesteld om die doelstelling te realiseren, zoals „beheersing van de onttrekking van zoet oppervlaktewater en grondwater, en opstuwning van zoet oppervlaktewater, met inbegrip van een register of registers van wateronttrekkingen en -opstuwingen“. Alleen wateronttrekkingen zonder significant effect kunnen van deze verplichtingen worden vrijgesteld [artikel 11, lid 3, onder d)].

Zodra de richtlijn is goedgekeurd, zal de Commissie voor de correcte omzetting en tenuitvoerlegging zorgen. Dit heeft zowel betrekking op de in het EG-Verdrag vastgestelde instrumenten als op de voorlichting en raadpleging van alle betrokken partijen. Bovendien zal de richtlijn de openheid en transparantie garanderen door de lidstaten ertoe te verplichten de burgers en belanghebbende partijen te informeren wanneer zij hun stroomgebiedbeheerplannen opstellen.

Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten⁽¹⁾ is niet van toepassing aangezien zij geen betrekking heeft op recreatieparken. De gewijzigde milieueffectbeoordelingsrichtlijn 97/11/EG van 3 maart 1997 tot wijziging van Richtlijn 85/337/EEG⁽²⁾ zou betrekking hebben op recreatieparken als een lidstaat vaststelt dat het specifieke project waarschijnlijk een significant milieueffect zal hebben. De gewijzigde richtlijn is evenwel ook niet van toepassing op het genoemde project omdat de aanvraag voor het project werd ingediend voordat de gewijzigde richtlijn in de lidstaten van toepassing was.

Gelet op de genoemde feiten met betrekking tot de communautaire wetgeving inzake water en de milieueffectbeoordeling beschikt de Commissie niet over een rechtsgrondslag om op te treden.

⁽¹⁾ PB C 184 van 17.6.1997, PB C 16 van 20.1.1998, PB C 108 van 7.4.1998, PB C 342E van 30.11.1999.

⁽²⁾ PB C 150 van 28.5.1999.

⁽³⁾ Op 22.10.1999 vastgesteld gemeenschappelijk standpunt van de Raad; PB C 343 van 30.11.1999.

⁽⁴⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽⁵⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

(2000/C 330 E/016)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2531/99

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(4 januari 2000)

Betreft: Oprichting van een centrum voor de bevordering van klassieke studies en het onderwijs in Oud-Grieks en Latijn op de scholen

Al in 1995 is er bij de Raad van ministers van Onderwijs een memorandum ingediend betreffende de oprichting van een centrum ter bevordering van het onderwijs in Oud-Grieks en Latijn in de onderwijsinstellingen van de Europese Unie, en met name in het secundair onderwijs. Zoals gewoonlijk onderstreepten de vertegenwoordigers van de regeringen van Italië, Frankrijk, Griekenland en Spanje dat „thans meer dan ooit de klassieke letteren een zeer waardevol onderwijsmiddel zijn voor de vorming van jonge mensen, die dankzij het gemeenschappelijke geestelijke erfgoed zich een authentiek Europees bewustzijn kunnen verwerven, in aanvulling op hun gerechtvaardigde nationale gevoelens”.

Er zijn nu vijf jaar verstreken, zonder dat er concrete maatregelen zijn genomen van de kant van de Europese Unie. Het valt te hopen dat de komende eeuw niet de verdwijning te zien zal geven van het klassiek onderwijs aan de middelbare scholen. Diverse vooraanstaande classici, zoals Jacqueline de Romilly van de Académie Française en Jean Pierre Vernant, professor aan het Collège de France, hebben uitdrukking gegeven aan hun wanhoop bij het zien van de snelle achteruitgang van het klassieke onderwijs aan de middelbare scholen („Le Monde” van 12.11.1999). Ik zou daarom de Commissie willen vragen: Welke initiatieven denkt zij te nemen om een positieve steun te geven aan de oprichting van voornoemd centrum?

**Aanvullend antwoord
van mevrouw Reding namens de Commissie**

(15 maart 2000)

Naar aanleiding van de Onderwijsraad van 31 maart 1995 heeft de Griekse minister een Helleens memorandum ingediend in verband met de oprichting van een Europees centrum voor klassieke letteren. Hierover zijn talrijke discussies gevoerd.

De Onderwijsraad van 6 mei 1996 heeft kennis genomen van het door de Griekse regering genomen initiatief om een dergelijk centrum op te richten. De Commissie heeft verklaard dat zij bereid was om een dergelijk initiatief te onderzoeken, maar zij heeft nog geen verzoek van de Griekse autoriteiten ontvangen.

Verder steunt de Commissie, met name in het kader van het Socrates-programma, regelmatig projecten op dit gebied. Zo zijn in het kader van Comenius en Erasmus verscheidene samenwerkingsprojecten tussen scholen en universiteiten gericht op het onderwijs van klassieke culturen en talen. In het kader van de activiteiten op het gebied van het volwassenenonderwijs is een project gestart dat de totstandbrenging van een Europese identiteit beoogt door terug te grijpen naar de bronnen van deze identiteit, met name uitgaande van de Grieks-Latijnse mythologie.

(2000/C 330 E/017)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2536/99

van Heidi Hautala (Verts/ALE) aan de Commissie

(4 januari 2000)

Betreft: De positie van het onderwijs van het Fins in de EU-instellingen

In de Commissie zijn ongeveer 60 vaste lesgevers aan het werk, die de talen van de lidstaten als vreemde taal aanleren aan de ambtenaren. Overeenkomstig de door de Commissie, de Raad en het Parlement genomen principebeslissing behouden de vaste lesgevers hun betrekking tot ze met pensioen gaan. Als de vraag zo groot is dat de vaste betrekkingen niet volstaan, wordt eraan voldaan via een openbare aanbesteding.

Het Fins is op dit ogenblik de enige EU-taal zonder vaste lesgever, hetgeen aanleiding heeft gegeven tot bezorgdheid bij de studenten, de lesgevers en de vertaaldienst. Als gevolg van besparingsbeslissingen heeft men het werk van de gastleraar niet willen omzetten in een vaste betrekking. Vervolgens heeft de Commissie om de uitgaven te beperken beslist de werkverhouding met de gastleraar Fins op te zeggen en heeft ze een plaatselijke talenschool in dienst genomen om het onderwijs van het Fins voor haar rekening te nemen. Daardoor ging de kwaliteit van het onderwijs erop achteruit en werd Fins ten opzichte van de andere talen in een ongelijke positie geplaatst.

Kan de Commissie verduidelijken waarom het onderwijs van het Fins in het tweede semester van 1998-1999 werd toevertrouwd aan een talenschool die bij het begin van de cursus zelfs geen bekwame en deskundige lesgevers voor Fins op haar loonlijst had staan? Op welke grond won de talenschool de daarvoor uitgeschreven openbare aanbesteding? Is de Commissie van mening dat de talenschool aan de andere in de openbare aanbesteding vermelde voorwaarden voldeed, zoals een salaris dat strookt met het veeleisend karakter van het werk en dat de lesgever kan motiveren?

Is de Commissie van plan een herziening van haar principebeslissing te overwegen en een betrekking voor een lesgever Fins open te stellen, teneinde de positie van het Fins te verbeteren? Hoe is de Commissie van plan bij gebrek aan een vaste lesgever te voldoen aan de vraag naar cursussen Fins? Kan de Commissie verduidelijken hoe de kosten door het in dienst nemen van een externe talenschool werden beperkt?

Antwoord van de heer Kinnoek namens de Commissie

(16 februari 2000)

De beslissing om het geven van taalcursussen die niet door de permanente lesgevers van de Raad en de Commissie konden worden bestreken, uit te besteden, is genomen in 1996 aan het slot van de Triloog (tussen Parlement, Raad en Commissie) die was ingesteld om na te gaan hoe op dit soort taalcursussen zou kunnen worden bespaard.

Voor de uitvoering van deze beslissing werd een interinstitutionele aanbesteding uitgeschreven welke begin 1999 geleid heeft tot het afsluiten van drie contracten voor de levering van diensten voor taalonderricht. Deze contracten werden toegekend na het doorlopen van de gebruikelijke aanbestedingsprocedures. De keuze van de talenscholen werd door de vertegenwoordigers van Parlement, Raad, Commissie, Economisch en Sociaal Comité en Comité van de Regio's met eenstemmigheid bereikt. Alvorens de contracten toe te kennen werden alle criteria in de aanbesteding in overweging genomen.

In overeenstemming met de beslissing van de Triloog, werden de arbeidsovereenkomsten met de niet-permanente lesgevers niet verlengd zodra de instellingen in staat waren deze diensten uit te besteden. Alle betrokken docenten en hun vertegenwoordigers werden in alle stappen van de procedure volledig op de hoogte gehouden.

Op alle cursussen die zijn uitbesteed wordt regelmatig toezicht gehouden. Uit alle evaluaties komt een grote mate van tevredenheid van de zijde van de deelnemers naar voren, terwijl er geen aanwijzingen voor zijn dat de kwaliteit van de uitbestede cursussen onder die van de permanente staf van leerkrachten zou liggen. Tussen de instellingen en de betrokken talenscholen worden geregeld bijeenkomsten belegd om de prestaties onder de loep te nemen.

De Commissie heeft momenteel niet de bedoeling een wijziging op de Triloog-regelingen voor te stellen die noodzakelijk zou worden indien zij een permanente leerkracht voor de Finse taal zou aanwerven.

De kosten voor het lesgeven in een taal via uitbesteding liggen gemiddeld op 40 % van die voor lesgeven met leerkrachten in vaste dienst.

(2000/C 330 E/018)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2538/99

van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie

(4 januari 2000)

Betreft: Overschrijding van het melkquotum in de Autonome Regio Azoren

De melksector is van strategisch belang voor de Autonome Regio Azoren. Deze sector is goed voor ca. 80 % van het regionaal bruto product van de landbouw, 25 % van de inkomsten en ruim 13 % van de producenten op nationaal niveau, uitgaande van het huidige cijfer van ruim 5 000 producenten. Deze sector speelt ook een belangrijke rol bij de ontwikkeling van banenscheppende economische bedrijvigheid in een regio die te kampen heeft met de kosten van insulariteit en die de status van ultraperifeer gebied heeft, hoewel de regio slechts 0,03 % van de Europese productie voor haar rekening neemt.

Om deze redenen is er geïnvesteerd in de sector en is de jaarlijkse productie verhoogd aangezien dit de enige manier is om de producenten een minimuminkomen te garanderen gezien de relatieve daling van de productieprijs in de laatste jaren. Alles duidt erop dat het interne quotum voor de Azoren in dit verkoopseizoen reeds is overschreden, en dat dit waarschijnlijk ook zal gebeuren met het nationale quotum, maar dit mag de producenten die in meerderheid bestaan uit kleine familiebedrijven geen schade berokkenen.

Kan de Commissie, gelet op het Verdrag van Amsterdam en de status van ultraperifere regio, mededelen welke maatregelen op communautair niveau kunnen worden genomen om zeker te stellen dat deze producenten niet worden beboet?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(4 februari 2000)

De Commissie is zich bewust van het belang van de melkproductie op de Azoren. Het nationale quotum van Portugal is in 1991 dienovereenkomstig vastgesteld, waardoor de melkproductie van de Azoren ieder jaar tot nu toe kon stijgen zoals de geachte afgevaardigde erkent. Sindsdien is de Commissie van mening dat de Raad het strategische belang van de melksector voor de regio van de Azoren reeds in overweging heeft genomen en geen nieuw voorstel ten behoeve van de Azoren kan overwegen, zelfs al heeft de Raad in mei 1999 bij Verordening (EG) nr. 1256/1999 van de Raad van 17 mei 1999 houdende wijziging van Verordening (EEG) nr. 3950/92 tot instelling van een extra heffing in de sector melk en zuivelproducten⁽¹⁾ besloten de melkquotaregeling en de vaststelling van de quota van de lidstaten tot en met 2008 voort te zetten. Er zij immers op gewezen dat dit besluit in het kader van Agenda 2000 het resultaat is van lange discussies en van een delicaat evenwicht binnen de Raad tussen de gerechtvaardigde verzoeken van alle lidstaten, de daling van de institutionele prijzen en hun inwerkingtreding in 2005. Het is derhalve aan Portugal, wanneer zoals verwacht inderdaad het nationale quotum wordt overschreden, de door de communautaire regelgeving aangeboden aanpassingsbepalingen ten uitvoer te leggen om de bij een overschrijding betrokken producenten billijk te behandelen.

⁽¹⁾ PB L 160 van 26.6.1999.

(2000/C 330 E/019)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2541/99
van Mario Mantovani (PPE-DE) aan de Commissie

(16 december 1999)

Betreft: Vaststelling prijzen geneesmiddelen in Italië

Bij de Europese Commissie is een reeks klachten binnengekomen over het geneesmiddelenbeleid in Italië, en met name over de economische en sociale gevolgen van de regelgeving die de nationale gezondheidsdienst (Servizio Sanitario Nazionale) via haar prijsvoorschriften oplegt.

De Commissie heeft de Italiaanse regering reeds in februari 1996 een ingebrekestelling toegestuurd en haar op 9 september 1998 een met redenen omkleed advies doen toekomen waarin zij haar gelast zich te conformeren aan de Europese mededingingsregels en verklaart dat de uitgevaardigde criteria voor de vaststelling van de prijzen van geneesmiddelen (met name artikel 36 van wet nr. 449/97 en het besluit van het CIPE (Interministerieel Comité voor economische planning)), op grond waarvan een prijsaanpassing over de te lang geoordeelde periode van zes jaar kan worden gespreid, onjuist zijn.

Deze zijn immers in strijd met de communautaire wetgeving, aangezien het de importeur in bepaalde gevallen onmogelijk wordt gemaakt de kostprijs van het product te dekken, waardoor de import direct of indirect wordt belemmerd en het moeilijk wordt bepaalde fundamentele geneesmiddelen op de Italiaanse markt te verkrijgen.

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om ervoor te zorgen dat Italië zich aan de Europese mededingingsregels houdt?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(12 januari 2000)

In aansluiting op het met redenen omklede advies dat in september 1999 door de Commissie werd uitgebracht in het kader van de inbreukprocedure krachtens artikel 28 van het EG-Verdrag (ex artikel 30), waarnaar het geachte parlementslid verwijst, heeft de Italiaanse overheid te kennen gegeven de dialoog terzake te willen voortzetten. Ook hebben de betrokken ministeries een voorstel tot wijziging van de desbetreffende regelgeving bij de Commissie ingediend. Deze wijziging, die nog door diverse nationale autoriteiten moet worden goedgekeurd, heeft tot gevolg dat de handelsbelemmering die aanleiding gaf tot de inbreukprocedure, wegvalt, terwijl toch rekening wordt gehouden met de budgettaire eisen, die ten gronde liggen aan deze betwiste maatregel die deel uitmaakt van het sociale-zekerheidsstelsel. Gezien de initiatieven die de Italiaanse overheid heeft genomen, zal de Commissie pas wanneer ze de definitieve tekst heeft ontvangen nagaan of deze zaak aanhangig moet worden gemaakt bij het Hof van Justitie.

Daar de voorgestelde wijzigingen nog niet definitief zijn, kan de Commissie geen nauwkeuriger informatie verstrekken.

(2000/C 330 E/020)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2555/99
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(11 januari 2000)

Betreft: Normen voor het reizen per spoor

Zijn er of moeten er, gezien de verantwoordelijkheden van de Commissie op het gebied van de volksgezondheid in de Europese Unie en in het bijzonder de in het Verdrag opgenomen bepaling dat de Gemeenschap bijdraagt tot het bereiken van een hoog niveau van consumentenbescherming door middel van specifieke maatregelen die het door de lidstaten gevoerde beleid inzake de bescherming van de volksgezondheid ondersteunen en aanvullen, minimumnormen worden gehanteerd ten aanzien van de beschikbaarheid van sanitaire voorzieningen in treinen en hoe is de situatie dienaangaande momenteel in elk van de lidstaten?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(28 februari 2000)

De Commissie is niet op de hoogte van juridisch bindende normen betreffende de aanwezigheid van toiletten in treinen of wagons. In brochure 563 (die gedeeltelijk bindend is voor haar leden) stelt de

Internationale Spoorwegunie (UIC) echter bepaalde normen voor toiletten vast zoals: minstens één toilet per spoorrijtuig of twee toiletten in wagons met meer dan 40 zitplaatsen; elk toilet moet met een wasbak uitgerust zijn; de temperatuur in de toiletruimte moet minstens 20°C bedragen; de installatie moet voldoen aan bepaalde ergonomische en esthetische voorschriften; elk toilet moet minstens 1,20 bij 0,90 m groot zijn; de minimumafstand tussen de toiletbril en de muur moet 500 mm bedragen; voorts gelden er bepaalde specificaties voor de technische installaties (zoals installaties voor (warm) water en elektriciteit).

Aangezien alle belangrijke spoorwegondernemingen lid zijn van het UIC en de Commissie geen weet heeft van problemen in verband met de aanwezigheid van toiletten, acht zij het niet nodig wettelijk bindende minimumnormen op Europees niveau te stellen.

(2000/C 330 E/021)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2557/99

van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(11 januari 2000)

Betreft: Afvalrecycling

Kan de Commissie de laatste beschikbare cijfers geven met betrekking tot het percentage huishoudelijk afval dat in elk van de lidstaten wordt gerecycleerd?

(2000/C 330 E/022)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2558/99

van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(11 januari 2000)

Betreft: Stimuleren van afvalrecycling

Kan de Commissie mededelen welke de voornaamste oorzaken zijn van de grote verschillen die er ten aanzien van het recyclen van huishoudelijk afval bestaan, met name het bestaan (of anderszins) van overheidsmaatregelen om dergelijke recycling te stimuleren, en mededelen op welke wijze de overheid recycling het beste kan stimuleren?

**Gecombineerd Antwoord
van mevrouw Wallström namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-2557/99 en E-2558/99**

(17 februari 2000)

Er zijn vele factoren die van invloed zijn op het recyclen van huishoudelijk afval, waarvan de belangrijkste zijn de doeltreffendheid van het ophaalsysteem, de technologische knowhow en het feit of er al dan niet een markt voor recycleerbare of gerecycleerde producten bestaat.

Om te bewerkstelligen dat er meer huishoudelijk afval wordt gerecycleerd zijn er in de Gemeenschap verschillende regelgevende instrumenten in het leven geroepen, zoals Richtlijn 94/62/EG van het Parlement en de Raad betreffende verpakking en verpakkingsafval⁽¹⁾, waarin doelstellingen zijn vastgelegd voor de recycling van verpakkingsafval, en Richtlijn 1999/31/EG van de Raad van 26 april 1999 betreffende het storten van afvalstoffen⁽²⁾ waarin bepaalde doelstellingen zijn te vinden met betrekking tot de vermindering van de hoeveelheid biologisch afbreekbaar stedelijk afval.

Daarenboven kan recycling van huishoudelijk afval op andere wijze worden aangemoedigd, onder meer met behulp van op de markt gebaseerde instrumenten, kwaliteitsnormen voor gerecycleerde producten, de integratie van milieuaspecten in de procedures voor de plaatsing van overheidsopdrachten en de verbetering van het imago van gerecycleerde producten.

Om de mogelijkheden voor recycling in Europa te verbeteren heeft de Commissie een mededeling over de concurrentiepositie van de recyclingbranche⁽¹⁾ goedgekeurd. In aansluiting op de goedkeuring van deze mededeling werd er in 1999 een Recycling Forum opgericht. Het is de taak van dit Forum om de beoordelen welke factoren van doorslaggevend aard zijn voor de concurrentiepositie van de recyclingbranche en welke maatregelen met het oog daarop het best kunnen worden genomen. Het definitieve verslag van het Forum zal begin 2000 gereed zijn.

Op 10 januari 2000 keurde de Commissie haar verslag aan de Raad en het Parlement goed over de tenuitvoerlegging van de communautaire wetgeving betreffende afvalstoffen — Richtlijn 75/442/EEG betreffende afvalstoffen, als gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG, Richtlijn 91/689/EEG betreffende gevaarlijke afvalstoffen, Richtlijn 75/439/EEG betreffende afgewerkte olie, als gewijzigd bij Richtlijn 87/101/EEG en Richtlijn 86/278/EEG betreffende zuiveringsslib voor de periode 1995-1997⁽²⁾.

Wat betreft de gegevens die verzameld worden uit hoofde van Richtlijn 75/442/EEG van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen⁽³⁾ wijzen wij erop dat ten opzichte van de totale hoeveelheid huishoudelijk afval die in de periode 1995-1997 in de lidstaten werd geproduceerd de volgende percentages werden gerecycleerd: België 39% — Denemarken 28% — Duitsland 30% — Griekenland 7% — Spanje 16% — Frankrijk 6% — Ierland 8% — Luxemburg 7% — Nederland 44% — Oostenrijk 43% — Finland 17% — Zweden 16% — Verenigd Koninkrijk 7%, hetgeen neerkomt op een gemiddelde voor de hele Gemeenschap van 15%.

Er zijn geen gegevens beschikbaar voor Portugal en Italië.

⁽¹⁾ PB L 365 van 31.12.1994.

⁽²⁾ PB L 182 van 16.7.1999.

⁽³⁾ COM(98) 463 def.

⁽⁴⁾ COM(1999) 752 def.

⁽⁵⁾ PB L 194 van 25.7.1975.

(2000/C 330 E/023)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2559/99
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(11 januari 2000)

Betreft: Invlaggen

Kan de Commissie mededelen wat de voornaamste criteria zijn die de lidstaten hanteren alvorens zij een schip onder hun vlag laten varen? Kan de Commissie bevestigen dat zowel Griekenland als Italië (en misschien nog andere lidstaten) tewerkstelling van hun onderdanen als een van de criteria hanteren? Kan de Commissie mededelen of dit verenigbaar is met de bepalingen inzake non-discriminatie en het vrije verkeer van werknemers voor onderdanen van de Europese Unie?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(9 maart 2000)

De voornaamste criteria die de lidstaten hanteren voordat zij een schip onder hun vlag laten varen, hebben betrekking op de eigendom en het beheer van het vaartuig, de technische of veiligheidsspecificaties en de nationaliteit van de kapitein en de eerste officier van het schip. Deze voorwaarden zijn evenwel niet op Gemeenschapsniveau geharmoniseerd en verschillen aanzienlijk van lidstaat tot lidstaat. Wat eigendom en beheer betreft, bepalen de voorschriften inzake de registratie van schepen van de meeste lidstaten dat een schip tenminste voor een bepaald deel (doorgaans 50%) eigendom is van onderdanen van of bedrijven uit de Gemeenschap en dat het schip vanaf hun grondgebied wordt beheerd. Sommige lidstaten eisen dat de technische of veiligheidsspecificaties van het schip in het register worden opgenomen terwijl andere verlangen dat het schip aan bepaalde voorwaarden voldoet, zoals een leeftijdsgrens voor bepaalde types schepen, om te kunnen worden ingeschreven. Tenslotte eisen de meeste lidstaten dat de kapitein en eerste officier van het schip onderdanen zijn van de lidstaat van registratie. Deze voorwaarde is verenigbaar met het Gemeenschapsrecht omdat de vlaggenstaat volgens het internationale recht verplicht is het gezag uit te oefenen over een schip dat hij inschrijft en onder zijn vlag laat varen. De bevoegdheid om dit gezag uit te oefenen ligt bij de kapitein of zijn eerste officier. De kapitein vervult ook openbare taken aan boord van het schip, hetgeen noodzakelijkerwijs door een onderdaan van de vlaggenstaat van het schip dient te gebeuren.

Op grond van het bovenstaande wordt door de Griekse en Italiaanse wetgeving verlangd dat de kapitein en de eerste officier van een onder hun nationale vlag varend schip de Griekse, respectievelijk de Italiaanse nationaliteit heeft. De Commissie voegt hier nog aan toe dat beide lidstaten eisen dat de overige bemanningsleden onderdanen van de Gemeenschap zijn en dus niet noodzakelijk de Griekse c.q. Italiaanse nationaliteit bezitten. Ook deze voorwaarde is verenigbaar met het Gemeenschapsrecht.

(2000/C 330 E/024)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2572/99

van Markus Ferber (PPE-DE) aan de Commissie

(11 januari 2000)

Betreft: Prijzen van vluchten binnen de EU

De prijzen van vluchten binnen de EU lopen ver uiteen. Binnenlandse vluchten zijn aanzienlijk goedkoper dan vergelijkbare vluchten naar EU-buurlanden.

Zo berekent Lufthansa voor

- München-Frankfurt, 1 uur, DM 299,—
- München-Düsseldorf, 1 uur en 5 minuten, DM 448,—
- München-Wenen, 1 uur, DM 527,—
- München-Parijs, 1 uur en 10 minuten, DM 763,—

Omdat diverse luchtvaartmaatschappijen op de hierboven genoemde luchthavens vliegen, kan het niet om uiteenlopende marktprijzen gaan; evenmin wijkt de luchthavenbelasting in die mate van elkaar af.

Hoe zijn dergelijke prijsverschillen tussen binnenlandse vluchten en vergelijkbare vluchten naar EU-buurlanden te verklaren? Welke maatregelen neemt de Europese Commissie om de interne markt in de luchtvaartsector te verwezenlijken?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(2 maart 2000)

Sinds de inwerkingtreding op 1 januari 1993 van Verordening (EEG) nr. 2409/92 van de Raad van 23 juli 1992 inzake tarieven voor luchtdiensten⁽¹⁾, zijn de tarieven voor luchtvervoer binnen de Gemeenschap volledig geliberaliseerd. De prijzen welke zijn vastgesteld zijn derhalve bepaald op grond van de wetten van de markt. De tariefverschillen tussen de binnenlandse vluchten in de lidstaten en de andere intracommunautaire vluchten vertonen de neiging om onder druk van het feit dat nieuwe vervoerders op de markt verschijnen die tegen geringe kosten en diensten kunnen exploiteren, te vervagen. De bestaande verschillen vallen voornamelijk te verklaren door de verschillen in afstand en de omvang van het vervoer. In het algemeen nemen de kosten van exploitatie van een verbinding per passagier af naarmate de omvang van het vervoer stijgt. Op lijnen met veel vervoer is over het algemeen ook meer concurrentie. Op de binnenlandse verbindingen in de lidstaten wordt vaak meer vervoer opgetekend dan op de andere intracommunautaire verbindingen.

Op grond van Verordening (EEG) nr. 2409/92 kan een lidstaat een basistarief intrekken wanneer dat tarief in vergelijking met de totale op lange termijn door de vervoerder gedragen kosten uitzonderlijk hoog lijkt te zijn. In eerste instantie zijn het de lidstaten die eventueel deze vrijwaringsclausule kunnen doen gelden. Als hoedster van de verdragen ziet de Commissie toe op een correcte toepassing door de lidstaten van het laatste pakket tot liberalisering in het kader van de open sky-overeenkomst dat op 1 januari 1993 van kracht is geworden. Ze is er reeds toe overgegaan om verschillende besluiten goed te keuren op het gebied van het verlenen van vergunningen van communautair vervoerder en vooral op het gebied van de toegang tot de markt. Bovendien ziet de Commissie toe op de toepassing van de communautaire mededingingsregels in de sector van het luchtvervoer om zodoende het ontstaan van anti-mededingingsstructuren tegen te gaan en zich te verzetten tegen overeenkomsten en praktijken van de vervoerders waardoor de mededinging zou kunnen worden beperkt of geheel zou kunnen verdwijnen.

⁽¹⁾ PB L 240 van 24.8.1992.

(2000/C 330 E/025)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2585/99**van Hiltrud Breyer (Verts/ALE) aan de Commissie**

(11 januari 2000)

Betreft: Gegevens over nucleaire zeevervuiling

1. Waar en in welk kader publiceert de Commissie de gegevens waarover zij in verband met deze problematiek beschikt?
2. Worden de bepalingen van de richtlijn inzake de verstrekking van milieugegevens nageleefd?
3. Kan ik de beschikking krijgen over deze gegevens?
4. Wat gebeurt er met de evaluatie van gegevens van onafhankelijke organisaties (bijvoorbeeld de universiteit van Wales of andere universiteiten), en welke consequenties trekt de Commissie daaruit?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(15 februari 2000)

De Commissie maakt regelmatig gegevens bekend inzake radioactiviteit in het milieu en radioactief afvalwater van kerncentrales en opwerkingsinstallaties in de Gemeenschap. De eerstgenoemde gegevens zijn gebaseerd op informatie over het peil van de radioactiviteit in de lucht die aan de Commissie wordt medegedeeld op grond van artikel 36 van het Euratom-Verdrag, en de laatstgenoemde zijn gebaseerd op gegevens die overeenkomstig punt 8, littera a) van Aanbeveling van de Commissie nr. 91/4/Euratom van 7 december 1990 betreffende de toepassing van artikel 37 van het Euratom-Verdrag ⁽¹⁾ aan de Commissie worden verstrekt. Deze aanbeveling is recentelijk herzien bij Aanbeveling 1999/829/Euratom ⁽²⁾ van de Commissie.

De Commissie streeft er dus te allen tijde naar om, overeenkomstig Richtlijn 90/313/EEG van de Raad van 7 juni 1990 inzake de vrije toegang tot milieuinformatie, onbeperkt toegang te bieden tot de informatie over de radioactiviteit in het milieu ⁽³⁾.

De Commissie voert ook specifieke evaluaties uit en houdt daarbij rekening met gegevens uit andere bronnen zoals b.v. het Marína-project betreffende de radioactiviteit in de Noord-Europese wateren (in dit verband zij tevens verwezen naar het antwoord op Schriftelijke Vraag nr. P-2524/99 ⁽⁴⁾ van het geachte parlementslid), de Oostzee en de Middellandse Zee.

Alle bovenvermelde documenten zijn verkrijgbaar bij de Commissie ⁽⁵⁾.

Bij haar evaluaties in het kader van de studies voor het Marína-project, houdt de Commissie rekening met de brede reeks beschikbare gegevens en met de bijdragen van een aantal vakgroepen en individuele deskundigen.

⁽¹⁾ PB L 6 van 9.1.1991.

⁽²⁾ PB L 324 van 16.12.1999.

⁽³⁾ PB L 158 van 23.6.1990.

⁽⁴⁾ PB C 280 E van 3.10.2000, blz. 63.

⁽⁵⁾ Stralingsbescherming 110 (in voorbereiding), Stralingsbescherming 104 (ISBN 92-828-6098-1), Stralingsbescherming 94 (ISBN 92-828-2140-4), Stralingsbescherming 69, Stralingsbescherming 47 (ISBN 92-826-1113-2).

(2000/C 330 E/026)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2586/99
van Marialiese Flemming (PPE-DE) aan de Commissie

(11 januari 2000)

Betreft: VN-Verdrag over de rechten van het kind

Op 20 november 1999 bestond het VN-Verdrag over de rechten van het kind tien jaar. Alle lidstaten van de Europese Unie hebben dit verdrag geratificeerd. Somalië echter heeft dit verdrag noch ondertekend noch geratificeerd, terwijl de Verenigde Staten dit verdrag weliswaar ondertekend, maar niet geratificeerd hebben.

Voorzover bekend, is de Commissie van plan een mededeling te publiceren over de rechten van het kind.

Is de Commissie voornemens in deze mededeling erop te wijzen dat Somalië en de Verenigde Staten de enige landen zijn die het VN-Verdrag over de rechten van het kind niet hebben geratificeerd?

Overweegt de Commissie stappen te ondernemen om Somalië en de Verenigde Staten er zo spoedig mogelijk toe te brengen dit verdrag te ratificeren?

Zo ja, welke maatregelen plant de Commissie in dit verband?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(24 maart 2000)

De Commissie hecht zeer veel belang aan de bescherming van de rechten van het kind zoals vastgesteld in het Verdrag van de Verenigde Naties (VN).

De Commissie stelt vast dat alle landen het VN-Verdrag hebben geratificeerd behalve Somalië en de Verenigde Staten (VS) en zij zou het ten eerste toejuichen indien ook zij tot deze ratificering zouden overgaan.

Hoewel elke betrokken lidstaat zelf beslist om al dan niet een VN-Verdrag te ratificeren zal de Commissie verder gebruik maken van haar nauwe bilaterale contacten met de VS om deze kwestie op een passende wijze aan de orde te stellen. Somalië kan echter geen enkel Verdrag ondertekenen zolang het geen regering heeft.

Nooit eerder werd een VN-Verdrag door zoveel landen geratificeerd. 191 landen zijn partij bij het Verdrag dat het eerste internationaal wettelijk bindend instrument is op het gebied van de mensenrechten dat nagenoeg universeel werd geratificeerd. De Unie heeft reeds herhaaldelijk erop aangedrongen dat de landen die het Verdrag nog niet hebben geratificeerd deze kwestie als een prioriteit zouden beschouwen.

De ratificering volstaat echter niet. Het Verdrag moet ook ten uitvoer worden gelegd door de opnemings ervan in de nationale wetgeving. De Unie is bezorgd om de vele gevallen waarin voorbehoud wordt gemaakt ten aanzien van het Verdrag en zij blijft zich verzetten tegen voorbehoud dat in strijd is met de inhoud en het doel van het Verdrag. Dit voorbehoud doet twijfel rijzen omtrent het reële engagement van de betrokken Staten om het Verdrag ten uitvoer te leggen. De Unie vraagt de Staten die partij zijn bij het Verdrag, om regelmatig na te gaan of hun voorbehoud kan worden opgeheven.

Wat de mededeling van de Commissie over de rechten van het kind betreft, werd tot dusver geen definitieve beslissing genomen. Momenteel worden reeds op verschillende gebieden specifieke maatregelen genomen met het oog op de bescherming van kinderen.

(2000/C 330 E/027)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2594/99
van Daniel Hannan (PPE-DE) aan de Commissie

(11 januari 2000)

Betreft: Vuilverbrandingsinstallatie in Ridham Dock

Er bestaan plannen voor de bouw van een vuilverbrandingsinstallatie in Ridham Dock in het speciale beschermingsgebied Swale in Kent.

De tegenstanders van dit project verwijzen naar richtlijn 79/409/EEG ⁽¹⁾ en het arrest van het Europese Hof van Justitie in de zaak Commissie v Duitsland, 1989/91, zaak nr. 13 „Ley Bay”.

Acht de Commissie het geplande project een inbreuk op het EU-recht?

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(16 februari 2000)

De Commissie is er niet van op de hoogte dat er plannen zouden bestaan voor de bouw van een vuilverbrandingsinstallatie in Ridham Dock in de speciale beschermingszone bij Swale in Kent.

Het gebied bij Swale is door het Verenigd Koninkrijk aangewezen als speciale beschermingszone overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om iedere verstoring van de vogels waarvoor dit gebied als speciale beschermingszone is aangewezen alsmede iedere verslechtering van hun woongebieden, te vermijden.

Het geachte parlementslid wordt verzocht verdere details te verstrekken over de wijze waarop en de mate waarin de vogels en hun woongebieden worden bedreigd zodat de Commissie in staat is deze kwestie met de autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk te onderzoeken. Met name zou het nuttig zijn indien het geachte parlementslid nadere informatie zou kunnen geven over de huidige plannen betreffende de bouw van een vuilverbrandingsinstallatie en de fase waarin deze plannen thans verkeren.

(2000/C 330 E/028)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2611/99

van Markus Ferber (PPE-DE) aan de Commissie

(12 januari 2000)

Betreft: Oprachtverlening koeriersdiensten in de Europese Commissie

Klopt het dat de Europese Commissie (DG IX) op 25 juni 1999 intern opdracht gegeven heeft om per 1 juli 1999 alle koeriersdiensten te laten verrichten door UPS?

Is er voor dit besluit een openbare aanbesteding geweest?

Wie heeft deze diensten tot die datum voor de Europese Commissie verricht?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(15 februari 2000)

1. De Commissie kan bevestigen dat UPS alle dringende poststukken vervoert voor de diensten van de Commissie in Brussel (partij 1) en in Geel (partij 2). De diensten van de Commissie in Luxemburg (partij 3) werken met een andere firma, namelijk DHL.

2. Alle drie partijen werden als openbare inschrijving bekendgemaakt in het Publicatieblad S 248 van 23 december 1998. De vooraankondiging en nadere gegevens waren bekendgemaakt in PB S 33 van 17 februari 1998.

3. Vóór 1 juli 1999 werd het vervoer van dringende poststukken van de Commissie verzorgd door drie firma's: DHL, UPS en Chronopost. Voor de selectie van deze firma's was dezelfde procedure, met bekendmaking in het PB, gevolgd.

(2000/C 330 E/029)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2617/99
van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie

(12 januari 2000)

Betreft: Milieueffecten van toename van het Britse schapenbestand

Hoe beoordeelt de Commissie de toename van het Britse schapenbestand en de gevolgen daarvan voor habitats en soortenverscheidenheid sinds de toetreding van het Verenigd Koninkrijk tot de voormalige Europese Economische Gemeenschap, waardoor dit land onderworpen werd aan het gemeenschappelijk landbouwbeleid?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(4 februari 2000)

Het aantal schapen in het Verenigd Koninkrijk bleef in de eerste jaren na de toetreding tot de Gemeenschap in 1973 redelijk stabiel, maar na de inwerkingtreding van de regeling voor schapenvlees in de jaren tachtig is dit aantal gestaag gestegen. Door de betere toegang tot de Franse markt zijn ook de exportmogelijkheden in deze periode sterk toegenomen. Tussen 1980 en 1993 is het aantal schapen in het Verenigd Koninkrijk met 40 % gestegen. Door de hervorming van de regeling voor schapenvlees en de invoering van individuele beperkingen voor producenten in 1993 is het aantal schapen gestabiliseerd, maar in 1997 en 1998 is het opnieuw gestegen ten gevolge van de BSE (boviene spongiforme encefalopathie)-crisis en de daaruit voortvloeiende stijgende vraag naar schapenvlees. Verwacht wordt dat het aantal schapen in 1999 en 2000 zal dalen.

Artikel 5, onder d), van Verordening (EEG) nr. 3013/89 van de Raad van 25 september 1989 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector schapen- en geitenvlees⁽¹⁾ voorziet in een mechanisme dat het Verenigd Koninkrijk de mogelijkheid biedt de betaling van rechtstreekse steun te koppelen aan milieuvriendelijke schapenhouderij.

De Britse autoriteiten hebben meegedeeld dat zij gebruik hebben gemaakt van deze bepaling om overbegrazing te voorkomen. Tijdens de recente hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid is deze bepaling aangescherpt in artikel 3 van Verordening (EG) nr. 1259/1999.

De Gemeenschapswetgeving betreffende natuurbehoud⁽²⁾ biedt eveneens een passend kader om ervoor te zorgen dat de schapendichtheid geen milieuschade veroorzaakt in ecologisch waardevolle gebieden die deel uitmaken van het Natura 2000-netwerk van speciale beschermingszones.

⁽¹⁾ PB L 296 van 14.10.1989.

⁽²⁾ Richtlijn 79/409/EEG van de Raad inzake het behoud van de vogelstand (PB L 103 van 25.4.1979) en Richtlijn 92/43/EEG van de Raad inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (PB L 206 van 22.7.1992).

(2000/C 330 E/030)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2623/99
van Olivier Dupuis (TDI) aan de Commissie

(12 januari 2000)

Betreft: Stand van uitvoering van het project voor de aanleg van de Trans-Europese spoorlijn Lyon-Turijn-Milaan-Verona-Venetië-Trieste

Naar verwachting zullen de werkzaamheden voor de aanleg van de TEN-spoorlijn Lyon-Trieste in 2010 beëindigd zijn. Het traject Turijn-Milaan zal volgens de planning in 2006 voltooid zijn, de trajecten Milaan-Verona en Verona-Venetië in 2008 en het traject Venetië-Trieste in 2010.

Dit netwerk, één van de 14 mede door de Unie gefinancierde Trans-Europese projecten in de vervoersector, is een van de fundamentele van de toekomstige ontwikkeling van de verbindingen binnen de Unie en kan bovendien het aanhalen van de banden tussen de EU-landen en de kandidaat-lidstaten in Midden- en Zuidoost-Europa sterk bevorderen. De uitvoering ervan kan tevens aanzienlijk bijdragen aan het oplossen van de problemen die zich momenteel voordoen bij het goederenvervoer over de weg, met name de milieuproblemen in het Alpengebied.

Is de Commissie niet van mening dat het, gezien het bijzondere belang van dit project, wenselijk is de uitvoering ervan te bespoedigen, met name wat de verbinding Lyon-Turijn betreft? Kan de Commissie zeggen waarom de belangrijkste bij het project betrokken partijen blijkbaar niet bereid zijn haast te maken?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(3 maart 2000)

De Commissie heeft steeds zeer duidelijk haar steun toegezegd aan het project voor gecombineerd vervoer via de hogesnelheidslijn Lyon-Trieste; deze steun werd met name concreet met de Gemeenschapssubsidies (ca. 120 miljoen €) die sinds 1993 zijn verleend voor voorbereidend onderzoek betreffende de Franse en de Italiaanse delen en het internationale gedeelte van het Europese economische samenwerkingsverband (EESV) Alpetunnel.

De helft van de financiële steun uit de Europese begroting was bestemd voor het internationale traject, met inbegrip van het geotechnische onderzoek voor de grensoverschrijdende basistunnel, en belangrijk onderzoek naar de interoperabiliteit tussen het Franse en het Italiaanse net.

Op de Frans-Italiaanse top van 1999 in Nîmes hebben de staatshoofden en regeringsleiders beklemtoond dat de onderzoeken van het EESV volgens het tijdschema in 2000 moeten zijn voltooid. Op basis van deze onderzoeken zal een politiek besluit worden genomen inzake de verdere stadia van de verwezenlijking van het project (met inbegrip van de basistunnel).

Voor het traject Torino-Trieste, waar 460 kilometer aan nieuwe spoorlijn moet worden aangelegd, kan worden geconstateerd dat de voorbereidende werkzaamheden op de belangrijke knooppunten reeds zijn begonnen. Voor de trajecten Torino-Milano en Padova-Mestre moet de aanleg beginnen in 2000 en die vakken zouden in 2006 in gebruik moeten worden genomen.

De Commissie hecht zeer veel belang aan de totstandkoming van een politiek akkoord, dat op de reeds verrichte onderzoeken is gebaseerd en dat de totstandkoming van de internationale verbinding volgens het tijdschema mogelijk moet maken.

(2000/C 330 E/031)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2626/99

van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie

(12 januari 2000)

Betreft: Nieuwe dienstregeling van de ATAC en toename van de milieuhinder in Rome

De stad Rome en de ATAC, de gemeentelijke openbaarvervoermaatschappij, hebben een nieuwe dienstregeling voor het IIde en IVde district bedacht. De gebruikers zijn fel gekant tegen het nieuwe plan, waardoor een aantal routes naar andere straten worden verlegd met als gevolg dat ook het autoverkeer wordt verlegd naar straten die niet berekend zijn op een grote verkeersstroom. De luchtvervuiling en de lawaaihinder zijn hierdoor fors toegenomen. De nieuwe regeling van de ATAC bemoeilijkt het gebruik van het openbaar vervoer aanzienlijk, want de reizigers zijn gedwongen twee of drie keer over te stappen om hetzelfde traject af te leggen waarvoor vroeger slechts een rit nodig was, met als resultaat heel wat tijdverlies.

Kan de Commissie zeggen:

1. of dit alles niet in strijd is met richtlijn 96/61/EG⁽¹⁾ inzake preventie en bestrijding van verontreiniging en richtlijn 70/220/EEG⁽²⁾ en volgende wijzigingen inzake de verontreiniging door emissies van motoren en voertuigen,
2. of de toename van de verontreiniging in bepaalde gebieden niet strijdig is met richtlijn 82/884/EEG over de grenswaarde van de luchtkwaliteit voor lood,

3. of de toename van de lawaaihinder niet strijdig is met richtlijn 70/157/EEG,
4. of zij het niet opportuun acht de stad Rome op te roepen een doordachter beleid te voeren om het openbaar vervoer te stimuleren,
5. hoe zij in het algemeen over deze zaak denkt?

(¹) PB L 257 van 10.10.1996, blz. 26.

(²) PB L 76 van 6.4.1970, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(24 februari 2000)

Richtlijn 96/62/EG van de Raad van 27 september 1996 inzake de beoordeling en het beheer van de luchtkwaliteit (¹) eist dat normen worden vastgesteld voor een aantal verontreinigende stoffen en dat de lidstaten de luchtkwaliteit beoordelen, de resultaten bekend maken en plannen ter verbetering van de luchtkwaliteit in de ergst verontreinigde gebieden opstellen en uitvoeren. Dergelijke plannen kunnen maatregelen omvatten ter beperking van het wegverkeer dat mede de overschrijding van de betrokken grenswaarden veroorzaakt. De richtlijn bepaalt eveneens dat het algemene streven moet zijn om de luchtkwaliteit, daar waar de lucht zuiver is, in stand te houden en elders te verbeteren. Richtlijn 96/61/EG van de Raad van 24 september 1996 daarentegen, betreft geïntegreerde preventie en bestrijding van emissies van industriële installaties.

De eerste „aanverwante” richtlijn, Richtlijn 1999/30/EG van de Raad van 22 april 1999 betreffende grenswaarden voor zwaveldioxide, stikstofdioxide en stikstofdioxiden, zwevende deeltjes en lood in de lucht (²) is uiteindelijk in april 1999 goedgekeurd door de Raad. Deze richtlijn bevat grenswaarden voor zwaveldioxide, stikstofoxiden, zwevende deeltjes (PM10) en lood, die uiterlijk in 2005 respectievelijk in 2010 moeten worden nageleefd. Ook heeft de Commissie verdere aanverwante richtlijnen voorgesteld waarin grenswaarden voor koolmonoxide en benzeen, doelstellingen op lange termijn en richtwaarden voor de ozonconcentratie in de lucht worden vastgesteld. De meeste verontreinigende stoffen zijn het sterkst geconcentreerd in stedelijke gebieden en zijn voornamelijk afkomstig van het wegverkeer. Hoewel in veel gevallen verdere vermindering van de emissies van het verkeer vereist kan zijn om te voldoen aan de normen voor de luchtkwaliteit, betekent dit niet automatisch dat één specifieke actie die een toeneming veroorzaakt van de plaatselijke emissies, in strijd is met de richtlijnen inzake de luchtkwaliteit.

De Europese wetgeving betreffende voertuigen en motorbrandstoffen heeft de emissies van het wegverkeer aanzienlijk verminderd ondanks de voortdurende groei van het verkeer in het algemeen. Zo wordt bijvoorbeeld berekend dat dankzij de goedkeuring van de recente „Auto – Oil” richtlijnen namelijk Richtlijn 98/69/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 1998 met betrekking tot maatregelen tegen luchtverontreiniging door emissies van motorvoertuigen en tot wijziging van Richtlijn 70/220/EEG van de Raad (³) en Richtlijn 98/70/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 1998 betreffende de kwaliteit van benzine en van dieselbrandstof en tot wijziging van Richtlijn 93/12/EEG van de Raad (⁴) de verontreinigende emissies van het wegverkeer (maar niet van kooldioxide) tussen 1995 en 2010 met ruwweg 70-80 % zullen dalen. Overschrijding van de normen voor de luchtkwaliteit zal veel minder voorkomen maar naar verwachting zullen er niettemin in sommige Europese steden en op sommige verkeersknelpunten problemen rijzen met de naleving van de normen. De oplossing moet in principe worden gevonden in een beter beheer van het verkeersstelsel en het bevorderen van schonere brandstoffen en technologieën en duurzamere voertuigen. Het verbod op loodhoudende benzine in Europa vanaf januari 2000 zal er eveneens in aanzienlijke mate toe bijdragen dat de luchtkwaliteit in de steden verbetert en dat de bevolkingsgroepen met een hoog blootstellingsrisico, met name kinderen tot zes jaar, beter beschermd worden. Doordat echter een aantal lidstaten waaronder Italië, niet klaar is, zal vóór 2002 de loodhoudende benzine niet volledig verboden zijn en zullen de voordelen van deze maatregel voor de gezondheid ook op zich laten wachten. Dit uitstel moet de bewuste lidstaten meer tijd geven om de gebruikers in te lichten over de beschikbare additieven ter vervanging van lood en hen tevens geruststellen dat oudere auto's niet uit het verkeer hoeven te worden genomen.

Wat de vraag over het lawaai betreft, zij verwezen naar Richtlijn 70/157/EEG van de Raad van 6 februari 1970 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten betreffende het toegestane geluidsniveau en de uitlaatinrichting van motorvoertuigen, die betrekking heeft op de typegoedkeuring die

toegang geeft tot de interne markt⁽⁵⁾. De richtlijn is evenwel niet van toepassing op verkeerslawaai. Op het werkprogramma van de Commissie voor het jaar 2000 staat o.a. de uitwerking van een voorstel voor een kaderrichtlijn over lawaai.

(¹) PB L 296 van 21.11.1996.

(²) PB L 163 van 29.6.1999.

(³) PB L 350 van 28.12.1998.

(⁴) PB L 350 van 28.12.1998.

(⁵) PB L 42 van 23.2.1970.

(2000/C 330 E/032)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2636/99
van Hans-Peter Mayer (PPE-DE) aan de Commissie

(12 januari 2000)

Betreft: Hernieuwbare energiebronnen – plannen van de Commissie

In hoeveel lidstaten ontvangen producenten van stroom die wordt opgewekt met hernieuwbare energiebronnen nationale subsidies, zoals bijvoorbeeld in Duitsland via het zgn. Stromeinspeisungsgesetz? Op aandringen van de Raad en het Europees Parlement heeft de Europese Commissie een voorstel voor een richtlijn voor de stroomopwekking uit hernieuwbare energiebronnen opgesteld. In dit document wordt bepaald dat wanneer het aandeel van deze uit hernieuwbare energiebronnen opgewekte stroom in de betreffende lidstaat 5 % van het totale stroomverbruik bedraagt, de stroommarkt in de zin van de interne markt vanaf 2010 ook voor de invoer van uit hernieuwbare energiebronnen opgewekte stroom uit andere lidstaten moet worden opengesteld.

Bij deze regeling kunnen twee kanttekeningen worden gemaakt:

1. In Duitsland verlenen banken op het gebied van hernieuwbare energiebronnen gewoonlijk kredieten voor een periode van twaalf tot vijftien jaar. De einddatum van 2010 zou neerkomen op het dichtdraaien van deze kraan en zou ertoe leiden dat kleine en middelgrote bedrijven die gespecialiseerd zijn in hernieuwbare energiebronnen in financiële nood raken. Dat zou volledig in tegenspraak zijn met de gedachte dat hernieuwbare energie moet worden ondersteund.
2. Tegelijkertijd handelt de EU daarmee in strijd met de voorgenomen terugdringing van de CO₂-uitstoot.

Kan de Commissie haar standpunt in dezen meedelen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(29 februari 2000)

Elk communautair initiatief met betrekking tot een voorstel voor een ontwerp-richtlijn betreffende elektriciteit uit duurzame bron moet twee doelstellingen hebben: ten eerste een aanzienlijke groei van elektriciteitsproductie uit duurzame energiebronnen in alle lidstaten, welke een fundamentele bijdrage vormt tot het nakomen van de te Kyoto aangegane verplichtingen en tot de indicatieve doelstelling, die is uiteengezet in het Witboek inzake duurzame energiebronnen, om het aandeel van duurzame energie in 2010 te verdubbelen van 6 % tot 12 % van het bruto binnenlandse energieverbruik; ten tweede de geleidelijke opnemings van elektriciteit uit duurzame energiebronnen in de interne markt voor elektriciteit.

Talrijke organisaties die verschillende duurzame energietechnologieën vertegenwoordigen, hebben de nadruk gelegd op de behoefte aan een stabiele regelgeving. Dit zou de potentiële investeerders en de financiële instellingen opnieuw verzekeren van de levensvatbaarheid van investeringen op lange termijn in installaties voor de opwekking van duurzame energie. In een richtlijn over de bevordering van elektriciteit uit duurzame energiebronnen moet rekening worden gehouden met de noodzaak van een stabiele regelgeving aangaande de verenigbaarheid met de communautaire wetgeving van de in de lidstaten toegepaste steunregelingen.

De Commissie zal binnenkort een besluit nemen over de toekomstige stappen met het oog op een mogelijk voorstel voor een ontwerp-richtlijn.

(2000/C 330 E/033)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2639/99**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie**

(12 januari 2000)

Betreft: Commissievoorstellen voor de gemeenschappelijke marktordening voor katoen

In Griekenland overschrijdt de katoenproductie reeds vele jaren het nationale garantiequotum van 782 000 ton, waardoor hoge boetes worden opgelegd en de inkomens van de producenten drastisch worden verminderd.

In de nieuwe Commissievoorstellen over de wijziging van de katoenregeling zijn niet alleen de omvang van het garantiequotum en de totale uitgaven (770 miljoen €) uit de communautaire begroting ongewijzigd gebleven, maar wordt bovendien een verhoging voorgesteld van de medeverantwoordelijkheidsheffing, onder het voorwendsel van overschrijding van de jaarlijkse begroting.

Katoen is voor Griekenland een zeer belangrijk gewas (ongeveer 450 000 ha, meer dan 200 000 gezinnen actief in de primaire, secundaire en tertiaire productie, hoge investeringen), en tegelijkertijd is er in de EU een tekort aan dit product.

Is de Commissie derhalve van plan om:

1. haar voorstellen opnieuw in overweging te nemen in de zin van een verhoging van het maximale garantiequotum en de begrotingslijn daarvoor, zodat deze overeenkomen met de daadwerkelijke productie;
2. niet over te gaan tot de verhoging van de toegepaste heffingen bij overschrijding van de referentiequota;
3. maatregelen te nemen zodat de kleine katoenproducenten de hele subsidie in handen krijgen, zonder aftrek wegens „medeverantwoordelijkheid”;
4. welke andere maatregelen stelt zij voor te nemen ter ondersteuning van de kleine producenten, die in het bijzonder door de hoge boetes worden getroffen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(10 februari 2000)

Tijdens het compromis over het prijzenpakket 1998/1999 heeft de Raad vastgesteld aan welke aspecten bij de herziening van de katoenregeling prioriteit moest worden verleend. Naar aanleiding hiervan heeft de Commissie een hervorming van de gemeenschappelijke ordening van de katoenmarkt voorgesteld.

Hoewel dit voorstel een sterke vereenvoudiging van de wetgeving inhoudt, blijven het institutionele gemeenschappelijk basisbeginsel van de steunregeling, namelijk het „deficiency payment”-systeem, en het niveau van de regelingsprijzen en de gegarandeerde nationale hoeveelheden onveranderd.

De gegarandeerde nationale hoeveelheden en dus ook de gegarandeerde maximumhoeveelheden blijven ongewijzigd uit milieuoverwegingen; dit heeft immers tot gevolg dat het areaal niet wordt uitgebreid en de toch al schaarse watervoorraden niet verder worden uitgeput.

De huidige uitgaven in de sector, die meer dan € 900 miljoen bedragen, wijzen erop dat in bepaalde omstandigheden de begrotingsdiscipline in haar geheel in het gedrang kan komen. De katoenproducenten, momenteel de enigen die volledig tegen prijschommelingen op de wereldmarkt zijn beschermd, moeten erop letten de begrotingssituatie niet te verergeren door de gegarandeerde nationale hoeveelheden te overschrijden. De voorgestelde verhoging van het kortingspercentage, is bedoeld om de landbouwers er bewust van te maken dat zij verantwoordelijk zijn voor de totale productie.

Het zou dus inconsequent zijn dit medeverantwoordelijkheidsmechanisme niet toe te passen op kleine producenten. De Commissie is niet van plan om voor hen specifieke steunmaatregelen treffen. Het geachte parlementslid wordt erop gewezen dat het forfaitaire steunstelsel voor kleine katoenproducenten tijdens het verkoopseizoen 1995/1996 werd stopgezet toen werd vastgesteld dat de communautaire steun op inefficiënte en ongewenste wijze werd gebruikt. Het hiervoor bestemde bedrag is evenwel opgenomen in het totale budget dat aan de sector werd toegekend.

(2000/C 330 E/034)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2641/99**van Elizabeth Lynne (ELDR) aan de Commissie**

(12 januari 2000)

Betreft: Gezondheid en veiligheid in de gebouwen van de Europese instellingen

Kan de Commissie, in het bijzonder vanuit het oogpunt van de gezondheids- en veiligheidswetgeving, mededelen wat de juridische status is van de gebouwen van de Europese instellingen? Bestaat er een speciale regeling voor het Europees Parlement, of zijn de leden beschermd door de Belgische wetgeving wanneer zij in Brussel zijn, door de Franse wetgeving wanneer zij in Straatsburg zijn en door de Luxemburgse wetgeving wanneer zij in Luxemburg zijn?

Welke rechtsbescherming genieten de leden van het Europees Parlement en hun medewerkers, en uiteraard ook de ambtenaren van het Parlement zelf, tegen een onveilige en ongezonde werkomgeving?

In hoeverre wordt de communautaire gezondheids- en veiligheidswetgeving binnen de gebouwen van de Europese instellingen gehandhaafd? Tot slot, over welke rechtsmiddelen beschikken degenen die bij de Europese instellingen werken tegen een ongezonde en onveilige werkomgeving?

Antwoord van de heer Kinnoek namens de Commissie

(16 februari 2000)

Ingevolge artikel 5, lid 1, van Richtlijn 89/391/EEG van de Raad van 12 juni 1989 betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk⁽¹⁾, is iedere werkgever verplicht, voor de veiligheid en de gezondheid van de werknemers te zorgen inzake alle met het werk verbonden aspecten. Zo moeten de Europese instellingen, als werkgevers en beheerders van grote organisaties, de arbeidshygiëne en de veiligheidsvoorschriften eerbiedigen die in een aantal wettelijke besluiten zijn neergelegd.

De door de Gemeenschapswetgeving vastgestelde minimumvoorschriften inzake gezondheid en veiligheid op het werk zijn in Richtlijn 89/391/EEG en in enkele verdere richtlijnen uiteengezet⁽²⁾, die alle op basis van een voorstel van de Commissie en met instemming van het Parlement zijn goedgekeurd. Wat preventie en bescherming betreft verschaft artikel 7 van Richtlijn 89/391/EEG een kader voor de maatregelen die door de werkgevers moeten worden genomen. De belangrijkste door de richtlijn vastgestelde voorschriften zijn: evaluatie van de arbeidsplaatsen en preventie van de risico's; toezicht op de bouwplannen en -plaatsen van gebouwen die bestemd zijn om als arbeidsplaatsen te worden gebruikt; analyse en controle van de hygiëne op de arbeidsplaats en van de sociale infrastructuur; het ontwikkelen en doorgeven van instructies inzake veiligheid en hygiëne; opleiding van het personeel op gebied van preventie, veiligheid en hygiëne; informatie van de ondernemers en onderaannemers en coördinatie met hen over vraagstukken inzake veiligheid en gezondheid; adviezen van de werkgever en de leiding aan de werknemers en hun vertegenwoordigers naar aanleiding van alle vragen die uit deze punten voortvloeien.

De nationale gezondheids- en veiligheidswetgeving is niet van toepassing op de Europese instellingen. Het is echter duidelijk dat de Europese instellingen het communautaire recht terzake eerbiedigen.

Bovendien is het de instellingen natuurlijk toegestaan om een hoger niveau van veiligheids- en gezondheidsvoorschriften in te voeren dan in de wetgeving is vastgesteld. De Commissie heeft in feite strengere normen vastgesteld met betrekking tot de kenmerken van haar gebouwen, regels betreffende rokers en niet-rokers, brandpreventie, procedures die bij evacuatie van de werknemers of bij ernstig en onmiddellijk gevaar gevolgd moeten worden en voedselhygiëne.

De wettelijke beroepsmogelijkheden voor de functionarissen die in de Europese instellingen werkzaam zijn zijn opgenomen in het statuut (artikel 90), terwijl die voor de overige personeelsleden in hun contract worden aangegeven, en afhankelijk zijn van de juridische vorm ervan.

Voor de leden van het Parlement en hun medewerkers gelden specifieke regels. Aangezien de Commissie niet bevoegd is om dit deel van de vraag te beantwoorden, wordt het geachte parlementslid verzocht zich te wenden tot het secretariaat-generaal van het Parlement voor verdere informatie.

(¹) PB L 183 van 29.6.1989.

(²) 89/654/EEG, 89/655/EEG en 89/656/EEG (PB L 393 van 30.12.1989); 90/269/EEG en 90/270/EEG (PB L 156 van 21.6.1990); 92/57/EEG en 92/58/EEG (PB L 245 van 26.8.1992).

(2000/C 330 E/035)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2643/99

van Andrew Duff (ELDR) aan de Commissie

(12 januari 2000)

Betreft: Regels en voorschriften voor inspectie van slachthuizen in het Verenigd Koninkrijk

Is de Commissie tevreden met de Britse Verordening Dierenwelzijn (slachten of doden) uit 1995 die bedoeld is tot uitvoering van richtlijn 93/119/EG (¹) inzake de bescherming van dieren bij het slachten of doden?

Hoeveel klachten over de tenuitvoerlegging van deze richtlijn heeft de Commissie van Britse boeren gekregen?

Waarom kost het slachten van een lam naar de mening van de Commissie ca. € 17 in het Verenigd Koninkrijk en minder dan € 5 in Frankrijk?

(¹) PB L 340 van 31.12.1993, blz. 21.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(29 februari 2000)

Richtlijn 93/119/EG van 22 december 1993 inzake de bescherming van dieren bij het slachten of doden is in de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk opgenomen en over eventuele problemen in verband met de tenuitvoerlegging en de toepassing van de betrokken nationale wetgeving in die lidstaat is de Commissie niets bekend.

De Commissie heeft geen klachten van landbouwers of landbouwersorganisaties uit het Verenigd Koninkrijk in verband met deze richtlijn ontvangen. De Commissie kent echter wel het verslag van een werkgroep over de regelgeving in de vleessector, dat onlangs aan de Britse autoriteiten is voorgelegd.

De slachtkosten omvatten normaal de commerciële kosten van de slachthuizen en de vergoeding voor het uitvoeren van de officiële veterinaire controle. Deze kosten zijn in de lidstaten niet identiek (¹), met name de commerciële kosten kunnen zelfs binnen de lidstaten variëren afhankelijk van factoren zoals het eigenaarschap van het slachthuis (particulier, gemeente of coöperatie), de plaatselijke arbeidskosten, de belastingen en diverse andere factoren.

De Commissie kan zich derhalve niet uitspreken over de specifieke cijfers die het geachte parlementslid aanhaalt.

De Commissie is bereid de zaak verder te onderzoeken indien het geachte parlementslid meer gedetailleerde gegevens kan verstrekken over het vermelde kostenverschil en over de grondslagen waarop deze kosten zijn berekend.

(¹) Richtlijn 85/73/EEG van de Raad van 29 januari 1985 zoals gewijzigd en gecodificeerd bij Richtlijn 96/43/EG van de Raad (PB L 162 van 1.7.1996) bevat bepalingen voor de harmonisatie van de regels inzake de financiering van keuringen en veterinaire controles. Bij artikel 5, lid 3, van de richtlijn worden de lidstaten evenwel gemachtigd om een retributie te heffen die hoger is dan het niveau van de communautaire retributies, op voorwaarde dat de geheven totale retributie niet meer bedraagt dan de werkelijk gemaakte keuringskosten.

(2000/C 330 E/036)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2644/99**van Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya (PPE-DE) aan de Commissie**

(12 januari 2000)

Betreft: URBAN-programma

In het kader van het URBAN-programma worden geen subsidies verstrekt voor specifieke huisvestingsprogramma's, terwijl dit een van de eerste levensbehoeften is.

Is het mogelijk om subsidiëring van specifieke huisvestingsprogramma's in het nieuwe URBAN-programma op te nemen? Welke andere begrotingslijnen kunnen worden aangewend voor de bestrijding van de woningnood?

Antwoord door de heer Barnier namens de Commissie

(2 maart 2000)

Huisvestingsprojecten komen niet in aanmerking voor steun uit de Structuurfondsen. Specifieke huisvestingsprogramma's vallen dus niet onder het communautair initiatief voor stedelijke gebieden URBAN, dat door deze fondsen wordt gefinancierd.

In bijlage I bij haar mededeling van 13 oktober 1999, waarin de ontwerprichtsnoren voor het nieuwe communautair initiatief URBAN⁽¹⁾ worden vastgesteld, erkent de Commissie echter dat huisvestingsactiviteiten, in bepaalde gevallen, belangrijk zijn voor de aanpak van problemen in stedelijke gebieden met het oog op een grotere sociale samenhang. Zij geeft aan dat uit de programmeringsdocumenten moet blijken dat rekening is gehouden met de huisvestingsactiviteiten, als deze een belangrijke factor zijn voor de herstructurering van het betrokken stadsdeel. De lokale, regionale of nationale autoriteiten, afhankelijk van het land, moeten de huisvestingsactiviteiten echter volledig zelf financieren, zonder bijdrage van de Structuurfondsen.

⁽¹⁾ COM(1999) 477 def.

(2000/C 330 E/037)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2646/99**van Reinhold Messner (Verts/ALE) aan de Commissie**

(12 januari 2000)

Betreft: Verbindingsweg E78-E45 Val del Cerfone

De voor het wegennet in Toscane bevoegde regionale afdeling van de ANAS (Azienda nazionale autonoma strade italiana) is voornemens een vierbaans-verbindingsweg aan te leggen tussen de E78 Grosseto-Fano en de E45 Cesena-Orte, tussen de plaatsen Le Ville (Monterchi, Arezzo) en Selci Lama (San Giustino, Perugia).

Bij de projectstudies (definitieve versie van het project: 5.2.1999) is een milieueffectbeoordeling uitgevoerd waarbij drie mogelijke tracés in beschouwing zijn genomen: één via de vallei van de rivier de Sovara, en twee door de Cerfone-vallei. De parameters die bij de milieueffectbeoordeling een rol hebben gespeeld waren bodemgebruik, fysiek en natuurlijk stelsel, flora en begroeiing, landschappelijk aspect en geluidshinder: fauna, lucht, klimaat, materiële goederen, cultureel erfgoed en de wisselwerking tussen deze factoren werden daarentegen niet in aanmerking genomen, hetgeen in strijd is met artikel 3 van richtlijn 85/337/EEG⁽¹⁾ als gewijzigd bij richtlijn 97/11/EG⁽²⁾. Dat is des te ernstiger als men bedenkt dat zich in de Cerfone-vallei een van de beroemdste kunstwerken uit de wereldgeschiedenis bevindt, nl. de Madonna del Parto van Piero della Francesca, en dat het hele gebied dat door de E78 zou worden doorkruist, gekenmerkt wordt door belangrijke kunstwerken en andere geschiedkundige elementen die in vele gevallen samenhangen met het eerder genoemde kunstwerk. De betrokken gemeenten ruziën onderling over de keuze van het tracé.

Meent de Commissie niet dat de milieueffectbeoordeling moet worden herzien, zodat ook materiële aspecten, cultuurofgoed en de interactie met andere factoren in beschouwing worden genomen, zoals in de communautaire richtlijnen is voorgeschreven?

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

⁽²⁾ PB L 73 van 14.3.1997, blz. 5.

Antwoord door mevrouw Wallström namens de Commissie

(22 februari 2000)

De Commissie is de mening toegedaan dat de door het geachte parlementslid verstrekte informatie niet duidelijk aantoont dat alle factoren die zogenaamd ontbreken in de milieueffectbeoordeling die is uitgevoerd met betrekking tot de aanleg van de vierbaansweg identificeerbaar zijn overeenkomstig artikel 3 van Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten en daarom relevant zijn voor de beoordeling.

Bovendien is het niet mogelijk het betrokken wegproject duidelijk te identificeren. Het geachte parlementslid wijst erop dat het project de snelweg E45 Cesena-Orte met de snelweg E78 Grosseto-Fano zou moeten verbinden. De tweede snelweg blijkt echter niet te bestaan en volgens de door het geachte parlementslid gegeven bijzonderheden blijkt het project een verbindingsweg te zijn tussen S. Giustino (Perugia) op de rijksweg nr. 45 (S 45 Cesena-Orte) en „Le Ville” (Arezzo) op de interregionale weg nr. 73 (S 73, die de rijksweg SienaBettolle S 326 met San Sepolcro verbindt).

Daar de Commissie niet op de hoogte is van de door het geachte parlementslid beschreven situatie, zal zij de passende stappen ondernemen om gedetailleerde informatie te verzamelen en de naleving van de relevante communautaire wetgeving te waarborgen.

(2000/C 330 E/038)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2650/99
van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie**

(12 januari 2000)

Betref: Geluidshinder via Peccioli/via Chiusi

In de buurt van de via Peccioli en de via Chiusi te Rome is sprake van druk treinverkeer (spoorwegtraject Rome B Chiusi van km. 9 tot km. 10 en de stoptrein naar Fiumicino) dat veel geluidshinder veroorzaakt in een dichtbevolkt gebied.

Kan de Commissie zeggen:

1. of zij niet meent dat dit in strijd is met richtlijn 85/337/EEG⁽¹⁾ betreffende de milieueffectbeoordeling;
2. of zij het niet dienstig acht bij de Italiaanse autoriteiten aan te dringen op de aanleg van de noodzakelijke geluidwerende barrières;
3. wat zij in het algemeen van deze kwestie vindt?

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(13 maart 2000)

De richtlijnen over geluidshinder betreffen grenswaarden voor het lawaai van installaties en zijn niet van toepassing op de door het geachte parlementslid vermelde situatie. Bijgevolg kan de Commissie niet ingrijpen.

Op deze situatie is noch Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten van toepassing, noch Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997⁽¹⁾ tot wijziging van Richtlijn 85/337/EEG betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten. Deze richtlijnen hebben uitsluitend betrekking op „projecten”. Artikel 1 van beide richtlijnen stelt duidelijk dat de regel inzake de milieueffectbeoordeling geldt voor openbare en particuliere projecten die aanzienlijke gevolgen voor het milieu kunnen hebben. Met name artikel 1 van Richtlijn 97/11/EG bepaalt: „De lidstaten treffen de nodige maatregelen om te verzekeren dat een vergunning vereist is voor projecten die een aanzienlijk milieueffect kunnen hebben, onder meer gezien hun aard, omvang of ligging, en een beoordeling van hun effecten moet plaatsvinden

alvorens een vergunning wordt verleend". De spoorweg waar het geachte parlementslid naar verwijst, is geen project meer. De bovenvermelde richtlijnen zijn daarom niet van toepassing.

(¹) PB L 73 van 14.3.1997.

(2000/C 330 E/039)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2651/99
van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie

(12 januari 2000)

Betreft: Luchtverontreiniging in Rome

Op een door het Istituto Superiore di Sanità te Rome georganiseerde studiebijeenkomst werden de gegevens over de smog in Rome bekend gemaakt. Uit die gegevens blijkt dat er als gevolg van de vergiftiging van de lucht in Rome jaarlijks 760 mensen in het ziekenhuis worden opgenomen, waarvan 600 wegens hart- en vaatziekten en 160 wegens aandoeningen van de luchtwegen. Het risico is het grootst voor kinderen van 0 tot 14 jaar. Op momenten waarop de ozonverontreiniging het grootst is, stijgt het aantal kinderen in die leeftijdsgroep dat in het ziekenhuis moet worden opgenomen met 5,5 %.

Kan de Commissie zeggen:

1. of er op Europees niveau studies bestaan van de verontreiniging in de steden;
2. of er ter zake richtlijnen bestaan;
3. of er studies bestaan over ozonverontreiniging in de andere Europese hoofdsteden?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(25 februari 2000)

Er bestaat een aantal verslagen en studies over de luchtvervuiling in Europa.

Overeenkomstig Richtlijn 92/72/EEG van de Raad betreffende de verontreiniging van de lucht door ozon(¹) publiceert de Commissie jaarverslagen over de in de Gemeenschap gemeten ozonconcentraties. Daarin wordt tevens een evaluatie van de ozonverontreiniging gegeven aan de hand van de in de richtlijn vastgestelde drempelwaarden. De laatste versie, die betrekking heeft op de zomer van 1999 en het jaar 1998 is beschikbaar op de website van de Commissie (<http://europa.eu.int/comm/environment/air/ozone-rep.htm>).

Bovendien heeft de Commissie een geconsolideerd eindverslag opgesteld met de titel „Tropospheric Ozone in the European Union” (Troposferisch ozon in de Europese Unie) (²) waarin conclusies zijn getrokken uit de gedurende enkele jaren in de Gemeenschap verrichte ozonmetingen. Een hoofdstuk van het verslag is gewijd aan de gevolgen van blootstelling aan ozon voor de gezondheid van de mens en geeft een schatting van het aantal ziekenhuisopnames in de lidstaten dat het gevolg is van ozonverontreiniging.

Verdere gegevens over de luchtvervuiling in Europa zijn te vinden in de verslagen van het Europees Milieuagentschap (EMA) (³) die een hoofdstuk over troposferisch ozon en met name over het milieu in stadsgebieden bevatten. Zeer recentelijk heeft het Milieuagentschap een verslag „Het milieu in de Europese Unie bij de eeuwwisseling” uitgebracht waarin het een overzicht geeft van de luchtvervuilingconcentratie in een aantal grote Europese steden (⁴). De organisatie voor Europese samenwerking en ontwikkeling (OESO) heeft een studie verricht waarin het niveau van de luchtvervuiling in de Europese steden wordt vergeleken met de niveaus die in steden in de Verenigde Staten en Japan zijn aangetroffen (⁵).

Wat de risicobeoordeling betreft, zij gewezen op het APHEA-project („Short-term effects of air pollution on health: a European approach to methodology, dose response assessment and evaluation of public health significance” -gevolgen op korte termijn van de luchtvervuiling voor de gezondheid: een Europese benadering van de methodologie, evaluatie van de dosis-effect-relatie en van de betekenis voor de volksgezondheid) dat gefinancierd is met middelen van het derde en vierde kaderprogramma voor onderzoek en

ontwikkeling. De gevolgen van de blootstelling aan diverse verontreinigende stoffen met inbegrip van ozon en zwevende deeltjes zijn onderzocht in 15 Europese steden. De Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) heeft kortgeleden een verslag gepubliceerd „Overview of the environment and health in Europe in the 1990's” (Overzicht van het milieu en de gezondheid in Europa in de jaren negentig)⁽⁶⁾ waarin onder andere de relatie tussen de gezondheidstoestand en milieufactoren zoals luchtverontreiniging wordt gekwantificeerd.

De Kaderrichtlijn over de luchtkwaliteit (96/62/EG)⁽⁷⁾ bepaalt dat de luchtkwaliteit in de gehele Gemeenschap beoordeeld moet worden. Grenswaarden voor bepaalde verontreinigende stoffen en richtwaarden voor ozon moeten in specifieke richtlijnen worden vastgesteld. De lidstaten moeten actieplannen en programma's opstellen om deze grenswaarden binnen een bepaalde periode te kunnen bereiken. Een eerste specifieke Richtlijn (1999/30/EG)⁽⁸⁾ bevat een aantal grenswaarden voor zwaveldioxide, zwevende deeltjes, stikstofdioxide en lood. Over een voorstel voor een tweede specifieke richtlijn⁽⁹⁾ inzake grenswaarden voor benzeen en koolmonoxide heeft in het Parlement een eerste lezing plaatsgevonden en is in de Raad op politiek niveau een gemeenschappelijk standpunt bereikt. De Commissie werkt momenteel aan wetgeving betreffende een aantal zware metalen en polycyclische aromatische koolwaterstoffen (PAK).

Er zal een specifieke ozonrichtlijn in de plaats komen van de huidige Ozonrichtlijn 92/72. Het voorstel van de Commissie⁽¹⁰⁾ vormt samen met een richtlijn waarin nationale maximumemissies voor precursoren van ozon worden vastgesteld, een communautaire strategie om de ozonverontreiniging te bestrijden. Deze strategie moet een tastbare vermindering van de verontreiniging door ozon bewerkstelligen. Het is bijvoorbeeld de bedoeling dat tegen 2010 de blootstelling aan ozon die de richtwaarde van de WHO voor de menselijke gezondheid overschrijdt, met meer dan 70 % zal zijn verlaagd.

In het kader van het milieuonderzoekprogramma is veel onderzoek verricht naar fotochemische ozonwaarden in Europa. Verder kan met betrekking tot acute luchtverontreinigingsproblemen melding worden gemaakt van het MEDCAPHOT-project (Mediterranean campaign of photochemical tracers — transport and chemical evolution) in het kader waarvan de luchtvervuiling in het gebied van Athene is onderzocht, alsmede van een groep projecten die soortgelijke onderzoeken omvatten in diverse steden aan de Spaanse en Italiaanse kust.

(¹) PB L 297 van 13.10.1992.

(²) BOPEG, ISBN 92-828-5672-0.

(³) Europe's Environment: The Second Assessment (BOPEG, ISBN 92-828-3351-8).

(⁴) BOPEG, ISBN 92-9157-202-0, figuur 3.12.6.

(⁵) „Advanced Air Quality Indicators and Reporting — Methodological Study and Assessment”, ENV/EPOC/PPC(99) 9/ FINAL beschikbaar op <http://www.oecd.int/env/online-soe.htm>.

(⁶) ISBN 92-890-1169-6.

(⁷) PB L 296 van 21.11.1996.

(⁸) PB L 163 van 29.6.1999.

(⁹) PB C 53 van 24.2.1999.

(¹⁰) COM(1999) 125.

(2000/C 330 E/040)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2652/99

van **Roberta Angelilli (UEN)** aan de Commissie

(12 januari 2000)

Betreft: Betrouwbaarheid van airbags

In de richtlijnen 96/27/EG⁽¹⁾ en 96/79/EG⁽²⁾ (in werking getreden op 1 oktober 1999) zijn voorwaarden en eisen op het gebied van verkeersveiligheid en ongevallenpreventie opgenomen, onder meer ten aanzien van de beoordeling van de prestaties van airbags.

Kan de Commissie zeggen:

1. in hoeverre de wetgevings- en niet-wetgevingsmaatregelen van de EU met het oog op de verbetering van de verkeersveiligheid voor de periode 1997-2001 al zijn uitgevoerd;
2. of zij op grond van de gegevens over verkeersveiligheid en ongevallenpreventie waarover zij momenteel beschikt een definitief oordeel kan geven over de betrouwbaarheid van de bestaande airbagsystemen?

(¹) PB L 169 van 8.7.1996, blz. 1.

(²) PB L 18 van 21.1.1997, blz. 7.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(6 maart 2000)

In april 1997 heeft de Commissie een mededeling ingediend voor een grotere verkeersveiligheid in de Gemeenschap⁽¹⁾ met een gedetailleerd actieprogramma voor de periode 1997-2001.

Ingevolge suggesties van het Parlement en de Raad werkt de Commissie aan een nieuwe mededeling met een voortgangsrapport over het actieprogramma, waarin prioriteiten voor toekomstige maatregelen zijn vastgesteld. Hierover wordt momenteel overleg gepleegd binnen de Commissie en gehoopt wordt het document in de zeer nabije toekomst aan het Parlement en de Raad voor te kunnen leggen.

Met betrekking tot de betrouwbaarheid van airbags wordt het geachte parlementslid verwezen naar de twee typegoedkeuringsrichtlijnen inzake botsbestendigheid van auto's, Richtlijn 96/27/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 1996 betreffende de bescherming van de inzittenden van motorvoertuigen bij zijdelingse botsingen en houdende wijziging van Richtlijn 70/156/EEG en Richtlijn 96/79/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 1996 betreffende de bescherming van de inzittenden van motorvoertuigen bij frontale botsingen en houdende wijziging van Richtlijn 70/156/EEG, die beide sinds oktober 1999 voor alle nieuwe auto's van kracht zijn. Om de proef te doorstaan, met name de frontale botsproef tegen een „excentrisch geplaatst vervormbaar blok” met een snelheid van 56 kilometer per uur, vormen airbags voor bestuurders en inzittenden doeltreffende technologieën.

In de richtlijnen is evenwel niet uitdrukkelijk bepaald dat airbags moeten zijn aangebracht en zijn er geen specifieke eisen inzake de prestaties daarvan vastgelegd. Bepaald is wel dat de door de vertraging uitgeoefende krachten op antropometrische proefpoppen worden gemeten, waarbij airbags worden gebruikt om de botsingsenergie binnen grenzen te houden waarbinnen nog overlevingskansen bestaan.

In de toekomst zal de industrie ongetwijfeld nog betere botsbestendige constructies ontwikkelen en dat zal tot verdere ontwikkeling van airbags leiden, misschien „intelligente” airbags en beveiligingssystemen die geactiveerd worden nog voor de eigenlijke schok plaatsvindt, en ook systemen die rekening houden met de leeftijd en de gestalte van de inzittende.

⁽¹⁾ COM(97) 131 def.

(2000/C 330 E/041)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2657/99
van António Campos (PSE) aan de Commissie**

(12 januari 2000)

Betreft: Gemeenschappelijk landbouwbeleid

De sector graan is goed voor 12% van de landbouwproductie in de Unie en ontvangt 48% van de uitgaven van het EOGFL-Garantie.

De Commissie wordt verzocht het volgende mede te delen:

1. Hoe hoog zijn de kosten van de Unie per kilo geproduceerde tarwe onder inaanmerkingneming van alle uitgaven, inclusief exportsubsidies, braakleggingsregelingen en andere maatregelen van de Unie in het kader van haar beleid ten aanzien van de graanproductie?
2. Hoe hoog is de gemiddelde prijs voor een kilo tarwe op de wereldmarkt in 1999?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(10 februari 2000)

Op basis van de raming van de kredieten die het Europees Oriëntatie-en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGL) nodig heeft uit de begroting 2000, bedraagt de relatieve kostprijs van (zachte en harde) tarwe 6 595 miljoen € voor een productie van 95,5 miljoen ton, wat neerkomt op 69 € per ton.

Deze kostprijs omvat de directe steun per hectare, de uitvoerrestituties, de restituties bij de productie van tarwestijfsel en de specifieke degressieve productiesteun in Portugal.

Deze kostprijs bedraagt ongeveer 40% van de bruto-inkomsten van de landbouwers, berekend op basis van de interventieprijis (119,19 € per ton) plus de directe steun (54,34 €), wat overeenkomt met het gemiddelde voor alle akkerbouwgewassen.

In 1999 schommelde de prijs van zachte tarwe op de wereldmarkt tussen 90 en 105 \$ per ton en die van harde tarwe tussen 160 en 185 \$, voor tarwe die kwalitatief vergelijkbaar is met die van de Gemeenschap.

(2000/C 330 E/042)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2664/99
van Proinsias De Rossa (PSE) aan de Commissie

(12 januari 2000)

Betreft: Informatie over het programma URBAN

Het programma URBAN en het proefproject URBAN waren een succesvolle poging van de Unie voor het aanpakken van de diepgewortelde problemen van uitsluiting die men zo vaak in stedelijke gebieden aantreft.

1. Kan de Commissie mededelen wat haar toekomstige plannen zijn met betrekking tot een nieuw programma URBAN/proefproject URBAN?
2. Welke middelen zijn er momenteel voor dit programma/proefproject beschikbaar?
3. Hoe luiden de richtsnoeren?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(25 februari 2000)

1. Het communautaire initiatief URBAN en de regeling voor modelprojecten in het kader van URBAN (MPU) zijn zeer belangrijk geweest als onderdelen van de actie van de Commissie om de lidstaten bij te staan bij de verbetering van de kwaliteit van het bestaan in achtergebleven stedelijke agglomeraties. Rekening houdend met de standpunten van het parlement tijdens de besprekingen over de hervorming van de Structuurfondsen, heeft de Commissie besloten een nieuw communautair initiatief URBAN te starten, dat betrekking zal hebben op ongeveer 50 stedelijke gebieden in de periode 2000-2006.

Op 13 oktober 1999 heeft de Commissie een ontwerp voor richtsnoeren voor het nieuwe URBAN-initiatief goedgekeurd⁽¹⁾. Dit wordt momenteel met het parlement en de lidstaten besproken. De Commissie zal de definitieve richtsnoeren in maart of april 2000 goedkeuren. De lidstaten zullen dan worden verzocht voorstellen in te dienen binnen zes maanden na de bekendmaking van de richtsnoeren in het Publicatieblad.

De Commissie is niet van plan om voor de programmeringsperiode 2000-2006 een nieuwe reeks MPU's te starten. De meeste daarvan lopen echter nog door tot eind 2000.

2. Tijdens de programmeringsperiode 1994-1999 zijn in het kader van URBAN programma's gefinancierd in 118 stedelijke gebieden. De Gemeenschap heeft hiervoor in totaal ongeveer 900 miljoen € (prijzen van 1999) bijgedragen. Daarnaast is tussen 1989 en 1999 164 miljoen € verleend voor 59 MPU's in het kader van de innoverende maatregelen die uit het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling (EFRO) worden gefinancierd.

De totale EFRO-bijdrage voor het communautaire initiatief URBAN in de periode 2000-2006 is vastgesteld op 700 miljoen € (prijzen van 1999).

3. De richtsnoeren helpen de lidstaten bij de opstelling van de programma's die via URBAN zullen worden gefinancierd. In deze richtsnoeren worden de doelstellingen en de beginselen van het communautaire initiatief toegelicht, worden de actieprioriteiten en de criteria voor de selectie van in aanmerking komende stedelijke gebieden gedefinieerd en worden de procedures voor de opstelling, de goedkeuring en de uitvoering van de programma's vastgesteld. Voorts bevatten zij een indicatieve lijst van subsidieerbare maatregelen die gericht zijn op de sociale, economische en ecologische rehabilitatie van de stedelijke gebieden.

⁽¹⁾ COM(1999) 477 def.

(2000/C 330 E/043)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2672/99
van Jürgen Zimmerling (PPE-DE) aan de Commissie

(12 januari 2000)

Betreft: Steunverlening doelstelling 2

De Europese Commissie heeft op 24 november 1999 aangegeven welke Westduitse regio's in de nieuwe steunverleningsperiode 2000-2006 door de EU moeten worden gesteund. Het nieuwe Duitse doelstelling 2-gebied dat voor steun in aanmerking komt, omvat voor Noordrijn-Westfalen delen van het Roergebied.

1. Welke doelstellingen in het Roergebied heeft de regering van de Bondsrepubliek voorgesteld te steunen?
2. Welke delen van het Roergebied zullen steun ontvangen?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(14 februari 2000)

Op 15 september 1999 diende het Duitse Federale Ministerie van Economische Zaken een aanvaardbaar voorstel in met betrekking tot de gebieden die voor de periode 2000-2006 op de lijst van doelstelling 2 kunnen worden opgenomen. Op basis van dit voorstel en de voorschriften van Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999⁽¹⁾ nam de Commissie op 24 november 1999 een beginselbesluit inzake de Duitse lijst voor doelstelling 2. Vervolgens raadpleegde zij de relevante comités. De Commissie zal zeer binnenkort een definitief besluit nemen inzake het voorstel.

Wat de nieuwe gebieden in Nordrhein-Westfalen voor doelstelling 2 betreft werd op verzoek van de Commissie slechts 1 verandering van ondergeschikt belang aangebracht aan het Duitse voorstel van 15 september: een klein afgezonderd gebied in de stad Bochum met 235 inwoners dat oorspronkelijk door de Duitse autoriteiten was voorgesteld kwam volgens de Commissie niet in aanmerking. De Duitse autoriteiten trokken het voorstel voor dit gebied derhalve in.

De nieuwe lijst van Nordrhein-Westfalen voor doelstelling 2 zal bestaan uit delen van Duisburg, Krefeld, Oberhausen, Gelsenkirchen, Bottrop, Dortmund, Hamm, Bochum en Herne alsmede delen van de Kreise van Wessel, Recklinghausen, Unna, Warendorf, Ennepe-Ruhr en Heinsberg. De steun in het kader van doelstelling 2 zal ten goede komen aan in totaal 2.888.229 inwoners van Nordrhein-Westfalen. De uitgebreide lijst van gebieden die in aanmerking komen voor steun uit hoofde van doelstelling 2 wordt rechtstreeks aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement gezonden. Hoewel het Ruhrgebied niet onder de NUTS-indeling van de Commissie valt mag er op worden gewezen dat de lijst voor doelstelling 2 een belangrijk deel van de bevolking en van het Ruhrgebied zal omvatten.

⁽¹⁾ PB L 161 van 26.6.1999.

(2000/C 330 E/044)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2674/99
van Jillian Evans (Verts/ALE) aan de Commissie

(12 januari 2000)

Betreft: Mogelijke gevolgen voor de gezondheid van installaties die vuil verbranden ten behoeve van de energieopwekking

Kan de Commissie, gezien de bezorgdheid van de bevolking in bepaalde gemeenten in Wales over de mogelijke gevolgen voor de gezondheid van dicht bij woonwijken gelegen installaties die vuil verbranden ten behoeve van de energieopwekking,

een antwoord geven op de volgende vragen:

1. Welke criteria gelden er voor de aanleg van deponieën in de buurt van woonwijken?
2. Welke criteria gelden er voor de vestiging, in de buurt van woonwijken, van installaties die vuil verbranden ten behoeve van de opwekking van elektriciteit?

3. Welke wetenschappelijk studies zijn er in de EU uitgevoerd naar de gevolgen voor de gezondheid van de bevolking van installaties die vuil verbranden ten behoeve van de energieopwekking?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(4 februari 2000)

Er zijn geen specifieke normen voor de afstand van een stortterrein tot woningen. Bijlage I van Richtlijn 1999/31/EG van de Raad van 26 april 1999 betreffende het storten van afvalstoffen⁽¹⁾ bepaalt dat bij de inrichting van een stortplaats rekening moet worden gehouden met voorschriften betreffende de afstand tussen de grens van het terrein en woongebieden.

De benadering die wordt gevolgd bij het reguleren van de coëxistentie van industrie en huisvesting is tweeledig. Aan de ene kant voorziet de communautaire wetgeving in eisen ter beperking van de effecten, ongeacht de plaats; aan de andere kant omvat zij kwaliteitsnormen voor omgevingslucht of -water. Er is geen specifieke wetgeving die de afstand regelt tussen industriële installaties en woongebieden.

De meeste studies betreffende gezondheidseffecten zijn uitgevoerd op basis van specifieke milieuverontreinigende stoffen en niet op basis van specifieke industriële bronnen, aangezien de chemische eigenschappen van milieuverontreinigende stoffen onafhankelijk zijn van de bron. Er zijn echter verscheidene voorbereidende studies uitgevoerd om de kosten en baten te beoordelen van het huidige voorstel voor een richtlijn betreffende afvalverbranding⁽²⁾. Met name de studie „Economic evaluation of the draft incineration directive”⁽³⁾ geeft een goed overzicht van de effecten van de verbranding van stedelijk afval.

Hoewel de Commissie bepaalde projecten heeft gefinancierd in verband met de effecten op de gezondheid van de luchtvervuiling in het algemeen, heeft ze geen studie gefinancierd over de specifieke effecten van afvalovens op de menselijke gezondheid. Wel staat het werkprogramma van de kernactiviteit „Milieu en gezondheid” binnen het thematische programma „Kwaliteit van het bestaan en beheer van de biologische hulpbronnen”⁽⁴⁾ van het 5e kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling (OTO) open voor voorstellen betreffende dit onderwerp.

⁽¹⁾ PB L 182 van 16.7.1999.

⁽²⁾ PB C 372 van 2.12.1998.

⁽³⁾ ISBN 92-828-0083-0, European Communities 1997.

⁽⁴⁾ PB L 64 van 12.3.1999.

(2000/C 330 E/045)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2700/99

**van Alexander de Roo (Verts/ALE), Torben Lund (PSE)
en Cristina García-Orcoyo Tormo (PPE-DE) aan de Commissie**

(12 januari 2000)

Betreft: Herziening van richtlijn 94/62/EG betreffende verpakking en verpakkingsafval

Artikel 6, lid 3, sub b) van richtlijn 94/62/EG⁽¹⁾, die in 1994 na langdurige onderhandelingen is aangenomen, luidt:

Uiterlijk zes maanden vóór het einde van de in lid 1, onder a), bedoelde eerste fase van vijf jaar stelt de Raad, op voorstel van de Commissie, met gekwalificeerde meerderheid taakstellingen (EN: targets) vast voor de tweede fase van vijf jaar, bedoeld in lid 1, onder c). Deze procedure zal daarna om de vijf jaar worden herhaald.

Artikel 6, lid 1, sub c) luidt:

Uiterlijk tien jaar na de uiterste datum voor de omzetting van deze richtlijn wordt een percentage van het verpakkingsafval teruggewonnen en gerecycleerd dat nader door de Raad zal worden bepaald volgens lid 3, onder b), met het doel de in de punten a) en b) genoemde streefcijfers (EN: targets) aanzienlijk te verhogen.

Wanneer zal de Commissie, gezien deze duidelijke, in een wetstekst vastgelegde toezegging van de Raad en het EP om de streefcijfers aanzienlijk te verhogen in een voorstel dat eind 1999 of begin 2000 gepubliceerd zou moeten worden, haar voorstel voor een herziening van de richtlijn voorleggen aan het EP en de Raad?

Zal de Commissie, meer in het bijzonder wat betreft de streefcijfers, hierin een gemeenschappelijke doelstelling voor recycling en hergebruik opnemen?

(¹) PB L 365 van 31.12.1994, blz. 10.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(16 maart 2000)

De verplichting om de streefcijfers inzake terugwinning en recycling grondig te herzien, is opgenomen in artikel 6, lid 3, onder b), en artikel 6, lid 1, onder c), van Richtlijn 94/62/EG van het Parlement en de Raad van 20 december 1994 betreffende verpakking en verpakkingsafval. Het compromis dat na lange discussies door het Parlement en de Raad werd bereikt, bestond uit een eerste reeks becijferde doelstellingen voor terugwinning en recycling, die tegen midden 2001 moeten worden gerealiseerd, en een verbintenis van de communautaire wetgever om de streefcijfers aanzienlijk te verhogen in een tweede fase die loopt tot midden 2006.

Bij de verpakkingsketen zijn heel wat mensen en organisaties betrokken, zoals het bedrijfsleven, de consumenten, de milieuorganisaties en de autoriteiten. Zij hebben een hele reeks uiteenlopende belangen. Daardoor is het nodig een kader voor dialoog op te zetten teneinde tot een evenwichtige benadering te komen. Dankzij dit proces kan de Commissie de situatie correct inschatten en mogelijke oplossingen uitwerken om de richtlijn effectiever te maken. Verscheidene opties zijn aan de betrokken partijen en de lidstaten voorgelegd en met hen besproken, maar de uiteindelijk door de Commissie voor te stellen maatregelen worden nog intern bestudeerd.

Het herzieningsproces neemt meer tijd in beslag dan aanvankelijk werd verwacht. De Commissie neemt zich evenwel voor een formeel voorstel voor de herziening van de richtlijn bij de Raad en het Parlement in te dienen zodat zij de maatregelen tijdig kunnen goedkeuren.

(2000/C 330 E/046)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2705/99

van Ian Hudghton (Verts/ALE) aan de Commissie

(12 januari 2000)

Betreft: Visserij: hertoewijzing van FIOV-kredieten

Kan de Commissie aangeven of een lidstaat die niet de volledige toewijzing van de FIOV-kredieten gebruikt de bevoegdheid heeft om de kredieten toe te wijzen krachtens een ander programma aan sectoren die niet onder de visserij vallen? Zo ja, kan de Commissie voorbeelden geven van gevallen waarin dit gebeurd is?

(2000/C 330 E/047)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2706/99

van Ian Hudghton (Verts/ALE) aan de Commissie

(12 januari 2000)

Betreft: Visserij: FIOV en het VK

Kan de Commissie statistieken overleggen over de beschikbaarheid van kredieten krachtens het FIOV voor het VK in 1998 en 1999, en over het gebruik hiervan, met specificaties over niet-gebruikte bedragen?

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-2705/99 en E-2706/99**

(22 februari 2000)

Een lidstaat kan, in het kader van de verordeningen betreffende de Structuurfondsen, besluiten door de Gemeenschap voor een bepaald programma toegewezen kredieten een nieuwe bestemming te geven voor een ander programma of in het kader van een ander fonds in de lidstaat. Ook kan een lidstaat kredieten geheel of gedeeltelijk teruggeven aan de Commissie opdat zij deze zo nodig kan toewijzen aan een andere lidstaat of voor andere doeleinden kan aanwenden. Vele lidstaten hebben reeds van een of meerdere van deze mogelijkheden gebruik gemaakt.

De voor de periode 1994-1999 in het financieringsinstrument voor de oriëntatie van de visserij (FIOV) aan het Verenigd Koninkrijk toegewezen kredieten beliepen in totaal 128,14 miljoen euro. In 1999 is dit bedrag op verzoek van de Britse autoriteiten met 25,25 miljoen € verlaagd, hoofdzakelijk omdat minder financiële middelen nodig bleken voor een maatregel inzake het uit de vaart nemen van vissersschepen. Het door het Verenigd Koninkrijk weer beschikbaar gestelde bedrag is niet toegewezen aan een andere lidstaat, maar aangewend om de Gemeenschapsbegroting voor 1999 in evenwicht te brengen.

In totaal is in 1998 en 1999 uit hoofde van het FIOV aan het Verenigd Koninkrijk (voor alle programma's van doelstellingen 1 en 5a) respectievelijk 14,5 en 41,2 miljoen € toegewezen. De toegewezen bedragen zijn volledig aangewend.

Er zij nadrukkelijk op gewezen dat de bedragen van de toewijzingen voor maatregelen in het kader van een programma slechts indicatief zijn en dat het normaal is dat de toegewezen bedragen onder invloed van de omstandigheden van tijd tot tijd worden herzien.

(2000/C 330 E/048)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2721/99

van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: Vergiftiging van beschermde vogels in Spanje

Sinds 1990 zijn er in Spanje in totaal 961 beschermde vogels gestorven aan vergiftiging, volgens gegevens van het Tegengif-programma, waarin de werkzaamheden van acht milieuorganisaties worden gecoördineerd, waaronder WWF/Adena, tegen de illegale praktijk om vergiftigd lokaas uit te zetten in jachtgebieden. Onder de dode vogels bevinden zich 53 exemplaren van de Iberische keizerarend, waarvan er nog slechts 115 broedparen over zijn en tenminste 6 lammergieren, waarvan er nog maar 75 broedparen zijn geteld. Beide soorten worden met uitsterven bedreigd. Onder de vogelsoorten die te lijden hebben van de vergiftiging zijn twee kwetsbare aaseters, de zwarte gier en de aasgier, alsmede een lange lijst van beschermde soorten waaronder, o.a. de havikarend, de rode wouw, de zwarte wouw, de gier en de steenarend. De vergiftiging van de voedselketen heeft ook gevolgen voor andere met uitsterven bedreigde diersoorten, waaronder wilde katten en Iberische lynxen.

Het gebruik van vergiftigd lokaas is in Spanje al sinds 1983 verboden. Volgens de Spaanse strafwet van 1996 en de wetten van de autonome gewesten kan het doden van beschermde diersoorten worden bestraft met boetes en gevangenisstraffen. Toch worden deze delicten zelden bestraft.

Welke maatregelen zou de Commissie, in samenwerking met de Spaanse autoriteiten, kunnen nemen om ervoor te zorgen dat de richtlijnen 79/409/EEG⁽¹⁾ inzake de bescherming van vogelsoorten en 92/43/EEG⁽²⁾ inzake habitats en beschermde soorten adequaat worden nageleefd ter bestrijding van het vergiftigen van beschermde roofvogelsoorten?

Zouden pachters van een jachtterrein er bijvoorbeeld mee belast kunnen worden erop toe te zien dat er geen vergiftigd lokaas op hun jachtterrein wordt uitgezet, zoals in de recente natuurbeschermingswet die door het parlement van Castilla-la-Mancha is aangenomen?

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(22 februari 2000)

De Commissie is zich ervan bewust dat vele vogelsoorten, in het bijzonder roofvogelsoorten, het slachtoffer worden van vergiftiging. De Commissie is zich er ook van bewust dat deze illegale praktijk, die enkele jaren werd stopgezet, sinds 1990 weer wordt toegepast.

Zowel Richtlijn 79/409/EEC van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand als Richtlijn 92/43/EEC van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitat en de wilde fauna en flora, werden correct omgezet in de Spaanse wetgeving.

Bovendien hebben de Spaanse autoriteiten de bevoegdheid om de nodige en passende maatregelen ter bestrijding van vergiftiging te nemen.

Toch wil de Commissie graag meer informatie over de conclusies van het Tegengif-programma waarnaar het geachte parlementslid verwijst. Indien nodig zal de Commissie een onderzoek instellen om te beoordelen of de desbetreffende communautaire milieuwetgeving in dit geval werd nageleefd. De Commissie zal niet aarzelen om de nodige stappen te ondernemen, en desnoods de procedure van Artikel 226 (ex Artikel 169) van het EG-Verdrag inleiden, om de naleving van de wetgeving te verzekeren.

(2000/C 330 E/049)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2740/99

van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betref: Het chemiebedrijf Elf-Atochem in Boretto in Reggio Emilia (Emilia-Romagna, Italië)

In de gemeente Boretto in de regio Emilia-Romagna in Italië is een chemiebedrijf gevestigd, waarvan de multinational Elf-Atochem eigenaar is. In januari 1998 vond in deze vestiging een chemisch ongeval plaats en sindsdien loopt er een rechtszaak tegen de wettelijke vertegenwoordigers van het bedrijf. Sinds jaren protesteren de buurtbewoners en de werknemers van de omliggende bedrijven bij de plaatselijke en regionale autoriteiten tegen de hinder en stankoverlast die de chemische stoffen van dit bedrijf veroorzaken. De chemische stoffen die Elf-Atochem gebruikt en het feit dat het bedrijf aan de rand van een woongebied ligt, veroorzaken volgens de betrokken burgers hinder en zijn volgens hen zeer schadelijk voor de volksgezondheid. Ook het milieuagentschap van de regio Emilia-Romagna heeft zich met de kwestie beziggehouden. Op 6 december 1999 werd alweer milieuhinder in de buurt van het chemisch bedrijf Elf-Atochem gesignaleerd. De werknemers van de omliggende bedrijven klaagden over stank en in de week voordien was er al stankoverlast opgetreden, waarvoor het regionaal milieuagentschap, de gemeentelijke overheid van Boretto en de plaatselijke carabinieri in actie waren gekomen. Ook de brandweer moest interveniëren voor een tankwagen met chemische stoffen, die op het grondgebied van de gemeente van de weg was geraakt.

Acht de Commissie het niet opportuun de Italiaanse staat te vragen na te gaan of de vestiging van Elf-Atochem in Boretto zich houdt aan de EU-voorschriften op het gebied van milieubescherming, veiligheid op het werk en het gebruik en de emissie van stoffen die schadelijk zijn voor de volksgezondheid?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(23 februari 2000)

Op basis van de door het geachte parlementslid verstrekte informatie is de Commissie van oordeel dat de door hem beschreven situatie onder het toepassingsgebied van Richtlijn 84/360/EEG van de Raad van 28 juni 1984 betreffende de bestrijding van door industriële inrichtingen veroorzaakte luchtverontreiniging⁽¹⁾ kan vallen indien de installatie als chemische inrichting voor de productie van alkenen, alkeenderivaten, monomeren en polymeren, of voor de fabricage van organische tussenproducten of anorganische chemische basisproducten kan worden beschouwd, alsmede onder het toepassingsgebied van Richtlijn 96/82/EG van de Raad van 24 juni 1982 betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen

waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken ⁽²⁾, die Richtlijn 82/501/EEG van 24 juni 1982 inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten ⁽³⁾ heeft geannuleerd, indien de betrokken installatie kan worden beschouwd als een installatie die aan de in de artikelen 2 en 3 van Richtlijn 96/82/EG vermelde definities beantwoordt.

In verband met installaties die na 1 juli 1987 in bedrijf zijn gesteld of die zijn gebouwd of waarvoor een vergunning is verleend na deze datum, stelt artikel 4 van Richtlijn 84/360/EEG dat „de vergunning alleen kan worden verleend indien de bevoegde autoriteit zich ervan heeft vergewist: 1. dat alle passende maatregelen ter voorkoming van luchtverontreiniging zijn genomen, met inbegrip van het gebruik van de beste beschikbare techniek, op voorwaarde dat dergelijke preventieve maatregelen geen overmatig hoge kosten meebrengen; 2. dat de exploitatie van de inrichtingen geen belangrijke luchtverontreiniging veroorzaakt, in het bijzonder door de emissie van in bijlage II vermelde stoffen; 3. dat geen van de toepasselijke emissiegrenswaarden wordt overschreden; 4. dat met alle toepasselijke grenswaarden van de luchtkwaliteit rekening wordt gehouden”. Artikel 12 stelt: „De lidstaten volgen de ontwikkeling van de best beschikbare techniek en van de situatie van het milieu. In het licht van dat onderzoek leggen zij, indien nodig, aan de inrichtingen waarvoor overeenkomstig deze richtlijn een vergunning is verleend, passende voorwaarden op waarbij ze enerzijds rekening houden met deze ontwikkeling en anderzijds met de wenselijkheid geen overmatig hoge kosten te veroorzaken voor de betrokken inrichtingen met name gezien de economische situatie van de tot de betrokken categorie behorende ondernemingen”.

Artikel 5 van Richtlijn 96/82/EG, en voordien artikel 3 van Richtlijn 82/501/EEG, verplicht de exploitant ertoe alle nodige maatregelen te nemen om zware ongevallen te voorkomen en de gevolgen daarvan voor mens en milieu te beperken. Volgens artikel 14 van Richtlijn 96/82/EG, en voordien artikel 10 van Richtlijn 82/501/EEG, moet de exploitant zo spoedig mogelijk na een zwaar ongeval de autoriteiten inlichten en hen inlichtingen verstrekken over de omstandigheden van het ongeval, de daarbij betrokken gevaarlijke stoffen, de beschikbare gegevens aan de hand waarvan de gevolgen van het ongeval voor mens en milieu kunnen worden geëvalueerd en de getroffen noodmaatregelen. Op hun beurt moeten de autoriteiten ervoor zorgen dat de exploitant de noodzakelijke maatregelen tot verbetering neemt. Bovendien moeten zij alle voor een volledige analyse van het ongeval benodigde gegevens verzamelen.

De Commissie was van de door het geachte parlementslid beschreven situatie niet op de hoogte. Zij zal derhalve het nodige doen om terzake nadere gegevens te verzamelen en erop toe te zien dat het Gemeenschapsrecht wordt nageleefd.

Aan chemicaliën blootgestelde werknemers vallen onder de in de communautaire wetgeving inzake veiligheid en gezondheid op het werk vastgestelde maatregelen, zoals de Richtlijnen 80/1107/EEG ⁽⁴⁾, 89/391/EEG ⁽⁵⁾, 89/654/EEG ⁽⁶⁾, 89/655/EEG ⁽⁶⁾, 89/656/EEG ⁽⁶⁾, 90/394/EEG ⁽⁷⁾ en 98/24/EEG ⁽⁸⁾ van de Raad. In dergelijke richtlijnen worden krachtens artikel 137 van het EG-Verdrag (ex-artikel 118A) minimumvoorschriften vastgesteld die op het werk moeten worden toegepast ten einde te waarborgen dat alle noodzakelijke maatregelen zijn getroffen om blootstelling van de werknemers aan chemicaliën te voorkomen of onder passende controle te houden.

⁽¹⁾ PB L 188 van 16.7.1984.

⁽²⁾ PB L 10 van 14.1.1997.

⁽³⁾ PB L 230 van 5.8.1982.

⁽⁴⁾ PB L 327 van 3.12.1980.

⁽⁵⁾ PB L 183 van 29.6.1989.

⁽⁶⁾ PB L 393 van 30.12.1989.

⁽⁷⁾ PB L 196 van 26.7.1990.

⁽⁸⁾ PB L 131 van 5.5.1998.

(2000/C 330 E/050)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2748/99

van Gérard Deprez (PPE-DE) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: Gemeenschappelijke regels voor compensatie bij instapweigering in het geregeld luchtvervoer

Kan de Commissie medelen wat de stand is van de uitvoering van verordening (EEG) nr. 295/91 ⁽¹⁾ van de Raad tot vaststelling van gemeenschappelijke regels voor compensatie bij instapweigering in het geregeld luchtvervoer, en met name:

1. Welke luchtvaartmaatschappijen hebben de Commissie geïnformeerd over de maatregelen die zij hebben genomen om hun verplichtingen uit hoofde van deze verordening na te komen?
2. Welke compensatiebedragen zijn overeenkomstig deze bepalingen effectief aan de reizigers uitbetaald?
3. Welke informatie is effectief bij de reisbureaus en/of op de luchthavens ter beschikking van de reizigers aan wie het instappen wordt geweigerd?

In de wetenschap dat het voorstel tot wijziging van de bedoelde verordening momenteel bij de Raad vast zit en dat de regels voor compensatie flagrant worden overtreden, wens ik de Commissie te vragen welke juridische of andere stappen zij in afwachting van een efficiëntere regeling wil ondernemen tegen de luchtvaartmaatschappijen die zich niet aan de vigerende verordening houden?

(¹) PB L 36 van 8.2.1991, blz. 5.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(21 maart 2000)

Bij Verordening (EEG) nr. 295/91 die in 1991 door de Raad is goedgekeurd, is een systeem ingesteld waarbij de luchtvaartmaatschappijen de regels moeten melden die zij in geval van instapweigering op een in de Gemeenschap gelegen luchthaven toepassen. Deze regels worden zowel aan de betrokken lidstaat als aan de Commissie meegedeeld. 58 luchtvaartmaatschappijen hebben de Commissie dergelijke regels meegedeeld (zie de lijst die aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement is toegestuurd).

De verordening stelt minimumcompensaties vast (150 € voor vluchten tot 3 500 kilometer en 300 € voor vluchten van meer dan 3 500 kilometer) die beperkt kunnen worden tot de prijs van het reisbiljet naar de eindbestemming. Verder bepaalt de verordening meer algemeen dat de regels die de luchtvaartmaatschappijen toepassen, bij de agentschappen en incheckbalies van de maatschappij ter inzage moeten liggen van het publiek. De luchtvaartmaatschappijen en de agentschappen kunnen passende maatregelen kiezen om aan deze verplichting te voldoen.

Op dit ogenblik is het EG-Verdrag voor de Commissie geen passend kader om een luchtvaartmaatschappij te vervolgen teneinde de naleving van de compensatieregels in individuele gevallen af te dwingen. Aangezien de verordening rechten schept die rechtstreeks ten gunste van de passagiers zijn, kunnen deze passagiers via de nationale rechtbanken hun rechten afdwingen. De Commissie heeft slechts weet van een betrekkelijk klein aantal van dit soort procedures. De betrokken lidstaten hebben overigens de mogelijkheid aanvullende sancties op te leggen indien de verordening wordt overtreden.

In afwachting van de goedkeuring door de Raad van een voorstel van de Commissie tot wijziging van de huidige verordening (¹) en in het bijzonder naar aanleiding van de diverse ontwikkelingen op technologisch vlak (aankoop van reisbiljetten langs elektronische weg) en op operationeel niveau (sluiting van verbonden tussen de vervoermaatschappijen) is de Commissie recentelijk een diepgaand onderzoek begonnen naar de stand van toepassing van Verordening (EEG) nr. 295/91. Dit onderzoek moet uitmonden in een overzicht van de praktijken die de luchtvaartmaatschappijen en de nationale autoriteiten in de lidstaten toepassen om erop toe te zien dat dergelijke regels worden goedgekeurd en dat de passagiers zoveel mogelijk bescherming genieten, en van de invloed van de voornoemde ontwikkelingen op de toepassing van de regels door de nationale rechtbanken.

(¹) PB C 351 van 18.11.1998.

(2000/C 330 E/051)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2761/99

van Mauro Nobile (UEN) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: Subsidies voor de zeevaartdiensten naar de eilanden (art. 88, lid 2 van het EG-Verdrag inzake steunmaatregelen C/64/99 – ex NN 68/99)

Gelet op de volgende feiten:

- Bovengenoemde subsidies hebben ten doel om door middel van de zeevaartdiensten naar de eilanden te zorgen voor een permanente territoriale verbinding tussen deze eilanden en het continent.

- Het beginsel van permanente territoriale verbinding, doel van genoemde subsidies, is uiteraard gebaseerd op de kwaliteit en kwantiteit van genoemde zeevaartdiensten.
- In Italië worden de verbindingen van en naar Sardinië — die door de maatschappij Tirrenia worden verzorgd — en de verbindingen van en naar de kleinere eilanden — die door de maatschappijen Caremar, Toremar en Siremar worden verzorgd — recentelijk uitgevoerd door supersnelle schepen die „hsc” worden genoemd.
- Genoemde zeevaartmaatschappijen ontvangen de bedoelde subsidies voor deze vervoersdiensten.
- Niet alleen blijken voornoemde „hsc”-schepen wegens hun specifieke bouwkenmerken bij slechte weersomstandigheden beperktere navigatiemogelijkheden te hebben dan de traditionele veerboten, maar ook liggen zij vaak stil wegens buitengewone onderhoudswerkzaamheden.
- De beperkte navigatiemogelijkheden en de herhaaldelijke stilleggingen van de „hsc”-schepen die het eigendom zijn van bovengenoemde zeevaartmaatschappijen, doen in feite afbreuk aan het beginsel van permanente territoriale verbinding dat van fundamenteel belang is voor de toekenning van genoemde subsidies.

Kan de Commissie nagaan of het bovenstaande waar is? Kan de Commissie bovendien zonodig stappen ondernemen bij de bevoegde autoriteiten opdat ervoor gezorgd wordt dat de zeevaartdiensten ten behoeve van de eilanden zowel qua kwaliteit als kwantiteit conform zijn met het beginsel van permanente territoriale verbinding, aangezien immers alleen op grond van naleving van dit beginsel vastgesteld kan worden of de maatschappijen in aanmerking komen voor subsidies?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(3 maart 2000)

Met betrekking tot het beginsel van permanente territoriale verbinding wenst de Commissie te benadrukken dat de inachtneming van een dergelijk beginsel onder de nationale bevoegdheid valt.

In verband met steunmaatregel van de staat nr. C 64/99 (ex NN 68/99) onderzoekt de Commissie momenteel de uitkering van subsidie aan „Gruppo Tirrenia”. De instelling van de onderzoekprocedure werd bekendgemaakt in het Publicatieblad⁽¹⁾. Aangezien de Commissie de onderzoekprocedure nog niet heeft beëindigd, kan nog geen standpunt worden ingenomen ten aanzien van de juistheid van de verklaringen in de vraag van het geachte parlementslid, met name in verband met het gebruik van hogesnelheidsschepen.

In het kader van de bovengenoemde procedure zal de Commissie in elk geval rekening houden met aspecten in verband met het gebruik van hogesnelheidsschepen.

⁽¹⁾ PB C 306 van 23.10.1999.

(2000/C 330 E/052)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2768/99 van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: Onderhoud Europese waterwegen

Het Europees waterwegennetwerk vormt, voor zover het intensief gebruikt wordt door de binnenscheepvaart, een belangrijke en milieuvriendelijke bijdrage tot het oplossen van het mobiliteitsvraagstuk. De binnenscheepvaart heeft immers alle potentie in zich om een gedeelte van het goederentransport over de weg af te leiden naar het vervoer over het water.

Het vervoer over het water kampt echter met de handicap dat een belangrijk gedeelte van het Europese waterwegennetwerk en in casu de kleinere vaarwegen onvoldoende onderhouden en uitgebaggerd worden en langzaamaan dichtslibben.

Om een fijnmazig netwerk van waterwegen, dat een zo groot mogelijk gebied bestrijkt, tot stand te brengen zouden de overheden ervoor moeten zorgen dat al deze waterwegen minstens een diepgang van 2,5 meter toelaten.

Kan de Commissie mij meedelen of zij bereid is een initiatief te nemen ter ondersteuning van het openhouden van een groot gedeelte van de Europese (kleinere) kanalen op een minimum vaardiepte van tenminste 2,5 meter?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(14 maart 2000)

De Commissie is ervan overtuigd dat de binnenvaart een aanzienlijke bijdrage kan leveren om, waar mogelijk, de mobiliteitsproblemen op te lossen door het goederenvervoer van de overbelaste wegen en spoorlijnen weg te halen. Zij acht de binnenvaart een economische, veilige en milieuvriendelijke vervoerswijze, die over reserve-infrastructuur en -capaciteit beschikt.

Op communautair niveau worden de binnenwateren behandeld in het kader van het Trans-Europese vervoersnet (TEN-T). In dit kader hebben het Parlement en de Raad in 1996 communautaire richtsnoeren voor de ontwikkeling van het TEN-T vastgesteld⁽¹⁾. In deze richtlijnen worden het Trans-Europese waterwegennet alsmede de belangrijkste knelpunten en ontbrekende schakels in het netwerk omschreven. Teneinde de aansluiting en voltooiing van dit netwerk te garanderen, is er de laatste jaren in het kader van de TEN-begroting financiële steun verleend voor een aanzienlijk aantal projecten van gemeenschappelijk belang.

Er is evenwel alleen communautaire steun beschikbaar voor projecten in het kader van het Trans-Europese waterwegennet en dit netwerk bestaat alleen uit de belangrijkste trajecten binnen het Europese vervoerssysteem. Het is geen fijnmazig netwerk van waterwegen en omvat niet de kleine vaarwegen. Zo ook zal de Gemeenschap alleen financiële steun toekennen voor de ontwikkeling van nieuwe of gemoderniseerde infrastructuur en niet voor het onderhoud van bestaande infrastructuur. Overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel zijn de betrokken lidstaten verantwoordelijk voor de ontwikkeling van hun totaal waterwegennet en voor de verbetering en het onderhoud van hun binnenwateren.

⁽¹⁾ PB L 228 van 9.9.1996.

(2000/C 330 E/053)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2769/99

van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: Opname projecten binnenscheepvaart in de prioriteitenlijst van de TEN's

Het mobiliteitsprobleem wordt steeds groter. Onze wegen slibben dicht. Ten gevolge hiervan gaan steeds meer en meer stemmen op om een toenemend aandeel van het goederenvervoer toe te vertrouwen aan het vervoer per spoor of over waterwegen.

Lectuur van de overzichtslijst die de prioriteiten weergeven bij het uitbouwen van de Transeuropese Netwerken (TEN's) leert ons dat het vervoer over de waterwegen, en meer bepaald via het gebruik van binnenschepen slechts in derde of vierde rangorde komt. Dit is zeer bevreemdend, temeer daar deze vorm van goederentransport zeer milieuvriendelijk is, relatief goedkoop en bijzonder efficiënt.

De binnenscheepvaart komt overigens met een belangrijk aantal infrastructurele problemen, waaronder o.m. het bestaan van een groot aantal bottle-necks en het ontbreken van een reeks verbindingen tussen belangrijke havens en hun achterland.

1. Mag ik van de Commissie vernemen of zij de mening deelt dat een betere (infrastructurele) ondersteuning van de binnenscheepvaart een belangrijke bijdrage kan zijn bij het oplossen van het mobiliteitsprobleem;
2. of zij bereid is de wegwerking van een aantal „bottle-necks” of de aanleg van een aantal nieuwe waterwegen een grotere prioriteit te verlenen bij de uitwerking van TEN's;
3. of ze terzake bereid is overleg te plegen met de „Europese Schippersorganisatie”;
4. of zij beschikt over een overzicht van de belangrijkste infrastructurele problemen inzake binnenscheepvaart? Zo ja, kan ik dan een exemplaar ontvangen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie*(9 maart 2000)*

De Commissie is ervan overtuigd dat de binnenvaart een aanzienlijke bijdrage kan leveren om, waar mogelijk, de mobiliteitsproblemen op te lossen door het goederenvervoer van de overbelaste wegen en spoorlijnen weg te halen. Zij acht de binnenvaart een economische, veilige en milieuvriendelijke vervoerswijze, die over reserve-infrastructuur en -capaciteit beschikt.

Op communautair niveau worden de binnenwateren behandeld in het kader van het Trans-Europese vervoersnet (TEN-T). In dit kader hebben het Parlement en de Raad in 1996 communautaire richtsnoeren voor de ontwikkeling van het TEN-T vastgesteld die ook betrekking hebben op het waterwegennet op Europese schaal (Beschikking nr. 1692/96/EG van het Parlement en de Raad van 23 juli 1996 betreffende communautaire richtsnoeren voor de ontwikkeling van een Trans-Europees vervoersnet⁽¹⁾). In de richtsnoeren wordt ook nagegaan welke de belangrijkste knelpunten en ontbrekende schakels in het waterwegennet zijn. In het licht daarvan is er de laatste jaren in het kader van de TEN-begroting financiële steun verleend voor een aanzienlijk aantal projecten van gemeenschappelijk belang. Er zij evenwel op gewezen dat de betrokken lidstaten overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel verantwoordelijk zijn voor de verbetering en het onderhoud van hun binnenwateren. Daarnaast moeten de lidstaten, wanneer zij steun van het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling (EFRO), de Europese Investeringsbank (EIB) of het Cohesiefonds vragen, hun vervoersnetten en -systemen verbeteren door vooral aandacht te schenken aan ontbrekende verbindingen en aansluitingen met het TEN-T.

De Commissie houdt in verband met dit onderwerp contact met alle betrokken partijen en organisaties, alsmede met de Europese schippersorganisatie.

In 1998 heeft de Commissie een verslag over de tenuitvoerlegging van de TEN-T-richtsnoeren⁽²⁾ gepubliceerd. Meer gedetailleerde informatie over het waterwegennet is opgenomen in een aanvullend document van de Commissie (SEC(1998) 1993).

⁽¹⁾ PB L 228 van 9.9.1996.

⁽²⁾ COM(98) 614 def.

(2000/C 330 E/054)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2771/99**van Mario Mastella (PPE-DE) aan de Commissie***(7 januari 2000)*

Betreft: Verondersteld Europees verbod op het gebruik van met houtskool gestookte ovens

In de Italiaanse pers zijn onlangs berichten verschenen, die vervolgens officieel zijn ontkend door een woordvoerder van de EG-Commissie, volgens welke er een richtlijn van de Europese Unie zou bestaan waarin het gebruik van met houtskool gestookte ovens voor het bereiden van maaltijden verboden zou zijn, omdat deze ovens niet zouden beantwoorden aan de nieuwe Europese normen op het gebied van de voedselhygiëne. Dit heeft geleid tot terechte ongerustheid in de Italiaanse gastronomische kringen, en vooral in de sector van de traditionele Napoletaanse pizza. Deze pizza is het symbool bij uitstek van de Italiaanse culinaire cultuur, is in de hele wereld bekend en geliefd, en wordt met de hand bereid in stenen ovens.

Volgens andere persberichten naar aanleiding van enkele latere mededelingen van de EG-Commissie zou Italië erin geslaagd zijn tijdelijke uitzonderingen op dit verbod te verkrijgen, maar vele gemeenten in Italië zouden al begonnen zijn met het niet meer verlenen van vergunningen voor de installatie en het gebruik van nieuwe met houtskool gestookte ovens, in de vrees dat deze ovens vandaag of morgen definitief bij de wet worden verboden.

Kan de Commissie uitleg verschaffen over bovengenoemde kwestie en nagaan of genoemde normen al dan niet bestaan, mede om het recht van de consumenten op correcte informatie te beschermen?

Kan de Commissie eventueel aangeven op basis van welke criteria inzake hygiëne en volksgezondheid deze richtlijn is uitgevaardigd?

Is de Commissie niet van oordeel dat dit soort bepalingen indirect tot gevolg kunnen hebben dat afbreuk wordt gedaan aan de Napoletaanse fantasie en traditie, die de Napoletaanse pizza beroemd hebben gemaakt in de hele wereld, en ook tot het verlies van banen kunnen leiden, aangezien het risico bestaat dat pizzeria's en bakkers die ambachtelijke producten maken, van de markt verdwijnen?

Acht de Commissie het niet wenselijk maatregelen te treffen door b.v. nieuwe regels vast te stellen die het specifieke karakter van de traditionele kwaliteitsproducten van elke lidstaat definitief legaliseren en beschermen, in plaats van te benadelen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(1 februari 2000)

De Commissie kent de berichten in de Italiaanse pers en andere Italiaanse media als zou er een Europese hygiënerichtlijn bestaan die zou kunnen leiden tot een verbod op de traditionele houtskool gestookte pizza-ovens. De Commissie kan u verzekeren dat deze berichten volledig onjuist zijn, en dat er geen hygiënevoorschriften bestaan of voorgesteld zijn met betrekking tot houtskool gestookte pizza-ovens.

De traditionele pizzabakkerij valt onder Richtlijn 93/43/EEG van 14 juni 1993 inzake levensmiddelenhygiëne⁽¹⁾. Deze richtlijn bevat echter geen bepalingen die een verbod op houtskool gestookte pizza-ovens inhouden. In feite wordt er geen melding gemaakt van ovens of andere specifieke uitrusting voor het bereiden en koken/bakken van voedsel. De richtlijn bestrijkt een heleboel verschillende levensmiddelenbedrijven die de meest uiteenlopende bereidings-, kook- en bakuitrusting gebruiken en bevat daarom zeer ruime principes op het gebied van voedselhygiëne. Uitrusting die in direct contact met voedsel komt moet schoon zijn en in goede staat van onderhoud verkeren, teneinde de kans op besmetting van het voedsel zo gering mogelijk te maken. Zij moet gereinigd worden, en zonodig ontsmet, en de omringende ruimte moet reinigbaar zijn.

De Commissie werkt momenteel aan een voorstel tot herziening en samenvoeging tot één enkele tekst van alle 14 voedselhygiënerichtlijnen, waaronder Richtlijn 93/43/EEG. Dit werk omvat geen wijzigingen van de bestaande wetgeving met betrekking tot de bereiding en het bakken van pizza's. De maatregel zal vooral geconcentreerd zijn op de gezondheidsrisico's van levensmiddelen, en bestrijkt alle fasen van de productie en bereiding, van de boerderij tot aan de consument.

Wanneer wordt geconstateerd dat er aan de productie, de bereiding of het koken van levensmiddelen specifieke onaanvaardbare risico's voor de gezondheid verbonden zijn, die een Europese aanpak vereisen, zal de Commissie steeds streven naar de meest doeltreffende maatregelen ter bescherming van de gezondheid van de consument.

⁽¹⁾ PB L 175 van 19.7.1993.

(2000/C 330 E/055)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2782/99

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: Maatregelen tegen het dumpen van staalproducten door derde landen

Voor zijn aftreden heeft commissaris Leon Brittan nogal vreemd gehandeld en in tegenstelling tot wat hij moest doen, geen beslissing genomen over het opleggen van voorlopige antidumpingheffingen op de invoer van warmgewalst plaatstaal op rollen (hot rolled coil) uit Bulgarije, India, Iran, Zuid-Afrika, Taiwan en Joegoslavië, ondanks het feit dat een onderzoek van de Europese Commissie duidelijk heeft aangetoond

dat de Europese staalindustrie hierdoor schade lijdt, maar heeft hij het nemen van een definitieve beslissing na zes maanden naar de nieuwe Commissie doorgeschoven. De toegenomen invoer uit deze landen heeft zo'n groot overschot van deze voorraden doen ontstaan dat de resultaten van de Europese staalindustrie, die begin 1998 nog 17-18% bedroegen, gedaald zijn tot -3% op het einde van dat jaar en zelfs tot -10% in de eerste maanden van 1999.

De commissaris, die 1998 als geheel heeft onderzocht, kwam tot de conclusie dat de schade op het einde van het jaar gering was. Artikel 6, lid 1 van beschikking nr. 2277/96/EGKS⁽¹⁾ bepaalt echter dat „om ervoor te zorgen dat de bevindingen representatief zijn, er bij dumping een onderzoektijdvak wordt vastgesteld, dat normaal een onmiddellijk aan de inleiding van de procedure voorafgaande periode van ten minste zes maanden beslaat”. Als deze beschikking naar de letter en de geest wordt toegepast, komen we tot de conclusie dat de schade voor de Europese staalindustrie enorm was (van 17 à 18% midden 1998 zijn de resultaten van de Europese staalproducenten immers gezakt naar -10% gedurende de eerste maanden van 1999). Bijgevolg moesten onmiddellijk voorlopige antidumpingmaatregelen worden getroffen, wat uiterlijk binnen de negen maanden na het begin van het onderzoek mogelijk is.

Kan de Commissie meedelen:

1. waarom deze tactiek werd gevolgd?
2. of de bepalingen uit artikel 6 van beschikking 2277/96 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit derde landen werden gerespecteerd?
3. of zij van plan is definitieve antidumpingmaatregelen te treffen binnen de voorziene termijn van zes maanden die sedert 8 oktober 1999 loopt?

⁽¹⁾ PB L 308 van 29.11.1996, blz. 11.

Antwoord van de heer Lamy namens de Commissie

(22 februari 2000)

De Commissie wenst er op te wijzen dat behalve de antidumpingprocedure met betrekking tot de invoer van bepaalde platgewalste producten van ijzer of van niet-gelegeerd staal uit Bulgarije, India, Iran, de Federale Republiek Joegoslavië, Zuid-Afrika en Taiwan, waarnaar door het geachte Parlementlid wordt verwezen, ten aanzien van India, Zuid-Afrika en Taiwan ook een antisubsidieonderzoek werd ingeleid.

In het kader van deze procedures concludeerde de Commissie voorlopig, op basis van de gegevens die in september 1999 beschikbaar waren, dat de resultaten van het onderzoek een gemengd beeld te zien gaven en dat er verdere bewijzen van aanmerkelijke schade nodig waren alvorens maatregelen konden worden ingesteld. Onder deze omstandigheden kon destijds, binnen de voor de instelling van voorlopige maatregelen vastgestelde termijn niet onomstotelijk worden vastgesteld dat er van schade sprake was. Bijgevolg werd besloten het onderzoek voort te zetten en meer gegevens te verzamelen.

Het gemengde beeld dat de diensten van de Commissie in september 1999 te zien kregen bestond hierin dat enerzijds de prijzen en de winsten (op jaarbasis) tijdens de periode van 1997-1998 stegen terwijl anderzijds de invoer sterk toenam en andere factoren in verband met de economische situatie van de bedrijfstak van de Gemeenschap op een verslechtering wezen.

Volgens artikel 6, lid 1 en artikel 11, lid 1 van de basisverordeningen (de antidumpingverordening en de antisubsidieverordening) mag het onderzoektijdvak (OT) na de opening van het onderzoek niet meer worden gewijzigd. Alle belanghebbende partijen bij bovengenoemde procedures waren op de hoogte van de periode van één jaar (1998) die de bedrijfstak welke de klagende partij vormde als OT in de klacht selecteerde. Dit is nooit betwist. Een wijziging van de duur van het OT in deze gevallen zou het vermoeden van manipulatie hebben doen rijzen terwijl procedures op een objectieve wijze moeten worden afgewikkeld. Nadat de termijn voor de instelling van voorlopige maatregelen was verstreken zette de Commissie niettemin haar onderzoek voort, beëindigde het en onderzocht de extra gegevens die haar ter beschikking waren gesteld.

Dit aanvullende onderzoek vond plaats op kwartaalbasis, voor de belangrijkste categorieën van het product en per soort verkoopcontract. Ten gevolge hiervan werd vastgesteld dat de economische situatie van de

bedrijfstak ernstig verslechterde tijdens het onderzoektijdvak. Er werd immers vastgesteld dat de rentabiliteit, de verkochte hoeveelheden, de verkoopprijzen, de productie enz. tijdens de tweede helft van het onderzoektijdvak op een zo negatieve wijze evalueerden dat er sprake was van aanmerkelijke schade. Bovendien werd vastgesteld dat deze negatieve situatie in 1999 aanhield.

De extra gegevens gaven ook een concreet antwoord op de vraag waarom er zo veel tijd was verstreken tussen de invoer van grote hoeveelheden van het product met dumping en subsidie en de aanvang van de verslechtering van de economische situatie van de bedrijfstak van de Gemeenschap tijdens het OT. De Commissie concludeerde dat geen andere factoren dan de invoer met dumping en subsidie de oorzaak waren van de schade.

De evaluatie van alle belangen op de markt van de Gemeenschap, — het zogenoemde onderzoek naar het belang van de Gemeenschap — bracht aan het licht dat er geen dwingende redenen waren om geen maatregelen in te stellen.

Op deze basis besloot de Commissie in het kader van bovengenoemde procedures⁽¹⁾ definitieve antidumpingrechten en definitieve compenserende rechten in te stellen.

⁽¹⁾ Besluit nr. 283/2000/EGKS van 4 februari 2000 (antidumping) Besluit nr. 284/2000/EGKS van 4 februari 2000 (antisubsidie) (PB L 31 van 5.2.2000).

(2000/C 330 E/056)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2804/99

van Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betref: Bezorgdheid van de communautaire avocadoproducenten naar aanleiding van de overeenkomst EU-Mexico

De landbouwers van de Spaanse provincie Málaga, een van de belangrijkste Europese productiecentra voor avocado's, hebben hun bezorgdheid geuit over de mogelijke gevolgen van de recente handelsovereenkomst tussen de EU en Mexico.

Momenteel bedragen de douanerechten bij invoer van Mexicaanse avocado's in de EU 4% van januari tot mei, 7,5% van juni tot november en 5% in december. Bij de inwerkingtreding van de overeenkomst inzake vrije handel zullen deze invoerheffingen verdwijnen, hetgeen de avocadoproducenten in de EU ernstige schade zal toebrengen.

Kan de Commissie medelen hoe zij de belangen van de Spaanse avocadoproducenten, die ernstige gevolgen zullen ondervinden van de liberalisering na de inwerkingtreding van de handelsovereenkomst tussen de EU en Mexico, wil beschermen tegen de Mexicaanse import?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(6 maart 2000)

In het kader van de vrijhandelsovereenkomst met Mexico zullen avocado's van herkomst uit dit land inderdaad met ingang van juli 2000 in aanmerking komen voor een geleidelijke, lineaire verlaging van de ad valorem-douanerechten bij invoer in de Gemeenschap; deze rechten zullen met ingang van 2008 volledig zijn opgeheven. Bij de verlaging zal worden uitgegaan van basisrechten van 2,7 tot 5,1% (naargelang van de betrokken maanden). Daarenboven zal voor de invoer uit Mexico tussen 1 juni en 30 september een tariefcontingent van 20.000 ton met nultarief van toepassing zijn, waarbij opgemerkt dient te worden dat deze periode niet overeenkomt met de traditionele periode voor de productie in de Gemeenschap (oktober tot en met mei).

De productie van de Gemeenschap zal derhalve voldoende tijd hebben om zich aan te passen aan de tariefafbraak van de rechten die op de invoer in de Gemeenschap van Mexicaanse avocado's van toepassing zijn. Aangezien de thans geldende ad valorem-rechten reeds laag zijn (naargelang van de betrokken maanden tussen 4 en 5,6%) lijkt het bovendien weinig waarschijnlijk dat de inwerkingtreding van de Vrijhandelsovereenkomst met Mexico schade kan berokkenen aan de Gemeenschapsproductie van avocado's die juist wordt gekenmerkt door een zeer hoge mate van mededinging.

Negatieve gevolgen voor de Gemeenschapsproductie zijn des te minder waarschijnlijk daar enerzijds de Mexicaanse productie aan een zekere onregelmatigheid lijdt en anderzijds de tamelijk hoge vraag op de nationale markt het prijsniveau van de Mexicaanse avocado's drukt en daarmee de concurrentiekracht ervan vermindert. Bovendien zal de Mexicaanse uitvoer van avocado's vanwege de geleidelijke opheffing met ingang van 1997 van de fytosanitaire belemmeringen bij de invoer van Mexicaanse avocado's in de Verenigde Staten ertoe moeten leiden dat deze invoer uit Mexico opnieuw steeds meer op de markt van de Verenigde Staten wordt gericht.

Indien zulks nodig mocht blijken kan de Commissie evenwel overwegen de vrijwaringsmaatregelen in de Vrijhandelsovereenkomst met Mexico onder de voorwaarden van artikel 15 ten uitvoer te leggen.

(2000/C 330 E/057)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2807/99

van Jean-Claude Fruteau (PSE) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: GMO bananen

De Europese Commissie heeft op 10 november jl. een voorstel ingediend strekkende tot hervorming van de gemeenschappelijke ordening der markten in de sector bananen, teneinde deze in overeenstemming te brengen met de regels van de Wereldhandelsorganisatie. Een en ander zou moeten plaatsvinden in twee fasen, in eerste instantie handhaving van een op contingenten berustende tariefregeling en vervolgens, vanaf 1 januari 2006, de automatische invoering van een uitsluitend op tarieven gebaseerde regeling.

Dit voorstel doet onaanvaardbare concessies aan de producenten van de landen in Latijns-Amerika en houdt niet echt rekening met de belangen van de communautaire producenten en de verplichtingen die de Gemeenschap jegens haar partners in Afrika, het Caribisch gebied en het gebied van de Stille Oceaan is aangegaan.

Bovendien schijnt de Raad zeer verdeeld te zijn over het voorstel van de Commissie: Frankrijk, Spanje en Portugal zien in de uitsluitend op tarieven gebaseerde regeling geen acceptabele onderhandelingsbasis. Tienduizenden arbeidsplaatsen komen hierdoor op de tocht te staan (30 000 in de Franse overzeese departementen en 35 000 op de Canarische eilanden!).

Welke oplossingen staan de Commissie voor ogen om de verdediging van de belangen van de producenten uit de Gemeenschap en die uit de ACS-staten te verzekeren?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(11 februari 2000)

Het voorstel voor een wijziging van Verordening (EEG) nr. 404/93 van de Raad van 13 februari 1993 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector bananen⁽¹⁾ is inderdaad op 10 november 1999⁽²⁾ door de Commissie goedgekeurd. De redenen waarom de Commissie dit voorstel heeft ingediend, alsmede de inhoud daarvan, worden uitvoerig toegelicht in de desbetreffende toelichting.

De Commissie is van mening dat dit voorstel het evenwicht tussen de verschillende verplichtingen waaraan de Gemeenschap in dit verband moet voldoen, handhaaft.

Wat de landen in Afrika, het Caribisch gebied en het gebied van de Stille Oceaan (ACS) betreft, wordt in het voorstel een belangrijke tarifaire preferentie vastgesteld waardoor de traditionele stromen van bananen van oorsprong uit deze landen kan worden gehandhaafd.

In de toelichting wordt eveneens vastgesteld dat aanvullende maatregelen eventueel kunnen worden overwogen, met name voor de meest kwetsbare en het sterkst van bananen afhankelijke ACS-landen.

Wat met name de communautaire productie betreft, zij erop gewezen dat de bestaande bepalingen niet zijn gewijzigd en dat de bananenproducenten nog altijd volledig kunnen profiteren van de regeling van de compenserende steun.

Dit voorstel tot aanpassing van Verordening (EEG) nr. 404/93 zal uitvoerig binnen de diensten van de Raad en het Parlement worden besproken.

(¹) PB L 47 van 25.2.1993.

(²) COM(1999) 582 def.

(2000/C 330 E/058)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2813/99
van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betref: Beheer van de aanbestedingen voor financieringen in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid

De Europese Commissie had voor de toekenning van subsidies in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, met name die van begrotingslijn B2-5122, een openbare aanbesteding uitgeschreven voor de financiering van projecten afkomstig van de sector.

De termijn voor de indiening van de projecten was vastgesteld op 15 november 1999.

Een van de inschrijvers was het Consorzio forestale Terra dei Santi e Colline del Po, die subsidies vroeg voor een pool voor duurzame landbouw en ontwikkeling in het gebied.

De documentatie in verband met het project werd op 13 november 1999 ingediend bij de Commissie, Directoraat-generaal Landbouw, „Unit” VI.AII.1, Wetstraat 200, B-1049 Brussel.

De Commissie heeft het project echter niet in aanmerking genomen omdat het na de uiterste indieningsdatum zou zijn ingediend. De termijn was volgens de Commissie vervroegd van 15 november 1999 tot 30 oktober 1999.

Door dit besluit kunnen de inschrijvers niet voor subsidiëring in aanmerking komen en ondervinden zij ernstig nadeel.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(10 februari 2000)

De begrotingslijn B2-5122 was bestemd om de publieke opinie vertrouwd te maken met het gemeenschappelijk landbouwbeleid. Geen enkele aanbesteding of oproep tot het indienen van voorstellen is in dit kader gelanceerd. Daarentegen is een gids voor de mogelijke aanvragen van een subsidie aan de betrokken personen ter beschikking gesteld op de internetsite van het Directoraat-generaal Landbouw.

In deze gids stond oorspronkelijk dat de aanvragen tot en met 15 november 1999 aan de Commissie konden worden toegestuurd. Deze datum is inderdaad tot 31 oktober 1999 vervroegd, teneinde de Commissie in staat te stellen de aanvragen beter te behandelen vóór de sluiting van de begrotingsprocedures in 1999. Deze wijziging is op dezelfde wijze gepubliceerd als die voor de gids werd gebruikt, te weten een verspreiding op internet.

Wat het specifieke door de geachte afgevaardigde ter sprake gebrachte geval betreft, is de aanvraag van de Consorzio forestale terra dei Santi en Colline del Po op 13 november 1999 ontvangen, maar de inhoud daarvan is desalniettemin bestudeerd, naar aanleiding waarvan men tot de bevinding is gekomen dat de voorgenomen actie niet uit hoofde van de begrotingslijn B2-5122 voor steun in aanmerking kwam.

(2000/C 330 E/059)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2814/99**van Theodorus Bouwman (Verts/ALE)
en Alexander de Roo (Verts/ALE) aan de Commissie**

(18 januari 2000)

Betreft: IJzeren Rijn? treinen dwars door Nederlandse natuurgebieden?

Is het de Commissie bekend dat de Nederlandse Minister van Verkeer Tineke Netelenbos goederentreinen over het tracé van de IJzeren Rijn wil toestaan? Permanent door de habitatgebieden Weerter- en Budelerbergen (nabij Weert en Budel) en tijdelijk door het habitatgebied de Meinweg bij Roermond. Deze uitspraken zijn opgetekend door het Eindhovens Dagblad en De Limburger (d.d. 11.12.1999).

Is de Europese Commissie bereid, en zo ja, wanneer en op welke wijze, de Nederlandse regering ter verantwoording te roepen over de intentie van de Nederlandse regering om de Europese natuurbeschermingswet, de Habitatrictlijn, met voeten te treden in de Weerter- en Budelerbergen en het Meinweggebied?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(14 februari 2000)

De Commissie is niet op de hoogte van enige beslissing van de Nederlandse autoriteiten om de heropenstelling van het bestaande tracé van de IJzeren Rijn door de gebieden Weerterbergen, Budelerbergen en De Meinweg toe te staan. De Commissie heeft de door de geachte parlementsleden vermelde krantenartikels niet gezien. Volgens de informatie die de Commissie tot nu toe heeft ontvangen — d.w.z. verklaringen van de Nederlandse minister-president — zullen de Nederlandse autoriteiten, voordat zij een beslissing nemen over de heropenstelling van de IJzeren Rijn, een milieueffectbeoordeling uitvoeren alsmede een beoordeling in overeenstemming met artikel 6, lid 3, van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽¹⁾. Bovendien is er een trilaterale werkgroep met vertegenwoordigers van de Belgische en de Duitse regering opgericht om de mogelijke vernieuwing van het tracé te bespreken. De Commissie heeft begrepen dat deze werkgroep momenteel overweegt nieuwe technische studies van het tracé te laten uitvoeren. Deze studies komen in aanmerking voor financiële steun van de Gemeenschap in het kader van de Trans-Europese netwerken (TEN). Voor het project van de vernieuwing van de IJzeren Rijn is reeds 1 M€ toegekend in de vorm van TEN-financiering.

De Commissie verwijst de geachte parlementsleden ook naar haar antwoord op schriftelijke vraag P-1875/99⁽²⁾ van de heer de Roo. In dat antwoord heeft de Commissie gezegd dat zij de Nederlandse autoriteiten om meer informatie zou vragen over de heropenstelling van de IJzeren Rijn en de gevolgen ervan in het kader van de relevante richtlijnen, en dat zij voor het ogenblik geen verdere stappen zou ondernemen omdat er geen aanwijzingen waren dat er al een overtreding van enige richtlijn had plaatsgevonden. Tijdens latere contacten tussen de Commissie en de Nederlandse autoriteiten zijn geen redenen aan het licht gekomen om het standpunt van de Commissie te wijzigen.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

⁽²⁾ PB C 170 E van 26.6.2000, blz. 113.

(2000/C 330 E/060)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2816/99**van Roy Perry (PPE-DE) aan de Commissie**

(7 januari 2000)

Betreft: Interreg en de randgebieden aan de kust

Met de opname van bepaalde grensgebieden aan de kust in de bijlage bij de beleidsopties voor Interreg, erkent de Europese Commissie dat het van belang is om grensgebieden aan de kust nauw onderling te helpen samenwerken volgens optie A. Maar ze erkent niet dat er nog andere grensgebieden aan zee zijn die op goede gronden in Interreg IIIA opgenomen kunnen worden, want de lijst van gebieden die in aanmerking komen is op het ogenblik beperkt tot degene die in de laatste programmeringsperiode al met Interreg A-fondsen gesteund zijn.

Een aantal nieuwe grensgebieden aan de kust kunnen aantonen dat ze in staat zijn om de nauwe samenwerkingsbanden te leggen die met Interreg IIIA nagestreefd worden en om zeer concrete resultaten tot stand te brengen.

Ze beschikken namelijk over:

- historische en goed uitgebouwde banden over de zee grens heen, o.a. veerdiensten en handelsverbindingen;
- steun en inzet voor grensoverschrijdende samenwerking van multisectoriële plaatselijke verenigingen.

Overweegt de Commissie om de Interreg-beleidsopties soepel genoeg te maken, zodat ook nog deze randgebieden aan de kust in aanmerking kunnen komen voor dit financieringsprogramma?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(10 februari 2000)

Volgens de ontwerp-mededeling van de Commissie aan de lidstaten tot vaststelling van de richtsnoeren voor een communautair initiatief Interreg voor de programmeringsperiode 2000-2006, die op 13 oktober 1999 door de Commissie is goedgekeurd⁽¹⁾, vindt de samenwerking tussen zeegebieden plaats in het kader van drie door dit initiatief vastgestelde opties: de grensoverschrijdende samenwerking (optie A), de transnationale samenwerking (optie B) en de interregionale samenwerking (optie C).

Wat optie A betreft, is het hoofddoel de grensoverschrijdende samenwerking tussen dicht naast elkaar liggende lokale autoriteiten, dat wil zeggen tussen gebieden die aan landgrenzen liggen. Zoals in het verleden zullen sommige zeegebieden eveneens, bij wijze van uitzondering, deze vorm van samenwerking hanteren. Het blijkt duidelijk uit de indicatieve lijst van prioriteiten en van voor steun in aanmerking komende maatregelen voor deze optie dat de meeste daarvan slechts moeilijk toepasbaar zullen zijn voor grensgebieden die door een zee of een waterweg zijn gescheiden.

Daarentegen komen alle zeegebieden voor steun in aanmerking wat de twee andere opties betreft. Wat de transnationale samenwerking betreft, kan ieder zeegebied deelnemen aan één of twee programma's betreffende een samenwerkingsgebied zoals bijvoorbeeld de Noordzee of de Atlantische ruimte. De lijst van voor deze optie voorziene prioriteiten en maatregelen is omvangrijk en biedt grote mogelijkheden om de samenwerking tussen zeegebieden te starten of te versterken, zoals de bevordering van de intermodaliteit van de meer milieuvriendelijke vervoersmiddelen, zoals het zeevervoer, het vervoer over de binnenwateren en het vervoer per spoor.

Teneinde rekening te houden met de door de betrokken regio's gedane verzoeken is de Commissie trouwens voornemens in de uiteindelijke richtsnoeren een grote flexibiliteit te hanteren in de voor steun in aanmerking komende samenwerkingsmaatregelen tussen zeeregio's. De verschillende samenwerkings-types kunnen aldus worden gedekt door het programma Interreg, met name door de aan deze regio's geboden mogelijkheid te beschikken over een specifiek prioritair zwaartepunt binnen de toekomstige programma's Interreg III B.

⁽¹⁾ COM(1999) 479 def.

(2000/C 330 E/061)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2820/99 van Helle Thorning-Schmidt (PSE) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: Asbestverbod

Welke initiatieven heeft de Commissie ontplooid of wil zij nog ontplooiën om in de EU een verbod op het werken met asbest in te voeren?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(24 februari 2000)

Op 26 juli 1999 heeft de Commissie haar goedkeuring gehecht aan Richtlijn 1999/77/EG tot zesde aanpassing aan de technische vooruitgang van bijlage I bij Richtlijn 76/769/EEG van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten (asbest) ⁽¹⁾. Daar is bepaald dat alle vormen van asbest uiterlijk 1 januari 2005 niet langer op de markt gebracht of gebruikt mogen worden. Er zijn slechts enkele uitzonderingen op deze regel. De Commissie zal die vóór 1 januari 2003 herzien.

In verband met genoemd verbod werkt de Commissie aan een herziening van Richtlijn 83/477/EEG, als gewijzigd bij Richtlijn 91/382/EEG van de Raad van 25 juni 1991 betreffende de bescherming van werknemers tegen de risico's van blootstelling aan asbest op het werk (tweede bijzondere richtlijn in de zin van artikel 8 van Richtlijn 80/1107/EEG) ⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB L 207 van 6.8.1999.

⁽²⁾ PB L 206 van 29.7.1991.

(2000/C 330 E/062)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2821/99**van Herbert Bösch (PSE) aan de Commissie**

(18 januari 2000)

Betreft: Administratief onderzoek van OLAF bij de Europese Centrale Bank en de Europese Investeringsbank

Op grond van artikel 4, lid 1 van Verordening (EG) nr. 1073/1999 van het Europees Parlement en de Raad van 25 mei 1999 betreffende onderzoeken door het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF) ⁽¹⁾ zijn alle organen, instellingen en instanties van de Europese Unie verplicht een besluit te nemen over de nadere regelingen voor interne onderzoeken door OLAF, voorzover deze niet al in de verordening zelf zijn vastgesteld.

Op zijn vergadering van 8 oktober 1999 heeft de Raad van ministers van Economische Zaken en Financiën het betreurd dat noch de Europese Centrale Bank noch de Europese Investeringsbank een dergelijk besluit had vastgesteld.

De Commissie werd door de Raad verzocht op basis van artikel 211 van het EG-Verdrag de nodige juridische stappen te onderzoeken om volledige toepassing van de verordening te waarborgen.

Inmiddels heeft de Europese Centrale Bank een besluit over fraudebestrijding gepubliceerd (1999/726/EG ⁽²⁾). De Europese Investeringsbank heeft op 16 november 1999 een besluit over de samenwerking met OLAF doen uitgaan.

Is de Commissie van mening dat met deze besluiten is voldaan aan het bepaalde in artikel 4, lid 1 van de verordening?

Zo nee, welke stappen wil de Commissie ondernemen om te waarborgen dat beide banken de verordening naleven?

⁽¹⁾ PB L 136 van 31.5.1999, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 291 van 13.11.1999, blz. 36.

(2000/C 330 E/063)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2822/99
van Herbert Bösch (PSE) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: Administratief onderzoek van OLAF bij de Europese Investeringsbank

Op grond van artikel 7, lid 1 van Verordening (EG) nr. 1073/1999 van het Europees Parlement en de Raad van 25 mei 1999 betreffende onderzoeken door het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF) ⁽¹⁾ zijn alle organen, instellingen en instanties van de Europese Unie verplicht OLAF onverwijld alle informatie over eventuele fraude- of corruptiegevallen of over elke andere onwettige activiteit te doen toekomen.

Deze verordening is op 1 juli 1999 van kracht geworden. Op 29 juni 1999 meldde het in Brussel verschijnende „Europa-Journaal” onder de kop „Inkoopshandaal bij Europese Investeringsbank” dat een medewerker van de Bank zich had verrijkt, maar dat de bank van aangifte had afgezien omdat het om een gering bedrag ging.

Wanneer heeft de Bank OLAF overeenkomstig artikel 7, lid 1 in kennis gesteld van het voorval?

Heeft OLAF de zaak onderzocht en zich ervan kunnen vergewissen dat het werkelijk slechts om een gering bedrag ging?

Welke maatregelen heeft OLAF de Bank aanbevolen?

⁽¹⁾ PB L 136 van 31.5.1999, blz. 1.

Gecombineerd Antwoord
van mevrouw Schreyer namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-2821/99 en E-2822/99

(25 februari 2000)

De Commissie is van mening dat het besluit van de Europese Centrale Bank (ECB) van 7 oktober 1999 betreffende het voorkomen van fraude en het besluit van de Europese Investeringsbank (EIB), waarvan zij in kennis werd gesteld, niet verenigbaar zijn met het rechtskader voor de oprichting van het Europees Bureau voor Fraudebestrijding (OLAF) en met name in strijd zijn met de bepalingen op het gebied van de interne onderzoeken die zijn opgenomen in Verordening (EG) nr. 1073/1999 van het Parlement en de Raad van 25 mei 1999 betreffende onderzoeken door het Europees Bureau voor Fraudebestrijding (OLAF).

Bovendien komt de voor de bescherming van de financiële belangen van de Gemeenschappen door de gemeenschapswetgever gewenste samenhang door deze onverenigbaarheid op losse schroeven te staan.

De Commissie heeft derhalve bij het Hof van Justitie twee beroepsprocedures aanhangig gemaakt. Deze procedures werden op 13 januari 2000 ingeleid voor het besluit van de ECB en op 19 januari 2000 voor het besluit van de EIB.

De door het geachte parlementslid medegedeelde informatie betreffende de EIB werd doorgegeven aan het Europees Bureau voor Fraudebestrijding.

(2000/C 330 E/064)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2823/99
van Herbert Bösch (PSE) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: Financiële bijstand aan innoverende en werkgelegenheidscheppende KMO's

In de EU-begroting 1998 is 150 miljoen € uitgetrokken voor een werkgelegenheidsinitiatief. Met dit geld zouden vooral innoverende kleine en middelgrote ondernemingen worden ondersteund.

Naar aanleiding van besluit 98/347/EG van de Raad⁽¹⁾ heeft de Commissie op 24 juli 1998 samenwerkingsovereenkomsten met het Europees Investeringsfonds gesloten inzake de verstrekking van de financiële bijstand aan innoverende en werkgelegenheidscheppende KMO's.

1. Hoe is dit werkgelegenheidsinitiatief uitgevoerd?
2. Wie heeft financiële bijstand ontvangen?
3. Wat is de benuttingsgraad van dit initiatief?

⁽¹⁾ PB L 155 van 29.5.1998, blz. 43.

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(27 maart 2000)

Naar aanleiding van de buitengewone Europese Raad van Luxemburg heeft de begrotingsautoriteit een nieuw begrotingsonderdeel B5-5 ingevoerd „Arbeidsmarkten en technologische innovatie”, waarvoor 450 miljoen € over drie jaar is uitgetrokken (1998-2000). In 1998 werd 30 miljoen € uitgetrokken voor innovatieve maatregelen en projecten voor de arbeidsmarkt en werd 120 miljoen € besteed aan het groei- en werkgelegenheidsinitiatief. Hieraan kan een bedrag van 5 miljoen € worden toegevoegd voor het proefproject Joint European venture (B5-512). Voor de jaren 1999 en 2000 werd een bedrag van 300 miljoen € toegekend aan het groei- en werkgelegenheidsinitiatief.

1. Naar aanleiding van het bovengenoemde begrotingsbesluit, Besluit 98/347/EG van de Raad van 19 mei 1998 betreffende maatregelen voor financiële bijstand aan innovatie en werkgelegenheidsscheppende kleine en middelgrote ondernemingen (MKB) — het groei en werkgelegenheidsinitiatief — keurde de Commissie een programma van financiële bijstand goed voor innovatieve en werkgelegenheidsscheppende kleine en middelgrote bedrijven. Dit programma bestaat uit drie complementaire faciliteiten: een risicokapitaalregeling (Europese technologiefaciliteit (ETF)-startende bedrijven), beheerd door het Europees Investeringsfonds (EIF), een regeling voor financiële bijdragen ter ondersteuning van de oprichting van grensoverschrijdende joint ventures door MKB's binnen de Gemeenschap (JEV), beheerd door de Commissie en een garantieregeling (MKB-garantieregeling), beheerd door het EIF.

2. ETF-startersregeling

De voor de ETF-startersregeling op de begroting uitgetrokken middelen worden overgedragen aan het EIF, dat deze middelen in geselecteerde risicokapitaalfondsen belegt. Na de ondertekening van overeenkomsten met deze fondsen geeft het EIF de toegewezen bedragen in gedeelten vrij ten behoeve van de risicokapitaalfondsen. Deze fondsen investeren de middelen vervolgens in innovatieve of pas opgerichte kleine en middelgrote bedrijven, die de uiteindelijke begunstigen van de regeling zijn. Uit de meest recente beschikbare cijfers blijkt dat ingevolge deze regeling in 49 van dergelijke bedrijven in de Gemeenschap risicokapitaal is geïnvesteerd.

JEV

MKB's kunnen gebruik maken van JEV door hun aanvragen te richten tot financiële tussenpersonen die lid zijn van het JEV-netwerk van financiële tussenpersonen. Via deze financiële tussenpersonen hebben deze bedrijven rechtstreeks toegang tot de middelen van de Gemeenschap. Uit de meest recente cijfers blijkt dat 84 financiële tussenpersonen in alle 15 lidstaten en Noorwegen bij het netwerk zijn aangesloten. Wat de 53 huidige investeringsprojecten betreft, hierbij zijn 111 kleine en middelgrote bedrijven betrokken, waarvan er 90 minder dan 50 werknemers hebben en 45 minder dan 10 werknemers. MKB's uit vrijwel alle lidstaten nemen hieraan deel. Tot dusverre zijn kleine en middelgrote bedrijven uit Spanje, Frankrijk, Italië en het Verenigd Koninkrijk het meest actief. Er zijn in 13 lidstaten joint ventures in oprichting, vooral in België, Spanje, Frankrijk, Italië en Portugal.

MKB-garantiefaciliteit

De begrotingsmiddelen voor de MKB-garantiefaciliteit worden overgedragen aan het EIF, dat garantieovereenkomsten ondertekent met geselecteerde financiële instellingen die kleine en middelgrote bedrijven plegen te financieren. Het EIF geeft vervolgens geleidelijk de bedragen vrij die aan deze instellingen zijn toegezegd, ter dekking van een gedeelte van de verliezen op leningen van het MKB wanneer deze zich voordoen. Uit de meest recente cijfers blijkt dat 7 223 MKB's gebruik hebben gemaakt van een garantie ingevolge deze regeling, waarvan 3 472 bedrijven met behulp van de regeling tussen 1998 en 1999 zijn opgericht.

3. ETF-startersregeling

De Commissie heeft investeringstoezeggingen aan negen door het EIF geselecteerde fondsen goedgekeurd, voor een totaalbedrag van 54 miljoen €. In totaal zullen deze negen fondsen naar verwachting een gemeenschappelijk fonds van 306 miljoen € bijeenbrengen. Het EIF heeft contracten ondertekend met zeven van deze fondsen voor een totaal bedrag van 38 miljoen €, terwijl andere beleggers nog eens 151 miljoen € hebben toegezegd. Uit de meest recente cijfers blijkt dat deze zeven fondsen 20,2 miljoen € hebben geïnvesteerd.

JEV

Uit de laatste beschikbare cijfers blijkt dat 104 aanvragen zijn ingediend voor een totaal bedrag van circa 8,75 miljoen €. De Commissie heeft tot dusverre 65 aanvragen goedgekeurd voor een bedrag van 5,50 miljoen €, waarvan 4,55 miljoen € afkomstig is uit de begrotingsmiddelen van het proefproject.

MKB-garantiefaciliteit

De Commissie heeft betalingsverplichtingen aan 15 financiële tussenpersonen goedgekeurd die door het EIF waren uitgekozen, voor een totaal van 90,2 miljoen €. Het EIF heeft met alle 15 financiële tussenpersonen overeenkomsten gesloten. Volgens de meest recente cijfers bedroeg het gemiddelde gebruik van de EIF-garanties 19,2% (= het feitelijke door het EIF gegarandeerde volume/maximale contractuele volume dat door het EIF moet worden gegarandeerd). De financiële tussenpersonen hebben tot dusverre geen verliezen op leningen van het EIF gemeld.

(2000/C 330 E/065)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2825/99

van Emilia Müller (PPE-DE) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: Voltooiing van de autosnelweg A6 Amberg-Waidhaus

De autosnelweg A6 maakt binnen het transeuropese verkeerswegennet deel uit van de oost-westverbinding Praag-Parijs. Juist met het oog op de uitbreiding naar het oosten is deze weg voor het verkeer van enorm belang.

Volgens de plannen van de Duitse regering wordt het gedeelte Amberg-Waidhaus van de A6 echter voorlopig niet voltooid. De vervoersstroom vanuit het oosten zal met de integratie van Tsjechië nog verder toenemen. Het bestaande wegennet is overbelast en de bevolking langs de provinciale wegen heeft te lijden onder geluidsoverlast en uitlaatgassen.

Wat is de Commissie van plan om de voltooiing van de autosnelweg A6 te bespoedigen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(6 maart 2000)

De aanleg van de A 6-autosnelweg tussen Amberg en de Duits-Tsjechische grens bij Waidhaus is opgenomen in de richtsnoeren voor de ontwikkeling van een Trans-Europees vervoersnet⁽¹⁾ als project van gemeenschappelijk belang. Het traject Rozvadov – Pilsen – Praag is bovendien opgenomen in het „TINA”-kaderplan, dat door de lidstaten en de landen die kandidaat zijn voor toetreding is opgesteld, en dat een basis vormt voor een toekomstige uitbreiding van het Trans-Europese vervoersnet⁽²⁾. De Commissie die zich volledig bewust is van het belang van de as Nürnberg – Praag voor het verkeer tussen de huidige en de toekomstige lidstaten, volgt van nabij de vorderingen die met de uitvoering van dit project worden gemaakt en steunt het binnen de grenzen van haar mogelijkheden.

Voor het Duitse traject Amberg – Waidhaus is reeds uit hoofde van de begrotingslijn voor het Trans-Europese vervoersnet een bedrag van 6,51 miljoen € aan financiële steun uitgetrokken. Deze bijdrage die door de bijbehorende verordening⁽³⁾ is beperkt kan evenwel niet de financiering van het project op nationaal niveau vervangen. De Duitse autoriteiten hebben de Commissie ervan in kennis gesteld dat het project een onderdeel blijft uitmaken van het „Bedarfsplan” voor het nationale wegennet en dat het volgens de geplande technische normen zal worden voltooid. Sommige subsecties evenwel (met name in het gebied bij Pfreimd – Woppenhof) konden niet in het nationale investeringsplan voor de periode 1999–2002

worden opgenomen omdat prioriteit werd verleend aan die projecten waarvoor al bouwvergunningen werden afgegeven. De Commissie is van oordeel dat de financiële steun die tot dusverre is verleend er reeds toe heeft bijgedragen dat de financiële problemen in verband met het Amberg – Waidhaus-project verlicht konden worden.

-
- (¹) Beschikking nr. 1692/96/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 1996 betreffende communautaire richtsnoeren voor de ontwikkeling van een Trans-Europees vervoersnet – PB L 228 van 9.9.1996.
- (²) TINA: Transport Infrastructure Needs Assessment, waarmee een aanvang werd gemaakt in de context van de gestructureerde dialoog tussen de vervoerraad van de Gemeenschap en de ministers van Vervoer van de geassocieerde landen in 1995; definitieve verslag gepubliceerd in oktober 1999.
- (³) Verordening (EG) nr. 2236/95 van de Raad van 18 september 1995 tot vaststelling van de algemene regels voor het verlenen van financiële bijstand van de Gemeenschap op het gebied van Trans-Europese netwerken, PB L 228 van 23.9.1995, gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1655/1999 van het Parlement en de Raad van 19 juli 1999.

(2000/C 330 E/066)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2826/99
van Ioannis Souladakis (PSE) aan de Raad

(17 januari 2000)

Betreft: Plunderingen en smokkel van kostbaarheden in Kosovo

Volgens berichten in de pers komen in Kosovo steeds vaker gevallen voor van plundering van monumenten en smokkel van de kunstschaten daaruit zonder dat er ook maar iets wordt gedaan om deze te beschermen en te redden. Zo zijn archeologische monumenten uit de hellenistische en de Romeinse tijd, kloosters en kerken met kostbaarheden van onschatbare waarde die eeuwenlang gespaard zijn gebleven, thans overgeleverd aan een orkaan van antiquiteitsmokkelaars. Tot nu toe is er geen enkel initiatief genomen om de smokkelwaar op te sporen en de monumenten te beschermen tegen deze mensen, met als rechtstreeks gevolg de definitieve vernieling en verdwijning van kostbaarheden van onschatbare waarde.

Kan de Raad meedelen of hij actie heeft ondernomen ter bescherming van de monumenten in Kosovo, die deel uitmaken van de Europese cultuur, en hoe hij in de toekomst denkt op te treden om deze smokkel tegen te gaan?

Antwoord

(2 mei 2000)

De Raad beseft dat het historische patrimonium in Kosovo gevaar loopt. De bescherming van plaatsen en monumenten met een bijzondere culturele en/of religieuze waarde in Kosovo is in Raadszittingen meermaals aan de orde gesteld.

Artikel 151, lid 3, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap bepaalt het volgende: „De Gemeenschap en de lidstaten bevorderen de samenwerking met derde landen en met de inzake cultuur bevoegde internationale organisaties, met name met de Raad van Europa.”

Deze bepaling kan alleen worden toegepast wanneer de Commissie een voorstel bij het Europees Parlement en de Raad indient.

Op 28 juni 1999 heeft de Raad, in de samenstelling van de ministers van Cultuur en de Audiovisuele Sector, de Commissie verzocht de balans op te maken van de situatie ter plaatse, alsmede een inventaris op te stellen van de tot nu toe genomen initiatieven. De Europese Commissie had toegezegd dit voor het najaar van 1999 te zullen doen. De Raad had ook verklaard positief te staan tegenover het idee om het mandaat van het Bureau voor wederopbouw uit te breiden tot cultuur.

Op 23 november 1999 heeft de Raad dit onderwerp opnieuw besproken op basis van het door de Commissie ingediende verslag over de culturele acties die door de Europese Unie zijn ondernomen in het kader van de wederopbouw van Kosovo. Dit verslag bevatte een aantal voorstellen die in de richting gaan van de door de Raad geformuleerde wensen.

(2000/C 330 E/067)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2840/99**van Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) aan de Commissie**

(18 januari 2000)

Betreft: Totale aantal aanvragen voor onderzoek naar klimaatverandering dat is ontvangen in de eerste ronde van oproepen om voorstellen in te dienen

Hoeveel van de aanvragen voor onderzoek naar klimaatverandering die zijn ontvangen in de eerste ronde van oproepen om voorstellen in te dienen in het kader van het Vijfde Kaderprogramma, hadden betrekking op onderdelen van het Vijfde Kaderprogramma die nuttig kunnen zijn om inzicht te krijgen in klimaatverandering? Hoeveel daarvan zijn subsidiabel bevonden en hoeveel aanvragen waarvan de wetenschappelijke en technologische kwaliteit als „goed of uitmuntend” werd beschouwd, hebben geen steun ontvangen en kwamen niet in aanmerking voor de toewijzing van een onderzoekopdracht?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(15 februari 2000)

Het totale aantal voorstellen dat ontvangen werd naar aanleiding van de eerste ronde van oproepen om voorstellen in te dienen in het kader van het vijfde kaderprogramma welke nuttig kunnen zijn om inzicht te krijgen in klimaatverandering bedroeg ongeveer 85 waarvan er 35 voor geldelijke steun in aanmerking kwamen. Jammer genoeg konden er om redenen van budgettaire aard uiteindelijk slechts 15 worden gefinancierd.

(2000/C 330 E/068)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2850/99**van Bartho Pronk (PPE-DE) aan de Commissie**

(18 januari 2000)

Betreft: Omzetting van rijbewijzen voor migrerende werknemers

In de richtlijn 91/439/EEG⁽¹⁾ van de Raad van 29 juni 1999 betreffende het rijbewijs worden mogelijkheden geopend om rijbewijzen van lidstaten om te zetten in rijbewijzen van een andere lidstaat. Ook kunnen lidstaten rijbewijzen van andere lidstaten onder omstandigheden verlengen.

1. Hoe werken de bepalingen in de praktijk? Bestaat hierover inzicht bij de Commissie? Welke problemen treden er bij op?

2. Als de Commissie geen inzicht heeft in de werking van de richtlijn, wil de Commissie dit dan onderzoeken gezien het feit dat er nogal wat klachten zijn over deze materie omdat nationale administraties zich niet altijd van de bepalingen van de richtlijn bewust zijn?

⁽¹⁾ PB L 237 van 24.8.1991, blz. 1.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(13 maart 2000)

Richtlijn 91/439/EEG van de Raad van 29 juli 1991 betreffende het rijbewijs⁽¹⁾ stelt met name in artikel 8, lid 1, dat de houder van een rijbewijs uit eigen beweging om inwisseling van zijn rijbewijs tegen een gelijkwaardig rijbewijs kan verzoeken in de lidstaat waar hij zijn gewone verblijfplaats heeft gevestigd. In artikel 8, lid 3, is vastgesteld welke procedures bij een inwisseling moeten worden gevolgd. Deze bepalingen zijn in de verschillende lidstaten correct in nationaal recht omgezet en hebben geen aanleiding gegeven tot klachten van de burgers.

Daartegenover behandelt de Commissie wel een aanzienlijk aantal klachten, verzoekschriften en andere raadplegingen van burgers die problemen hebben met de erkenning of hernieuwing van hun rijbewijs ten gevolge van de toepassing van de bepalingen in verband met de geldigheidsduur van de rijbewijzen en de

periodiciteit van de medische onderzoeken. In dat verband stelt artikel 1, lid 3, van Richtlijn 91/439/EEG: „Wanneer de houder van een geldig rijbewijs zijn gewone verblijfplaats verwerft in een andere lidstaat dan die welke het rijbewijs heeft afgegeven, kan het gastland zijn nationale bepalingen inzake de geldigheidsduur van het rijbewijs, medisch onderzoek... toepassen op de houder van het rijbewijs...”. De Commissie heeft wegens de onjuiste omzetting van deze bepaling inbreukprocedures ingeleid tegen verscheidene lidstaten.

(¹) PB L 237 van 24.8.1991.

(2000/C 330 E/069)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2863/99

van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: Milieueffect van de zuidelijke variante van de snelweg Oropesa-Cabanes (Spanje)

Het Departement Openbare Werken van de Generalitat Valencia heeft plannen voor de aanleg van een snelweg tussen Oropesa en La Vall d'Alba. Het tracé dat is voorzien voor het traject Oropesa-Cabanes, en vooral de zuidelijke variante daarvan, zou echter zeer negatieve gevolgen hebben voor het milieu. Door afgravingen en buitensporige ophogingen zou de geplande weg het landschap brutaal verstoren. De nabijheid van de weg zou ook schadelijk zijn voor het natuurgebied Desierto de las Palmas. Ongeveer 70 grotten met speleologische waarde zouden worden getroffen, waaronder de grot van l'Ullal de la Rambla de Miravet, waar een nieuwe schaaldiersoort (de „Typhalaty miravetensis”) is ontdekt. De weg zou ook ernstige schade toebrengen aan een aantal waardevolle plantensoorten zoals de „Eucogum valentinum”, en het voortbestaan bedreigen van vijf diersoorten die uniek zijn in de wereld, zoals de „Ildobates neboti”-kever. De plannen zouden ook gevolgen hebben voor talrijke door landbouwers gebruikte wegen en zouden landbouwers en veehouders in het algemeen ernstige schade toebrengen. Het bestuur van het natuurgebied Desierto de las Palmas, het voltallige gemeentebestuur van Cabanes, verenigingen van landbouwers en veehouders, milieuverenigingen, buurtverenigingen, sportverenigingen, sociale, culturele en toeristische verenigingen en honderden intellectuelen, kunstenaars en burgers hebben een petitie tegen het project ondertekend. Het project zou ingaan tegen talrijke regionale en nationale wettelijke voorschriften en tegen de richtlijnen 97/62/EEG (¹) en 92/43/EEG (²) inzake natuurlijke habitats en wilde flora en fauna, 85/337/EEG (³) betreffende milieueffectbeoordeling en 80/68/EEG betreffende grondwater, en tegen verordening 3528/86 (⁴) betreffende de bescherming van de bossen.

Kan de Commissie nagaan of de genoemde richtlijnen en verordening bij dit project werden nageleefd? Kan zij de Spaanse autoriteiten verzoeken om bij wijze van conservatoire maatregel alle werkzaamheden in het gebied, met name aan de zuidelijke variante van de genoemde weg, onmiddellijk stop te zetten?

(¹) PB L 305 van 8.11.1997, blz. 42.

(²) PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

(³) PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

(⁴) PB L 326 van 21.11.1986, blz. 21.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(22 februari 2000)

De geplande weg waarnaar het geachte parlementslid verwijst, zou gelegen zijn naast het natuurgebied „Desierto de Las Palmas”, dat door de Spaanse instanties op hun nationale lijst van gebieden van communautair belang is geplaatst. Die zullen in de toekomst mogelijk geïntegreerd worden in het Natura 2000-netwerk krachtens Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitat en de wilde flora en fauna. De in deze schriftelijke vraag vermelde soorten werden niet opgenomen in de bijlagen van de Habitatrichtlijn.

Het is de Commissie niet bekend of het door het geachte parlementslid bedoelde project onderworpen werd aan een effectbeoordelingsprocedure overeenkomstig Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten. Op te merken valt dat artikel 2 van die richtlijn bepaalt dat projecten die met name gezien hun aard, omvang of ligging een aanzienlijk milieueffect kunnen hebben, worden onderworpen aan een beoordeling van die effecten voordat een vergunning wordt verleend. Deze maatregel is van toepassing op de projecten opgesomd in bijlage I en II van de richtlijn. Artikel 4, lid 2, van de richtlijn bepaalt dat projecten zoals het onderhavige wegebouwproject, die ressorteren onder bijlage II, aan die procedure onderworpen moeten worden indien de lidstaten van oordeel zijn dat hun kenmerken zulks noodzakelijk maken. In dat geval worden de projecten van die categorie onderworpen aan een beoordeling overeenkomstig de artikelen 5 tot en met 10 van de richtlijn. Richtlijn 85/337/EEG werd gewijzigd door Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997⁽¹⁾. Toch zijn krachtens artikel 3, lid 2 van Richtlijn 97/11/EG de bepalingen van Richtlijn 85/337/EEG in hun oorspronkelijke versie van toepassing indien een aanvraag om een vergunning werd voorgelegd voor 14 maart 1999.

De Commissie, als hoedster van de Verdragen, zal de nodige maatregelen nemen om te waarborgen dat het Gemeenschapsrecht in dit geval wordt nageleefd.

⁽¹⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

(2000/C 330 E/070)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2865/99

van Luis Berenguer Fuster (PSE) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreeft: Structuur van de Spaanse elektriciteitsmarkt en kosten van de overgang naar de vrije concurrentie

Volgens berichten in de Spaanse pers (*Expansión*, 7 december 1999) beheersen de Spaanse elektriciteitsmaatschappijen na 22 maanden vrije concurrentie 98% van de markt. De Nationale Commissie voor de elektriciteitssector heeft in haar verslagen onderstreept dat de concurrentie in Spanje zeer beperkt is omdat de drempel tot de markt zeer hoog is (hoge investeringen) en omdat Spanje min of meer als een eiland kan worden beschouwd. De vergoeding van de kosten voor de overgang naar de vrije concurrentie aan de Spaanse maatschappijen heeft dan ook een tweeledig effect: in de eerste plaats bemoeilijkt het de komst van nieuwe marktdeelnemers — die benadeeld zijn omdat zij niet voor deze steun in aanmerking komen, in de tweede plaats leidt het tot de paradox dat de Spaanse maatschappijen middelen ontvangen voor een vrije concurrentie die in de praktijk niet bestaat.

Meent de Commissie dat bij de beoordeling van de vergoeding van de kosten voor de overgang naar de vrije concurrentie rekening moet worden gehouden met de huidige structuur van de Spaanse elektriciteitsmarkt?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(3 maart 2000)

Hoewel van de maatregelen welke door de Spaanse regering zijn genomen in verband met de tenuitvoerlegging van Richtlijn 96/92/EG van het Parlement en de Raad van 19 december 1996 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit⁽¹⁾ in het algemeen verwacht wordt dat zij een geleidelijke ontwikkeling van een daadwerkelijke mededinging op gang zullen brengen, is het juist dat de markt op het ogenblik gekenmerkt blijft door een beperkt aantal maatschappijen welke een groot collectief marktaandeel bezitten en onvoldoende koppellijncapaciteit.

Het is duidelijk dat deze situatie na verloop van tijd zal veranderen, gedeeltelijk vanwege het feit dat de maatregelen welke thans met betrekking tot de koppellijncapaciteit door de Commissie en de desbetreffende Spaanse autoriteiten worden bestudeerd, en gedeeltelijk doordat er nieuwe producenten op de markt komen.

Bovendien kunnen reeds de nodige praktische en gunstige effecten van de liberalisering worden waargenomen. De prijzen voor elektriciteit zijn reeds flink gedaald zoals te zien is in de tabel die rechtstreeks aan de geachte afgevaardigde en het secretariaat van het Parlement is verzonden. Bovendien zal in de komende jaren een aantal nieuwe fabrieken gebouwd worden.

Het is duidelijk dat al deze punten bij bestudering door de Commissie van een overgangsregeling relevant zijn, zoals per definitie bij iedere bestudering van gevallen van staatssteun terdege rekening moet worden gehouden met alle desbetreffende juridische en feitelijke omstandigheden.

(¹) PB L 27 van 30.1.1997.

(2000/C 330 E/071)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0001/00
van Brigitte Langenhagen (PPE-DE) aan de Commissie

(19 januari 2000)

Betreft: Omzetting toegang tot het net overeenkomstig EU-richtlijn 96/92/EG van 19 december 1996, voorwaarden voor het doorleiden van stroom voor onafhankelijke elektriciteitshandelaars

Momenteel wordt onderzocht of de voorwaarden voor de toegang tot het net in Duitsland verenigbaar zijn met de regels van de interne markt.

1. Kan de Commissie mededelen of het doel van richtlijn 96/92/EG (¹), namelijk om aan aanbieders van stroom zonder discriminatie toegang tot het net te geven, wegens de overeenkomsten tussen Duitse elektriciteitsconcerns en belangenorganisaties over tarieven voor het doorleiden van stroom wel wordt bereikt?
2. Welke tarieven, op Europees niveau vergeleken, als compatibel worden beschouwd?
3. Hoe zij de werkelijke kostenstructuren van de netexploitanten onderzoekt, bijvoorbeeld door de exploitanten ertoe te verplichten hierin inzage te geven?
4. Of zij de mening deelt dat ongerechtvaardigd hoge tarieven ruimte bieden voor horizontale subsidiëring en kostenverschuiving bij elektriciteitsbedrijven en dat zij aldus uiteindelijk tot concurrentievervalsing kunnen leiden?
5. Of zij de mening deelt dat de traditionele energievoorzieningsbedrijven via de hoogte van de tarieven het natuurlijke monopolistische netwerk zoveel mogelijk kunnen gebruiken om nieuwe concurrenten zoveel mogelijk buiten de deur te houden?
6. Wat zij denkt te doen om ervoor te zorgen dat de nieuwe aanbieders van elektriciteit een vrije en transparante toegang tot de markt krijgen?

(¹) PB L 27 van 30.1.1997, blz. 20.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(1 maart 2000)

1. De Commissie heeft een eerste analyse gemaakt van de Verbaendevereenbarung (VV) waarnaar het geachte parlementslid verwijst. Het lid van de Commissie dat verantwoordelijk is voor mededinging schreef aan de Duitse organisaties naar aanleiding van deze bevindingen. De brief bevat een aantal elementen, met name met betrekking tot de potentiële discriminatie die daarvan een gevolg is en waarbij men zich in alle ernst kan afvragen of de verenigbaarheid met de mededingingsregels van het EG-Verdrag niet in het gedrang komt. De directeur-generaal voor Energie en vervoer heeft een brief aan de Duitse autoriteiten geschreven waarin hij schetste hoe sommige aspecten van de VV kunnen worden uitgelegd als zijnde niet in overeenstemming met Richtlijn 96/92/EG van het Parlement en de Raad betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit.
2. In het kader van het Forum van regulerende instanties voor de elektriciteitssector in Florence waarin de lidstaten, de regulerende instanties, de Vereniging van Europese transmissienetbeheerders (ETSO), de consumenten en de industrie zijn vertegenwoordigd, is er overeenstemming over bereikt dat de transmissietarieven die toegang geven tot het communautaire koppelnet los zullen staan van de commerciële transacties die de netwerkgebruikers eventueel aangaan. Deze tarieven dienen daarom niet te worden gebaseerd op afzonderlijke transacties, doch op een berekening van het daadwerkelijke gebruik van het netwerk, de netto fysieke stromen.

3. Op grond van Richtlijn 96/92/EG zijn transmissienetexploitanten verplicht om hetzij de tarieven voor de toegang tot het netwerk te publiceren, indien er een systeem voor een gereguleerde toegang van derde partijen bestaat, of indicatieve tarieven te publiceren voor het gebruik van het netwerk indien er over de toegang van derde partijen wordt onderhandeld.
4. De Commissie is het met het geachte parlementslid eens en dringt erop aan dat de tarieven niet discriminerend zijn. Op grond van artikel 7, lid 5, van de richtlijn dienen de netbeheerders zich te onthouden van iedere vorm van discriminatie tussen gebruikers van het net, met name ten gunste van eigen dochterondernemingen of aandeelhouders.
5. De Commissie is het hiermee eens en heeft in de brieven welke zij verzonden heeft erop gewezen dat de Duitse elektriciteitsmaatschappijen misbruik dreigen te maken van hun dominante positie.
6. Zoals onder punt 1 is gezegd heeft de Commissie twijfels geuit ten aanzien van de overeenstemming van bepaalde aspecten van de Verbaendevereinbarung met de elektriciteitsrichtlijn en twijfelt zij eraan of deze wel verenigbaar zijn met de mededingingsregels uit het EG-Verdrag. Het is duidelijk dat de Verbaendevereinbarung een vrije en transparante toegang voor alle spelers op de betrokken markt dient te waarborgen.

(2000/C 330 E/072)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0003/00
van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie

(19 januari 2000)

Betreft: Wijnaccijns in Ierland

Kan de Commissie naar aanleiding van het antwoord van de heer Nino Gemelli, voorzitter van de Commissie verzoekschriften, en van de Europese Commissie zelf op het verzoekschrift nr. 1229/97 van de heer Paris Cugini, Italiaan, betreffende de wijnaccijns in Ierland, mededelen

1. of zij zich reeds tot de Ierse autoriteiten heeft gewend en
2. of er nieuwe ontwikkelingen in deze zaak zijn?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(15 februari 2000)

Naar aanleiding van verzoekschrift 1229/97 waarin de heer Paris Cugini verwijst naar een heffing die bier mogelijkwijze bevoordeelt ten opzichte van wijn, heeft de Commissie de Ierse overheid om toelichting verzocht.

In het kader van de inbreukprocedure in de zin van artikel 226 (ex artikel 169) van het EG-Verdrag, heeft de Commissie vervolgens op 25 augustus 1999 een met redenen omkleed advies aan de Ierse regering gericht.

In oktober 1999 heeft de Ierse regering de Commissie haar antwoord op dit met redenen omkleed advies toegezonden. Dit antwoord wordt momenteel door de Commissie bestudeerd met de vertrouwelijkheid die bij een inbreukprocedure ten aanzien van de betrokken lidstaat in acht dient te worden genomen.

(2000/C 330 E/073)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0008/00
van Margrietus van den Berg (PSE) aan de Commissie

(13 januari 2000)

Betreft: CITES-onderhandelingen 2000

De volgende Conferentie van de partijen (COP) van de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES) vindt in april 2000 plaats in Nairobi.

1. Een van de onderwerpen die tijdens de COP 10 van CITES waarschijnlijk worden besproken is de illegale jacht op olifanten in verband met de ivoorhandel in Aziatische en Afrikaanse landen. De bericht-

geving hierover is niet eenduidig en er zijn uiteenlopende belangen in het geding. Tijdens de COP van 1997 in Harare werd besloten drie landen uit zuidelijk Afrika toe te staan een beperkte hoeveelheid ivoor naar Japan te exporteren. Heeft de Commissie op dit moment voor COP 10 een standpunt over het CITES-beleid inzake de illegale jacht op olifanten en op welke gegevens is dit standpunt gebaseerd?

2. Raadpleging is een belangrijk bestanddeel van de Europese besluitvormingsprocedure. Op welke wijze is de Commissie voornemens belanghebbende partijen zoals NGO's te raadplegen als zij haar aanbevelingen opstelt? Op welke wijze houdt zij in dit verband rekening met het specifieke standpunt van ontwikkelingslanden? Op welke wijze stemt zij de behoefte aan ontwikkeling af op de noodzaak bedreigde soorten overal ter wereld te beschermen?

3. Ter gelegenheid van COP 10 van CITES in 1997 werd het gemeenschappelijk standpunt van de EU onmiddellijk voorafgaande aan de conferentie opgesteld, zonder dat er tijd was voor raadpleging. Herhaaldelijk heeft de Commissie verklaringen afgelegd waarin zij pleit voor meer openbaarheid van internationale procedures. Wil het Europees Parlement de lijst van bedreigde soorten kunnen bestuderen en erop reageren dan moet de Commissie haar aanbevelingen ten aanzien van de voorgestelde samenstelling van de lijsten ruim voor de aanstaande conferentie indienen. Kan de Commissie waarborgen dat de voorstellen inderdaad uiterlijk begin 2000 worden ingediend?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(7 februari 2000)

De Commissie veroordeelt de illegale jacht op olifanten in Afrika en Azië omdat deze praktijk de internationale inspanningen om het duurzame gebruik van in het wild levende soorten te garanderen ondermijnt en de instandhouding van de soorten bedreigt. Voor zover deze jacht wordt aangemoedigd door de vraag naar internationale handel, zijn CITES en onze eigen verordening betreffende de handel in wilde dieren en planten, namelijk Verordening (EG) nr. 338/97 van de Raad inzake de bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten door controle op het desbetreffende handelsverkeer⁽¹⁾, belangrijke instrumenten voor het verminderen van de stimulansen.

Op 17 januari 2000 heeft de Commissie een hoorzitting met Europese niet-gouvernementele organisaties (NGO's) georganiseerd om informatie te verstrekken voor de besprekingen die de aanbevelingen van de Commissie voor gemeenschappelijke standpunten voorafgaan. Het standpunt van de ontwikkelingslanden betreffende specifieke voorstellen wordt vaak weergegeven in de tekst van voorstellen tot wijziging van de bijlagen van CITES en er wordt ten volle rekening gehouden met die standpunten. Voor andere vraagstukken worden de standpunten van de ontwikkelingslanden alleen op de conferentie zelf bekend gemaakt. Hoewel het belangrijkste doel van CITES de instandhouding van bedreigde soorten is, meent de Commissie dat deze doelstelling wellicht niet kan worden gerealiseerd zonder de steun van de lokale bevolking in de ontwikkelingslanden, waar een groot deel van de biodiversiteit van de wereld te vinden is.

De Commissie doet haar aanbevelingen voor de CITES-conferentie zo snel mogelijk na de ontvangst van de voorstellen en na raadpleging van deskundigen uit de lidstaten en Europese NGO's. Het gemeenschappelijk standpunt zal in de Raad worden vastgesteld.

⁽¹⁾ PB L 61 van 3.3.1997.

(2000/C 330 E/074)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0017/00 van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Raad

(20 januari 2000)

Betreft: Olielozingen op zee

Olielozingen in de Atlantische Oceaan en de Noordzee bedreigen de diverse biotopen langs de Europese kustlijn. Het grote aantal besmeurde vogels, vooral in december, januari en februari, toont de ernst van de vervuiling aan. Schepen maken meestal gebruik van stormweer om hun olietanks ongezien schoon te spoelen.

Het enige wat volgens het Marien Ecologisch Centrum in Oostende soelaas kan bieden is regelgeving die schepen verplicht vóór het verlaten van de haven hun oliereservoir schoon te maken. Zonder een certificaat om dit te bewijzen, zou een schip niet mogen uitvaren.

Kan de Raad instemmen met een richtlijn die schepen verplicht vóór het verlaten van de haven hun oliereservoir schoon te maken, gezien de bedreiging van de olielozingen voor de diverse biotopen langs de Europese kustlijn? Zo neen, waarom acht de Raad een dergelijke verplichting niet nodig en welke alternatieve voorstellen schuift zij naar voren om het probleem van de olielozingen doeltreffend aan te pakken?

Antwoord

(2 mei 2000)

1. De Raad is zich bewust van het door het geachte parlementslid aan de orde gestelde probleem. De opneming van milieubeschermingseisen is een conditio sine qua non voor de vaststelling en uitvoering van communautaire beleidsvormen en -acties. Ingevolge de opdracht die de Europese Raad in zijn bijeenkomsten van Cardiff (15/16 juni 1998), Wenen (11/12 december 1998) en Keulen (3/4 juni 1999) heeft gegeven, is op diverse sectorale beleidsterreinen reeds een begin gemaakt met de integratie van die eisen. Over het hier aan de orde gestelde punt heeft de Raad echter nog geen voorstel van de Commissie ontvangen.
2. De Raad attendeert het geachte parlementslid op een aantal reeds goedgekeurde of in behandeling zijnde teksten, waarmee men — gezien de sterke toename van de hoeveelheid over zee vervoerde gevaarlijke of verontreinigende goederen — de risico's die tot ernstige ongevallen op zee kunnen leiden, wil voorkomen of verminderen.
3. In dit verband zij verwezen naar Richtlijn 93/75/EG betreffende de minimumeisen voor schepen die gevaarlijke of verontreinigende goederen vervoeren en die naar of uit de zeehavens van de Gemeenschap varen. Deze richtlijn is in 1998 tweemaal gewijzigd.
4. Op 8 november 1999 heeft de Raad een gemeenschappelijk standpunt vastgesteld met het oog op de aanneming van een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende havenontvangstvoorzieningen voor scheepsafval en ladingresiduen. Zowel dit gemeenschappelijk standpunt als Richtlijn 95/21/EG voorzien in inspecties in havens van de Gemeenschap met het oog op het toezicht op de inachtneming van de internationale en communautaire regelgeving op dit gebied. Met ditzelfde doel voor ogen heeft de Raad in december 1999 een gemeenschappelijk standpunt vastgesteld over een voorstel voor een beschikking van het Europees Parlement en de Raad houdende instelling van een communautair kader voor samenwerking op het gebied van door ongevallen veroorzaakte of opzettelijke verontreiniging van de zee. Met dit voorstel voor een beschikking wordt onder meer beoogd de inspanningen van de lidstaten bij olielozingen of bij de dreiging van dergelijke lozingen aan te vullen, alsmede om de middelen te verbeteren die de lidstaten daartoe inzetten.
5. Bovendien heeft de Raad in zijn zitting van 24 januari 2000, die onder meer gewijd was aan de veiligheid van olietankers, nota genomen van de door de Commissie overwogen maatregelen, met name op het vlak van strengere veiligheidsnormen voor de toelating van olietankers tot de havens van de Europese Unie, opvoering van de veiligheidsinspecties en het opsporen van degenen die financieel aansprakelijk zijn in geval van vervuiling.
6. De Raad wijst er voorts op dat de betreffende communautaire bepalingen gebaseerd zijn op het internationale recht, namelijk het Internationaal verdrag voor de beveiliging van mensenlevens op zee, het Internationaal verdrag ter voorkoming van verontreiniging door schepen, en de resoluties van de Internationale maritieme organisatie.

(2000/C 330 E/075)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0018/00

van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(19 januari 2000)

Betreft: Olielozingen op zee

Olielozingen in de Atlantische Oceaan en de Noordzee bedreigen de diverse biotopen langs de Europese kustlijn. Het grote aantal besmeurde vogels, vooral in december, januari en februari, toont de ernst van de vervuiling aan. Schepen maken meestal gebruik van stormweer om hun olietanks ongezien schoon te spoelen.

Het enige wat volgens het Marien Ecologisch Centrum in Oostende soelaas kan bieden is regelgeving die schepen verplicht vóór het verlaten van de haven hun oliereservoir schoon te maken. Zonder een certificaat om dit te bewijzen, zou een schip niet mogen uitvaren.

Kan de Commissie instemmen met een richtlijn die schepen verplicht vóór het verlaten van de haven hun oliereservoir schoon te maken, gezien de bedreiging van de olielozingen voor de diverse biotopen langs de Europese kustlijn? Zo nee, waarom acht de Commissie een dergelijke verplichting niet nodig en welke alternatieve voorstellen schuift zij naar voren om het probleem van de olielozingen doeltreffend aan te pakken?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(14 maart 2000)

De Commissie deelt de bezorgdheid van het geachte parlementslid over operationele lozingen in communautaire wateren.

De Internationale Maritieme Organisatie (IMO) heeft voorschriften voor de beperking van operationele lozingen door tankers opgesteld in het Internationaal Verdrag ter voorkoming van verontreiniging door schepen (Marpol 73/78). Deze voorschriften zijn in die mate effectief voor het verminderen van operationele lozingen dat moderne olietankers hun tanks niet langer met water schoonmaken. Verwacht wordt dat de huidige geleidelijke invoering van moderne ontwerpen en exploitatiesystemen dergelijke verontreiniging in de komende jaren nog zal terugdringen.

Een groot deel van de operationele lozingen door alle soorten schepen in de communautaire wateren is het gevolg van het feit dat in een aantal havens geen ladingresiduen en scheepsafval kunnen worden afgeleverd bij de voorzieningen aan wal. In het voorstel van de Commissie voor een richtlijn betreffende havenontvangstfaciliteiten voor scheepsafval en ladingresiduen⁽¹⁾ wordt dit specifieke probleem behandeld en worden zowel voor de havens als voor de schepen een aantal voorschriften voorgesteld om te garanderen dat in alle communautaire havens aangepaste faciliteiten beschikbaar zijn en dat de schepen er gebruik van maken. Door regels, stimulansen en controleprocedures voor de afgifte van scheepsafval in de havens vast te stellen, zal de behoefte aan lozingen op zee sterk worden verminderd. De Commissie heeft er vertrouwen in dat de voorgestelde richtlijn, die momenteel voor een tweede lezing bij het Parlement is, een krachtig effect zal hebben op het terugdringen van de operationele lozingen en in het bijzonder op de olielozingen door alle soorten schepen.

Daarnaast heeft de Commissie een voorstel ingediend voor een beschikking houdende instelling van een communautair kader voor samenwerking op het gebied van de verontreiniging van de zee door ongevallen⁽²⁾. Dit voorstel, dat momenteel in de Raad en het Parlement wordt besproken, heeft tot doel de communautaire initiatieven (gemeenschappelijke opleidingen, uitwisseling van deskundigen, oefeningen, proefprojecten, uitwisseling van informatie) verder te ontwikkelen teneinde de inspanningen van de lidstaten om het probleem van olielozingen op zee aan te pakken, te ondersteunen.

Gelet op het voorgaande is de Commissie momenteel niet van plan bijkomende voorstellen op te stellen waarbij schepen ertoe worden verplicht hun tanks schoon te maken alvorens zij de haven verlaten.

⁽¹⁾ PB C 271 van 31.8.1998.

⁽²⁾ PB C 25 van 30.1.1999, gewijzigd bij COM(1999) 641 def.

(2000/C 330 E/076)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0019/00 van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(19 januari 2000)

Betreft: Geweigerde voedselhulp ten laste van het Echo-budget

Binnenkort wordt meer dan 70 ton voedselhulp, zo'n 170 000 blikken rundvlees, teruggevlogen naar de Ierse Republiek wegens de weigering van de Bosnische overheid om het vlees vrij te geven voor consumptie. De mislukking van dit voedselhulpproject is een financiële aderlating voor Artsen zonder

Grenzen en Echo, het bureau voor humanitaire hulp van de Europese Commissie. Echo droeg 7,3 miljoen frank bij voor het project en zal dit bedrag niet terugvragen omdat Artsen zonder Grenzen als zijn contractuele verplichtingen is nagekomen.

1. Wanneer is Echo op de hoogte gebracht van de weigering van a) de Kroatische en b) de Bosnische douane om vrije doortocht te geven van de voedselhulp?
2. Heeft de Commissie na deze weigering (en) stappen ondernomen om de voedselhulp alsnog vrij te geven? Zo neen, waarom heeft de Commissie niets ondernomen, terwijl het rundvlees voldeed aan de kwaliteitsnormen en een financiële aderlating dreigde?
3. Wanneer is Echo op de hoogte gebracht van de weigering van de Bosnische overheid om de voedselhulp te verdelen onder de Bosnische mindervaliden?
4. Heeft de Commissie na deze weigering stappen ondernomen om de voedselhulp alsnog vrij te maken voor consumptie in Bosnië? Zo neen, waarom heeft de Commissie niets ondernomen, terwijl het rundvlees voldeed aan de kwaliteitsnormen en een financiële aderlating dreigde?
5. Zullen de Commissie en Echo voortaan een afdwingbare resultaatsverbintenis, inclusief terugbetaling bij niet-levering van diensten en goederen, afsluiten bij de uitbesteding van humanitaire contracten aan derden? Zo neen, hoe zal de Commissie dan vermijden dat het Echo-budget in de toekomst onder druk komt als gevolg van de niet-levering van goederen en diensten in het kader van humanitaire operaties?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(8 maart 2000)

De Commissie heeft contracten gesloten (ECHO/YU-/B7-0214/96/0228AB voor 2 200 000 ecu) met Artsen zonder Grenzen België (AZG-B) voor de levering in januari 1997 van onder andere circa 99 ton voedselhulp (blikken rundergoulash) ten behoeve van de vluchtelingen en ontheemden in Bosnië-Herzegovina. Het budget van de rundergoulash in het kader van het contract was 155 000 ecu. Deze hulp was de voortzetting van de maatregelen van het Bureau voor Humanitaire Hulp van de Europese Gemeenschap (ECHO) sinds het begin van de oorlog in Bosnië-Herzegovina (BH).

De Commissie heeft de gebeurtenissen gevolgd rond het vervoer van de voedselhulp en de daaropvolgende weigering van de autoriteiten van BH om de hulp vrij te geven tijdens de gehele duur van het contract. Naast de operationele verslagen betreffende de tenuitvoerlegging van het contract, was het buitenpersoneel van zowel ECHO-Kroatië als ECHO-BH sinds 17 februari 1997 betrokken bij talloze bilaterale en trilaterale ontmoetingen met AZG en tussen AZG en de respectievelijke autoriteiten.

Na de definitieve weigering van het Hooggerechtshof van BH wat betreft het verzoek van AZG-B in BH inzake vrijgave van de goederen door de autoriteiten heeft AZG-B de Commissie op 5 oktober 1998 officieel op de hoogte gebracht van het feit dat de in het kader van het contract gekochte rundergoulash niet volgens plan was verdeeld maar bij de aankomst ervan in Sarajevo door de autoriteiten van BH was tegengehouden.

Er zij gewezen op de volgende omstandigheden:

- AZG-B heeft (op 12 februari 1997) de schriftelijke toestemming van het ministerie van Landbouw in BH voor de invoer van voedselhulp gekregen voordat de goederen uit Ierland werden uitgevoerd;
- twee onafhankelijke laboratoria in Europa hebben vastgesteld dat de goederen geschikt waren voor menselijke consumptie;
- op 28 februari 1997, terwijl het voedseltransport aan de gang was, heeft de regering van BH een decreet goedgekeurd op grond waarvan de invoer van rundvlees en alle rundvleesproducten uit Ierland, Duitsland en Zwitserland verboden was;
- Ierland viel niet onder Beschikking (96/239/EG) van de Commissie van 27 maart 1996, die restricties vaststelt voor de uitvoer van rundvlees en rundvleesproducten uit het Verenigd Koninkrijk (met inbegrip van Noord-Ierland);
- nadat de regering van BH het vervoer van deze producten had verboden was het onmogelijk het voedsel een andere humanitaire bestemming dan BH te geven.

Het is zeker te betreuren dat de regering van de Federatie een verbod heeft uitgevaardigd op de invoer van Ierse rundvleesproducten. De Commissie is echter niet bij machte om het besluit van een regering die zij beloofd heeft te steunen op te heffen.

Ingevolge de kaderovereenkomst voor samenwerking is de Commissie niet verplicht de niet-verdeelde goulash te vergoeden. Na de feiten zorgvuldig in overweging te hebben genomen en in verband met de uitzonderlijke omstandigheden waaronder het project werd uitgevoerd heeft de Commissie de „force majeure”-clausule aanvaard, waarop AZG-B zich had beroepen in het kader van de algemene voorwaarden van de kaderovereenkomst⁽¹⁾ voor samenwerking in verband met het contract. Deze aanvaarding moet alleen tegen de achtergrond van deze op zichzelf staande situatie worden gezien en behelst geen voorbarig oordeel over soortgelijke situaties in de toekomst.

⁽¹⁾ In artikel 5.3 van de algemene voorwaarden van de kaderovereenkomst voor samenwerking wordt bepaald: „de partner heeft het recht om schriftelijk, met onmiddellijk effect, de tenuitvoerlegging van de maatregelen op te schorten of te beëindigen om redenen van overmacht. De bedragen waarvoor betalingsverplichtingen werden aangegaan en die door de partner tot op dat moment zijn uitgegeven zullen ten laste van de begroting van de operatie komen”.

(2000/C 330 E/077)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0034/00

van Glenys Kinnock (PSE) aan de Commissie

(19 januari 2000)

Betreft: Gevolgen van het gebruik van glyfosaat voor het milieu en de biodiversiteit

Kan de Commissie gegevens verstrekken omtrent het onderzoek dat tot dusverre is gedaan naar de gevolgen voor het milieu en de biodiversiteit van het gebruik van de chemische stof glyfosaat?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(3 maart 2000)

Glyfosaat is een gewasbeschermingsmiddel dat momenteel wordt geëvalueerd in het kader van het eerste programma voor de herziening van bestaande actieve stoffen, die wordt uitgevoerd overeenkomstig Verordening (EEG) nr. 3600/92 van de Commissie van 11 december 1992 houdende bepalingen voor de uitvoering van de eerste fase van het werkprogramma als bedoeld in artikel 8, lid 2, van Richtlijn 91/414/EEG van de Raad betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen⁽¹⁾. Deze evaluatie heeft tot doel te onderzoeken of het product kan worden opgenomen in een positieve lijst van werkzame stoffen (bijlage I bij Richtlijn 91/414/EG van 15 juli 1991 betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen⁽²⁾) die in de Gemeenschap mogen worden gebruikt als basis voor gewasbeschermingsmiddelen. In de verordening was bepaald dat de aanvragers alle informatie moesten verstrekken die bij de richtlijn was voorgeschreven. Deze informatie omvat ook informatie over het milieu-effect. Deze informatie moest uiterlijk op 30 april 1995 worden meegedeeld aan de rapporterende lidstaat (voor glyfosaat is dit Duitsland). Alle belangstellende partijen konden binnen dezelfde termijn technische of wetenschappelijke informatie meedelen met betrekking tot de potentieel gevaarlijke effecten van de stof op de gezondheid van mens en dier en op het milieu. De rapporterende lidstaat heeft alle informatie die voor glyfosaat was meegedeeld, onderzocht en heeft hierover een ontwerp-evaluatierapport (monografie) opgesteld. Dit rapport is op 1 februari 1999 bij de Commissie en de andere lidstaten ingediend.

Overeenkomstig de gebruikelijke procedure die in de verordening is bepaald, is de monografie onmiddellijk doorgestuurd voor onderzoek door een groep van gespecialiseerde deskundigen uit vijf lidstaten (collegiale toetsing), om alle aspecten van de volksgezondheid en milieuveiligheid in detail te onderzoeken. Er zijn leemten in de gegevens geconstateerd en nieuwe gegevens zijn opgevraagd, ontvangen en onderzocht. De procedure voorzorg ook in de mogelijkheid om alle nieuwe relevante informatie in aanmerking te nemen of in verdere discussies met alle lidstaten in het kader van het Permanent Plantenziektenkundig Comité en de werkgroepen daarvan te onderzoeken. De monografie en resultaten van de collegiale toetsing over glyfosaat zullen door alle lidstaten worden besproken in de Werkgroep Evaluatie van het Permanent Plantenziektenkundig Comité. Afhankelijk van de uitkomsten van deze discussies zal de Commissie, na raadpleging van het Wetenschappelijk Comité voor planten, een ontwerp-beschikking indienen bij het Permanent Plantenziektenkundig Comité.

Bovendien wordt, wanneer een besluit is genomen, een samenvattend verslag met de meest belangrijke informatie (algemene conclusies, bijzonder gebruik of voorwaarden voor risicobeheer, belangrijkste conclusies met betrekking tot de identificatie, fysisch-chemische eigenschappen, toxiciteit en milieu) openbaar gemaakt.

De Commissie heeft ook in het kader van het tweede en het derde kaderprogramma voor onderzoek en technische ontwikkeling (OTO) twee projecten die betrekking hadden op glyfosaat gefinancierd. In één project is de wisselwerking tussen humuszuren en glyfosaat in drie lokaties te velde bestudeerd bij langdurige monocultures (hop, druiven, citrusvruchten). Het tweede project had betrekking op het onderzoek naar de invloed van glyfosaat op de bodem- en waterkwaliteit bij drie verschillende grondbewerkingssystemen. De resultaten van deze projecten zijn te verkrijgen bij het directoraat-generaal Onderzoek.

(¹) PB L 366 van 15.12.1992.

(²) PB L 230 van 19.8.1991.

(2000/C 330 E/078)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0035/00
van Robert Evans (PSE) aan de Commissie

(19 januari 2000)

Betreft: Fokken van korhoenders en fazanten

Kan de Commissie mededelen of de regels betreffende het welzijn van fokdieren ook gelden voor de jacht gefokte korhoenders en fazanten?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(22 februari 2000)

De minimumnormen voor de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren zijn vastgelegd in Richtlijn 98/58/EG van de Raad van 20 juli 1998 (¹).

Artikel 1, lid 2, van bovengenoemde richtlijn bepaalt dat deze niet van toepassing is op „dieren die bestemd zijn voor wedstrijden, tentoonstellingen dan wel evenementen of activiteiten op cultureel of sportief gebied”. De richtlijn is evenmin van toepassing op in het wild levende dieren.

Derhalve moet worden geconcludeerd dat fazanten en korhoenders die gefokt en vervolgens uitgezet worden voor de jacht, niet onder de genoemde richtlijn vallen.

(¹) PB L 221 van 8.8.1998.

(2000/C 330 E/079)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0042/00
van Alexander de Roo (Verts/ALE) aan de Commissie

(19 januari 2000)

Betreft: Harmonisering verbod op nachtvluchten

1. De Belgische transportminister, mevrouw Isabelle Durant, heeft onlangs aangekondigd dat vanaf medio 2003 op de nationale luchthaven Zaventem geen nachtvluchten meer mogen plaatsvinden tussen 01.00-05.00 uur am.

2. Kan de Europese Commissie een overzicht geven van bestaande verbodsbepalingen ten aanzien van commerciële vluchten (zowel passagiers- als vrachtvluchten) voor de grootste luchthavens in de 15 EU-lidstaten?

3. Is de Commissie bereid voorstellen te doen voor een richtlijn die moet leiden tot een harmonisering van nachtvluchtverboden teneinde een gelijkwaardig speelveld te creëren en teneinde de gezondheidssituatie met betrekking tot geluidsoverlast van burgers te verbeteren in de nacht en de ochtend?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(3 maart 2000)

Uit de informatie waarover de Commissie op het ogenblik beschikt blijkt dat er er een totaal verbod op nachtvluchten bestaat op de luchthaven van Parijs Orly en een verbod op nachtvluchten, met uitzondering van postvluchten, op die van München en Berlijn Tegel. Er vindt 's nachts een beperkt aantal vlieg-bewegingen plaats op de luchthavens van München (buiten de uren waarop er in het geheel niet mag worden gevlogen), Londen Heathrow/Gatwick/Stansted, Manchester en Stockholm. Bovendien worden lawaaierige vliegtuigen 's nachts geweerd van een groot aantal luchthavens, zoals Frankfurt, Düsseldorf, Londen Heathrow/Gatwick/Stansted, Manchester, Madrid-Barajas, Parijs Charles de Gaulle en Amsterdam.

In haar onlangs goedgekeurde mededeling over het luchtvervoer en het milieu: Werken aan duurzame ontwikkeling⁽¹⁾ heeft de Commissie een aanzet gegeven tot een debat over de wenselijkheid om een communautair kader tot stand te brengen voor besluitvormingsprocedures op het gebied van door het milieu bepaalde exploitatiebeperkingen op luchthavens in de Gemeenschap.

Zoals in deze mededeling uiteen is gezet is de Commissie er niet van overtuigd dat uniforme en bindende regels voor exploitatiebeperkingen, zoals een verbod op nachtvluchten, welke van toepassing zouden zijn op alle luchthavens in de Gemeenschap, de meest uitgebalanceerde oplossing zouden vormen voor de lawaaiproblemen rond een bepaalde luchthaven. Evenals in het verleden dient dat soort besluiten op plaatselijk niveau te worden genomen. De Commissie is wel van mening dat er een gemeenschappelijk kader zou moeten komen voor de procedures die uiteindelijk tot deze besluiten leiden. Een dergelijk kader zou een verplichte raadpleging kunnen inhouden van alle betrokkenen, met inbegrip van de personen die in de buurt van luchthavens wonen, terwijl de exploitanten uit dien hoofde voldoende tijd zouden moeten krijgen om zich aan de nieuwe beperkingen aan te passen en er tevens een gemeenschappelijke basis zou moeten komen om de doelmatigheid van de exploitatiebeperkingen voor het milieu te evalueren.

⁽¹⁾ COM(1999) 640 def.

(2000/C 330 E/080)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0065/00

van Carlo Fatuzzo (PPE-DE) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: Luchthavens van Milaan Malpensa – Linate – Orio al Serio

De Europese Gemeenschap heeft de luchthavens van Milaan opgenomen op de lijst van luchthavens van categorie 1 en tevens aangegeven dat het geheel bestaat uit de luchthavens Milaan Linate, Milaan Malpensa en Bergamo Orio al Serio (genoemd als bestemming onder de officiële naam „Milano Orio International Airport”).

Het vliegveld Milaan Malpensa is een van de projecten die op Europees niveau de hoogste prioriteit hebben gekregen en ontvangt van de EIB een bedrag van 500 miljard.

In het ontwikkelingsplan voor de luchthavens van Milaan, dat destijds door de regering is goedgekeurd en waarmee ook de Gemeenschap heeft ingestemd, is een belangrijke plaats gereserveerd voor het vliegveld Bergamo Orio al Serio als knooppunt in het oosten van Lombardije; de luchthaven heeft daarop aanzienlijke investeringen gedaan (de afgelopen drie jaar heeft alleen al de beheersmaatschappij honderd miljard geïnvesteerd).

De stop op het overhevelen van vluchten van Linate naar Malpensa, die enkele uren voor de geplande termijn van 15 december 1999 is ingesteld, heeft algehele onzekerheid doen ontstaan over de toekomst van het luchtverkeer in Noord-Italië, en dat heeft gevolgen voor het verloop van de grensoverschrijdende verbindingen met Europa en voor de ontwikkeling van die met het Middellandse-Zeegebied.

Welke maatregelen denkt de Europese Gemeenschap te treffen om ervoor te zorgen dat de vastgestelde programma's in acht worden genomen en dat een halt wordt toegeroepen aan het verlies aan efficiëntie en competitiviteit van de luchthavens als gevolg van een onhoudbare concurrentie tussen Malpensa, Linate en Bergamo Orio al Serio, in strijd met de voorschriften voor de activiteit op de luchthaven Linate (die immers uitsluitend open zou moeten blijven voor de verbinding Milaan-Rome Fiumicino)?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie*(6 maart 2000)*

De Commissie heeft geen enkele rechtstreekse bevoegdheid ten aanzien van de goedkeuring van maatregelen die genomen worden om het verlies aan efficiëntie en concurrentievermogen van een luchthavensysteem een halt toe te roepen. Dit probleem dat hier verward wordt met de definitie van regels voor de verdeling van het verkeer tussen de luchthavens van eenzelfde luchthavensysteem valt onder de bevoegdheden van de lidstaten uit hoofde van hun nationale vervoerbeleid zoals dat uitdrukkelijk bepaald wordt in artikel 8, lid 1, van Verordening (EG) nr. 2408/92⁽¹⁾. De rol van de Commissie beperkt zich ertoe om de verenigbaarheid van dat soort regels met het communautaire recht te controleren, met name met de beginselen van niet-discriminatie en proportionaliteit.

De Italiaanse autoriteiten hebben besloten om het overhevelen van vluchten van Linate naar Malpensa dat aanvankelijk tussen 15 december 1999 en 15 januari 2000 zou plaatsvinden, stop te zetten. Dit besluit is genomen vanwege de onzekerheden welke ontstaan zijn doordat in Malpensa maatregelen zijn genomen die ten doel hebben om de gevolgen voor het milieu van deze luchthaven te beperken. Het is derhalve thans de taak van de Italiaanse autoriteiten om met inachtneming van het communautaire recht nieuwe regels vast te stellen voor een verdeling van het verkeer over het luchthavensysteem in en rond Milaan (Malpensa, Linate en Orio al Serio).

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 2408/92 van de Raad van 23 juli 1992 betreffende de toegang van communautaire luchtvaartmaatschappijen tot intracommunautaire luchtroutes, PB L 240 van 24.8.1992.

(2000/C 330 E/081)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0068/00**van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie***(24 januari 2000)**Betreft: Bouw van de Itoizdam*

Sinds 1993 wordt in Navarra (Baskenland) een nieuwe dam gebouwd om een stuwmeer te creëren op de rivieren Irati en Urrobi: de Itoizdam. De totale kostprijs van het project bedraagt zo'n 1,78 miljard euro. Het stuwmeer dient volgens de promotoren voor de irrigatie van 57 000 hectare landbouwgrond in het zuiden van Navarra, de watervoorziening van Irunea en de productie van elektriciteit.

De lokale bevolking en milieugroepen staan huiverachtig tegenover de bouw van de grote Itoizdam omdat vijftien dorpen geheel of gedeeltelijk zullen verdwijnen, evenals drie als natuurgebied geklasseerde zones (Txintxurrenea, Gaztelu en Inarbe). In twee bedreigde gebieden geldt een speciaal Europees beschermingsstatuut.

Op 29 september 1995 werd het technisch project voor een stuwmeer op de rivieren Irati en Urrobi geannuleerd door het Nationaal Gerechtshof. Het Opperste Gerechtshof heeft deze uitspraak later bevestigd. Desondanks ging de constructie van de Itoizdam ongehinderd voort. Eind '98 werd bekendgemaakt dat de Commissie ten onrechte een klacht had geseponeerd tegen de aanpak van het project.

1. a) Welke EU-instellingen waren en/of zijn betrokken bij de bouw van de Itoizdam?
- b) Waarom waren en/of zijn deze EU-instellingen betrokken?
- c) In welke mate financiert de EU de Itoizdam?
2. Zijn aan deze financiering milieu- en/of andere voorwaarden verbonden, gezien vijftien dorpen geheel of gedeeltelijk zullen verdwijnen; evenals drie als natuurgebied geklasseerde zones, waarvan twee met een speciaal Europees beschermingsstatuut?
 - a) Zo neen, waarom niet?
 - b) Zo ja, is de Commissie van oordeel dat deze voorwaarden worden nageleefd door de bouwheren?

3. Is de constructie van de Itoizdam in overeenstemming met de Gemeenschapswetgeving inzake milieu- en natuurbescherming en landbouw, vermits vijftien dorpen geheel of gedeeltelijk zullen verdwijnen; evenals drie als natuurgebied geklasseerde zones, waarvan twee met een speciaal Europees beschermingsstatuut?

- a) Zo neen, waarom niet en welke stappen heeft de Commissie gezet om ervoor te zorgen dat de Gemeenschapswetgeving volledig wordt nageleefd?
- b) Zo ja, is de Commissie dan van oordeel dat de Gemeenschapswetgeving volledig wordt nageleefd bij de bouw van de Itoizdam, en dit in weerwil van het verdwijnen van drie als natuurgebied geklasseerde zones, waarvan twee met een speciaal Europees beschermingsstatuut?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(9 maart 2000)

Er zij op gewezen dat de Gemeenschap voor de bouw van de Itoizdam in de Spaanse regio Navarra geen communautaire steun heeft toegekend.

Naar aanleiding van een klacht die de Commissie in verband met de bouw van de Itoizdam had ontvangen, heeft zij een onderzoek ingesteld. Op 30 november 1994 heeft de Commissie besloten voor deze kwestie geen inbreukprocedure in te leiden. Op 9 december 1994 ⁽¹⁾ is daarover een perscommuniqué gepubliceerd dat de nodige elementen bevat om uit te leggen waarom het dossier werd geseponeerd.

Aangezien de Itoizdam nu gebouwd is, ziet de Commissie er het nut niet van in verdere commentaar te geven op een beslissing van de Commissie van 1994.

⁽¹⁾ IP/94/1175.

(2000/C 330 E/082)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0071/00

van Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: Achterstand bij de uitbetaling van EU-steun voor olijventelers in Andalusië

Duizenden olijventelers in Andalusië hebben de steun van de Europese Unie die elk verkoopseizoen aan deze sector wordt uitbetaald, nog niet ontvangen. In veel gevallen maakt deze steun 40% uit van de inkomsten van deze landbouwers. Volgens vertegenwoordigers van deze sector brengt de achterstand grote nadelen met zich mee, aangezien de olijventelers op deze steun rekenen om de uitgaven van het verkoopseizoen te dekken.

De vertegenwoordigers van de gedupeerden stellen dat deze situatie het gevolg is van tekortkomingen bij de regering van Andalusië die verantwoordelijk is voor het beheer van de fondsen en dat duizenden landbouwers nog steeds wachten op steun die betrekking heeft op het afgelopen begrotingsjaar en op de vorige verkoopseizoenen.

Is de Commissie op de hoogte van dit ernstige probleem waarmee de olijventelers in Andalusië worden geconfronteerd?

Kan de Commissie de oorzaken voor de achterstand bij de uitbetaling van de steun aangeven?

Kan de Commissie medelen of er, afgezien van deze achterstand in het verkoopseizoen '98-'99, nog steun voor vorige verkoopseizoenen moet worden uitbetaald en kan zij aangeven welk bedrag met deze steun gemoeid is?

Is de Commissie voornemens maatregelen te nemen ter oplossing van dit ernstige probleem dat een bedreiging vormt voor de financiële situatie van duizenden olijventelers in Andalusië?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(15 februari 2000)

De Commissie is op de hoogte van de moeilijkheden bij het beheer van de communautaire landbouwsteun in sommige regio's zoals in Andalusië. De betalingsachterstanden zijn met name te wijten aan de tekortkomingen in het administratief en financieel systeem van de instantie die belast is met de vereffening van de landbouwsteun.

Volgens het overdrachtsysteem van de bevoegdheden dat de werking van de financiering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid regelt, beheren de tot betaling gemachtigde instanties van de lidstaten de betalingen en waarborgen de inachtneming (met inbegrip van de betalingsdata) van de communautaire regeling. In Spanje is de autonome provincie Andalusië officieel erkend als tot betaling gemachtigde instantie voor de communautaire landbouwsteun.

Teneinde zorg te dragen voor de inachtneming van de betalingstermijnen van de steun aan de landbouwers, heeft de Commissie sinds verschillende jaren een strafstelsel ingevoerd, zoals bepaald in artikel 4 van Verordening (EG) nr. 296/96⁽¹⁾ voor de lidstaten die de door de landbouwverordening vastgestelde termijnen niet in acht nemen. Dit strafstelsel is uitsluitend van toepassing op de tot betaling gemachtigde instanties van de lidstaten, waarbij de landbouwers het recht behouden de aangevraagde steun ten volle te ontvangen.

Als voorbeeld en zonder rekening te houden met de verdere beslissingen die kunnen worden genomen in het kader van de goedkeuring van de rekeningen, heeft Spanje gedurende het begrotingsjaar van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de landbouw (EOGFL) 1999 financiële correcties ten bedrage van 521 miljoen pesetas (3,3 miljoen €) opgelegd gekregen wegens bij de uitbetaling van de landbouwsteun in de olijfoliesector geconstateerde vertragingen.

Wat de steunaanvragen betreft die nog steeds niet zijn betaald, zij erop gewezen dat de communautaire regeling betalingsperiodes vaststelt en dat slechts na het verstrijken van deze periode de Commissie bij deze betalingen een vertraging kan constateren en de bovengemelde financiële sancties kan toepassen.

In het onderhavige geval verwijst de geachte afgevaardigde naar de steunaanvragen voor de olijfolieproductie voor het verkoopseizoen 1998/1999. In dit geval stelt de regeling een betalingsperiode vast die op 16 oktober 1999 begint en verstrijkt op zijn negentigste dag na de datum van publicatie van de verordening waarin de daadwerkelijke olijfolieproductie voor het desbetreffende verkoopseizoen wordt vastgesteld. Laatstgenoemde verordening moet door de Commissie uiterlijk acht maanden na het einde van het verkoopseizoen worden goedgekeurd. Derhalve kan de Commissie pas omstreeks 16 oktober 2000 bij de genoemde uitgaven vertragingen constateren en de op artikel 4 van Verordening (EG) nr. 296/96 gebaseerde sancties toepassen.

Wat de betalingen betreffende de vorige verkoopseizoenen betreft, heeft de Commissie de middelen om reeds de achterstanden vast te stellen in de fase van de maandelijkse verklaring van de uitgaven aan het EOGFL en kan, zo nodig, de door de regeling voorziene sancties toepassen.

Tenslotte zij erop gewezen dat deze controle eveneens geschiedt in het kader van de goedkeuringsprocedures van de rekeningen, zodat de lidstaten verder worden verplicht de bestuursrechtelijke verplichtingen met betrekking tot de betalingsdata ten opzichte van de landbouwers in acht te nemen.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 296/96 van de Commissie van 16 februari 1996 betreffende de door de lidstaten te verstrekken gegevens en de maandelijkse boeking van de uit de afdeling „Garantie” van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de landbouw (EOGFL) gefinancierde uitgaven, alsmede tot vaststelling van bepaalde toepassingsmodaliteiten van Verordening (EG) nr. 1259/1999 van de Raad. PB L 39 van 17.2.1996 en PB L 331 van 23.12.1999.

(2000/C 330 E/083)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0072/00**van Mathieu Grosch (PPE-DE) aan de Commissie**

(24 januari 2000)

Betreft: Houtafval in spaanplaat

In brief nr. NL 94141 van het Directoraat-Generaal Milieubeheer, afdeling DGM/A/GA van het Nederlandse Ministerie van Volksgezondheid, Ruimtelijke Ordening en Milieu wordt met zoveel woorden verklaard dat

1 500 ton houtafval door de Nederlandse firma Van der Galiën aan de Belgische firma Unilin NV is geleverd voor de vervaardiging van spaanplaat (letterlijke tekst: „de aanvraag heeft betrekking op uitvoer uit Nederland van 1 500 000 kg geshredderd behandeld hout naar Unilin NV in België met het oogmerk deze afvalstof in te zetten bij de productie van spaanplaat”).

Het Nederlandse ministerie heeft dit afval overeenkomstig de eisen en criteria van de Europese verordening 259/93⁽¹⁾ betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap als ongevaarlijk afval geregistreerd („wordt niet aangemerkt als gevaarlijk afval zoals bedoeld in het Besluit aanwijzing gevaarlijke afvalstoffen”). Het ministerie beroept zich op een onderzoek dat de firma Van der Galiën heeft laten uitvoeren bij het laboratorium Koch Bodemtechniek Eurolab in Deventer. Bij dit onderzoek werden telkens 2 monsters van 1 kg houtafval geanalyseerd, maar de aanwezigheid van stoffen als cadmium, barium, chroom, koper, kobalt en nikkel werd niet onderzocht. Bij het onderzoek werden te hoge waarden vastgesteld voor PAK (polycyclische aromatische koolwaterstoffen), namelijk 72 en 146 mg/kg (grenswaarde: 0,002 mg/kg), wat duidt op de aanwezigheid van geïmpregneerd hout (houtbeschermingsmiddelen, die onder de regelgeving voor speciaal afval vallen) in het afval.

1. Kan de Commissie in de zin van verordening 259/93 iedere afnemer van uit dit afval vervaardigd spaanplaat de garantie geven dat absoluut geen gevaar voor de gezondheid bestaat (door verwerking van kankerverwekkende houtbeschermingsmiddelen in het houtafval)?
2. Als de Commissie deze garantie niet kan geven, zal zij dan een diepgaand onderzoek instellen, om iedere twijfel bij de consumenten weg te nemen?

⁽¹⁾ PB L 30 van 6.2.1993, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(7 maart 2000)

Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 regelt het toezicht en de controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap. De procedure die van toepassing is op de overbrenging van afvalstoffen voor terugwinning binnen de Gemeenschap wordt bepaald door de indeling van de afvalstoffen overeenkomstig de bijlagen II – IV bij de verordening. Onbehandeld houtafval valt onder rubriek GL 010 van bijlage II bij Verordening 259/93. Behandeld houtafval valt onder rubriek AC 170 in bijlage III bij de verordening. De deskundigen in het kader van de ingevolge artikel 37 van verordening 259/93 opgerichte correspondentengroep zijn het er algemeen over eens dat houtafval als behandeld moet worden beschouwd indien het hout een andere dan louter mechanische behandeling heeft ondergaan. Omgekeerd dient houtafval slechts als onbehandeld te worden beschouwd voor zover het hout, afgezien van louter mechanische behandelingen, helemaal geen behandelingen heeft ondergaan.

De Commissie begrijpt uit de door het geachte parlementslid verstrekte informatie dat het houtafval in kwestie inderdaad afval van behandeld hout was. Krachtens Verordening 259/93 is overbrenging ervan onderworpen aan een kennisgevingsprocedure. Deze procedure staat de overbrenging van het afval in kwestie ter fine van terugwinning binnen de Gemeenschap toe mits de autoriteiten van het land van verzending, bestemming en doorvoer eerst hun goedkeuring geven.

Verordening 259/93 omvat de regeling die van toepassing is voor de controle en het toezicht op de grensoverschrijdende overbrenging van afvalstoffen. Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen⁽¹⁾, als gewijzigd, somt de beginselen op voor afvalbeheer in de Gemeenschap. Artikel 4 van deze richtlijn verplicht de lidstaten ervoor te zorgen dat afvalstoffen worden teruggewonnen of verwijderd zonder de menselijke gezondheid in gevaar te brengen en zonder processen of methoden te gebruiken die aan het milieu schade kunnen toebrengen.

Noch Verordening (EEG) nr. 259/93 noch Richtlijn 75/442/EEG voeren evenwel normen in voor afgeleide producten van afvalterugwinning. Gerecycleerde producten dienen te voldoen aan de algemene normen die bestaan voor het type product in kwestie. Bij het ontbreken van specifieke normen op communautair niveau voor spaanplaat is Richtlijn 92/59/EEG van de Raad van 29 juni 1992 inzake algemene productveiligheid van toepassing⁽²⁾.

Op basis van de door het geachte parlementslid verstrekte informatie kan de Commissie niet uitmaken of met het afval in kwestie geproduceerde spaanplaat al dan niet een gezondheidsrisico vormt. Zij kan evenmin uitmaken of in casu aan de eisen van Richtlijn 92/59 is voldaan.

Het staat het geachte parlementslid vrij om verdere informatie te verstrekken.

(¹) PB L 194 van 25.7.1975.

(²) PB L 228 van 11.8.1992.

(2000/C 330 E/084)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0076/00

van Antonio Tajani (PPE-DE) aan de Commissie

(24 januari 2000)

Betreft: Mogelijke uitsluiting van de gemeenten Barberino, Tavernelle, S. Casciano van de gebieden van het project „Leader plus”

In oktober jl. hebben de acht gemeenten van de Chiantistreek bij Florence en Siena de „programmatische conferentie voor de ontwikkeling van de Chiantistreek” opgezet met het oogmerk de streek te doen klasseren als „landelijk gebied”. Het belangrijkste doel was de communautaire financiering van het project Leader plus te kanaliseren door samenwerking met de lokale actiegroep Eurochianti, die reeds verschillende jaren bestaat.

Hoewel het bedrijfsleven en de bedrijfsorganisaties in de streek enthousiast waren, dreigen de gemeenten Barberino, Tavernelle en S. Casciano nu door politieke beslissingen van de regio Toscane te worden uitgesloten van het gebied dat voor financiering uit Leader plus in aanmerking komt.

Welke maatregelen denkt de Commissie te treffen om ervoor te zorgen dat deze gemeenten niet om politieke redenen worden uitgesloten?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(15 februari 2000)

In de ontwerp-richtsnoeren voor het communautaire initiatief betreffende de ontwikkeling van het platteland (Leader+) die de Commissie op 13 oktober 1999 heeft goedgekeurd, wordt bepaald wat de geografische spreiding betreft dat alle plattlandsgebieden voor steun in aanmerking komen. Slechts een beperkt aantal gebieden kan evenwel voor communautaire steun in aanmerking komen, na een doorzichtige, objectieve en strenge selectieprocedure — teneinde ervoor te zorgen dat de communautaire middelen worden geconcentreerd op de meest belovende voorstellen van proefprojecten en het hefboom-effect daarvan maximaal wordt benut.

Het is aan de overheid van de lidstaten — in het Italiaanse geval aan de regio's — de meest passende selectieprocedures en -criteria voor te stellen om het bestek voor de aan de toepassing van Leader+ geïnteresseerde plaatselijke groepen af te bakenen. In de ontwerp-richtsnoeren van de Commissie worden de selectiecriteria vastgesteld die een minimumpakket vormen, en moeten worden aangevuld door specifieke criteria waarin rekening wordt gehouden met de bijzondere behoeften van de regio en met de te verwezenlijken doelstellingen: deze criteria vormen een integrerend deel van het programma en moeten door de Commissie worden goedgekeurd. De lidstaten kunnen de toepassing van Leader+ beperken tot bepaalde plattlandsgebieden, op voorwaarde dat zij deze beperking rechtvaardigen aan de hand van met de doelstellingen van hun plattlandsontwikkelingsbeleid coherente criteria.

De Commissie zal toezien op de strikte inachtneming van genoemde voorwaarden bij de goedkeuringsprocedure van de programma's Leader+.

(2000/C 330 E/085)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0085/00
van Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) aan de Commissie

(24 januari 2000)

Betreft: Handel in ivoor

Kan de Commissie bevestigen dat er vergaande voorstellen liggen van Zuidelijk Afrikaanse landen om bij de komende CITES-onderhandelingen te pleiten voor het vrijgeven van de handel in ivoor?

Beseft de Commissie dat het vrijgeven van deze handel een enorme impuls zal geven aan de (illegale) jacht op olifanten?

Wat zal de houding zijn van de EU bij de komende CITES-onderhandelingen in Nairobi en wat is de houding van de individuele lidstaten ten aanzien van het mogelijk vrijgeven van de handel in ivoor?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(25 februari 2000)

Er is een aantal voorstellen betreffende de handel in Afrikaans olifantenivoor ingediend ter bespreking op de komende 11de conferentie van de partijen bij de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES). Sommige zijn voor het toelaten van de handel in ivoor, andere tegen.

De Commissie is zich ervan bewust dat, tenzij goed gereguleerd, de internationale handel in ivoor de illegale jacht op olifanten kan stimuleren.

De lidstaten stemmen op de conferentie op basis van een voorstel van de Commissie. De vaststelling van het gemeenschappelijk standpunt gebeurt in de Raad. De Commissie denkt momenteel nog na over het voorstel dat zij aan de Raad zal doen ter voorbereiding van de Gemeenschap op de conferentie van de partijen.

(2000/C 330 E/086)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0086/00
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(24 januari 2000)

Betreft: De situatie in Tsjetsjenië

Hoe staat het met de initiatieven van de Europese Unie met betrekking tot de oorlog in Tsjetsjenië, nu de Russische regering en het Russische leger doorgaan met de strijd, met een enorm verlies aan mensenlevens en materiaal, in een situatie waarin geen andere redelijke oplossing kan worden gevonden dan in de vorm van een democratisch zelfbeschikkingsrecht voor de provincie Tsjetsjenië, die zich van oudsher altijd sterk heeft onderscheiden van de Russische natie, een onderscheid dat duidelijk in hun politieke streven is terug te vinden?

Antwoord

(2 mei 2000)

De Europese Raad van Helsinki heeft een verklaring over het conflict in Tsjetsjenië aangenomen waarin het standpunt van Rusland ten aanzien van deze republiek wordt veroordeeld.

In de verklaring worden de volgende consequenties aan de Russische houding verbonden:

- heronderzoek van de uitvoering van de gemeenschappelijke strategie ten aanzien van Rusland;
- schorsing van sommige bepalingen van de partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomst en strikte toepassing van de handelsvoorschriften;

- overdracht van bepaalde kredieten uit TACIS naar humanitaire bijstand;
- beperking van de voor 2000 opgenomen begrotingsmiddelen tot prioritaire gebieden, waaronder de mensenrechten, de rechtsstaat, steun voor de civiele samenleving en nucleaire veiligheid.

Voorts is er een verzoek tot de OVSE en de Raad van Europa gericht om binnen hun respectieve bevoegdheid de voorwaarden van hun samenwerking met Rusland opnieuw te bezien.

Het Portugese voorzitterschap heeft in januari jongstleden zijn werkprogramma voor de uitvoering van de gemeenschappelijke strategie ten aanzien van Rusland ingediend. In het licht van de verklaring van Helsinki en de conclusies van de Raad Algemene Zaken van 24 januari 2000 is dat programma opnieuw bekeken.

In zijn zittingen van 24 januari en 14 en 15 februari 2000 heeft de Raad Algemene Zaken de situatie in het noorden van de Kaukasus besproken. Rusland is dringend verzocht om zich te conformeren aan de door de Europese Unie erkende beginselen, in het bijzonder de eerbiediging van de rechtsstaat, de mensenrechten en de vrijheid van informatie en media. Ofschoon de Raad erkende dat de Russische federatie het recht heeft haar territoriale integriteit te bewaren, heeft hij nogmaals uitdrukking gegeven aan de grote bezorgdheid van de Europese Unie over het aanhoudende geweld in Tsjetsjenië. De Raad veroordeelde de ongenueanceerde en buitensporige machtsontplooiing van Rusland in dit gebied, die tot een verslechtering van de humanitaire situatie heeft geleid, met zorgwekkende consequenties voor de burgerbevolking.

Gewezen zij onder meer op de volgende punten van de conclusies die de Raad heeft aangenomen:

- oproep tot een vreedzame regeling van het conflict en opening van een dialoog tussen de Russische regering en de vertegenwoordigers van de Tsjetsjenen;
- belang dat een uitbreiding van het conflict wordt voorkomen;
- noodzaak dat de OVSE zo spoedig mogelijk kan terugkeren naar de regio;
- steun aan de inspanningen van de Raad van Europa en de OVSE om tot een vreedzame oplossing van het conflict te komen;
- bezorgdheid over het lot van de Russische journalist Andrei Babitski, die op 16 januari jongstleden is verdwenen.

De Trojka van de Europese Unie heeft op 11 februari jongstleden in Moskou een demarche ondernomen, waarbij aan de heer Sergei Yastrjembski, Kremlin-coördinator voor de media in het noorden van de Kaukasus, vragen werden gesteld over het lot van Andrei Babitski. Bij die gelegenheid heeft Rusland beloofd binnen twee dagen met een informeel document te komen over de juridische gronden voor de aanhouding van journalist Andrei Babitski door de Russische strijdkrachten en de gebeurtenissen die daarop zijn gevolgd. Het document is op 21 februari 2000 overgelegd, waarna Babitski op 25 februari weer in Dagestan is opgedoken.

Het voorzitterschap heeft op 25 februari jongstleden in Moskou een demarche ondernomen bij de heren Goussarov en Ivanov, respectievelijk Onderminister en Minister van Buitenlandse Zaken, alsmede bij de heer Tchijov, Directeur Europese Zaken van het Russische Ministerie van Buitenlandse Zaken. Daarbij heeft het voorzitterschap onder meer de kwestie van de mensenrechten in het noorden van de Kaukasus aan de orde gesteld.

Het voorzitterschap onderhoudt sedert enige tijd nauwe contacten met de heer Kalamonov, die onlangs door Rusland is aangewezen als speciaal gezant van de President voor de mensenrechten in Tsjetsjenië. Op 24 februari heeft de Trojka bij de heer Kalamonov een demarche ondernomen, waarbij een oproep werd gedaan om een onderzoek in te stellen naar alle personen van wie is vastgesteld dat zij bij schendingen van de mensenrechten zijn betrokken, en hen strafrechtelijk aansprakelijk te stellen voor hun daden. Voorts is met klem gewezen op de noodzaak van een internationale aanwezigheid in het noorden van de Kaukasus en van urgente maatregelen om de mensenrechten in Tsjetsjenië en de aangrenzende gebieden te doen eerbiedigen.

Tegelijkertijd wordt de politieke dialoog tussen de Europese Unie en Rusland voortgezet, rekening houdend met het belang van het algemene strategische partnerschap met Moskou. De politieke dialoog wordt benut om het standpunt van de Europese Unie ten aanzien van Tsjetsjenië uiteen te zetten en aan te dringen op een snelle oplossing van het vraagstuk via deze dialoog. Voorts steunt de Raad op gecoördineerde wijze de inspanningen die eveneens met dit doel door de fungerend voorzitter van de OVSE en door de Raad van Europa worden ontplooid.

(2000/C 330 E/087)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0088/00**van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie**

(26 januari 2000)

Betreft: Integratie van Galicië in de transeuropese hogesnelheidsnetwerken in de periode

Heeft de Spaanse overheid bij de Commissie een voorstel ingediend tot integratie van Galicië in de transeuropese hogesnelheidsnetwerken, in de context van de voor het jaar 2000 geplande en de voor deze maand januari door de commissaris voor de betrekkingen met het Parlement, Vervoer en Toerisme aangekondigde hervorming?

(2000/C 330 E/088)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0092/00**van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie**

(26 januari 2000)

Betreft: Hogesnelheidslijn tussen Noord-Portugal en Galicië

In de media in Galicië duikt steeds weer het bericht op dat op grond van een besluit van de Commissie voor de coördinatie van Noord-Portugal en de regering van Galicië een studie wordt uitgevoerd in verband met de aanleg van een hogesnelheidslijn. De studie komt voor 50 % ten laste van de EU-begroting. Uit het antwoord van de Spaanse regering aan de woordvoerder van BNG in de Spaanse Tweede Kamer blijkt dat de beoogde plannen niet verder gaan dan de aanleg van een spoorlijn waarop de treinen niet sneller kunnen rijden dan 160 km per uur. Dit zou in overeenstemming zijn met andere verklaringen van woordvoerders van de Portugese regering dat deze de hogesnelheidslijn Corunha-Setúbal geen prioriteit verleent, maar zich uitsluitend richt op de lijn Porto-Lissabon, met een verbinding naar Madrid.

Kan de Commissie een en ander bevestigen en — indien de feiten juist zijn — de reden meedelen voor de snelheidsbeperking op het traject tussen Galicië en Portugal? Kan zij verder meedelen welke termijnen worden overwogen voor de voltooiing van de werkzaamheden en de ingebruikneming van een spoorlijn die voor de ontwikkeling van beide grensgebieden van zo groot belang is?

(2000/C 330 E/089)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0093/00**van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie**

(26 januari 2000)

Betreft: Investerings in het spoorwegnet in Galicië in de periode 2000-2006

De Spaanse minister Mariano Rajoy en de economische adviseur van de regering van Galicië Xosé Antón Orza hebben in het openbaar verklaard dat Spanje in de periode 2000-2006 150 000 miljoen pesetas (901,5 miljoen €) in het spoorwegnet in Galicië zal investeren. Kan de Commissie deze cijfers bevestigen en meedelen of hiermee de aansluiting van Galicië op het transeuropese netwerk van hogesnelheidslijnen en de modernisering van het spoorwegnet in Galicië gewaarborgd zijn?

Gecombineerd Antwoord**van mevrouw de Palacio namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0088/00, E-0092/00 en E-0093/00**

(13 maart 2000)

In dit voorbereidende stadium van de herziening van de communautaire richtsnoeren voor de ontwikkeling van een Trans-Europees vervoersnet, Beschikking no 1692/96/EG van het Europese Parlement en de Raad van 23 juli 1996⁽¹⁾, zijn de Commissie geen concrete nieuwe hogesnelheidsprojecten in Spanje bekend. De door het geachte parlementslid genoemde bedragen hebben in hoofdzaak betrekking op de

modernisering van de conventionele spoorlijnen naar Galicië waardoor op het traject Madrid-Monforte de Lemos snelheden tot circa 200 kilometer per uur (km/h) mogelijk worden, alsmede op de modernisering van de conventionele spoorlijnen naar Orense en Santiago en naar La Coruña, Vigo en Porto (Portugal).

Wat de door het geachte parlementslid vermelde studie over de aanleg van de Atlantische corridor Vigo-Porto betreft, bevestigt de Commissie dat in 1999 medefinanciering heeft plaatsgevonden voor 50 % van de totale kosten van de studie die voornamelijk de volgende twee gebieden omvat: maatregelen nemen op het vlak van de vervoersinfrastructuur in het bestudeerde gebied (Galicië en het noorden van Portugal) en daarbij zoeken naar concrete mogelijkheden tot gemengde (overheids- en particuliere) financiering en bijdragen tot de geleidelijke integratie van de infrastructuurnetten voor verkeer over land, over zee en door de lucht zodat een duurzame mobiliteit van personen en goederen wordt bereikt. De resultaten van de studie worden in 2001 verwacht.

(¹) PB L 228 van 9.9.1996.

(2000/C 330 E/090)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0091/00

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(26 januari 2000)

Betreft: Melkoverschotten en per land toegepaste quota

Acht de Commissie het gezien de toenemende openstelling van de Europese markten verstandig en in overeenstemming met de noodzaak van een evenwichtige ontwikkeling van de Europese Unie dat de huidige ongelijke behandeling bij de verdeling van de melkquota over de lidstaten wordt gehandhaafd. De verdeling staat niet in verhouding tot het binnenlands verbruik, zoals blijkt uit het feit dat landen als Nederland, Ierland of Denemarken in het verleden een uitvoeroverschot hadden van resp. 6 746, 4 301 en 2 507 ton per jaar, terwijl Spanje een tekort van 1 004 ton per jaar had, welke hoeveelheden heel goed intern hadden kunnen worden geproduceerd, met name in landen die daartoe geschikt en in staat zijn, vooral in de regio's van doelstelling 1 zoals Galicië?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(23 februari 2000)

De melkquota zijn niet verdeeld op basis van het verbruik per geografisch gebied, maar van de productie van elke afzonderlijke producent gedurende een bepaalde referentieperiode. Dit was de enige efficiënte manier van verdelen. Als de productiequota in elke lidstaat op basis van het hypothetische binnenlandse verbruik waren gelimiteerd, zouden de betreffende producenten sterk zijn benadeeld. Verder zou het dan niet mogelijk zijn geweest om de quota rechtvaardig te verdelen en zou een groot deel van de Europese landbouw zijn verdwenen. Voorts had dan de voorziening van de Gemeenschap niet meer kunnen worden verzekerd.

Eveneens om redenen van efficiëntie worden de quota op het niveau van elke lidstaat vastgelegd en beheerd. Als de quota door de Gemeenschap zouden worden beheerd, zou zij daarvoor veel personeel nodig hebben en zouden er tal van problemen kunnen ontstaan doordat het gecumuleerde effect van de vertragingen en fouten in de verschillende lidstaten uiteindelijk het hele systeem zou ontwrichten.

Bovendien kunnen dankzij het vrije verkeer van goederen regionale onevenwichten tussen productie en verbruik gemakkelijk worden ondervangen en dit is een uitvloeisel van het principe van de interne markt die leidt tot een optimale allocatie van de productiefactoren.

In Spanje bedroeg de interventievoorraad mageremelkpoeder in 1999 1 150 ton en de interventieaankoop van boter 12 631 ton. Nog vóór de verhoging van het Spaanse quotum in het kader van Agenda 2000 was er dus op de Spaanse markt voor deze producten al een overschot. Bij wijze van vergelijking kan worden opgemerkt dat er voor dezelfde periode in Denemarken, het door het geachte parlementslid genoemde land, geen openbare voorraden waren en geen zuivelproducten door de interventiebureaus werden aangekocht.

Ten slotte zij eraan herinnerd dat sinds de invoering van de quotaregeling de door het geachte parlements lid genoemde referentiehoeveelheden die zijn toegewezen aan de lidstaten, ongewijzigd zijn gebleven (Ierland) of verlaagd (Denemarken en Nederland) zijn. De aan Spanje toegewezen referentiehoeveelheden daarentegen zijn sterk verhoogd: +17 % tussen 1986 en 1999 en +29 % tussen 1986 en 2001, terwijl de Europese gemiddelden voor dezelfde periodes resp. -4 % en -2 % bedragen. De quotaverdeling onder de regio's en de producenten in elke lidstaat valt onder de bevoegdheid van de lidstaat zelf en gebeurt aan de hand van objectieve criteria.

(2000/C 330 E/091)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0107/00

van Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) aan de Commissie

(26 januari 2000)

Betreft: Herziening van de TEN-beleidskeuzen – veiligheid in projecten van algemeen belang

Volgens de EU-beleidskeuzen voor de ontwikkeling van het transeuropees transportnet, die in 1996 goedgekeurd zijn, moet de Europese Commissie een verslag voorleggen dat aangeeft of er tot herziening van de beleidskeuzen overgegaan moet worden.

Gezien het onaanvaardbaar mortaliteitscijfer dat gepaard gaat met de transportbewegingen (vooral in het wegvervoer), lijkt het op zijn minst paradoxaal dat de bewuste beleidskeuzen niet evenveel belang hechten aan de veiligheid van het vervoer als aan milieubescherming (waar een specifiek artikel aan gewijd is).

De beleidskeuzen dienen als grondslag voor de vastlegging van infrastructuurprojecten van gemeenschappelijk Europees belang, die de financiële steun van de Europese instellingen krijgen. Acht de Europese Commissie het dan niet geboden om in haar voorstel voor nieuwe beleidskeuzen een aantal specifieke artikelen op te nemen om een onderzoek naar de weerslag op de veiligheid voor te schrijven voor elk project dat door de Unie gefinancierd wordt?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(9 maart 2000)

De Commissie deelt de mening van het geachte parlements lid dat het aantal dodelijke verkeersongevallen, vooral op de weg, onaanvaardbaar is.

Een van de doelstellingen van het Trans-Europese vervoersnetwerk is de duurzame mobiliteit van goederen en personen in optimale veiligheidsomstandigheden te verzekeren. Met het oog op de herziening van de communautaire richtsnoeren voor het ontwikkelen van dit netwerk onderzoekt de Commissie nu de meest doeltreffende manier om die doelstelling te verwezenlijken. Op middellange termijn zou men meer belang aan de rol van verkeersbeheerssystemen op het vlak van de veiligheid kunnen hechten, met name aan de systemen voor verkeerscontrole en opsporing van incidenten, alsook aan de harmonisering van de signalisatie en de telecommunicatiesystemen voor de spoorwegen. Op langere termijn zou de ontwikkeling van het netwerk op basis van een gedetailleerde evaluatie van de kwaliteit en meer bepaald de veiligheid ervan moeten gebeuren.

De door de Gemeenschap gefinancierde projecten zijn reeds onderworpen aan een kosten-batenanalyse die meestal ook de veiligheid omvat. Deze projecten vertegenwoordigen echter slechts een klein deel van het netwerk.

De Commissie wil dus een ruimere aanpak in haar mededeling inzake een grotere verkeersveiligheid⁽¹⁾ stimuleren. Het is de bedoeling het gebruik van de kosten-batenanalyse te bevorderen om prioriteiten op het vlak van verkeersveiligheid te stellen. Daartoe moeten de investeringsbesluiten op het gebied van vervoersinfrastructuur rekening houden met de kosten en baten voor de maatschappij van de verschillende mogelijkheden op het gebied van verkeersveiligheid.

⁽¹⁾ COM(97) 131 def.

(2000/C 330 E/092)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0109/00**van Kathalijne Buitenweg (Verts/ALE) en Nelly Maes (Verts/ALE) aan de Commissie**

(26 januari 2000)

Betreft: Onderzoekeffectiviteit vijfde kaderprogramma

De effectiviteit van de voorgangers van het KP5 is nooit grondig onderzocht. Inputgegevens zijn geanalyseerd en er bestaat een overzicht van geslaagde projecten. Een studie naar het maatschappelijk rendement ontbreekt echter.

Het Nederlands Centraal Planbureau (werkdocument 111, juli 1999) heeft onlangs een eenvoudige onderzoeksmethodiek voorgesteld. Hierbij wordt onderzocht de mate waarin de onderzoekvoorstellen die net niet in aanmerking zijn gekomen voor medefinanciering van het KP5 toch zijn uitgevoerd. Immers, het doel van het KP5 is onderzoek uitlokken dat marktpartijen geheel zelfstandig niet zouden uitvoeren. Als nu blijkt dat de afgewezen projecten toch geheel zijn uitgevoerd dan is dat een aanwijzing dat het KP5 haar doel voorbijschiet.

1. Heeft de Commissie kennis genomen van de door het CPB ontwikkelde onderzoeksmethodiek?
2. Is zij van mening dat deze methodiek een indicatie van de effectiviteit van KP5 geeft?
3. Zo nee, waarom niet? Zo ja, is zij van plan van deze methodiek gebruik te maken?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(3 maart 2000)

1. De Commissie is bekend met de door het Nederlandse Centraal Planbureau (NCP) voorgestelde methodiek.
2. In het licht van haar eigen reeks studies dienaangaande is de Commissie van mening dat de evaluatie van de effectiviteit van het kaderprogramma een complexe aangelegenheid is en dat er niet één maatstaf voor het algemene effect ervan bestaat. De door het NCP voorgestelde methode is maar een van vele die in dit verband kunnen worden overwogen. Zij heeft het nadeel dat zij uitsluitend gebaseerd is op afgewezen projecten en uitgaat van het standpunt dat de rol van het kaderprogramma er eenvoudig in bestaat onderzoek te steunen dat anders niet zou plaatsvinden.

De waarde van communautaire steun aan projecten moet worden beoordeeld door niet alleen na te gaan of het project ook zonder financiering zou zijn uitgevoerd, maar ook of de overheidssteun verbetering heeft gebracht in de wijze waarop het project is uitgevoerd, bijvoorbeeld is het beter of groter geworden of is het sneller of in een breder samenwerkingsverband uitgevoerd? Voorts moeten de redenen om een project te financieren beoordeeld worden aan de hand van de Europese toegevoegde waarde (ETW) ervan, een concept dat voortkomt uit de toepassing van het subsidiariteitsbeginsel. De criteria die gehanteerd worden om programma's te evalueren houden eveneens verband met deze „toegevoegde waarde voor de Gemeenschap”, met name de totstandbrenging van een „kritische massa” door de combinatie van op nationaal niveau beschikbare middelen, de bijdrage tot de verwezenlijking van communautair beleid en het oplossen van problemen op communautair niveau. Om de effectiviteit van het kaderprogramma te beoordelen is het daarom van belang dat niet alleen geïsoleerde projecten in beschouwing worden genomen maar ook dat de in het kader van een programma gefinancierde projecten in hun geheel worden beoordeeld. Daarbij wordt dan rekening gehouden met het feit dat het effect van programma's meer is dan som van de effecten van de projecten.

Om deze redenen kan de effectiviteit van het kaderprogramma en de specifieke programma's niet volledig worden beoordeeld op basis van een analyse van afgewezen projecten, die per definitie niet verondersteld worden te voldoen aan de doelstellingen van de communautaire programma's voor onderzoek en technologische ontwikkeling (OTO).

3. Het belang van een sterke nadruk op de Europese toegevoegde waarde is onderschreven door de groep vooraanstaande deskundigen voor de evaluatie van onderzoekprogramma's die vorig jaar door de Commissie is bijeengebracht om de meting van de resultaten en effecten van OTO te onderzoeken. Het

rapport van de groep „Opties en grenzen voor de beoordeling van de sociaal-economische effecten van Europese OTO-programma's” wordt de geachte parlementsleden en het secretariaat van het Parlement rechtstreeks toegezonden. De aanbevelingen van de deskundigengroep worden momenteel besproken in het kader van het toezicht op en de evaluatie van het kaderprogramma.

(2000/C 330 E/093)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0110/00

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(26 januari 2000)

Betreft: Decentralisatie van de luchtvaartverbindingen

Het met vervoerszaken belaste lid van de Commissie heeft verklaard dat een Europeïsering van het Europese luchtruim na de chaotische ervaringen van de afgelopen jaren wordt beoogd. Is de Commissie voornemens om de decentralisatie van de luchtvaartverbindingen te bevorderen, en alternatieve internationale luchthavens zoals die van Santiago de Compostela, in Galicië, Spanje, te bevorderen en op deze wijze de als gevolg van de onverstandige concentratie van de vluchten in Madrid veroorzaakte overbelasting te voorkomen, hoewel de centrale regering zelf de investeringen in deze luchthaven door de bouw van nieuwe start- en landingsbanen, en zelfs door een nieuwe luchthaven, wil concentreren?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(8 maart 2000)

De huidige wetgeving van de Gemeenschap ten aanzien van de luchtvaart binnen de Gemeenschap bepaalt dat de luchtvaartmaatschappijen zelf op basis van hun individuele zakelijke overwegingen de beslissingen over hun netwerkstructuur nemen, waaronder de frequentie van vluchten en de luchthaven van vertrek en aankomst. Daarbij houden zij rekening met factoren zoals de luchthaventarieven, de beschikbaarheid van slots en de omvang van de te bedienen markt. Wat betreft vluchten van en naar bestemmingen in derde landen bevatten de meeste door de lidstaten zelf gesloten bilaterale luchtvaartovereenkomsten bepalingen die de capaciteit van regionale luchthavens om extra verkeer aan te trekken aan banden leggen.

De Commissie is van mening dat directe bemoeienis van de openbare sector met de zakelijke besluitvorming van luchtvaartmaatschappijen omtrent de locatie van hun activiteiten beperkt dient te blijven tot welbepaalde situaties, zoals de garantie van openbare dienstverplichtingen of de spreiding van het verkeer over een luchthavensysteem, op basis van specifieke voorschriften van de Gemeenschapswetgeving. Meer algemene maatregelen die gericht zijn op het overhevelen van verkeer van de ene luchthaven naar de andere, zijn niet verenigbaar met de voorschriften en de doelstellingen van de liberalisering van de luchtvaart.

Ondanks deze algemene uitgangspunten onderzoekt de Commissie momenteel of de toenemende concentratie van luchtvervoersactiviteiten op een aantal hubs kan worden afgeremd door geschikte ondersteuningsmaatregelen die de rol van regionale luchthavens (secondary hubs) binnen het totale luchthavensysteem moeten versterken. Zij is van plan de resultaten van dit onderzoek in 2001 te presenteren. Bovendien zal zij haar pogingen om namens de gehele Gemeenschap luchtvaartakkoorden met derde landen te sluiten met nog meer inzet voortzetten. Zij hoopt daarin mogelijkheden voor regionale luchthavens om extra verkeer aan te trekken te kunnen opnemen.

(2000/C 330 E/094)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0111/00

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(26 januari 2000)

Betreft: Vervuiling van de rivier de Tea in Galicië

De rivier de Tea, die loopt op het grondgebied van Condado in Galicië en uitmondt in de rivier de Minho, wordt, volgens milieuorganisaties, geconfronteerd met een ernstige vervuiling als gevolg van grootscheepse

verkavelingswerkzaamheden in de gemeente Covelo, waarvoor geen enkele milieueffectstudie is verricht. De rivier de Tea werd door de Galicische autoriteit die verantwoordelijk is voor deze werkzaamheden zelf voorgesteld om te worden opgenomen in het project Natura 2000. Is de Commissie bereid te onderzoeken wie er verantwoordelijk is voor de veroorzaakte milieuschade, aangezien de werkzaamheden uit het Structuurfonds van het EOGFL worden gefinancierd?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(7 maart 2000)

Het 88 hectare grote gebied „Río Tea” is door Spanje krachtens Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna als een gebied van communautair belang voorgesteld voor het NATURA 2000 netwerk ⁽¹⁾.

In antwoord op de schriftelijke vraag van het geachte parlementslid en een verzoekschrift aan de commissie verzoekschriften van het Europees Parlement ⁽²⁾ verricht de Commissie op dit ogenblik een onderzoek om te beoordelen of in casu de relevante communautaire milieuwetgeving is nageleefd. Aangezien verdere informatie vereist is, heeft de Commissie een brief gezonden waarin om de opmerkingen van de Spaanse autoriteiten wordt gevraagd over deze kwestie.

De Commissie zal niet aarzelen om alle nodige stappen te zetten, inclusief een beroep op de procedure bepaald in artikel 226 (ex artikel 169) van het EG-Verdrag, om de volledige naleving van deze wetgeving te verzekeren.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

⁽²⁾ 365/99.

(2000/C 330 E/095)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0117/00

van Mathieu Grosch (PPE-DE) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: Nachtelijk vliegverbod op de nationale luchthaven van Zaventem (België)

De Belgische vice-premier en minister van mobiliteit en vervoer heeft op 31 december 1999 een ontwerp van ministerieel besluit ingediend en op 12 januari 2000 weer ingetrokken om breder overleg mogelijk te maken. Met dit besluit wilde de Belgische minister lawaaiquota's vaststellen en maxima voor geluidsoverlast invoeren. Het besluit bepaalde echter ook dat er vanaf de zomer van 2003 tussen 1 en 5 uur 's nachts een totaal vliegverbod zou gelden voor de commerciële luchtvaart.

Dit ontwerp van ministerieel besluit is met name gebaseerd op artikel 9 van Verordening (EEG) nr. 2408/92 ⁽¹⁾ van de Raad van 23 juli 1992 betreffende de toegang van communautaire luchtvaartmaatschappijen tot intracommunautaire luchtroutes, volgens welk de verantwoordelijke lidstaat bij ernstige congestie- en/of milieuproblemen voorwaarden kan opleggen en de uitoefening van verkeersrechten kan beperken of weigeren.

1. In hoeverre had de Belgische minister van mobiliteit en vervoer zich moeten houden aan de in lid 3 van artikel 9 opgelegde verplichting om de andere lidstaten en de Commissie ten minste drie maanden vóór de inwerkingtreding van de maatregelen daarvan in kennis te stellen?

2. Leidt de maatregel in het ontwerp van ministerieel besluit om enkel voor de luchthaven van Zaventem een nachtelijk vliegverbod in te stellen, gelet op het ontbreken van Europese regelgeving inzake het verbieden van nachtvluchten, niet tot vervalsing van de concurrentie tussen Belgische en Europese luchtvaartmaatschappijen, zoals bedoeld in artikel 9, lid 2, vierde streepje?

⁽¹⁾ PB L 240 van 24.8.1992, blz. 8.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(17 maart 2000)

De Commissie heeft er nota van genomen dat het ontwerp-ministerieel besluit waarbij een nachtelijk vliegverbod op de luchthaven van Zaventem werd ingesteld, nooit in het Belgisch Staatsblad is gepubliceerd en op 12 januari 2000 is ingetrokken, zoals vermeld door het geachte parlementslid.

De Commissie heeft begrepen dat de Belgische autoriteiten thans werken aan een alomvattend maatregelenpakket ter bestrijding van de nachtelijke lawaaihinder rond Zaventem, dat voornoemd ministerieel besluit moet vervangen.

Tenslotte is de Commissie voornemens het vraagstuk van operationele beperkingen op luchthavens aan te pakken met behulp van een communautair kader voor operationele beperkingen en de verspreiding van de beste praktijken, zoals aangekondigd in haar recente mededeling Luchtvervoer en het milieu ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ COM(1999) 640 def.

(2000/C 330 E/096)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0123/00**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie**

(27 januari 2000)

Betreft: Digitale recycling

Naarmate de technologie zich verder ontwikkelt worden in vele ontwikkelde landen, bedrijven en universiteiten, maar ook in de huisgezinnen vaak nieuwe computers (PC's) gekocht omdat de oude niet langer beantwoorden aan de nieuwe gespecialiseerde behoeftes. Tegelijk groeit er een nieuwe generatie „digitale analfabeten”, die deze oude computers goed zou kunnen gebruiken. Op een symposium van de Balkan- en Middellandse-Zeelanden, dat onlangs in Athene werd georganiseerd door Mediterra met de steun van de Raad van Europa en het Ministerie van Cultuur, werd voorgesteld een systeem op de zetten voor het recyclen van oude computers. Het voorstel is de computers te verzamelen, te controleren, zo nodig aan te passen en vervolgens op te sturen naar landen die computers nodig hebben, waarbij de nodige opleiding en technische hulp zou worden verleend.

Kan de Commissie, overwegende dat de Europese Unie in het kader van de informatiemaatschappij belangstelling toont voor het verspreiden van informatie en technologie bij zoveel mogelijk bevolkingsgroepen, antwoorden op de volgende vragen:

1. Stemt zij in met dit voorstel?
2. Via welke communautaire programma's zou dit initiatief gesteund kunnen worden?
3. Welke juridische problemen zouden eventueel kunnen ontstaan met het gratis uitdelen van computers en met name van programma's?
4. Kan zij zeggen of er ook in andere lidstaten dergelijke initiatieven zijn opgezet?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(7 april 2000)

1. en 2. De Commissie is het ermee eens dat het recyclen van oude computers over het algemeen zowel uit economisch oogpunt als op milieugebied een geschikte oplossing is. Zij staat positief tegenover een verbetering van de informatietechnologie in de ontwikkelingslanden en niet-gouvernementele organisaties (NGO's) kunnen in het kader van medegefinancierde projecten ook computers recyclen.

Naar aanleiding van een aanbesteding heeft de Commissie voor het weghalen van haar eigen oude computers een contract gesloten met een NGO. Deze NGO kan de computers binnen en buiten de Gemeenschap in het kader van haar eigen activiteiten recycleren. Voorts werkt de Commissie, op verzoek, met deze NGO samen bij de aanpassing van computers voor scholen en verenigingen in de Gemeenschap en voor projecten in derde landen.

3. en 4. Het inwinnen van dergelijke informatie behoort in het kader van de Verdragen niet tot de taken van de Commissie.

(2000/C 330 E/097)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0131/00

van Theodorus Bouwman (Verts/ALE) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: Inzet chauffeurs „derde landen”

In het Belgisch/Nederlands Nieuwsblad Transport (NT) van 4 januari 2000 wordt uitvoerig beschreven dat de illegale inzet van chauffeurs uit landen buiten de EU — met name uit Oost-Europa — binnen de EU sterk toeneemt. „Illegaal” in de zin dat de tewerkstellingsvergunningen en/of dienstverbanden ontbreken. Een en ander leidt tot een ontoelaatbare concurrentievervalsing en ontduiking van CAO's.

1. Is de Commissie óp de hoogte van dit verschijnsel, en zo ja, wat is de omvang hiervan? Kan de Commissie een overzicht geven?
2. Grote bedrijven als Willy Betz hanteren een constructie met een minimale pakkans. Ze laten bijvoorbeeld Oost-Europese chauffeurs rijden in alle EU-lidstaten, behalve in de lidstaat waar de vrachtwagen is geregistreerd. Immers, slechts in dat land wordt gecontroleerd op de tewerkstellingsvergunning. Is de Commissie bekend met deze en andere constructies, en zo ja, wat doet de Commissie aan verbreding en harmonisatie van genoemde controles?
3. Kan de Commissie een overzicht geven van haar activiteiten in dezen met betrekking tot overleg met lidstaten, voorbereiding van maatregelen en richtlijnen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(29 februari 2000)

1. De Commissie is zich ervan bewust dat een steeds groter aantal chauffeurs van buiten de Gemeenschap door transportbedrijven in de Gemeenschap wordt tewerkgesteld. Waarschijnlijk zijn de arbeidsvoorwaarden van deze chauffeurs vaak strijdig met de nationale regelgeving van de lidstaten waar de transportbedrijven gevestigd zijn. De Commissie maakt zich zorgen over het versturende effect van deze praktijk op de concurrentie in het wegvervoer binnen de Gemeenschap maar heeft geen gegevens over de juiste omvang van het probleem.
2. De Commissie beschouwt de moeilijke controle op de „wettelijke” werksituatie van de chauffeurs als een urgent probleem binnen de nationale en internationale industrie van het wegvervoer. Daarom heeft de Commissie de lidstaten reeds aangeschreven om hen bewust te maken van het probleem.
3. Om inzicht te krijgen in de omvang van het probleem van het vaak illegale gebruik van chauffeurs uit derde landen, heeft de Commissie de lidstaten gevraagd een overzicht op te stellen van de diverse sociale, arbeids- en vervoersregels die zij op dit gebied toepassen. Binnenkort wordt een bijeenkomst met regeringsdeskundigen belegd om mogelijke oplossingen voor dit probleem te bespreken. Ook de industrie zal worden geraadpleegd.

Zodra de Commissie een overzicht heeft van alle regelgeving en bijzonderheden die bepalend zijn voor de huidige praktijk en zodra zij de mogelijke maatregelen heeft onderzocht, zal zij nagaan welke actie er precies moet worden ondernomen. De Commissie is van plan in de loop van dit jaar een mededeling over deze kwestie te publiceren.

(2000/C 330 E/098)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0132/00
van Francesco Speroni (TDI) aan de Commissie

(18 januari 2000)

Betreft: Verkeersborden langs de Italiaanse snelwegen

Overal langs de Italiaanse snelwegen staan verkeersborden die aangeven dat men niet harder mag rijden dan 50 km/u, en op een bord daaronder staat dat dit verbod alleen geldt bij mist. Dit laatste wordt uitsluitend in het Italiaans aangegeven, en degenen die geen Italiaans spreken kunnen het verbod dus moeilijk begrijpen.

Denkt de Commissie in het belang van de verkeersveiligheid maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat iedereen de verkeersborden begrijpt?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(2 maart 2000)

Verkeersveiligheid vormt een fundamenteel onderdeel van het Europese vervoerbeleid en de Commissie begrijpt ten volle de bezorgdheid van het geachte parlementslid in verband met verkeerstekens.

De kenmerken van verkeersborden, bijvoorbeeld grootte, vorm en kleur, zijn vastgelegd in een internationale overeenkomst die door de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties wordt beheerd; meestal is daarop een pictogram afgebeeld, juist om moeilijkheden met het begrijpen ervan te vermijden, zoals het geachte parlementslid terecht opmerkt.

Indien dat niet het geval is, is het echter de lidstaat die de overeenkomst heeft ondertekend, die een wijziging moet voorstellen om tekst te vervangen door een pictogram.

(2000/C 330 E/099)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0136/00
van Gerhard Hager (NI) aan de Raad

(31 januari 2000)

Betreft: Oprichting van Eurojust

Tijdens de Top van Tampere nam de Europese Raad het besluit een orgaan ter versterking van de strijd tegen de georganiseerde misdaad op te richten (Eurojust). De Raad werd verzocht de noodzakelijke juridische instrumenten voor het einde van 2001 vast te stellen.

1. Hoe ver zijn de concrete plannen voor de oprichting van Eurojust?
2. Hoe dient, voor zover hierover op dit moment iets te zeggen valt, de organisatiestructuur van dit orgaan eruit te zien?
3. Over hoeveel personeel zou Eurojust volgens de Raad moeten kunnen beschikken?
4. Wat zijn volgens de Raad de kosten die hiermee verbonden zijn?

Antwoord

(2 mei 2000)

Het Portugese voorzitterschap heeft de Raad een reflectiedocument voorgelegd waarin alle mogelijke opties voor de oprichting van Eurojust zijn opgenomen. De bevoegde instanties van de Raad hebben reeds een eerste oriënterend debat over het document gehouden. Bovendien heeft het voorzitterschap de kwestie van de oprichting van Eurojust tijdens de begin maart 2000 in Lissabon gehouden informele bijeenkomst, aan de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken voorgelegd.

Het is nog niet mogelijk informatie te verstrekken over de toekomstige organisatie van Eurojust; ook kunnen er nog geen ramingen van de kosten en de personeelsleden worden gemaakt.

Zodra er een initiatief voor een rechtsinstrument bij de Raad is ingediend, zal het Europees Parlement overeenkomstig het VEU naar behoren geraadpleegd worden.

(2000/C 330 E/100)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0142/00

van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie

(31 januari 2000)

Betreft: Toelichting bij de aanbestedingsprocedure voor wegenrehabilitatie in Addis Abeba, gefinancierd uit het Europees Ontwikkelingsfonds

De firma Salini Costruttori SpA, een Italiaanse bouwonderneming die voor de Wereldbank en het Europees Ontwikkelingsfonds in Ethiopië grote wegen- en dijkbouwprojecten uitvoert, heeft op 6 november 1998 ingeschreven op de openbare aanbesteding voor de aanleg van het traject Addis Abeba/Dessie-Woldiya, dat wordt gefinancierd door het EOF (ET/7020/000-ABA-Tender 4342). De offerte van de n.v. Salini Costruttori – alleen voor de partijen 1 en 2 – bleek de laagste te zijn (6 822 572 € lager dan de tweede).

Het bedrijf heeft aan DG VIII van de Commissie met het oog op de beoordelingsprocedure, overeenkomstig de voorwaarden van de aanbesteding, uitvoerige toelichtingen verstrekt over de uitvoering van het werk en de gebruikte materialen.

Op 22 november 1999 deelde de afgevaardigde van de Commissie, de heer Karl Harbo, echter aan de Ethiopische regering mede dat alleen de tweede offerte volledig conform was en dat partij 2 aan de desbetreffende kandidaat was toegewezen, terwijl partij 1 voorlopig werd ingehouden. In deze nota stond voorts dat aan de opdracht de voorwaarde werd toegevoegd dat de bedrijven geen inert materiaal afkomstig uit rivieren zouden gebruiken. Bovendien werd de cliënt en de door de Commissie betaalde internationale consultant verboden informatie in te winnen bij de bedrijven, hetgeen beschouwd zou worden als een overtreding van de bepalingen – die echter iets totaal anders betekenen dan wat in de nota staat. In de nota werd overigens een kortere termijn vastgesteld voor de sluiting van het contract (15 december 1999), waardoor het de n.v. Salini Costruttori moeilijker werd gemaakt om tegen de aanbestedingsprocedure bezwaar aan te tekenen.

Op grond van wat voorafgaat, wilde ik de Commissie de volgende vragen stellen:

1. Om welke redenen heeft de Commissie bij de toewijzing van de opdracht het kostenbeginsel niet gevolgd?
2. Waarom zijn na de aanbestedingsprocedure de mededingingsvoorwaarden gewijzigd door het tweede geklasseerde bedrijf te verbieden inert materiaal uit rivieren te gebruiken, een voorwaarde die eerder niet was opgelegd aan de n.v. Salini Costruttori, die al had aangegeven alle technische voorschriften te willen volgen?
3. Waarom heeft de Commissie alleen partij 2 toegewezen, waardoor alle voordelen van het toewijzen van meerdere partijen verloren zijn gegaan?
4. Welke maatregelen wil de Commissie nemen om de regelmatigheid van de aanbesteding in kwestie te controleren?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(10 maart 2000)

Krachtens de artikelen 36 en 37 van Besluit nr. 3/90 van de ACS-EEG-Raad van ministers van 29 maart 1990 tot vaststelling en toepassing van de algemene voorschriften, de algemene voorwaarden en de procedurevoorschriften voor bemiddeling en arbitrage inzake uit de door de Commissie beheerde middelen

van het Europees Ontwikkelingsfonds gefinancierde overeenkomsten voor werken, leveringen en diensten⁽¹⁾, neemt de opdrachtgever/nationale ordonnateur, in overleg met de Commissie, het uiteindelijke besluit over de gunning van de opdracht, overeenkomstig de artikelen 313 en 317 van de Vierde Overeenkomst van Lomé. De Commissie verifieert of de resultaten van de door de nationale ordonnateurs ingediende beoordelingen van de aanbiedingen in overeenkomst zijn met de administratieve en technische bepalingen.

Wat betreft de betrokken aanbesteding en partijen, kan de Commissie bepaalde elementen verstrekken zonder af te wijken van de bepalingen in de bovengenoemde voorschriften en de overeenkomst. Volgens de informatie waarover de Commissie beschikt loopt de evaluatieprocedure voor partij 1 nog steeds en heeft de opdrachtgever geen enkel besluit genomen betreffende de gunning van de opdracht. Om die reden en overeenkomstig artikel 33, lid 7, van de algemene voorschriften kan daarover geen enkele informatie worden verstrekt. De Commissie heeft inderdaad geverifieerd of de procedure op correcte wijze is gevolgd, en heeft voor partij 2 haar instemming gegeven. Zodra de nationale ordonnateur de officiële kennisgeving heeft verricht van de gunning van de partij, en in het kader van bovengenoemde bepalingen en de leden 2 en 3 van artikel 37 van de algemene voorschriften, moet elk verzoek om aanvullende informatie gericht worden aan de opdrachtgever, die als enige gemachtigd is inlichtingen over deze zaak te verstrekken.

⁽¹⁾ PB L 382 van 31.12.1990.

(2000/C 330 E/101)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0146/00
van Mark Watts (PSE) aan de Commissie

(31 januari 2000)

Betreeft: Verslag van de Commissie over de veterinaire missie die in Italië werd uitgevoerd

Op 13 oktober 1999 publiceerde de Commissie een verslag over een veterinaire missie die in Italië werd uitgevoerd. In het verslag werden ernstige overtredingen aan het licht gebracht van richtlijn van de Raad 91/628⁽¹⁾ inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer, waaronder incomplete routebeschrijvingen voor uit derde landen ingevoerde dieren, en het feit dat niet verlangd werd dat dieren die over lange afstanden vanuit derde landen waren aangevoerd bij aankomst in Italië 24 uur rust kregen. Bovendien kwam het vaak voor dat Italiaanse voertuigen of voertuigen uit derde landen niet voldeden aan de eisen die gelden voor voertuigen die langer dan 8 uur achtereen dieren vervoeren.

Op haar vorige missie naar Italië constateerde de Commissie ernstige tekortkomingen aan de Italiaanse grensinspectieposten bij de Sloveense grens. In haar nieuwe verslag stelt de Commissie vast dat er sinds haar vorige missie in 1997 geen noemenswaardige vooruitgang is geweest.

Welke stappen denkt de Commissie te nemen om van de Italiaanse autoriteiten te verlangen dat ervoor gezorgd wordt dat op correcte wijze wordt voldaan aan de vereisten van richtlijn van de Raad 91/628?

⁽¹⁾ PB L 340 van 11.12.1991, blz. 17.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(30 maart 2000)

Het welzijn van dieren die over de weg van derde landen in Oost-Europa en het Baltisch gebied via de grensposten Gorizia en Ferneti-Prosecco naar Italië vervoerd worden, blijft een punt van zorg voor de Commissie. Naast de ongunstig uitgevallen verslagen van de veterinaire inspecteurs van de Commissie waarnaar de geachte afgevaardigde verwijst, zijn over deze kwestie ook klachten van organisaties voor de dierenbescherming binnengekomen.

De Commissie heeft de Italiaanse autoriteiten verscheidene keren aangesproken op het niet toereikende toezicht op de naleving van de nationale wetgeving ter omzetting van de voorschriften uit Richtlijn 91/628/EEG, zoals gewijzigd bij Richtlijn 95/29/EG van de Raad van 29 juni 1995 inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer⁽¹⁾. Hoewel er bij vorige gelegenheden gedurende korte tijd sprake was van enige verbetering blijkt niettemin dat bij het vervoer van dieren veelal nog steeds onvoldoende rekening wordt gehouden met de voorschriften ten aanzien van hun welzijn.

Wanneer er paarden van derde landen uit Midden- en Oost-Europa naar Italië worden vervoerd, dan vindt het grootste deel van het vervoer plaats voordat de grens van de Gemeenschap wordt bereikt. Er wordt momenteel bestudeerd hoe er kan worden toegezien op de naleving van de wetgeving van de Gemeenschap ten aanzien van de bescherming van dieren tijdens het vervoer dat plaatsvindt voordat de grens van de Gemeenschap wordt bereikt. Geheel los van deze vraag is het duidelijk dat er geen enkele twijfel over kan zijn dat de relevante voorschriften volledig van toepassing zijn als de dieren eenmaal de grenzen van de Gemeenschap hebben bereikt.

Met betrekking tot het welzijn van dieren zijn er verschillende contacten geweest met de belangrijkste landen in Midden- en Oost-Europa die bij het vervoer van vee naar de Gemeenschap betrokken zijn. Ook de relevante wetgeving van deze derde landen is verkregen. De Commissie zal bekijken of er te zijner tijd meer formele stappen in de richting van de betrokken derde landen moeten worden genomen.

Tegen deze achtergrond en in het licht van de prioriteit van dit vraagstuk zal de kwestie van het vervoer van dieren en in het bijzonder van paarden over lange afstanden besproken en geanalyseerd worden op de tweede vergadering van de hoofden van de veterinaire diensten van de geassocieerde landen op 28 en 29 maart 2000.

De Commissie zal eveneens te zijner tijd beslissen of er in verband met het feit dat Italië in gebreke blijft bij het toezicht op de naleving van de voorschriften uit de richtlijnen ten aanzien van het vervoer van dieren een inbreukprocedure uit hoofde van artikel 226 (ex artikel 169) zal worden ingeleid.

(¹) PB L 148 van 30.6.1995.

(2000/C 330 E/102)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0149/00
van Brigitte Langenhagen (PPE-DE) aan de Commissie

(31 januari 2000)

Betreft: Verkeersscheidingsgebieden, interpretatie van de in de Duitse Bocht geldende regels ter voorkoming van aanvaringen

De interpretatie van de regels ter voorkoming van aanvaringen in de Duitse Bocht is met name Duitse zeilverenigingen een doorn in het oog, in verband met de vele boetes die wegens overtredingen worden opgelegd.

1. In hoeverre zijn de regels ter voorkoming van aanvaringen in de verkeersscheidingsgebieden in de Duitse Bocht internationaal erkend?
2. Wordt op de naleving van de regels door internationale organisaties toegezien?
3. Weet de Commissie dat deze regelingen in de diverse lidstaten verschillend worden geïnterpreteerd?
4. Welke mogelijkheden zijn er volgens de Commissie om de interpretatie en de toepassing van de regels ter voorkoming van aanvaringen op Europees niveau te uniformiseren?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(2 maart 2000)

Het verkeer van alle schepen (met inbegrip van kleine boten en jachten) is geregeld in het Verdrag inzake internationale bepalingen ter voorkoming van aanvaringen op zee (COLREG).

1. De Commissie is ervan op de hoogte dat er bepaalde juridische discussies plaatsvinden over de precieze bevoegdheden van de kuststaat over de scheepvaart in de gedeelten van de Duitse Bocht welke buiten de territoriale wateren liggen. Zij is er evenwel niet van op de hoogte dat er speciale voorschriften voor de Duitse Bocht gelden welke in conflict zouden komen met die van COLREG. Men zou verwachten dat de COLREG-voorschriften in dat gebied van toepassing zouden zijn en dat op de naleving daarvan zou worden toegezien.

2. Op de naleving van de COLREG-voorschriften wordt niet toegezien door een bepaalde internationale organisatie. Het is de verantwoordelijkheid van de vlaggestaat van het schip om ervoor te zorgen dat de schepen uit die staat aan de voorschriften voldoen. Kuststaten kunnen daarop controle uitoefenen en de kapitein van een schip dat de regels overtreedt uit hoofde van hun nationale wetten vervolgen indien het schip een haven van die staat binnenloopt.

3. De Commissie is er niet van op de hoogte dat er COLREG-regelingen op verschillende wijze in de lidstaten worden geïnterpreteerd, aangezien deze regels over een langere periode tot stand zijn gekomen en de interpretatie ervan door de lidstaten van de internationale maritieme organisatie (IMO) is besproken en overeengekomen.

4. De Commissie ziet daarom geen noodzaak om tot een harmonisatie van de toepassing van de COLREG-voorschriften in de Gemeenschap over te gaan.

(2000/C 330 E/103)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0152/00

van **María Sornosa Martínez (PSE)** aan de Commissie

(31 januari 2000)

Betreft: Overschrijding van het maximum nitraatgehalte voor drinkwater in de autonome gemeenschap Valencia (Spanje)

Uit een eind vorig jaar gepubliceerd verslag van de Dienst voor de controle van de waterkwaliteit van de Valenciaanse regering blijkt dat het nitraatgehalte van het drinkwater in 46 gemeenten van de autonome regio hoger ligt dan het door de Europese Unie en de Wereldgezondheidsorganisatie vastgestelde maximum. Dit betekent dat meer dan 375 000 personen (10 % van de inwoners van de regio) blootgesteld zijn aan de schadelijke gevolgen van de nitraten voor de gezondheid (met name kanker bij volwassenen en bloedarmoede bij kinderen).

De belangrijkste bron van deze waterverontreiniging is het overdadige en ondeskundige gebruik van nitraatmeststoffen bij de landbouwactiviteiten in de regio. De Valenciaanse regering heeft ondanks de ernst van de situatie geen enkele corrigerende maatregel genomen. Zij heeft zich ertoe beperkt in totaal 193 gemeenten uit te roepen tot risicogemeenten voor nitraatverontreiniging. Dit is een onjuiste toepassing van de communautaire wetgeving; louter formeel worden de voorschriften weliswaar nageleefd, maar er wordt geen oplossing voor het probleem geboden.

De voorschriften op dit gebied zijn vastgelegd in de richtlijn betreffende de kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water (98/83/EG⁽¹⁾), de richtlijn inzake de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen (91/676/EG⁽²⁾) en de toekomstige kaderrichtlijn inzake water, die momenteel in behandeling is: Is de Commissie op de hoogte van de niet-naleving van de communautaire wetgeving in het geval van de overschrijding van het maximum nitraatgehalte waarvan de Valenciaanse bevolking het slachtoffer is? Zo ja, welke maatregelen heeft de Commissie getroffen of wil zij treffen om de gezondheid van deze burgers te beschermen?

⁽¹⁾ PB L 330 van 5.12.1998, blz. 32.

⁽²⁾ PB L 375 van 31.12.1991, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(30 maart 2000)

De Commissie is zich bewust van het door het geachte parlementslid vermelde probleem in verband met voor menselijke consumptie bestemd water ten gevolge van de overschrijding van het maximaal toegestane nitraatgehalte.

Het Hof van Justitie heeft Spanje overigens veroordeeld wegens niet-naleving van de bepalingen van Richtlijn 91/676/EEG van de Raad van 12 december 1991 inzake de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen. De door het Hof van Justitie vastgestelde niet-nakoming van verplichtingen heeft betrekking op het niet aanwijzen van kwetsbare zones en het niet opstellen van codes van goede landbouwpraktijken⁽¹⁾.

Er zij ook op gewezen dat de Commissie nog een andere beroep heeft ingesteld bij het Hof van Justitie ⁽²⁾ omdat Spanje de bij Richtlijn 91/676/EEG geëiste actieprogramma's betreffende kwetsbare zones niet heeft meegedeeld.

Wat het probleem van het drinkwater betreft, heeft de Commissie onlangs een inbreukprocedure ingeleid wegens de slechte kwaliteit van het drinkwater in verscheidene gemeenten in de autonome regio Valencia. Hiervoor heeft zij gewezen op de verkeerde toepassing van Richtlijn 80/778/EEG van de Raad van 15 juli 1980 betreffende de kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water ⁽³⁾.

De Commissie hoopt dat deze procedures tot de oplossing van het door het geachte parlementslid genoemde probleem kunnen bijdragen. De Commissie zal overigens alle nuttige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat Spanje een volledige lijst meedeelt van de kwetsbare zones in alle provincies waar stikstof uit agrarische bronnen de kwaliteit van het zoet water en het zeewater bedreigt en dat het land snel actieprogramma's op touw zet.

Er zij evenwel op gewezen dat de toepassing van codes van goede landbouwpraktijken voortaan verplicht is krachtens Verordening (EG) nr. 1257/99 van de Raad van 17 mei 1999 inzake steun voor plattelandsontwikkeling uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) en tot wijziging en instelling van een aantal verordeningen ⁽⁴⁾, met name op het gebied van de betaling van compenserende vergoedingen (hoofdstuk V van de verordening) en van milieumaatregelen in de landbouw (hoofdstuk VI van de verordening).

⁽¹⁾ Zaak C-71/97. Arrest van 1.10.1998.

⁽²⁾ Zaak C-274/98.

⁽³⁾ PB L 229 van 30.8.1980, gewijzigd in PB L 224 van 3.9.1993.

⁽⁴⁾ PB L 160 van 26.6.1999.

(2000/C 330 E/104)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0156/00
van Niels Busk (ELDR) aan de Commissie

(26 januari 2000)

Betref: Kaderrichtlijn water COM(1999) 271

Het voorstel van de Commissie voor een kaderrichtlijn water (COM(1999) 271) is in principe een bundeling van een reeks richtlijnen die voorschriften geven voor oppervlaktewater en grondwater. Kan de Commissie mededelen of zij met de kaderrichtlijn water wil komen tot een verscherping van de milieudoelstellingen zoals deze zijn vastgelegd in de momenteel geldende richtlijnen?

Voorgesteld wordt de invoering van een voorzichtigheidsbeginsel, dat niet nader gedefinieerd wordt, met een gelijktijdige geleidelijke uitbanning van gevaarlijke stoffen. Wat wordt bedoeld met het „voorzichtigheidsbeginsel” en welke gevaarlijke stoffen wil men geleidelijk uitbannen?

In verband met de uitbanning van de gevaarlijke stoffen streeft men ernaar, vóór het jaar 2002 de toevoer bijna tot nul terug te brengen, op basis van de cijfers voor 1995. Hoe moet deze uitbanning in de praktijk worden uitgevoerd?

Verder blijkt uit het voorstel dat men er onder meer naar streeft de emissie en afvloeiing van gevaarlijke stoffen te laten ophouden en dat men tevens ten aanzien van concentraties in het zeemilieu als einddoel wil bereiken dat deze concentraties de achtergrondwaarden voor in de natuur voorkomende stoffen benaderen en op nul uitkomen als het gaat om door de mens geproduceerde, synthetische stoffen. Wat wordt onder de in de natuur voorkomende stoffen verstaan en hoe wil men de zogenoemde „achtergrondwaarden” vaststellen? Als men spreekt over een waarde van bijna nul, bedoelt men dan hetgeen met de beschikbare technologie bereikbaar is — dus in de loop van de tijd een absolute waarde nul, aangezien zelfs uiterst geringe sporen van stoffen meetbaar zijn?

Tevens blijkt uit het voorstel dat iedere duidelijke of aanwezige stijgende tendens in de concentratie van verontreinigende stoffen in het grondwater voorkomen moet worden. Houdt dit in dat dat een toeneming van de concentratie van bij voorbeeld nitraat in het grondwater tot de vastgestelde grenswaarde niet mogelijk zal zijn?

De richtlijn biedt de mogelijkheid dat de individuele lidstaten in uitzonderlijke gevallen de doelstellingen kunnen aanpassen. Wat wordt met „uitzonderlijke gevallen” bedoeld?

Het algemene milieudoel van de richtlijn is dat er een „goede toestand” wordt bereikt voor zowel het oppervlaktewater als het grondwater. Wat wordt met een „goede toestand” bedoeld?

Zal de richtlijn in het algemeen tot wijziging van het beschermingsniveau in de EU leiden?

Heeft de Commissie berekeningen gemaakt van de consequenties van de uitvoering van de richtlijn?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(29 februari 2000)

Op zijn plenaire zitting van 14-18 februari 2000 gaf het Parlement een tweede lezing van het gemeenschappelijk standpunt van 22 oktober 1999⁽¹⁾ betreffende de voorgestelde kaderrichtlijn water van 1997⁽²⁾. Het Parlement verheugde zich in zijn eerste lezing ten zeerste over het voorstel en nam 133 amendementen aan, die over het algemeen de doelstellingen en het implementatierooster aanscherpten. De commissie milieubeheer nam op 25 januari 2000 86 van een voorgesteld totaal van 243 amendementen aan.

Het voorstel bepaalt een algemeen uitgangspunt voor waterbeheer, dat gebaseerd is op de geografische uitgebreidheid van het volledige stroomgebied met het daarbij behorende grondwater, en integreert in deze context een aantal oudere waternrichtlijnen die betrekking hebben op bepaalde specifieke types bijzondere wateren met diverse specifieke milieudoelstellingen. Uitgangspunt is dat bij alle vormen van bescherming en gebruik van water grondwater- en oppervlaktewaterdoelstellingen tot een geheel moeten worden samengevoegd binnen een geïntegreerde planning. Naast de bestaande overheersend fysisch-chemische kwaliteitsdoelstellingen en -normen geeft het voorstel een aantal ecologische doelstellingen aan. De algemene doelstelling voor deze waterkwaliteit heet „goede toestand”. Goede toestand omvat zowel klassieke fysisch-chemische als ecologische parameters. Bijlage V van het voorstel behelst gedetailleerde definities en de toepassing van het concept „goede toestand”. Het voorstel als zodanig definieert het „voorzichtigheidsbeginsel” niet. Het voorstel is evenwel gebaseerd op artikel 175, lid 1 (ex artikel 130 S) van het EG-Verdrag en volgt dus de beginselen van het communautaire milieubeleid, inclusief het voorzorgsbeginsel in artikel 174 (ex artikel 130 R) van het Verdrag. De Commissie heeft op 2 februari 2000 een mededeling aangenomen over het voorzorgsbeginsel⁽³⁾.

Wat de „geleidelijke uitbanning” van emissies van gevaarlijke stoffen betreft beoogden de eerste lezing van het Parlement van 11 februari 1999 en het gewijzigde voorstel van de Commissie⁽⁴⁾ integratie van de toezegging die de lidstaten in het kader van het OSPAR-Verdrag voor de bescherming van het mariene milieu deden. De lidstaten bereikten een akkoord over een essentieel politieke toezegging om geleidelijk de emissie van gevaarlijke stoffen uit te bannen en tegen 2020 naar de doelstelling achtergrondconcentraties voor natuurlijke stoffen en waarden dicht bij nul voor synthetische stoffen toe te werken. Er is geen poging gedaan tot specificering van deze doelstelling of methoden voor verificatie

Het voorstel geeft niet algemeen gedetailleerde maatregelen aan voor het bereiken van de doelstelling. Dit wordt essentieel aan de lidstaten overgelaten. Het voorstel specificeert echter dat een specifiek voorstel met betrekking tot zogenaamde prioriteitsstoffen zal worden aangenomen onder meer bij de verwezenlijking van deze doelstelling.

Wat het grondwater betreft voert het voorstel een beginsel in van ombuiging van significante en onafgebroken opwaartse trends in de concentraties van verontreinigende stoffen. De commissie milieubeheer van het Parlement nam op 25 januari 2000 amendementen aan die verder vragen om een toestand van niet significante antropogene verontreiniging als eindtarget voor de trendombuiging. Het gemeenschappelijk standpunt als zodanig voorziet in een verplichting om maatregelen te nemen voor de ombuiging van een opwaartse trend voordat de concentratie van stoffen het niveau bereikt dat in de bestaande wetgeving is bepaald. Dit is echter een streefdoel, dat niet onder de voorsteldefinitie van goede toestand van het grondwater valt, en vormt dus op zich geen criterium voor naleving.

Het gemeenschappelijk standpunt geeft criteria aan op grond waarvan de lidstaten de implementatieperiode kunnen verlengen en in sommige gevallen minder strenge milieudoelstellingen kunnen vaststellen. Het gaat hier onder meer om onvoorziene en buitengewone droogtes, en overstroming of regeneratie van grondwater, die dikwijls vanwege natuurlijke oorzaken de periode zullen overschrijden die door het voorstel is bepaald. De eerste lezing van het Parlement en de recentelijk aangenomen amendementen van de commissie milieubeheer geven een aanscherping van de criteria in overweging.

De beoordeling van de Commissie van de gevolgen van de implementatie werd gepresenteerd in de toelichting bij het originele voorstel. Raad en Parlement hebben geen opmerkingen gemaakt over deze beoordeling in hun respectieve lezingen van het voorstel.

(¹) PB C 343 van 30.11.1999.

(²) PB C 184 van 17.6.1997.

(³) COM(2000) 1 def.

(⁴) PB C 342 E van 30.11.1999.

(2000/C 330 E/105)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0165/00

**van Rosa Díez González (PSE), Fernando Pérez Royo (PSE)
en Luis Berenguer Fuster (PSE) aan de Commissie**

(31 januari 2000)

Betref: Follow-up van overheidssteun aan de Spaanse elektriciteitssector

Kan de Commissie met betrekking tot de overheidssteun aan de Spaanse elektriciteitssector ter dekking van de kosten voor de overgang naar de vrije markt, meedelen, gezien het feit dat Commissaris Monti heeft erkend dat Overgangsmaatregel nr. 6 van Wet 54/97 van de Spaanse elektriciteitssector overheidssteun betreft die werd verstrekt zonder voorafgaande kennisgeving aan de Europese Commissie, wat zij, bij een eventueel besluit over deze kwestie krachtens artikel 87, lid 3 sub c) van het Verdrag, voornemens is te doen met de reeds door de Spaanse elektriciteitsbedrijven ontvangen bedragen?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(9 maart 2000)

Het onrechtmatige karakter van overheidssteun — steun dus die werd toegekend zonder voorafgaande aanmelding bij de Commissie — doet, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, geen afbreuk aan de verenigbaarheid ervan met de gemeenschappelijke markt. De reeds ontvangen bedragen zullen dus worden getoetst aan de artikelen uit het EG-Verdrag om na te gaan of ze verenigbaar zijn met de gemeenschappelijke markt en of ze eventueel moeten worden terugbetaald.

(2000/C 330 E/106)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0167/00

**van Rosa Díez González (PSE), Fernando Pérez Royo (PSE)
en Luis Berenguer Fuster (PSE) aan de Commissie**

(31 januari 2000)

Betref: Kosten overschakeling concurrentie (CTC's) en marktvariabelen voor de Spaanse elektriciteitssector

Heeft de Commissie, gezien de financieringsregeling die door de Zesde overgangbepaling van Wet 54/97 van de Spaanse elektriciteitssector die de betrokken Spaanse elektriciteitsmaatschappijen helpt de kosten te dekken van de zogeheten „overschakeling op concurrentie”, reeds bij de Spaanse regering aangedrongen op wijziging van deze bepaling en op koppeling van de toekenning van deze CTC's aan marktvariabelen (vraag, prijs, rentevoet, etc.), zoals de Commissie in haar „Methodologie voor analyse van de staatssteun in verband met de CTC” vermeldt?

Antwoord van de heer Monti Namens de Commissie*(27 maart 2000)*

De Spaanse autoriteiten hebben zich tegenover de Commissie ertoe verplicht geen toestemming te verlenen voor de overdracht aan derden, door de elektriciteitsbedrijven, van het recht op compensatie voor de „kosten van de overschakeling op de vrije mededinging” (CTC's), zoals voorzien in de Zesde overgangsbepaling van Wet 54/1997, voordat de Commissie dienaangaande een eindbeschikking heeft gegeven. Tot op heden hebben de Spaanse autoriteiten een dergelijke overdracht niet toegestaan. Zelfs wanneer dit wel het geval zou zijn geweest, dan voorziet de Spaanse wet in mechanismen om de bedragen van de CTC's aan te passen aan de werkelijke kosten die ontstaan als gevolg van de marktontwikkeling. De Commissie zal haar beschikking geven overeenkomstig de principes die zijn vastgelegd in haar ontwerp-methodologie, en zij zal zich in het bijzonder ervan vergewissen dat de regeling voor de uitkering van steun afgestemd is op de feitelijke, toekomstige ontwikkeling van de mededinging. Deze ontwikkeling zal met name moeten worden gemeten aan de hand van kwantificeerbare factoren (prijzen, marktaandelen, andere relevante factoren).

*(2000/C 330 E/107)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0173/00****van Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) aan de Commissie***(31 januari 2000)*

Betreft: Hulp van de EU aan Mexico voor delging van bankschulden

De Mexicaanse autoriteiten zullen binnenkort rond 840 miljoen dollar beleggen in obligaties om een begin te maken met de financiering van de schulden die ontstaan zijn door het aanzuiveren van banktekorten. Op deze wijze wil men voldoen aan de verplichtingen die tegenover de bancaire instellingen gedurende het voornoemde saneringsproces van de banken zijn aangegaan.

Na de financiële crisis van 1995 heeft de Mexicaanse regering kapitaal in de banken gestoken om de een kettingreactie van faillissementen in de financiële sector te verhoeden door aankoop van betaalbaar gestelde waardepapieren in ruil voor schuldvorderingen.

Kan de Commissie mededelen of zij een solidaire bijdrage heeft geleverd aan voornoemd proces waarmee Mexico de bankschulden wil vereffenen en welke andere communautaire middelen worden overwogen om een zo belangrijke partner van de EU te helpen de reeds sedert 1995 aanslepende financiële crisis in Mexico voorgoed op te lossen?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie*(2 maart 2000)*

De Gemeenschap heeft niet bijgedragen in het pakket financiële noodsteun dat de internationale financiële gemeenschap in 1995 heeft uitgewerkt als antwoord op de financiële crisis waarmee Mexico eind 1994 te maken kreeg. Dit pakket omvatte vooral bijdragen van de Verenigde Staten, het Internationaal Monetair Fonds (IMF) en Canada, ook al hebben andere internationale financiële instellingen (met name de Wereldbank en de Inter-Amerikaanse Ontwikkelingsbank) hun kredietverlening aan Mexico in de nasleep van de crisis uitgebreid.

Sinds 1995 heeft de Mexicaanse economie aanzienlijke vooruitgang geboekt bij de aanpak van de macro-economische, financiële en structurele problemen die bijdroegen tot de crisis in 1995, en trok ook de economische groei weer aan. Ook is Mexico erin geslaagd de inflatie sterk terug te dringen, de binnenlandse besparingen te verhogen, haar deviezenreserves weer op te bouwen en het begrotingstekort op een aanvaardbaar niveau te houden. Het bankstelsel blijft weliswaar kwetsbaar, maar de positie ervan is over de voorbije vijf jaar aanzienlijk versterkt. Regelgeving en toezicht werden verscherpt en er lopen diverse steunprogramma's voor banken en debiteuren.

In dit verband lijkt er geen duidelijke rechtvaardiging te zijn om in deze fase voor Mexico een nieuwe reeks financiële steunmaatregelen vanwege de internationale gemeenschap te overwegen. De emissie door het Instituto de Protección al Ahorro Bancario (IPAB — Instituut ter bescherming van spaargelden) van schuldbewijzen met variabele interest ter vervanging van vorderingen van banken op het IPAB, uitgegeven tijdens de reddingsoperatie van de banken in 1995, moet de activa van de banken versterken zonder

noemenswaardige invloed op de Mexicaanse begroting. Deze operatie zal volgens marktbeginselen verlopen, zonder dat in beginsel internationale steun vereist is. In ieder geval kan Mexico tot het eind van het jaar een beroep blijven doen op zijn financiële overbruggingsregeling met het IMF.

In de huidige omstandigheden wordt Mexico het best geholpen door het bevorderen van zijn integratie in de mondiale economie, eerder dan door verdere financiële steun. In dit verband kan de overeenkomst met Mexico inzake economisch partnerschap, politieke coördinatie en samenwerking, en met name de bepalingen betreffende handel en financiële diensten, een passend kader bieden. Een en ander moet ook bijdragen tot intensere handels- en investeringsstromen tussen de Gemeenschap en Mexico.

(2000/C 330 E/108)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0178/00

van Erik Meijer (GUE/NGL) en Helmuth Markov (GUE/NGL) aan de Commissie

(31 januari 2000)

Betreft: Het staken van de treindienst tussen Nederland en Duitsland na het opknappen TEN-traject Nieuweschans – Weener

1. Is het de Commissie bekend dat het personenvervoer per spoor tussen Groningen (Nederland) en Bremen (Duitsland) tot nu toe beperkt is gebleven tot drie treinen per richting per dag en dat er zelfs sprake van is geweest om dit spoorwegtraject geheel op te heffen, waardoor er tussen de noordelijke delen van beide landen geen openbaar vervoer meer zou bestaan?
2. Is het de Commissie tevens bekend dat het voornaamste argument voor deze te beperkte dienstverlening jarenlang is geweest dat het spoorwegtraject tussen de grensplaatsen Nieuweschans (NL) en Weener (D, Niedersachsen) vervallen en eensporig is, waardoor de baanvaknelheid plaatselijk beperkt moest blijven tot 30 km per uur, en dat het noodzakelijke herstel ervan niet rendabel werd geacht?
3. Kan de Commissie bevestigen dat het spoorverkeer op het grensbaanvak vanaf 1 april 2000 gedurende een half jaar geheel gestaakt wordt (met vervanging door bussen) omdat het verkommerde lijntje nu voor tenminste 16,5 miljoen € eindelijk wordt opgeknapt, waardoor de snelheid kan worden verhoogd tot 120 km per uur, met uitzondering van de passage over de ten behoeve van de scheepsbouw uitneembare brug over de Ems tussen Papenburg en Leer, en dat de bekostiging van het Duitse deel mede plaatsvindt met gelden ten behoeve van de trans-Europese netwerken?
4. Is het de Commissie bekend dat de Nederlandse Spoorwegen (NS) de huur van het tot nu toe gebruikte treinstel VT624 bij de Deutsche Bahn (DB) heeft opgezegd omdat de nieuwe regionale spoorwegmaatschappij NoordNed de dienst zou overnemen, maar dat NoordNed geen overeenstemming over subsidie heeft bereikt met de Nederlandse provincie Groningen en het Duitse land Niedersachsen en dat er ook geen dienstregeling voor de winterperiode 2000-2001 wordt aangevraagd bij de railbeheerders?
5. Wat denkt de Commissie te ondernemen om te voorkomen dat, als gevolg van het terugtrekken van de twee betrokken nationale spoorwegmaatschappijen en ontoereikende regionale subsidies, het personenvervoer op deze spoorbaan na de oplevering van het herstelwerk in oktober 2000 niet opnieuw wordt hervat, waardoor achteraf zou moeten worden geconcludeerd dat het opknappen van de TEN-verbinding overbodig was?

**Aanvullend antwoord
van mevrouw de Palacio namens de Commissie**

(30 maart 2000)

De Commissie is ervan op de hoogte dat de spoorweginfrastructuur van de 17 kilometer lange grensoverschrijdende spoorlijn Nieuweschans – Weener – Ihrhove, welke een onderdeel is van de lijn Groningen (Nederland) – Leer (Duitsland), ontoereikend is en dat deze situatie een negatieve invloed heeft op de kwaliteit van het spoorwegvervoer, met name vanwege het feit dat voor dit traject een snelheidsbeperking geldt.

De Commissie kan bevestigen dat er plannen bestaan om de lijn Nieuweschans -Weener -Ihrhove dit jaar te moderniseren, en dat de totale kosten van de betrokken werkzaamheden geraamd zijn op 16,5 miljoen euro. De autoriteiten hebben de Commissie medegedeeld dat de werkzaamheden aan het Nederlandse gedeelte van het traject reeds zijn begonnen en dat zij tussen april 2000 en oktober 2000 aan Duitse zijde zullen worden uitgevoerd. Aan de werkzaamheden aan beide zijden van de grens wordt zowel in het kader van het Trans-Europese vervoersnetwerk als het Interreg-programma door de Gemeenschap financiële steun verleend.

De Nederlandse en Duitse autoriteiten hebben de Commissie ervan in kennis gesteld dat de Nederlandse onderneming Noordnet en de Duitse DB Regio op dit traject railvervoer zullen aanbieden, wanneer de modernisering van de infrastructuur voltooid is. Onderhandelingen hierover met de provincie Groningen en NoordNet aan de ene kant en Landesnahverkehrsgesellschaft Niedersachsen en DB Regio aan de andere zijn reeds in een gevorderd stadium. Er zijn voorts onderhandelingen aan de gang tussen NoordNet en DB Regio over de samenwerking bij grensoverschrijdende dienstverlening.

(2000/C 330 E/109)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0179/00

van Alexander de Roo (Verts/ALE) aan de Commissie

(27 januari 2000)

Betreft: Proefboringen in de Biesbosch

De Nederlandse minister A. Jorritsma (Economische Zaken) heeft toestemming verleend aan de NAM (Nederlandse Aardolie Maatschappij) om proefboringen te verrichten in de Biesbosch. De NAM verwacht een gasvoorraad aan te treffen.

De Biesbosch is een nationaal park, waarop de Europese Vogelrichtlijn van toepassing is. Bovendien is de Biesbosch door de Nederlandse regering voorgedragen als Europees beschermd natuurgebied (Special Protection Area); medio februari neemt het Nederlandse parlement daarover een beslissing.

1. Deelt de Europese Commissie de mening van vragensteller dat een natuurgebied, vallend onder de Europese Vogelrichtlijn, gespaard dient te blijven van dergelijke industriële activiteiten?
2. Deelt de Europese Commissie de opvatting dat in dit geval de ecologische belangen dienen te prevaleren boven (korte termijn) economische belangen?
3. Is de Europese Commissie voornemens de Nederlandse regering en minister Jorritsma te doen afzien van deze proefboringen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(17 februari 2000)

De Commissie is niet op de hoogte van de door het geachte parlementslid aan de orde gestelde kwestie.

De Biesbosch is één van de belangrijkste uit hoofde van de nationale wetgeving (Natuurbeschermingswet) aangewezen gebieden.

De Biesbosch verdient ook te worden aangewezen als speciale beschermingszone zoals vastgesteld in Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽¹⁾. De Nederlandse autoriteiten zijn van plan het gebied aan te wijzen maar hebben dat nog niet gedaan.

Volgens de jurisprudentie van het Hof van Justitie moet een als speciale beschermingszone aan te wijzen gebied worden beschermd overeenkomstig artikel 6, lid 3, artikel 6, lid 4, en artikel 7 van Richtlijn 92/43/EEG van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽²⁾.

Volgens artikel 6, lid 3, moet voor elk plan of project dat significante gevolgen kan hebben voor een speciale beschermingszone een beoordeling worden gemaakt. De bevoegde instanties mogen slechts toestemming voor dat plan of project geven nadat zij de zekerheid hebben verkregen dat het de natuurlijke kenmerken van het betrokken gebied niet zal aantasten en nadat zij in voorkomend geval inspraakmogelijkheden hebben geboden. Indien het plan of project, ondanks negatieve conclusies van de beoordeling van de gevolgen en bij ontstentenis van alternatieve oplossingen, toch moet worden gerealiseerd, moet de lidstaat voldoen aan alle specifieke vereisten die vermeld zijn in artikel 6, lid 4, van Richtlijn 92/43/EEG.

De Commissie neemt de nodige maatregelen om te garanderen dat de milieuwetgeving van de Gemeenschap in dit geval volledig wordt nageleefd.

(¹) PB L 103 van 25.4.1979.

(²) PB L 206 van 22.7.1992.

(2000/C 330 E/110)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0180/00

van Paul Rübzig (PPE-DE) aan de Commissie

(31 januari 2000)

Betreft: Werkterrein van OLAF

OLAF, de fraudebestrijdingsdienst van de Gemeenschap heeft te elfder ure bezwaar aangetekend tegen de artikelen 66 en 73 van Dok. XXI/1402/97-Rev.8 en verlangt dat gevoelige goederen van het instituut van de erkende verzender respectievelijk ontvanger worden uitzonderd daar de dienst anders het doel van de fraudebestrijding bedreigd acht.

Na het bekend worden van dit gegeven hebben de Europese bedrijfsorganisaties geïntervenieerd en verklaard dat de vereenvoudigde procedures op de betrouwbaarheid van de hoofdopdrachtgever gebaseerd zou moeten worden; dit zou een der hoofdredenen voor de hervorming zijn. Ook de douaneadministraties van de meeste lidstaten zijn tegen de stap van OLAF.

Dit gegeven toont de macht van deze fraudebestrijdingsdienst, die zowel tegen de Commissie als tegen de meeste lidstaten optreedt, aan.

Wat doet de Commissie in dit verband om te zorgen dat de bevoegdheden van OLAF op het uitvoerend vlak liggen en niet op dat van de wetgeving?

Op welke wijze wil de Commissie trachten het werkterrein van OLAF te beperken tot uitsluitend het uitvoerende vlak?

Antwoord van mevrouw Schreyer namens de Commissie

(17 maart 2000)

De Commissie herinnert er in de eerste plaats aan dat zij volgens het collegialiteitsbeginsel optreedt. Zij beklemtoont dat de bestrijding van fraude een van haar constante politieke bekommernissen is.

Wat betreft een hervorming van de regeling inzake communautair douanevervoer⁽¹⁾ (en de parallel hiermee verlopende hervorming van de regeling inzake gemeenschappelijk douanevervoer), werd met bepaalde voorstellen van de Commissie die werden besproken in het kader van het comité douanewetboek, afdeling douanevervoer, beoogd van een deel van de vereenvoudigde procedures (erkende verzender respectievelijk ontvanger) sigaretten en sterkedranken met een alcoholgehalte van meer dan 40° uit te sluiten. De Commissie herinnert eraan dat de zeer omvangrijke fraude betreffende deze producten er reeds toe had bijgedragen dat in december 1995 bij het Parlement een enquêtecommissie werd ingesteld.

De Commissie wil niet vooruitlopen op het resultaat van de aan de gang zijnde discussies.

Wet betreft de bevoegdheden van het Europees Bureau voor Fraudebestrijding (OLAF), wijst de Commissie erop dat de in 1999⁽²⁾ vastgestelde bepalingen bevestigen dat genoemd Bureau niet alleen onderzoeks- en steunopdrachten heeft. Het Bureau is immers ook belast met concipiërende werkzaamheden op het gebied van fraudebestrijding, alsook, op zijn werkterreinen, met de voorbereiding van wetgevings- en regelgevingsinitiatieven van de Commissie (ook wanneer het instrumenten betreft die vallen onder titel VI van het Verdrag betreffende de Europese Unie). Voorts vertegenwoordigt het Bureau de Commissie in de betrokken instanties.

⁽¹⁾ Ontwerpverordening tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek, PB L 253 van 11.10.1993.

⁽²⁾ Zie besluit van de Commissie van 28 april 1999 houdende oprichting van het Europees Bureau voor Fraudebestrijding (OLAF), met name artikel 2 ervan; PB L 136 van 31.5.1999.

(2000/C 330 E/111)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0193/00

van **Monica Frassoni (Verts/ALE)** aan de Commissie

(4 februari 2000)

Betreeft: Tunnelwegverbinding in de haven van Olbia (Sardinië)

In antwoord op mijn vraag E-2039/99⁽¹⁾ over de tunnel in Olbia heeft de Commissie laten weten dat de Italiaanse autoriteiten verplicht zijn om eerst na te gaan of dit project — dat valt onder categorie 12 van bijlage II van richtlijn 85/337/EEG⁽²⁾ — een milieueffectbeoordeling vereist. De werkzaamheden zijn echter al aan de gang.

Hoe denkt de Commissie te bereiken dat die voorafgaande toetsing zo snel mogelijk wordt uitgevoerd? Acht zij het niet nodig om Italië wegens schending van bovengenoemde richtlijn in gebreke te stellen omdat voorafgaande toetsing verplicht is voor alle, in de bijlagen bij de richtlijn genoemde projecten waarvoor de lidstaat discretionaire bevoegdheid bezit zoals het Hof van Justitie heeft bevestigd⁽³⁾.

In mijn vraag 2039/99 heb ik er ook op gewezen dat de opdracht tot het aanleggen van de tunnel — in afwijking van het in 1980 opgestelde havenbestemmingsplan — door de ANAS (Azienda nazionale autonoma delle strade statali) zonder aanbesteding gegund is aan het Romeinse bedrijf Tor di Valle.

Is zij niet van mening dat de Europese regels terzake van overheidsopdrachten geschonden zijn omdat het betrokken contract zonder aanbesteding is toegewezen⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ PB C 219 E van 1.8.2000, blz. 73.

⁽²⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

⁽³⁾ Zie arrest van het Hof van Justitie van 2.5.1996 in zaak 133/94.

⁽⁴⁾ Zie richtlijnen van de Raad 92/50/EEG van 18.6.1992, 93/36/EEG van 14.6.1993 en 93/37/EEG van 14.6.1993.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(13 maart 2000)

De Commissie heeft een dossier over de door het geachte parlementslid bedoelde zaak aangelegd en heeft gedetailleerde informatie opgevraagd. De situatie zal op basis van het antwoord van de Italiaanse autoriteiten worden geëvalueerd.

Wat betreft de maatregelen die de Commissie kan treffen om de juiste toepassing van het Gemeenschapsrecht te verzekeren, is zij tot de door het EG-Verdrag verleende bevoegdheden beperkt. De Commissie, als hoedster van het EG-Verdrag, zal niet nalaten om de nodige stappen te nemen en desnoods de inbreukprocedure van artikel 226 (ex artikel 169) van het EG-Verdrag in te leiden om de naleving van het Gemeenschapsrecht in het onderhavige geval te verzekeren.

(2000/C 330 E/112)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0207/00**van Glenys Kinnock (PSE) aan de Commissie**

(4 februari 2000)

Betreft: Hervorming van de WTO

Op welke manier draagt de Commissie bij tot de noodzakelijke werkzaamheden die moeten worden verricht voor de grondige hervorming van de WTO? Zal de Commissie een termijn van één jaar vaststellen om te verzekeren dat wordt gewerkt aan de geloofwaardigheid van deze organisatie?

(2000/C 330 E/113)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0342/00**van Glenys Kinnock (PSE) aan de Commissie**

(14 februari 2000)

Betreft: Hervorming van de WTO

Wat doet de Commissie om bij te dragen aan de uiterst belangrijke radicale hervorming van de WTO?

Kan de Commissie een termijn van één jaar stellen om de zo nodige aandacht te schenken aan het streven de organisatie geloofwaardig te maken?

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Lamy namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0207/00 en E-0342/00**

(29 februari 2000)

Zoals het geachte parlementslid bekend is, heeft de Commissie vóór de Ministeriële Conferentie van Seattle veelomvattende voorstellen gedaan voor doorzichtigere procedures in de Wereldhandelsorganisatie (WTO). Na de Ministeriële Conferentie van Seattle schetste het voor handel verantwoordelijke Commissielid de standpunten van de Commissie over deze materie aan de commissie industrie, externe handel, onderzoek en technologie in zijn op 25 januari 2000 gehouden uiteenzetting. Hoewel de Commissie erkent dat er tijdens de conferentie van Seattle duidelijke tekortkomingen van de procedures aan het licht traden, is zij eveneens de mening toegedaan dat het contraproductief zou zijn om de WTO volledig op de helling te zetten; we zouden hier op zijn minst tot een nieuwe ronde mee moeten wachten. Het is duidelijk dat vele van de problemen die zich in Seattle voordeden, moeten worden toegeschreven aan meningsverschillen over de inhoud en aan concrete problemen, zoals onvoldoende voorbereiding van de conferentie.

De Commissie pleit dan ook voor een aanpak in twee fasen, in het kader waarvan allereerst zou kunnen worden verwerkt aan verbeteringen van de voorbereiding en organisatie van Ministeriële Conferenties, verhoogde deelneming, met name van ontwikkelingslanden en meer doorzichtigheid ten behoeve van het publiek.

In een tweede fase zou men zich moeten verdiepen in diepgaandere hervormingen, zoals bijvoorbeeld de hervorming van de structuren en besluitvormingssystemen (deze taak zou wellicht door de Raad Algemene Zaken kunnen worden toevertrouwd aan een groep uitgelezenen) teneinde te bezien wat haalbaar is alvorens concrete voorstellen te doen.

Het spreekt vanzelf dat alle hervormingsmaatregelen op korte en op lange termijn met de partners in de WTO moeten worden besproken en dat zij hierover overeenstemming moeten bereiken.

(2000/C 330 E/114)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0215/00**van Mauro Nobilia (UEN) aan de Commissie***(4 februari 2000)**Betreft:* Vuilverbrandingsinstallatie van Battipaglia

Gezien de vorige vraag over hetzelfde onderwerp en het antwoord daarop (P-2423/99)⁽¹⁾ van mevrouw Wallstrom namens de Commissie; overwegende dat het wenselijk zou zijn dat de Commissie preventieve controles zou uitvoeren om na te gaan of de geplande installatie, als zij eenmaal is voltooid, niet in strijd is met de geldende regelgeving inzake de bestaande afvalverbrandingsinstallaties,

kan de Commissie:

- mededelen of zij niet van mening is dat deze vuilverbrandingsinstallatie, mocht zij volgens de bestaande plannen gebouwd worden, in strijd dreigt te zijn met de communautaire regels inzake de preventie van luchtverontreiniging door vuilverbrandingsinstallaties?
- Kan zij bovendien mededelen welke maatregelen zij denkt te treffen om ervoor te zorgen dat de geldende communautaire regelgeving inzake de afvalverwijdering wordt nageleefd, en met name richtlijn 97/11/EG⁽²⁾ van de Raad van 3 maart 1997 tot wijziging van richtlijn 85/337/EEG⁽³⁾ betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten?

⁽¹⁾ PB C 219 E van 1.8.2000, blz. 158.

⁽²⁾ PB L 73 van 14.3.1997, blz. 5.

⁽³⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(13 maart 2000)*

Hoe luchtverontreiniging door een installatie die nog in het projectstadium verkeert in de toekomst kan worden voorkomen, moet worden beoordeeld in het kader van de communautaire wetgeving met betrekking tot de milieueffect-rapportage (MER): Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, als gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG van 3 maart 1997. Met name in artikel 1 van Richtlijn 97/11/EG is bepaald dat de lidstaten de nodige maatregelen moeten treffen om te verzekeren dat een vergunning vereist is voor projecten die met name gezien hun aard, omvang of ligging een aanzienlijk milieueffect kunnen hebben en dat een beoordeling van hun effecten moet plaatsvinden alvorens een vergunning wordt verleend. Luchtverontreiniging valt onder die beoordeelde effecten.

Het door het geachte parlementslid bedoelde project ressorteert blijkbaar onder de in bijlage II van de richtlijn genoemde categorieën. Artikel 4, lid 2, van Richtlijn 97/11/EG stelt dat onder voorbehoud van artikel 2, lid 3, de lidstaten voor de in bijlage II genoemde projecten bepalen: a) door middel van een onderzoek per geval of b) aan de hand van door de lidstaten vastgestelde drempelwaarden of criteria, of het project al dan niet moet worden onderworpen aan een beoordeling overeenkomstig de artikelen 5 tot en met 10. De Commissie heeft gedetailleerde informatie over deze zaak gevraagd. Zij zal de naleving van de relevante communautaire wetgeving verzekeren.

Wat betreft de maatregelen die de Commissie kan treffen om de juiste toepassing van het Gemeenschapsrecht te verzekeren, zou de Commissie erop willen wijzen dat haar bevoegdheden die welke haar op grond van het EG-Verdrag zijn verleend, beperkt zijn. De Commissie, als hoedster van het EG-Verdrag, zal niet nalaten om de nodige maatregelen te treffen en desnoods de inbreukprocedure van artikel 226 (ex artikel 169) van het EG-Verdrag in te leiden om de naleving van het Gemeenschapsrecht in dit specifieke geval te verzekeren.

(2000/C 330 E/115)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0217/00
van Mario Mantovani (PPE-DE) aan de Commissie

(4 februari 2000)

Betreft: Radioactief afval bij het GCO in Ispra

Hoewel de laatste van de twee reactoren van het GCO te Ispra al zestien jaar geleden is gesloten, hebben de Italiaanse dagbladen de afgelopen dagen het probleem van het radioactieve afval bij het GCO aan de orde gesteld.

Het zou nl. om 2500 m³ radioactief afval gaan dat vervat is in gebitumineerde of gecementeerde vaten die zich bij het GCO in Ispra bevinden en die niet verwijderd zijn, waarschijnlijk wegens de hoge kosten van de verwijdering en het beheer van afvalproducten van kerninstallaties.

De aanwezigheid van dit zo gevaarlijke materiaal veroorzaakt natuurlijk bezorgdheid in het gebied zelf en overal elders.

Kan de Commissie mededelen of zij over informatie terzake beschikt?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(23 maart 2000)

De Commissie vestigt de aandacht van het geachte parlementslid op haar mededeling aan het Parlement en de Raad getiteld „Nucleaire erfenis van GCO-werkzaamheden in het kader van het Euratom-Verdrag — Ontmanteling van verouderde kerninstallaties en beheer van afval”⁽¹⁾.

Het afval dat het geachte parlementslid noemt is onder geïnstrumenteerd toezicht opgeslagen op aangepaste terreinen.

Niettemin is de Commissie begonnen in overeenstemming met de Italiaanse autoriteiten de conditionering ervan te herzien.

Zoals de mededeling aangeeft blijft dit afval volkomen veilig op het terrein van Ispra opgeslagen in afwachting van een centrum voor definitieve opslag in Italië.

⁽¹⁾ COM(1999) 114 def.

(2000/C 330 E/116)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0218/00
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(4 februari 2000)

Betreft: Financiële steun aan de Europese petroleumindustrie

In antwoord op vraag E-2126/99⁽¹⁾ deelt mevrouw de Palacio mee dat de Commissie sinds 1975 zo'n 750 miljoen € heeft verstrekt aan de sector koolwaterstoffen.

Graag had ik een uitsplitsing per jaar van dit bedrag naar a) petroleum, b) gas en c) steenkool, evenals een uitsplitsing naar lidstaat.

⁽¹⁾ PB C 170 E van 20.6.2000, blz. 145.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(16 maart 2000)

Na de eerste oliecrisis in 1973 startte de Gemeenschap een aantal programma's om financiële steun te verlenen voor technologie voor productie-exploratie en transport van koolwaterstoffen. Destijds was de continuïteit van de voorziening de hoofdbekommernis. De financiële steun was daarom toegespitst op technologie voor de ontwikkeling van de interne productie in de Noordzee.

In de daarop volgende jaren werden de doelstellingen van het programma evenwel uitgebreid tot concurrentievermogen en milieubescherming. Er werd voorrang gegeven aan projecten die gericht waren op het verminderen van het milieueffect van de exploitatie en het verbeteren van de concurrentiepositie van de Europese technologie.

In de periode 1975-1998 werd voor bijna 750 M€ steun verleend voor onderzoeks-, ontwikkelings- en demonstratieprojecten op het gebied van innoverende koolwaterstoffentechnologie. De 750 M€ financiële steun die reeds werd vermeld in het eerdere antwoord op schriftelijke vraag E-2126/99 van mevrouw Maes, verwijst alleen naar de olie- en gastecnologie (het bedrag had geen betrekking op steun voor projecten op het gebied van steenkooltechnologie). In de volgende tabel zijn de gegevens per jaar en per land uitgesplitst voor de periode 1990-1998, die betrekking had op het Thermie-programma. Daarnaast is de totale steun voor de periode 1975-1989 vermeld in de eerste kolom.

Steun voor koolwaterstoffentechnologie 1975-1998

(in miljoen euro)

	1975-1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	Totaal
Denemarken	12,17		0,53	1,55		0,45					14,70
Duitsland	66,30		3,03	5,48	2,67	1,10	3,33		1,09	4,40	87,40
Griekenland	3,19	1,02				0,21		0,40	1,39	1,13	7,34
Spanje	0,59			0,21		0,22	0,30	1,12			2,44
Frankrijk	195,64	5,36	8,02	4,79	10,61	14,78	4,79	11,42	7,39	7,69	270,49
Ierland	6,65						0,49				7,14
Italië	80,54	1,03	4,50	6,56	5,43	8,32	1,85		5,68	5,45	119,36
Nederland	28,07	0,41	0,60	2,58	0,69	0,43	0,11	0,63		2,61	36,13
Portugal	1,03		0,14								1,17
Zweden							0,74		1,84		2,58
Vereen. Koninkrijk	132,28	2,03	6,60	5,55	6,90	11,72	10,44	3,58	4,68	5,27	189,05
Noorwegen							2,87	1,18	3,37	2,50	9,92
Totaal	526,46	9,85	23,42	26,72	26,30	37,23	24,92	18,33	25,44	29,05	747,72

Het relatief hoge steunbedrag voor het Verenigd Koninkrijk, Italië en Frankrijk is het gevolg van de steun aan het Verenigd Koninkrijk en Italië voor projecten in verband met de productie van koolwaterstoffen in de Middellandse Zee en de Noordzee, alsmede aan het sterke Franse netwerk van diensten- en toeleveringsbedrijven.

De splitsing tussen olie en gas is iets complexer. Innoverende boorapparatuur en seismische onderzoekssystemen kunnen zowel voor olie- als gastoeepassingen worden gebruikt. In dergelijke gevallen is het onmogelijk een bepaalde technologie als een gas- of olietechnologie te bestempelen. Er zijn evenwel een aantal technieken die alleen voor gas worden toegepast, hoofdzakelijk op het gebied van gasomzetting en transportproblemen. Het aantal projecten dat uitsluitend betrekking heeft op gastecnologie is nogal beperkt en de daarbij betrokken financiële steun kan op minder dan 10% van het totale budget worden geraamd.

(2000/C 330 E/117)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0220/00**van Willy De Clercq (ELDR) aan de Commissie**

(4 februari 2000)

Betreft: Navordering van douanerechten op uit Bangladesh geïmporteerde textielproducten

Naar aanleiding van de missie van een communautaire delegatie naar Bangladesh eind 1996, die als doel had de geldigheid van 15 000 certificaten van oorsprong, formulier A, uitgegeven van eind 1993 tot

midden 1996, te controleren, werden de douaneautoriteiten van elke lidstaat verzocht om tot de navorde-
ring over te gaan van de rechten voor de certificaten 1) die duidelijk vervalst waren of goederen betroffen
die niet in Bangladesh werden geproduceerd en 2) die bekomen waren op grond van onjuiste verklaringen
van de producenten bij het Export Promotion Bureau.

Bangladesh erkende de problemen die zich stelden bij de uitgifte van certificaten van oorsprong (formulier
A) en de inadequate controle hierop. Bovendien zouden de betrokken importeurs uit de Europese Unie
slechts zeer laat op de hoogte zijn gebracht van de problemen bij de overheid van Bangladesh.

Is het correct dat momenteel een voorstel bij de Commissie ter tafel ligt waardoor bepaalde douanerechten
aan de betrokken importeurs zouden worden kwijtgescholden op basis van „uitzonderlijke omstandig-
heden”? Zo ja, welke maatregelen zullen worden getroffen en op welke periode zullen deze maatregelen
betrekking hebben? Zo neen, is de Commissie van plan terzake maatregelen te treffen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(28 maart 2000)

Het is juist dat voor de invoer van goederen onder dekking van 15 000 door de autoriteiten van
Bangladesh van 1994 tot medio 1996 afgegeven certificaten van oorsprong douanerechten verschuldigd
zijn, daar deze certificaten door de autoriteiten van Bangladesh om de door het geachte parlementslid
genoemde redenen zijn ingetrokken (geannuleerd). Deze gang van zaken is geheel in overeenstemming met
het bepaalde in Verordening (EEG) nr. 2454/93 ⁽¹⁾.

In december 1996 vond een communautaire missie voor samenwerking en administratief onderzoek in
Bangladesh plaats, naar aanleiding waarvan het vermoeden van onregelmatigheden kon worden bevestigd.
Op basis van deze bevindingen heeft de Commissie in april 1997 een bekendmaking in het Publicatieblad
geplaatst ⁽²⁾.

Bangladesh is in de periode van juni tot augustus 1998 getroffen door ernstige overstromingen, die
aanzienlijke gevolgen hadden voor de economie van Bangladesh en het functioneren van het bestuur. De
Commissie onderzoekt thans of er in dit geval sprake is van „uitzonderlijke omstandigheden” in de zin van
voornoemde verordening.

⁽¹⁾ PB L 253 van 11.10.1993.

⁽²⁾ PB C 107 van 5.4.1997.

(2000/C 330 E/118)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0223/00

van Patricia McKenna (Verts/ALE) aan de Commissie

(31 januari 2000)

Betreft: Wegverbreding in de Glen of the Downs, County Wicklow (Ierland)

Is de Commissie zich bewust van de betekenis van de nieuwe bewijzen met betrekking tot de Glen of the
Downs in County Wicklow (Ierland), dat op 12 augustus 1999 tot SBZ is uitgeroepen? Is de Commissie
van mening dat de informatie, die de Ierse autoriteiten tot dusverre hebben geleverd, haar in staat stellen
om tot een exacte beoordeling te komen van de omvang van de schade die de voorgestelde SBZ zal
oplopen?

Is er een kans dat de Commissie de voorgestelde wegwerken laat stilleggen in afwachting van een
antwoord van de Ierse regering op haar vragen? Gaat de Commissie in deze zaak gerechtelijke stappen
tegen Ierland ondernemen? Zal de Commissie al dan niet iets ondernemen ten einde het effect van de
wegwerken in de Glen of the Downs ten volle te kunnen evalueren? Zal de Commissie al haar middelen of
een deel daarvan intrekken, indien haar onderzoek een onbevredigend resultaat oplevert?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(7 maart 2000)*

De Commissie neemt aan dat de door het geachte parlementslid aangehaalde nieuwe bewijzen bestaan uit een hydrogeologisch rapport dat zij op 21 januari 2000 aan de Commissie heeft voorgelegd. Dit heeft betrekking op de mogelijke effecten op het grondwater en het essen-hazelaarsbos van het ontwerp voor het wegafwateringssysteem. De Commissie heeft dit ter fine van commentaar aan de Ierse autoriteiten toegestuurd, en stelt voor om haar commentaar op te schorten totdat de Ierse autoriteiten hebben geantwoord.

De Commissie is niet bevoegd om wegwerkzaamheden tegen te houden. Zij heeft momenteel geen plannen om gerechtelijke stappen te ondernemen in verband met het project of om middelen in te trekken.

*(2000/C 330 E/119)***SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0226/00****van José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) aan de Raad***(28 januari 2000)*

Betreft: Gevangenhouding van gematigde Cubaanse dissidenten

Onlangs werden de gematigde dissidenten Osvaldo Payá Sardiñas en Héctor Palacios in Cuba gearresteerd en naar een onbekende plaats overgebracht. Volgens de Cubaanse Commissie voor mensenrechten en nationale verzoening zijn sinds november vorig jaar ongeveer 300 dissidenten en mensenrechtenactivisten gevangen genomen.

Is de Raad op de hoogte van deze feiten?

Wat is het standpunt van de Raad ten aanzien van deze arrestaties?

Is de Raad voornemens hiertegen stappen te ondernemen?

Antwoord*(2 mei 2000)*

Het zal het geachte parlementslid bekend zijn dat de Raad de mensenrechtensituatie in Cuba in het algemeen en de situatie van de dissidenten in het bijzonder met de grootste aandacht volgt.

Wat betreft de arrestatie van de heer Osvaldo Paya Sardiñas van de „Movimiento Cristiano de Liberación” en de heer Héctor Palacios, stichtend lid van de „Partido de Solidaridad Democrática”, die op 25 januari werden gearresteerd: de Raad is constant op de hoogte gehouden van hun situatie en heeft zijn vreugde uitgesproken over het nieuws van hun vrijlating op de dag na hun arrestatie.

De EU heeft haar standpunt inzake de mensenrechten steeds wanneer zulks noodzakelijk was naar buiten gebracht via zowel publieke verklaringen als demarches bij de Cubaanse autoriteiten. Bovendien werken de EU-missies in Havana regelmatig samen op het gebied van de mensenrechtenkwesities en onderhouden zij een nuttige dialoog met de Cubaanse dissidenten en andere groeperingen in de Cubaanse samenleving. In maart jongstleden heeft de Raad een verklaring uitgebracht waarin de EU de uitspraak in het proces van de vier leden van de „Wergroep binnenlandse dissidentie” betreurt en haar oproepen voor de spoedige vrijlating van de vier betrokkenen herhaalt.

De doelstelling van de EU ten aanzien van Cuba, zoals deze is bepaald in het door de Raad van 2 december 1996 aangenomen gemeenschappelijk standpunt over Cuba, bestaat er nog steeds in een overgangsproces naar een pluralistische democratie en eerbiediging van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsook een duurzaam herstel en een verbetering van de levensstandaard van het Cubaanse volk te bevorderen. De EU is van mening dat een op resultaten gerichte dialoog en humanitaire steun de beste middelen zijn om deze doelstelling te bereiken.

Bij de zesde evaluatie van het gemeenschappelijk standpunt in november jongstleden is de Raad tot de conclusie gekomen dat er zich in de situatie op Cuba geen wijzigingen hebben voorgedaan die een ander EU-beleid zouden rechtvaardigen.

De Raad zal ook in de toekomst bij elke gelegenheid deze en andere mensenrechtenkwesities onder de aandacht van de Cubaanse autoriteiten brengen.

(2000/C 330 E/120)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0237/00**van Charles Tannock (PPE-DE) aan de Commissie**

(7 februari 2000)

Betreft: Naleving van voorschriften inzake scheepsinspecties

Welke maatregelen zijn er genomen om erop toe te zien dat alle lidstaten voldoen aan hun verplichtingen krachtens artikel 5 van richtlijn 95/21/EG⁽¹⁾ van 19 juni 1995 om te zorgen dat ten minste 25 % van de schepen die hun havens aandoen, worden geïnspecteerd, en zijn er plannen om het aantal scheepsbouw-technische inspecties te vergroten, met name van schepen die zijn geregistreerd onder een vlag met een slechte reputatie als het gaat om naleving van internationale verplichtingen?

⁽¹⁾ PB L 157 van 7.7.1995, blz. 1.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(22 maart 2000)

De Commissie volgt de ontwikkeling op het terrein van de inspectie-inspanning die door de lidstaten wordt geleverd. De wijze van inachtneming van de inspectiedrempel van 25 % van het aantal afzonderlijke schepen dat de havens van de Gemeenschap binnenloopt, bepaald in artikel 5 van Richtlijn 95/21/EG van de Raad van 19 juni 1995 betreffende de naleving, met betrekking tot de schepen die gebruik maken van havens in de Gemeenschap en varen in de onder de jurisdictie van de lidstaten vallende wateren, van internationale normen op het gebied van de veiligheid van schepen, voorkoming van verontreiniging en leef- en werkomstandigheden aan boord (havenstaatcontrole)⁽¹⁾, kan pas worden geëvalueerd aan het einde van een toereikende termijn (minstens één jaar) na de omzetting van de richtlijn in nationaal recht. In dat verband hebben de verdragen bij de omzetting van Richtlijn 95/21/EG eveneens de evaluatie van de wijze van inachtneming van deze drempel door de lidstaten vertraagd.

Op dit ogenblik zijn de bepalingen van Richtlijn 95/21/EG door alle lidstaten met uitzondering van Italië in intern recht omgezet. Italië is op 24 november 1999 door het Hof van Justitie veroordeeld. Tegen deze lidstaat loopt een tweede inbreukprocedure wegens niet-nakoming van het arrest van het Hof.

De Commissie heeft kunnen constateren dat de drempel van 25 % in de Gemeenschap over het algemeen wordt gerespecteerd. De Commissie heeft in 1999 echter eveneens kunnen constateren dat sommige lidstaten significant onder de drempel van 25 % zaten. Zij is bijgevolg voornemens, indien een dergelijke situatie in het jaar 2000 aanhoudt, inbreukprocedures in te stellen tegen de lidstaten waarvan de bevoegde instantie onder de voorwaarden die zijn vastgesteld bij artikel 5 van Richtlijn 95/21/EG jaarlijks geen totaal aantal inspecties verricht dat gelijk is aan ten minste 25 % van het aantal afzonderlijke schepen dat deze havens in een representatief kalenderjaar is binnengelopen.

Algemeen gezien is de Commissie van oordeel dat het ongeval met de Erika duidelijk heeft gemaakt dat de controles in de havens van de Gemeenschap dienen te worden verscherpt. Daartoe heeft zij een ontwerp-mededeling opgesteld over de veiligheid van olietankers, die onder meer een voorstel omvat tot wijziging van Richtlijn 95/21/EG betreffende de controle van schepen door de havenstaat. De beoogde maatregelen houden rekening met de prestaties van de vlaggenstaten en met de noodzaak meer aandacht te besteden aan constructieaspecten van schepen.

⁽¹⁾ PB L 157 van 7.7.1995.

(2000/C 330 E/121)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0243/00**van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie**

(7 februari 2000)

Betreft: De bouw van parkeergarages onder de Piazza Vescovio en de Via Moricone in Rome

De stad Rome is gestart met de bouw van twee grote ondergrondse parkeergarages, één onder de Piazza Vescovio, met 92 parkeerplaatsen, en één in de Via Moricone, met zo'n 100 parkeerplaatsen. De zones waar de bouwterreinen in kwestie zijn gelegen zijn geologisch onstabiel door de aanwezigheid van grotten, catacomben, oude tufsteengroeven en grondwater en kunnen dus een gevaar vormen voor de bewoners en voor een groot aantal gebouwen daar. Bovendien werd de Piazza Vescovio onlangs heringericht.

Door de aard van de werken, die volgens de vooruitzichten op zijn minst 16 maanden zullen duren, zou de leefbaarheid van de hele wijk wel eens in het gedrang kunnen komen. De omvang van de werken en de bodemgesteldheid maken het wenselijk voor dit project een gedetailleerde milieueffectbeoordeling op te stellen, zoals bepaald in Richtlijn 85/337/EEG⁽¹⁾.

Die wenselijkheid wordt bevestigd door de brief die commissaris Enthoven op 25 maart 1997 aan ambassadeur Cavalchini stuurde en waarin werd benadrukt dat een milieueffectbeoordeling voor werken als deze noodzakelijk is. Door de toewijzing van het exclusieve gebruiksrecht van het openbaar domein aan de kopers van een parkeerplaats in de bovengenoemde garages lijkt bovendien een misstand te ontstaan ten aanzien van de burgers die gedurende de door het contract bepaalde 90 jaar het gebruiksrecht niet kunnen verwerven en bijgevolg hun gebruiksrecht van het openbaar goed verliezen.

Kan de Commissie, gelet op het voorgaande, laten weten:

1. of ze van mening is dat de werken in kwestie aan een milieueffectbeoordeling moeten worden onderworpen;
2. of ze van mening is dat de werken in kwestie pas mogen worden uitgevoerd na een raadpleging van de op de betrokken plaatsen wonende burgers, zoals bepaald door Richtlijn 85/337/EEG;
3. of er richtlijnen bestaan met betrekking tot de mogelijke misstand die deze parkeerplaatsen doen ontstaan doordat het openbaar gebruik van een gemeenschapsgoed wordt beperkt;
4. wat haar algemene oordeel over dit geval is?

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(13 maart 2000)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-2858/99⁽¹⁾.

1. De plaatselijke bewoners moeten enkel geraadpleegd worden als het project aan een milieueffectbeoordelingsprocedure wordt onderworpen.
2. De Commissie is niet op de hoogte van het bestaan van een communautaire richtlijn inzake de beperking van het openbaar gebruik van een gemeenschapsgoed.
3. Daar de Commissie niet gekend is met de door het geachte parlementslid beschreven situatie, zal zij de passende stappen doen om gedetailleerde informatie te verzamelen en de naleving van het Gemeenschapsrecht te waarborgen.

⁽¹⁾ PB C 303 E van 24.10.2000, blz. 120.

(2000/C 330 E/122)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0244/00

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(7 februari 2000)

Betreft: Schrappen van de Griekse tabaksoort „Katerini” van de Italiaanse lijst van communautaire variëteiten

Verordening 660/99⁽¹⁾ maakte de overdracht mogelijk van het quotum van de Griekse tabaksoort „Katerini” aan Italië (500 ton in 1999, 1500 ton in 2000 en 2001) zonder vermelding van of toelichting op de redenen hiervoor, en ondanks de protesten van Griekse zijde. Verordening 1373/99⁽²⁾ stelde Italië in staat om, opnieuw zonder opgaaf van redenen, hoeveelheden van de variëteit „Katerini” over te dragen naar andere groepen variëteiten, waardoor de productie van „Katerini” in Italië werd beperkt tot 48 ton.

Is de Commissie na het volledig mislukken van de overdracht van de Griekse variëteit „Katerini” aan Italië van plan om voor de seizoenen 2000 en 2001 de variëteit „Katerini” van de Italiaanse lijst van communautaire variëteiten te schrappen?

⁽¹⁾ PB L 83 van 27.3.1999, blz. 10.

⁽²⁾ PB L 162 van 26.6.1999, blz. 47.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(9 maart 2000)*

De vaststelling van de garantiedrempels voor tabak van soortengroep VII (Katerini) in Italië voor de oogsten 1999, 2000 en 2001 bij Verordening (EG) nr. 660/1999 van de Raad van 22 maart 1999 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2075/92⁽¹⁾ is een uitvloeisel van een van de basisdoelstellingen van de hervorming van de gemeenschappelijke ordening (GMO) van de tabaksmarkt in 1998: de noodzaak om de productie beter af te stemmen op de soorten waarnaar de vraag op de markt het grootst is.

Volgens artikel 9, lid 4, van Verordening (EEG) nr. 2075/92 van de Raad van 30 juni 1992, houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector ruwe tabak⁽²⁾ kunnen de lidstaten aan de Commissie toestemming vragen om garantiedrempelhoeveelheden tussen soortengroepen onderling over te dragen. De Commissie onderzoekt deze aanvragen en gaat na of ze niet in extra uitgaven voor het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) resulteren, of in een verhoging van de totale garantiedrempel die voor elke lidstaat is vastgesteld.

Tot nu toe heeft de Commissie geen enkele overdrachtsaanvraag van Italië ontvangen voor soortengroep VII (Katerini), maar tot de uiterste datum voor het sluiten van teeltcontracten blijft overdracht mogelijk.

⁽¹⁾ PB L 83 van 27.3.1999.

⁽²⁾ PB L 215 van 30.7.1992.

(2000/C 330 E/123)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0249/00**van Daniel Hannan (PPE-DE) aan de Commissie***(7 februari 2000)*

Betreft: Pensioenuitgaven

Hoe hoog zijn op dit ogenblik de pensioenuitgaven ten behoeve van het personeel van de Europese Gemeenschappen?

Wat zijn de desbetreffende ramingen voor het jaar 2020?

Welke hervormingen worden overwogen om te komen tot een particulier pensioenstelsel?

Antwoord van de heer Kinnock Namens de Commissie*(17 maart 2000)*

Onlangs zijn de pensioenverplichtingen ten aanzien van het personeel van de Gemeenschappen, zijnde het personeel van de Commissie, het Parlement en de Raad, geraamd op 14 100 miljoen € eind 1997 en 22 200 miljoen € (exclusief inflatie) eind 2020.

Deze ramingen zijn het resultaat van een actuariële berekening die onder andere gebaseerd is op een reële rentevoet van 2,5 % voor de gehele periode. De sterftetafel is opgesteld door de actuaaris Klynveld Peat Marwick Goerdeler (KPMG) met het oog op de evaluatie.

De uitgaven zijn berekend op de wijze waarop de „defined benefit obligation” moet worden berekend die overeenkomstig de internationale norm IAS 19 (international accounting standard) in de balans van de werkgever moet worden opgenomen.

De Commissie overweegt geen voorstellen met betrekking tot de pensioenregeling die tot een privatisering zouden leiden.

(2000/C 330 E/124)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0251/00**van Daniel Hannan (PPE-DE) aan de Commissie***(7 februari 2000)**Betreft: Verklaring van commissaris Liikanen*

In de uitgave van Cordis Focus van 4 oktober 1999 wordt commissaris Liikanen geciteerd met de woorden: „Het is niet aanvaardbaar dat het opzetten van een nieuw bedrijf in de Europese Unie drie keer zo duur is en zeven keer zo lang duurt als in de VS”.

Waarin ziet de Commissie de oorzaken van dit kostenverschil? Welke maatregelen wil zij nemen om het bedrijfsleven van deze lasten te bevrijden? Is zij daarom voornemens een einde te maken aan de invoering van wetgeving op sociaal gebied?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(31 maart 2000)*

Het is duidelijk dat de verschillen die er tussen de Gemeenschap en de Verenigde Staten bestaan wat de tijd en kosten betreft die met het opzetten van een nieuwe onderneming zijn gemoeid, inacceptabel zijn.

Deze verschillen zijn in feite niet voor alle lidstaten even groot en hangen af van de bestuurlijke tradities van het betrokken land en van de wijze waarop wordt gereageerd op problemen die zich van tijd tot tijd voordoen wanneer commerciële activiteiten niet gereguleerd zijn. Toch overheerst in alle lidstaten de mening dat de procedures moeten worden vereenvoudigd en de kosten moeten worden gereduceerd. De Commissie heeft een aantal maatregelen genomen om te helpen om iets aan dit probleem te doen. In het verslag van de task force voor de verbetering van het ondernemingsklimaat („BEST”) ⁽¹⁾ komt dit probleem aan bod in de vierde aanbeveling, waarin de lidstaten worden opgeroepen initiatieven te nemen om de oprichting van ondernemingen te vergemakkelijken. In een vervolgrapport, het „Actieplan ter bevordering van het ondernemerschap en het concurrentievermogen” ⁽²⁾, verplicht de Commissie zich de vorderingen die bij de tenuitvoerlegging van de aanbeveling ⁽³⁾ betreffende startende ondernemingen gemaakt zijn, te volgen en te evalueren en informatie over de beste werkwijze met andere belanghebbenden te delen.

In het kader van de gecoördineerde acties, waarbij de Commissie de lidstaten helpt om vast te stellen welke de beste werkwijzen op het gebied van het ondernemingsbeleid zijn en de ervaringen hieromtrent uit te wisselen, is veel aandacht aan het onderwerp „startende ondernemingen” besteed. De aanbeveling van de Commissie betreffende de verbetering en vereenvoudiging van het ondernemingsklimaat voor startende ondernemingen, waarnaar in het BEST-verslag wordt verwezen, was een samenvatting van de goede werkwijzen die bij de eerste gecoördineerde actie die direct met dit onderwerp verband hield, werden vastgesteld. Zoals in het onlangs verschenen verslag over de gecoördineerde actie ⁽⁴⁾ wordt vermeld, zijn er bewijzen dat op dit gebied vooruitgang wordt geboekt. De Franse „Centres de formalités d'entreprises” bijvoorbeeld hebben de procedures voor startende ondernemingen drastisch vereenvoudigd. Bovendien is het bemoedigend te zien dat de lidstaten van elkaars ervaringen leren. Het Portugese netwerk „Centro de Formalidades das Empresas” bijvoorbeeld is bewust op het Franse model gebaseerd.

Bij de gecoördineerde acties is ook vastgesteld wat de goede werkwijzen op het gebied van financiering, opleiding en ondersteunende diensten voor startende ondernemingen zijn.

Bovendien houdt de Commissie door middel van het systeem voor bedrijfseffectrapportage beter rekening met de gevolgen van de communautaire wetgeving voor het midden- en kleinbedrijf (MKB).

De Commissie gaat ook een benchmarkingproject voor ondernemerschap en innovatie uitvoeren. De eerste gesprekken zullen tijdens de Industrieraad in mei plaatsvinden en de eerste resultaten worden onder het voorzitterschap van Frankrijk verwacht.

In het Groenboek over innovatie ⁽⁵⁾ worden de bijzondere problemen belicht waarmee startende innovatieve ondernemingen te kampen hebben. Een aantal maatregelen dat in het „Actieplan voor innovatie” ⁽⁶⁾ wordt genoemd, heeft betrekking op bestaande maatregelen ten gunste van nieuwe technologische

ondernemingen. Begin 1999 ging een proefproject van start dat nadrukkelijk bedoeld is om economische gebieden te identificeren waar het ondernemingsklimaat voor startende en spin-off-bedrijven het gunstigst is. Het proefproject zal ook een stimulerende invloed op de validering en overdracht van nieuwe strategieën uitoefenen die laten zien wat de beste werkwijzen voor het opzetten van innovatieve ondernemingen in de regio's van de Gemeenschap zijn. In antwoord op de vraag wat de gevolgen voor de wetgeving op sociaal gebied zijn, wil de Commissie het geachte parlementslid gaarne op artikel 137, lid 2, (ex artikel 118) van het EG-Verdrag wijzen.

De Intergouvernementele Conferentie heeft met het oog hierop verklaring No 26 aangenomen dat de Hoge Overeenkomstsluitende Partijen er de aandacht op vestigen dat men het er tijdens de discussie over artikel 118, lid 2, (nu 137, lid 2) van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap over eens was dat de vaststelling van minimumvoorschriften inzake de bescherming van de veiligheid en gezondheid van werknemers door de Gemeenschap tot doel heeft te voorkomen dat op een manier die niet door de omstandigheden gerechtvaardigd is, gediscrimineerd wordt tegen werknemers in het midden- en kleinbedrijf.

-
- (¹) European Communities (1998). „Report of the Business Environment Simplification Task Force”. Office for official Publications of the European Communities, Luxembourg. ISBN 92-928-3418-2.
- (²) Conclusies van de Raad betreffende het Actieplan ter bevordering van het ondernemerschap en concurrentievermogen van 29.4.1999.
- (³) Aanbeveling van de Commissie 97/344/EG van 22 april 1997, betreffende verbetering en vereenvoudiging van het ondernemingsklimaat voor startende ondernemingen, PB L 145 van 5.6.1997.
- (⁴) Verslag van de Commissie aan de Raad, aan het Europees Parlement, aan het Economisch en Sociaal Comité en aan het Comité van de Regio's over de gecoördineerde actie met de lidstaten op het gebied van ondernemingenbeleid. COM(1999) 569 def.
- (⁵) COM(95) 688 def.
- (⁶) COM(96) 589 def.

(2000/C 330 E/125)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0259/00

van John McCartin (PPE-DE) aan de Commissie

(7 februari 2000)

Betreft: Radongaspeil in de EU

Kan de Commissie mededelen of zij over cijfers beschikt inzake het radongaspeil in openbare gebouwen en woningen in de Europese Unie en of dit mogelijk een bedreiging vormt voor de volksgezondheid in de Unie?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(23 maart 2000)

De Commissie heeft een onderzoek uitgevoerd naar de niveaus van natuurlijke radioactiviteit in de lidstaten, dat is gepubliceerd in de vorm van een Atlas (Radiation Protection, 1993, Natural sources of ionizing radiation in Europe, EUR 14470). Zij gaat door met het verzamelen van informatie die afkomstig is uit nationale onderzoeken.

In verband met het mogelijke gevaar voor de volksgezondheid heeft de Commissie in 1990 Aanbeveling 90/143/Euratom van de Commissie van 21 februari 1990 inzake de bescherming van de bevolking tegen blootstelling aan radon binnenshuis (¹) gepubliceerd. In deze aanbeveling wordt een referentieniveau van 400 becquerel per kubieke meter voorgesteld voor correctieve maatregelen in bestaande gebouwen.

Het percentage woningen dat dit niveau overschrijdt is in het algemeen zeer laag, maar het probleem is belangrijker in sommige lidstaten (Finland, Zweden) en in bepaalde regio's.

(¹) PB L 80 van 27.3.1990.

(2000/C 330 E/126)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0272/00**van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie**

(7 februari 2000)

Betreft: Juridische grondslag voor KKP

In de eerste twee alinea's van haar antwoord E-2218/99⁽¹⁾ verkondigt de Commissie dat het gebruik van KKP in de communautaire regelgeving „op deze teksten is gebaseerd”, d.w.z. op de communautaire wetgeving zelf.

Hieruit volgt dat de geloofwaardigheid van KKP volgens de Commissie gebaseerd is op het gebruik ervan in de communautaire wetgeving, terwijl het gebruik van KKP in de communautaire wetgeving gebaseerd is op de geloofwaardigheid ervan.

Is de Commissie niet van mening dat deze redenering tautologisch is en in haar eigen staart bijt?

⁽¹⁾ PB C 219 E van 1.8.2000, blz. 124.

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(30 maart 2000)

Bij de argumentatie in de eerste twee alinea's van het antwoord op schriftelijke vraag E-2218/99⁽¹⁾ van het geachte parlementslid is er geen sprake van een tautologie of een cirkelredenering; veeleer was het de bedoeling op tweeërlei manier uitleg te geven.

Het ging er in de eerste plaats om te verwijzen naar het politieke akkoord dat tijdens de Europese Raad van Berlijn (24 en 25 maart 1999) is bereikt en naar de instemming van het Parlement (6 mei 1999). Daarna heeft de Raad op 21 juni nieuwe verordeningen inzake de Structuurfondsen⁽²⁾ voor de periode 2000-2006 goedgekeurd, waaronder Verordening (EG) no 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, waarvan artikel 3 luidt: „De onder doelstelling 1 vallende regio's zijn regio's van het niveau II van de nomenclatuur van territoriale eenheden voor de statistiek (NUTS II) met een bruto binnenlands product (BBP) per inwoner, gemeten in koopkrachtstandaard en berekend aan de hand van de communautaire gegevens over de laatste drie jaren waarvoor dergelijke gegevens beschikbaar zijn op 26 maart 1999, dat lager is dan 75 % van het communautaire gemiddelde.” en Verordening (EG) nr. 1267/1999 van de Raad van 21 juni 1999 tot instelling van een pretoetredingsinstrument voor structuurbeleid (ISPA)⁽²⁾, waar in artikel 4 staat: „...aan de hand van de volgende criteria: bevolking, BBP per capita volgens koopkrachtstandaard en oppervlakte gaat de Commissie over tot een indicatieve verdeling van de totale uit het ISPA gefinancierde communautaire bijstand over de begunstigde landen.”

Zowel de Raad als het Parlement zijn derhalve officieel geattendeerd op het gebruik en dus het nut van koopkrachtpariteiten (KKP) hoewel er voor de berekening van de KKP zelf geen rechtsgrondslag bestaat.

In de tweede plaats dient het feit onderstreept te worden dat al vele jaren lang zowel internationale instellingen (Wereldbank, Internationale Monetaire Fonds (IMF), Verenigde Naties (VN), Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO)) als overheden, universiteiten, onderzoeksinstituten, overheidsbedrijven, particuliere ondernemingen, banken, media en ook privépersonen KKP hanteren.

⁽¹⁾ PB C 219 E van 1.8.2000, blz. 124.

⁽²⁾ PB L 161 van 26.6.1999.

(2000/C 330 E/127)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0273/00
van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie

(7 februari 2000)

Betreft: Theoretische basis voor de KKP-gegevens van Eurostat

In haar antwoord E-2218/99⁽¹⁾ is de Commissie van mening dat het gebruik van de KKP in de communautaire regelgeving van de landen die aan de euro meedoen een geheel juiste praktijk die volkomen gebruikelijk is.

Kan de Commissie slechts één verwijzing binnen de economische theorieën noemen die de stelling onderbouwt dat het gebruikelijk is de KKP te hanteren om de BBP-prijzen van landen te vergelijken die dezelfde munteenheid gebruiken?

⁽¹⁾ PB C 219 E van 1.8.2000, blz. 124.

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(30 maart 2000)

Om het reële bruto binnenlands product (BBP) internationaal te kunnen vergelijken moet aan drie voorwaarden zijn voldaan: dezelfde definitie van het BBP, dezelfde valuta waarin het BBP wordt uitgedrukt en hetzelfde prijspeil dat aan het BBP ten grondslag ligt.

Bij de schattingen van het BBP van zowel de lidstaten als alle overige landen wordt weliswaar over het algemeen aan de eerste voorwaarde voldaan, maar niet aan de tweede en derde omdat ze in de nationale munteenheid zijn uitgedrukt en op de prijzen van ieder land afzonderlijk zijn gebaseerd. Door het gebruik van koopkrachtpariteiten (KKP) kan ook aan de laatste twee voorwaarden worden voldaan.

Ook al hebben twee lidstaten dezelfde munteenheid en bestaat er een vaste koppeling tussen deze munteenheden, toch blijft het gebruik van KKP zijn nut behouden omdat in dat geval wel aan de eerste twee voorwaarden is voldaan, maar nog steeds niet aan de derde (prijspeil).

Bovendien: zelfs als in de toekomst door de interne markt en de Europese monetaire unie de prijsverschillen verminderen (prijsconvergentie), leert de praktijk in de Verenigde Staten of in België en Luxemburg dat er nog lange tijd belangrijke verschillen tussen regionale of nationale prijsniveaus kunnen blijven bestaan.

Voorts kunnen KKP worden gebruikt om het BBP van landen als de Verenigde Staten en Argentinië met elkaar te vergelijken ook al bestaat er een vaste wisselkoersverhouding tussen de Argentijnse peso en de Amerikaanse dollar (1 peso = 1 \$). In de Verenigde Staten zijn aanbevelingen gedaan om regionale KKP te gebruiken om de armoede-niveaus met elkaar te vergelijken. Bovendien gebruikt de Amerikaanse regering KKP om voor haar ambtenaren die op verschillende standplaatsen in het land werken, de kosten van levensonderhoud aan te passen.

De totstandkoming van de Europese monetaire unie tast de relevantie van KKP op Europees niveau dus geenszins aan. Ze zullen een waardevol economisch hulpmiddel blijven.

(2000/C 330 E/128)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0274/00
van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie

(7 februari 2000)

Betreft: Toepassing KKP in regionaal beleid

De Commissie verklaart in haar antwoord op mijn vraag E-2218/99⁽¹⁾ dat de indicator koopkrachtpariteit (KKP) in de communautaire regelgeving, met name die betreffende het regionaal beleid, geheel ten juiste wordt toegepast en de gangbare praktijken weerspiegelt, aangezien deze methodiek door de OESO en de Verenigde Naties wordt erkend.

Nu is het raadgevende comité voor economische en sociale vraagstukken van Eurostat tijdens zijn vierde seminar over regionale informatie ten behoeve van het regionaal beleid in Europa in januari 1998 te Rennes echter tot de conclusie gekomen dat de betekenis van het BNP en de dispariteiten tussen de regio's afhangen van de vraag of de euro of de koopkrachtpariteit ten grondslag wordt gelegd, vooral omdat nationale percentages voor de koopkrachtpariteit worden toegepast alhoewel er grote verschillen bestaan tussen de regio's van één en dezelfde lidstaat.

Is de Commissie niet ook van mening dat het standpunt van het raadgevend comité van Eurostat ten aanzien van het gebruik van de KKP in de communautaire regelgeving zwaarder weegt dan het feit dat deze indicator door andere internationale instellingen voor geheel andere doeleinden en met volledig andere consequenties wordt gebruikt?

(¹) PB C 219 E van 1.8.2000, blz. 124.

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(28 maart 2000)

Aan het slot van het vierde seminar over: „Regionale informatie ten behoeve van het regionale beleid in Europa”, dat in januari 1998 in Rennes is gehouden, luidde de conclusie van het Europees Raadgevend Comité voor statistische informatie op economisch en sociaal gebied (CEIES) dat de betekenis van het BBP en de dispariteiten tussen de regio's afhangen van de vraag of de euro of de KKP wordt gebruikt, vooral omdat nationale percentages voor de KKP worden gebruikt hoewel er grote verschillen bestaan tussen de regio's van een lidstaat.

Nu staat in artikel 3 van Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende de algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen (¹) het volgende: „De onder doelstelling 1 vallende regio's zijn regio's van het niveau II van de nomenclatuur van territoriale eenheden voor de statistiek (NUTS II) met een bruto binnenlands product (BBP) per inwoner, gemeten in koopkrachtstandaard en berekend aan de hand van de communautaire gegevens over de laatste drie jaren waarvoor dergelijke gegevens beschikbaar zijn op 26 maart 1999, dat lager is dan 75 % van het communautaire gemiddelde.”

In de conclusies van een presentatie die tijdens dit seminar werd gegeven, werd dit nader omschreven: „Het lijkt erop dat het criterium dat in Agenda 2000 wordt voorgesteld om vast te stellen welke regio's volgens doelstelling 1 in aanmerking komen (BBP per inwoner gemeten in koopkrachtstandaard (KKS) op NUTS II-niveau) voornamelijk om praktische redenen is gerechtvaardigd: het BBP wordt gebruikt omdat het gepubliceerd wordt en beschikbaar is en de KKS worden gebruikt omdat deze in het verleden stabiel zijn gebleken dan de wisselkoersen... Een belangrijke vraag die in dit verband gesteld kan worden is of er nog andere criteria bestaan die overtuigender zijn. In de praktijk lijkt dit onwaarschijnlijk.”

Momenteel berekent de Commissie geen regionale koopkrachtpariteiten, maar wel studeert ze op de haalbaarheid ervan.

(¹) PB L 161 van 26.6.1999.

(2000/C 330 E/129)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0282/00

van Adriana Poli Bortone (UEN) aan de Commissie

(3 februari 2000)

Betreft: Crisis op de olijfoliemarkt: voorstel tot oprichting van een communautaire databank voor olijfolie

Naar aanleiding van de ernstige crisis op de olijfoliemarkt heeft Italië controles ingesteld bij de grenzen waarlangs grote hoeveelheden olijfolie uit EU- en niet-EU-landen ingevoerd worden.

Ook voor het verkoopseizoen 1999-2000 is sprake van een crisissituatie.

Via niet altijd doorzichtige driehoeksoperaties waarbij Griekse en Spaanse subjecten betrokken zijn, worden in Italië forse partijen spijsolie uit niet-communautaire landen ingevoerd.

Een belangrijke factor in dit verband is het feit dat de productiekosten voor diverse soorten olie in Noord-Afrika uiterst laag zijn.

Bij de controles op in Italië ingevoerde spijsolie blijkt onder meer dat de geconstateerde waarden vreemd genoeg steeds vlak onder de door bijlage I van verordening EEG nr. 2568/91 ⁽¹⁾ voorgeschreven waarden liggen, maar die controles zetten niet veel zoden aan de dijk.

Verondersteld kan worden dat een groot deel van de in Italië ingevoerde spijsolie bepaald geen onversneden product is en mogelijk een mengsel van oliën uit Noord-Afrika welke met Spaanse of Griekse olie verrijkt is om aan de wettelijke normen te voldoen.

Op dit moment kan de oorsprong van de in Italië ingevoerde en op de markt gebrachte spijsolie niet met absolute zekerheid vastgesteld worden en het spreekt vanzelf dat een en ander, nu en in de toekomst, de oorzaak is van ernstige verstoringen van de markt.

Van belang zijn in dit verband verordening nr. 136/66/EEG ⁽²⁾ van de Raad van 22 september 1966, laatstelijk gewijzigd bij verordening (EEG) nr. 1638/98 ⁽³⁾ met name artikel 35 bis. en verordening (EEG) nr. 2815/98 ⁽⁴⁾ van de Commissie van 22 december 1998 betreffende de handelsnormen voor olijfolie.

Zoals reeds geruime tijd voor de wijnsector geldt, is thans wetenschappelijk aangetoond dat de chemische samenstelling van olijfolie verschilt naargelang van het productiegebied.

Zoals bij verordening (EEG) nr. 2348/91 ⁽⁵⁾ voor de wijnsector is geschied, zou er voor olijfolie een communautaire databank moeten worden ingesteld omdat dit het enige instrument is om de geografische oorsprong van olie geldig vast te stellen.

Is de Commissie bereid om, gezien bovenstaande overwegingen, over te gaan tot instelling van een communautaire databank voor olijfolie en zodoende het hoofd te bieden aan de ernstige crisis op de olijfoliemarkt?

⁽¹⁾ PB L 248 van 5.9.1991, blz. 1.

⁽²⁾ PB 172 van 30.9.1966, blz. 3025.

⁽³⁾ PB L 210 van 28.7.1998, blz. 32.

⁽⁴⁾ PB L 349 van 24.12.1998, blz. 56.

⁽⁵⁾ PB L 214 van 2.8.1991, blz. 39.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(22 februari 2000)

De Commissie is van mening dat er op de olijfoliemarkt geen echte crisis is, met name niet in Italië. De oogst van 1999/2000 is immers uitzonderlijk groot en de prijzen bedroegen eind januari 2000 meer dan 130 % van de drempelprijs voor particuliere opslag bedragen.

Over het algemeen wijzen de voorspellingen voor de verkoop van de oogst voor de hele Gemeenschap op een daling van de voorraden in 1999/2000 en dus op een vraag die groter is dan het aanbod. De sterke daling van de prijzen in december 1999 was blijkbaar het gevolg van het wegwerken van speculatief gevormde overschotten, maar begin januari is er een duidelijk herstel van de markt gevolgd waarvan de olie van de nieuwe oogst heeft kunnen profiteren.

De jaarlijkse invoer olijfolie, minder dan 50 000 ton, is te klein om de communautaire markt, waarvan de productie van 1999/2000 op 1 600 000 ton wordt geschat, te verstoren.

Mengsels van olijf- en zaadolie, al dan niet afkomstig uit de Gemeenschap, die op frauduleuze wijze als olijfolie worden verkocht, worden opgespoord door middel van analyses die zijn vastgesteld in Verordening (EEG) nr. 2568/91 van de Commissie van 11 juli 1991 inzake de kenmerken van olijfoliën en oliën uit afvallen van olijven en de desbetreffende analysemethoden. Er wordt actief aan onderzoek gedaan om deze methoden te verbeteren.

Het versnijden van olijfolie van verschillende oorsprong is niet verboden en is zelfs, als het gaat om olie uit bepaalde regio's, noodzakelijk om de door de consument gewenste oliekwaliteit te kunnen aanbieden. Dit is een belangrijk verschil met de wijnsector.

Het door het geachte parlementslid voorgestelde controle-instrument voor olijfolie wordt momenteel op communautair niveau onderzocht en de Commissie volgt de ontwikkelingen op de voet. De geografische kenmerken van olijfolie worden echter vastgesteld aan de hand van statistische gemiddelden en deze kenmerken geven maar zelden absolute zekerheid over de oorsprong van een bepaalde partij. De situatie wordt veel ingewikkelder in het geval dat het, vanwege kwaliteitseisen, niet anders kan dan dat een mengsel van olijfolie van verschillende variëteiten, bodemtypes of geografische oorsprong in de handel wordt gebracht.

Daarom is de Commissie van mening dat de oprichting van een communautaire databank voor olijfolie als middel van fraudebestrijding geen prioriteit is.

(2000/C 330 E/130)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0287/00
van Bartho Pronk (PPE-DE) aan de Commissie

(11 februari 2000)

Betreft: Eurokentekenplaat in Zwitserland

In het antwoord van commissaris Kinnock op mijn vraag E-4110/98⁽¹⁾ wordt in punt 3 gesteld dat de Commissie verzocht heeft het onderscheidingsteken te erkennen. „Zodra de Commissie het Zwitserse antwoord ontvangt zullen de lidstaten hiervan in kennis worden gesteld.” Inmiddels is mij informeel gebleken dat de Zwitserse autoriteiten ongeveer een jaar geleden een brief naar hun politie- en douanediens ten hebben gestuurd waarin wordt uitgelegd dat auto's met een Euro-kentekenplaat niet langer een afzonderlijke landensticker nodig hebben.

1. Is de Commissie met deze brief bekend en is hiermee voldaan aan de in punt 3 van de beantwoording genoemde erkenning?
2. Zijn de lidstaten van deze erkenning op de hoogte gesteld?

⁽¹⁾ PB C 325 van 12.11.1999, blz. 56.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(17 maart 2000)

1. De Zwitserse autoriteiten hebben de Commissie bij schrijven van 11 februari 1999 meegedeeld dat zij akkoord gaan om het onderscheidingsteken van de lidstaat van inschrijving van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan te erkennen overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EG) nr. 2411/98 van de Raad van 3 november 1998 inzake de erkenning van het onderscheidingsteken van de lidstaat van inschrijving van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan in het verkeer binnen de Gemeenschap⁽¹⁾.
2. De lidstaten zijn van deze erkenning op de hoogte gebracht in een brief van 9 maart 1999 aan de permanente vertegenwoordigingen.

⁽¹⁾ PB L 299 van 10.11.1998.

(2000/C 330 E/131)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0290/00
van Jan Wiersma (PSE) aan de Raad

(14 februari 2000)

Betreft: Phare-programma voor Kroatië

Is de Raad, gezien de positieve uitslag van de verkiezingen in Kroatië, gehouden op 3 januari 2000, bereid de bevrozing van het Phare-programma voor Kroatië te heroverwegen?

Antwoord*(2 mei 2000)*

De recente parlaments- en presidentsverkiezingen in Kroatië en het democratische verloop daarvan hebben een nieuwe fase in de Kroatische politiek ingeluid. De Europese Unie is zeer ingenomen met deze ontwikkeling, waarmee een eind komt aan een hoofdstuk in de Kroatische geschiedenis en een begin van een nieuw tijdperk voor Kroatië wordt ingeluid. De Unie heeft bevestigd zeer nauw met de nieuwe autoriteiten te willen samenwerken bij hun streven om van Kroatië een volwaardig lid van de Europees-Atlantische gemeenschap te maken.

Tegen deze achtergrond heeft de Raad Algemene Zaken in januari besloten spoedig een task force EU-Kroatië in te stellen in het kader van het stabilisatie- en associatieproces om het terrein te effenen voor toekomstige contractuele betrekkingen. Die task force is op 15 februari tijdens een vergadering in Brussel in het leven geroepen.

Vervolgens heeft de Raad in februari de Commissie verzocht te onderzoeken of met Kroatië onderhandelingen over een stabilisatie- en associatieovereenkomst kunnen worden geopend.

Het is het geachte parlamentslid ongetwijfeld bekend dat de Raad in de regionale aanpak van de EU voor Zuidoost-Europa van 29 april 1997 een aantal criteria heeft bepaald voor de toekenning van preferentiële handelsmaatregelen, voor de Phare-bijstand en voor contractuele betrekkingen. Deze criteria worden op gezette tijden herzien.

Bij de meest recente herziening in februari 2000 is voor geen enkel onder het stabilisatie- en associatieproces van de EU vallend land, noch wat de criteria van de regionale aanpak betreft, tot belangrijke wijzigingen besloten; de toestand inzake de Phare-bijstand voor Kroatië blijft tot nader order dus ongewijzigd.

De Commissie heeft evenwel in februari een informatiemissie naar Kroatië gestuurd ter bestudering van mogelijkheden om de hervormingsinspanningen te steunen, met inbegrip van een mogelijke uitbreiding van het Phare-programma tot Kroatië.

(2000/C 330 E/132)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0309/00
van Alexander de Roo (Verts/ALE) aan de Commissie

(4 februari 2000)

Betreft: Ontwikkelingen grenspark De Zoom – Kalmthoutse Heide

Op initiatief van de Beneluxraad wordt Grenspark „De Zoom –Kalmthoutse Heide” ontwikkeld. Daarvoor is een Beheers- en Inrichtingsplan (BIP) opgesteld, waarbinnen aan het behoud, het beheer en de ontwikkeling van biologische, ecologische en cultuurhistorische waarden van het Grenspark kan worden gewerkt, rekening houdend met de diverse functies die het gebied bezit.

Volgens een artikel in dagblad BN/de Stern (d.d. 16 december 1999) is de winning van water binnen het gebied een probleem dat leidt tot verdroging van het landgoed Groote Meer. Duizenden broedplaatsen van minstens 25 verschillende vogelsoorten zijn al verdwenen. Verder wordt gevreesd dat de ontwikkeling van het Grenspark leidt tot een massale toename van recreanten.

1. Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om verdere verdroging in het gebied te voorkomen, en zo nodig het grondwaterpeil te verhogen?
2. Is de Commissie het eens met de stelling dat een toename van massarecreatie in een vogelgebied strijdig is met de uitgangspunten van de vogelrichtlijn 79/409/EEG ⁽¹⁾.
3. Deelt de Commissie de mening van ondergetekende dat de meest kwetsbare gebieden afgesloten dienen te worden voor het publiek, tenzij het gaat om kleinschalige educatieve excursies?

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(2 maart 2000)*

Het „Grenspark De Zoom-Kalmthoutse Heide” ligt deels in België, deels in Nederland.

Het Belgische gedeelte is aangewezen als speciale beschermingszone, „Kalmthoutse Heide” genaamd, overeenkomstig Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand. Het Nederlandse gedeelte is aangewezen als een gebied van communautair belang, „Ossendrecht” genaamd, overeenkomstig Richtlijn 92/43/EEG van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽¹⁾. De Nederlandse autoriteiten hebben aangekondigd dat zij de locatie eveneens als speciaal beschermingsgebied zullen aanwijzen.

Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 92/43/EEG, is artikel 6, leden 2, 3 en 4, van die richtlijn van toepassing op de locatie.

De in de vraag vermelde activiteiten, waterwinning en grootschalige recreatie, kunnen niet als een plan of project in de zin van artikel 6, lid 3, worden aangemerkt. Bijgevolg is artikel 6, leden 3 en 4, in dit geval niet van toepassing. Aangezien het om reeds bestaande activiteiten gaat, is alleen artikel 6, lid 2, van toepassing. In dit lid is bepaald dat de Lid-Staten passende maatregelen treffen om ervoor te zorgen dat de kwaliteit van de natuurlijke habitats en de habitats van soorten in de speciale beschermingszones niet verslechtert en er geen storende factoren optreden voor de soorten waarvoor de zones zijn aangewezen voor zover die factoren, gelet op de doelstellingen van deze richtlijn een significant effect zouden kunnen hebben.

Wat de eerste vraag betreft, dient in het bijzonder te worden opgemerkt dat de lidstaten en niet de Commissie de nodige maatregelen moeten nemen om aan artikel 6, lid 2, van Richtlijn 92/43/EEG te voldoen. Het ontbreekt de Commissie aan specifieke informatie over „De Zoom-Kalmthoutse Heide” en zij kan dan ook niet beoordelen of maatregelen zijn genomen om verdere verdroging van het gebied te voorkomen. Om dezelfde reden kan de Commissie geen standpunt innemen over de in de tweede en derde vraag aan de orde gestelde kwesties.

De Commissie onderneemt de nodige stappen om meer informatie over de toepassing van artikel 6, lid 2, van Richtlijn 92/43/EEG ten aanzien van „De Zoom-Kalmthoutse Heide” te verkrijgen. Zij zal indien nodig nadere maatregelen treffen om ervoor te zorgen dat de nationale instanties aan deze bepaling voldoen.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2000/C 330 E/133)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0312/00**van Marietta Giannakou-Koutsikou (PPE-DE) aan de Commissie***(11 februari 2000)*

Betreft: Waarborging van de rechten van de burger in het kader van de nieuwe soorten telecommunicatie

Ten gevolge van de ontwikkeling van de digitale technologie en de toepassingen ervan in de moderne telecommunicatievormen ontstaat in alle sectoren die te maken hebben met de overdracht van optische en akoestische signalen een nieuwe situatie. De parallelle ontwikkeling van het Internet als veelzijdig medium, met gunstige voorwaarden voor de eenvoudige consument, zoals een eenvoudig gebruik en gemakkelijke en goedkope toegang, maakt het gebruik ervan ook als telefoonsysteem mogelijk. Er worden nu reeds allerlei soorten full duplex telefoondiensten aangeboden (zoals de VDO phone). Deze ontwikkeling heeft twee gevolgen: de ontwikkeling buiten het formele wettelijke kader om van internettelefonie en het in de praktijk ontbreken van wettelijke waarborgen voor de rechten van de burger zoals het afluisteren van het gesprek en de bescherming van zijn persoonlijke gegevens. Er bestaat derhalve een procedureel en functioneel juridisch vacuüm, dat tijdig en als een geheel moet worden opgevuld ten behoeve van de burger.

Kan de Commissie de huidige situatie onderzoeken en een kader voorstellen voor de invulling van de reeds bestaande wettelijke waarborgen van de rechten van de burger, met betrekking tot de nieuwe of de met de nieuwe digitale modellen compatibele, veranderende soorten telecommunicatie?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(30 maart 2000)*

Richtlijn 97/66/EG van het Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de telecommunicatiesector⁽¹⁾ is van toepassing op alle openbare telecommunicatiediensten, ongeacht de gebruikte technologie. Voor zover zij geen specifieke bepalingen bevat, zijn de regels van de algemene gegevensbeschermingsrichtlijn 95/46/EG van het Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens⁽²⁾ van toepassing.

Het door het geachte parlementslid genoemde voorbeeld van via het internet geleverde spraaktelefonie wordt derhalve volledig door de bestaande beginselen inzake gegevensbescherming bestreken. Dit betekent dat het vertrouwelijke karakter van oproepen via spraaktelefonie door de lidstaten moet worden gegarandeerd en dat de dienstverleners voor de beveiliging van hun diensten moeten zorgen. Wat de overblijvende veiligheidsrisico's betreft, die in een zo open netwerk als het internet waarschijnlijk zijn, zijn de dienstverleners verplicht hun klanten over die risico's te informeren en uit te leggen hoe zij tot een betere beveiliging kunnen komen (bijvoorbeeld door encryptie).

Als de dienstverleners zich in de praktijk onvoldoende bewust zijn van hun verplichtingen uit hoofde van de bestaande communautaire wetgeving inzake gegevensbescherming en de persoonlijke levenssfeer, komt dat waarschijnlijk doordat de meeste lidstaten Richtlijn 97/66/EG pas onlangs in nationale wetgeving hebben omgezet. De nationale commissarissen voor de gegevensbescherming hebben een belangrijke rol te spelen bij de bewustmaking van dienstverleners en klanten wat de beginselen inzake gegevensbescherming betreft. Als leden van de „groep gegevensbescherming artikel 29”, het onafhankelijke adviesorgaan van de Gemeenschap inzake gegevensbescherming en de persoonlijke levenssfeer, hebben zij reeds verscheidene relevante adviezen en aanbevelingen aangenomen, bijvoorbeeld het document waarin wordt bevestigd dat Richtlijn 95/46/EG en Richtlijn 97/66/EG van toepassing zijn op persoonlijke gegevensverwerking en communicatie via het internet (beschikbaar op: <http://europa.eu.int/comm/dg15/en/media/dataprot/wpdocs/index.htm>).

Naast juridische garanties kunnen technologieën ter verbetering van de privacybescherming de controle van individuen op hun persoonlijke gegevens versterken en helpen voorkomen dat dergelijke gegevens in netwerken in het gedrang komen. De Commissie heeft de aanzet gegeven tot een aantal bewustmakingsactiviteiten betreffende de technologische ontwikkelingen (bijvoorbeeld een workshop over technologieën ter verbetering van de privacybescherming) op dit gebied. Bovendien omvat het programma betreffende technologieën van de informatiemaatschappij (IST, deel van het vijfde kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling (OTO) een actielijn die verwijst naar „technologiebouwstenen voor vertrouwen en beveiliging”, toegespitst op technologieën om gebruikers in staat te stellen bewust en efficiënt hun persoonlijke rechten te beheren en hierover te onderhandelen (IST 2000 - II.4.1.).

Tot besluit kan worden gezegd dat de bescherming van de persoonsgegevens en de persoonlijke levenssfeer voor telecommunicatiediensten die gebruik maken van nieuwe technologieën, door het bestaande wetgevende kader wordt gegarandeerd. In het kader van de herziening van de telecommunicatiewetgeving van 1999 heeft de Commissie niettemin een technologische en terminologische aanpassing van Richtlijn 97/66/EG voorgesteld teneinde voor een consistente en technologisch neutrale toepassing van de bepalingen inzake gegevensbescherming voor communicatiediensten te zorgen. De Commissie zal vóór de zomer van 2000 voorstellen indienen bij het Parlement en de Raad.

⁽¹⁾ PB L 24 van 30.1.1998.

⁽²⁾ PB L 281 van 23.11.1995.

(2000/C 330 E/134)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0314/00**van Ioannis Marinos (PPE-DE) aan de Commissie***(11 februari 2000)*

Betref: Invoer olijfolie uit derde landen

In het document Ontwikkeling van het EOGFL-Garantie in de periode 1988-2000, gepubliceerd door het directoraat-generaal commissies en delegaties van het Europees Parlement, staat vermeld (blz. 11) dat de

EU zelfvoorzienend is wat betreft de productie van olijfolie. Desondanks wordt in hetzelfde document onderstreept dat de EU onder preferentievoorwaarden olijfolie invoert, met name uit Tunesië, Marokko en Turkije.

Kan de Commissie mij informeren over de precieze hoeveelheden die uit de genoemde drie en eventuele andere Middellandse-Zeelanden worden ingevoerd, alsmede over de redenen die hebben geleid tot de invoer van olijfolie uit landen buiten de EU, en dan nog wel onder preferentiële voorwaarden, terwijl de Unie niet alleen zelfvoorzienend is door de inheemse productie, maar zelfs een overschot van 7,2 procent heeft van dit product volgens de gegevens van 1996 waarvan het bedoelde document uitgaat?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(17 maart 2000)

De Gemeenschap is over het geheel genomen zelfvoorzienend voor olijfolie. Toch moet de Gemeenschap in veel jaren olijfolie invoeren om aan de vraag te kunnen voldoen, zowel op de interne markt als op de wereldmarkt. Bovendien maken de olijfoliefabrikanten voor de vervaardiging van bepaalde soorten versneden olijfolie gebruik van olijfolie uit derde landen.

In het kader van de preferentiële invoer heeft de Gemeenschap zich ertoe verbonden om bepaalde hoeveelheden olijfolie uit Middellandse-Zeelanden in te voeren. De grootste concessie betreft Tunesië met 46 000 ton olijfolie tegen een verlaagd recht (7,81 €/100 kg in plaats van het normale douanerecht van 140 €/100 kg), terwijl aan Marokko, Libanon en Algerije concessies zijn toegekend in de vorm van een verlaging van het douanerecht met 0,7245 €/100 kg.

Voor Turkije bedraagt de verlaging van het douanerecht voor olijfolie van de eerste persing 10 % en voor geraffineerde olijfolie 5 %.

De totale invoer⁽¹⁾ (in ton) uit deze landen bedroeg in de verkoopseizoenen 1996/1997 tot 1998/1999:

	1996/1997	1997/1998	1998/1999
Tunesië	45 150,7	46 305	46 028
Turkije	45,9	31,5	107,4
Libanon	13,5	3,8	5,0
Marokko	17	56,2	0,9
Algerije	0	0	0

⁽¹⁾ In deze invoercijfers is geen rekening gehouden met hoeveelheden die ingevoerd en op opnieuw uitgevoerd worden in het kader van de regeling voor actieve veredeling.

(2000/C 330 E/135)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0318/00 van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(11 februari 2000)

Betreft: Ontginning en exploitatie van goudertslagen op het eiland Milos

De onderneming „Midas NV” heeft plannen om te boren naar goudertslagen in een gebied van 17 760 000 m² in Profitis Ilias, Chondro Vouno, Koumaria, Kalamavros en Ralaki in de gemeente Milos, een gebied waarvan een groot deel is voorgesteld voor opname in het programma NATURA 2000.

De ervaringen in andere landen met dergelijke investeringen zijn niet bijzonder positief: een soortgelijke investering voor goudontginning in het Turkse Pergamon werd afgeblazen na hevige reacties van de bewoners, die ook een beroep hadden gedaan op het Europees Parlement, en het is gebleken dat de meren van giftig afval die dergelijke werken met zich meebrengen, gevaarlijk zijn (zie bijvoorbeeld Doñana in Spanje). In het geval van Milos is er hevig protest gerezen bij de overgrote meerderheid van de maatschappelijke organisaties en beroepsverenigingen van het eiland, welke de onmiddellijke stopzetting van de werkzaamheden van MIDAS NV eisen.

Het gebruik van cyanide voor de bewerking van het gouderts en met name het toxische afval dat door dergelijke mijnen wordt geproduceerd, vormt een gevaar voor de volksgezondheid, het milieu en de grondwaterspiegel van het hele gebied en zou de zee kunnen vervuilen.

Voorts moet rekening worden gehouden met de volgende overwegingen: de eilanden van de Egeïsche Zee hebben grote watervoorzieningsproblemen; de Gemeenschap heeft aanzienlijke infrastructuurwerken gefinancierd om deze problemen op te lossen en heeft extra aandacht voor deze problemen betoond door bijzondere maatregelen te nemen voor de Griekse eilanden van de Egeïsche Zee.

Griekenland is door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen veroordeeld wegens niet-naleving van artikel 7 van richtlijn 76/464/EEG⁽¹⁾ voor de vervuiling van het aquatisch milieu door bepaalde gevaarlijke stoffen, alsook wegens niet-naleving van richtlijn 92/43/EEG⁽²⁾ inzake het behoud van natuurlijke habitats en de wilde fauna en flora

De milieu-effectstudie is door de districtsraad van de Cycladen verworpen.

Kan de Commissie in het licht hiervan zeggen welke maatregelen zij denkt te nemen zodat de bevoegde Griekse autoriteiten een einde stellen aan de hoger genoemde activiteiten, die enerzijds strijdig zijn met de communautaire wetgeving en de volksgezondheid in gevaar brengen en anderzijds aanzienlijke veranderingen tot gevolg hebben, waarmee duidelijk wordt afgeweken van het EU-beleid voor een geïntegreerde Europese strategie voor de kustzones?

⁽¹⁾ PB L 129 van 18.5.1976, blz. 23.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992, blz. 5.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(23 maart 2000)

De gebieden van „Profitis Ilias” op het eiland Milos alsmede de „Westelijke kust van Milos” zijn opgenomen in de lijst van gebieden van communautair belang die door Griekenland krachtens Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna zijn voorgesteld. Met het oog op de toekomstige opname van deze gebieden in het Natura 2000 netwerk moeten activiteiten worden vermeden die de instandhoudingswaarde ervan ernstig kunnen aantasten.

Het door de onderneming Midas geplande project valt onder bijlage II van Richtlijn 85/337/EG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten als gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997⁽¹⁾. Volgens artikel 4 zijn de lidstaten verplicht om te bepalen of het project aan een milieueffectbeoordeling moet worden onderworpen. Deze laatste richtlijn is nog niet omgezet in Griekenland.

De Commissie zou het geachte parlementslid graag bedanken voor de over de activiteiten van deze onderneming gegeven informatie. Teneinde de kwestie te onderzoeken zal een brief aan de Griekse autoriteiten worden gezonden waarin om informatie wordt gevraagd.

Wat de vermelde beslissingen van het Hof betreft wil de Commissie het geachte parlementslid ervan op de hoogte brengen dat Richtlijn 92/43/EEG in Griekenland is omgezet bij ministerieel besluit nummer 33318/3028/1998. Wat betreft de beslissing van het Hof van 11 juni 1998 betreffende de nalatigheid van Griekenland om voor de wateren van de Golf van Pagasai en die van het Vegoritismeer programma's in te voeren inclusief kwaliteitsdoelstellingen voor gevaarlijke stoffen in lijst II van Richtlijn 76/464/EEG van de Raad van 4 mei 1976 betreffende de verontreiniging veroorzaakt door bepaalde gevaarlijke stoffen die in het aquatisch milieu van de Gemeenschap worden geloosd heeft de Commissie op basis van artikel 228 (ex artikel 171) van het EG-Verdrag aan de Griekse autoriteiten een aanmaning gezonden.

⁽¹⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

(2000/C 330 E/136)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0319/00**van Dana Scallon (PPE-DE) aan de Commissie**

(11 februari 2000)

Betreft: Milieuvervuiling en gezondheid

Hoe ziet de Commissie de coördinatie tussen de aanpak van milieuvervuiling en het volksgezondheidsbeleid, gezien de nauwe relatie die tussen deze twee bestaat?

Gelooft de Commissie bijvoorbeeld dat de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en consumentenbeleid het vrijkomen van genetisch gemodificeerde organismen nog steeds onder controle heeft?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(28 maart 2000)

Het verband tussen milieuproblemen en volksgezondheid is en blijft een belangrijke factor bij de communautaire beleidsmaatregelen op het gebied van milieu en volksgezondheid.

Elk van de twee betrokken diensten is bezig met de voorbereiding van voorstellen voor beleidsplannen die later dit jaar door de Commissie moeten worden goedgekeurd. Het Directoraat-generaal Milieu werkt aan een voorstel voor het zesde milieufactieprogramma. Het Directoraat-generaal Gezondheid en consumentenbescherming werkt een strategie op het gebied van volksgezondheid uit, waaronder actieprogramma's op het gebied van „Milieu en gezondheid”. Bij het voorbereidende werk voor deze beleidsprogramma's op het gebied van milieu en volksgezondheid zien beide diensten er nauwlettend op toe dat dankzij discussies tussen de diensten en samenwerking rekening wordt gehouden met het verband tussen milieu en gezondheid.

Het bestaande regelgevingskader met betrekking tot genetisch gemodificeerde organismen is erop gericht de bescherming van de gezondheid van de mens en van het milieu te garanderen. Het is gebaseerd op Richtlijn 90/220/EEG van de Raad van 23 april 1990 inzake de doelbewuste introductie van genetisch gemodificeerde organismen (GGO's) in het milieu⁽¹⁾ en op Richtlijn 90/219/EEG van de Raad van 23 april 1990 inzake het ingeperkte gebruik van genetisch gemodificeerde micro-organismen⁽¹⁾, als gewijzigd bij Richtlijn 98/81/EEG van de Raad van 26 oktober 1998⁽²⁾.

Andere aspecten van GGO's, zoals nieuwe voedingsmiddelen, vallen onder de verantwoordelijkheid van het Commissielid dat verantwoordelijk is voor gezondheid en consumentenbescherming, met wie er een doorlopende en nauwe samenwerking is. De Commissie blijft erop toezien dat deze aspecten tussen de betrokken diensten correct worden gecoördineerd.

⁽¹⁾ PB L 117 van 8.5.1990.

⁽²⁾ PB L 330 van 5.12.1998.

(2000/C 330 E/137)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0320/00**van Dana Scallon (PPE-DE) aan de Commissie**

(11 februari 2000)

Betreft: Conferentie over het Protocol biologische veiligheid

Hoe beslist de Commissie welk standpunt de Europese delegatie moet innemen in fora als de Conferentie over het Protocol biologische veiligheid in Montreal, terwijl over de Europese wetgeving inzake genetische manipulatie (met name richtlijn 90/220/EEG⁽¹⁾) nog steeds een controverse gaande is?

⁽¹⁾ PB L 117 van 8.5.1990, blz. 15.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(14 maart 2000)

De Gemeenschap heeft op 28 januari 2000 met de 133 vertegenwoordigde regeringen overeenstemming bereikt over het Protocol van Cartagena inzake bioveiligheid. Dat is een belangrijke internationale doorbraak omdat in het Protocol, met de volledige steun van de ontwikkelingslanden, op evenwichtige wijze overwegingen op het gebied van milieu, handel en ontwikkeling in aanmerking zijn genomen.

De onderhandelingspositie van de Gemeenschap was gebaseerd op de conclusies van de Raad van 13 december 1999.

Het Protocol betreft de veilige overdracht, de veilige hantering en het veilige gebruik van gemodificeerde levende organismen (LGO's) die nadelige gevolgen kunnen hebben voor de biodiversiteit en legt daarbij specifiek de nadruk op grensoverschrijdende activiteiten. Het bepaalt een procedure inzake voorafgaande geïnformeerde toestemming voor de invoer van LGO's die in het milieu geïntroduceerd worden, alternatieve procedures voor LGO's die bestemd zijn voor verwerking tot voedsel en voeders (LGO-producten) en gedetailleerde vereisten ten aanzien van informatie en documentatie. In het praktijkgerichte gedeelte verwijst het Protocol uitdrukkelijk naar het voorzorgsbeginsel. Het bevat tevens bepalingen over vertrouwelijke informatie, het uitwisselen van informatie, het ontwikkelen van knowhow en financiële middelen, waarbij bijzondere aandacht wordt besteed aan de situatie van de ontwikkelingslanden en de landen die geen reglementering op dit gebied hebben, alsmede een bepaling die een toekomstige aansprakelijkheidsregeling mogelijk maakt.

Het Protocol laat de keuze tussen nationale procedures of de in het Protocol vastgestelde minimummaatregelen. Deze laatste mogelijkheid is bedoeld als hulpmiddel voor de ontwikkelingslanden die geen passende wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen hebben voor de bescherming van hun biodiversiteit. Dit betekent dat de Gemeenschap haar eigen procedures, die overeenstemmen met het doel en de bepalingen van het Protocol, zal blijven toepassen.

(2000/C 330 E/138)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0321/00

van Dana Scallon (PPE-DE) aan de Commissie

(11 februari 2000)

Betreft: Voedselveiligheid

Problemen als BSE en de softnon-baby's konden zich voordoen omdat onvoldoende wetenschappelijk onderzoek was verricht. De gevolgen waren dat de gezondheid van mensen en dieren werd aangetast en dat het vertrouwen van de consument in de veiligheid van het voedsel een knauw heeft gekregen. Zal het nieuwe bureau voor de voedselveiligheid het voorzorgsbeginsel hanteren, en welke relaties zal het onderhouden met andere instellingen, bijv. de WTO?

De financiële kosten van dergelijke problemen zijn niet te becijferen, om nog maar te zwijgen van het aangericht menselijk leed. Hoe wil de Commissie vaststellen wie de verantwoordelijkheid draagt, en welke sancties zal zij opleggen aan degenen die zich niet van hun verantwoordelijkheid hebben gekweten?

Of stelt de Commissie zich tevreden met de richtlijn inzake productaansprakelijkheid die momenteel in overleg met het Europees Parlement wordt opgesteld?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(7 april 2000)

De Commissie heeft een mededeling over het voorzorgsbeginsel gepubliceerd. Met de mededeling beoogt de Commissie, onder andere, het eigen standpunt ten aanzien van het voorzorgsbeginsel uiteen te zetten en richtsnoeren voor de toepassing ervan vast te stellen. Daarnaast is de mededeling bedoeld als input voor het debat over dit onderwerp, zowel binnen de Gemeenschap als op internationaal vlak.

De Commissie is van mening dat het toepassen van het voorzorgsbeginsel een besluit is dat samenhangt met risicobeheer. De nieuwe Europese voedselautoriteit gaat zich met risicobeoordeling en risicomelding bezighouden, terwijl risicobeheer een bevoegdheid blijft van de Commissie, respectievelijk het Europees Parlement en de Raad.

Artikel 5, lid 7, van de SPS-overeenkomst van de Wereldhandelsorganisatie stelt een kader vast voor regelgevende maatregelen op sanitair en fyto-sanitair gebied die de internationale handel beïnvloeden; hierover bestaat onvoldoende wetenschappelijk bewijsmateriaal. De Commissie is van mening dat de in de mededeling voorgestelde richtsnoeren voor de toepassing van het voorzorgsbeginsel niet alleen consistent zijn met artikel 5, lid 7, van de SPS-overeenkomst maar tevens een passend instrument vormen voor de toepassing ervan. Dientengevolge is de toepassing van dit beginsel niet in strijd met de internationale verplichtingen van de Gemeenschap.

Wat het onderwerp voedselveiligheid betreft, wijst de Commissie op het door haar in juli 1999 goedgekeurde groenboek⁽¹⁾. De Commissie bestudeert op dit moment de reacties die op het groenboek zijn binnengekomen en ze zal tegen het eind van dit jaar een verslag over de toepassing van de richtlijn over productaansprakelijkheid publiceren.

⁽¹⁾ COM(1999) 396 def.: „Wettelijke aansprakelijkheid voor producten met gebreken”.

(2000/C 330 E/139)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0322/00

van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie

(11 februari 2000)

Betref: Onregelmatige situatie van de stortplaats van Las Cárvacas (Madrid)

Naar aanleiding van verzoekschrift nr. 288/97, bij het Europees Parlement ingediend door de Actiegroep burgerrechten en milieu van de Casa de Campo de Valdebebas, heeft de Commissie inbreukprocedure A-98/2162 tegen de Spaanse staat ingesteld wegens niet-naleving van richtlijn 75/442/EEG⁽¹⁾ betreffende afvalstoffen, gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG⁽²⁾. Bij besluit van 27 maart 1998 heeft de stedenbouwkundige dienst van het stadsbestuur van Madrid de onderneming Vertederos del Norte S.L. opdracht gegeven de illegale en ongecontroleerde stortplaats van La Dehesa in de wijk Las Cárvacas (Madrid) te sluiten en het terrein in de oorspronkelijke staat te herstellen.

Daarnaast heeft het Directoraat-generaal voor de kwaliteit van het leefmilieu van de gemeenschap Madrid het stadsbestuur van Madrid opgedragen om de betrokken onderneming te verplichten tot veertien concrete maatregelen voor verzegeling en sanering, waaronder het herstel van de begroeiing. Ondanks deze officiële opdracht heeft het bedrijf geen enkele van deze maatregel uitgevoerd. Op 14 januari 1999 is dan ook tot verzegeling van de installaties besloten.

Op 30 juli 1999 heeft het Directoraat-generaal voor de kwaliteit van het leefmilieu van de gemeenschap Madrid een door Vertederos del Norte S.L. ingediend plan voor verzegeling en sanering goedgekeurd. Hierin werd een termijn van acht maanden vastgelegd vanaf de datum van het begin van de werkzaamheden. Tot dusver is echter nog steeds geen enkele herstelmaatregel uitgevoerd en verkeert de stortplaats in dezelfde situatie die aanleiding gaf tot de sluiting.

Kan de Commissie meedelen wat de stand van zaken is in inbreukprocedure A-98/2162 tegen de Spaanse staat? Wat is de geplande begin- en einddatum van het project voor de verzegeling en sanering van de stortplaats? Kan de Commissie op de uitvoering van deze maatregelen aandringen? Waarom weigeren de bevoegde Spaanse autoriteiten informatie over de ontwikkeling van dit project te verstrekken aan de Actiegroep burgerrechten en milieu die dit verzoekschrift heeft ingediend?

⁽¹⁾ PB L 194 van 25.7.1975, blz. 39.

⁽²⁾ PB L 78 van 26.3.1991, blz. 32.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(16 maart 2000)

Naar aanleiding van diverse klachten omtrent illegale stortplaatsen, waaronder ook Las Carcavas, heeft de Commissie besloten een inbreukprocedure tegen Spanje te beginnen. In dit verband heeft de Commissie wegens het niet-naleven van Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen een met redenen omkleed advies uitgebracht dat onder andere betrekking heeft op de illegale stortplaats van Las Carcavas.

Welke redenen de Spaanse overheid aanvoert voor de weigering de informatie over de ontwikkeling van het betrokken project mede te delen, is de Commissie niet bekend. In elk geval is bepaald in artikel 4 van Richtlijn 90/313/EEG van de Raad van 7 juni 1990,⁽¹⁾ inzake de vrije toegang tot milieu-informatie dat een persoon die van oordeel is dat zijn verzoek om informatie zonder goede redenen is afgewezen of genegeerd of door een overheidsinstantie ontoereikend is beantwoord, overeenkomstig het nationale rechtstelsel bij een rechterlijke of bestuursrechtelijke instantie in beroep kan gaan teneinde herziening van het besluit te verkrijgen.

⁽¹⁾ PB L 158 van 23.6.1990.

(2000/C 330 E/140)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0323/00

van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie

(11 februari 2000)

Betreft: Milieueffect van de luchthaven van Castellón (Spanje)

De Valenciaanse overheid heeft plannen voor de aanleg van een luchthaven op het grondgebied van de gemeenten Bell-lloc en Vilanova d'Alcolea, die zijn vastgelegd in het project voor de aanleg van luchthaveninstallaties voor Castellón en in een aanvullend bijzonder plan voor de bestemming van terreinen voor de aanleg van luchthaveninstallaties.

Er zijn verschillende klachten tegen dit project:

- De luchthaven zou ernstige verstoringen veroorzaken in de verschillende ecosystemen in het gebied, waaronder een aantal beschermde habitats overeenkomstig richtlijn 92/43/EEG⁽¹⁾ van de Raad en een aantal beschermde vogelsoorten overeenkomstig richtlijn 79/409/EEG⁽²⁾ zoals de *Sylvia undata*, de *Caprimilgus europaeus*, de *Galerida theklae* en vooral de *Circus pyargus*, de enige kolonie in Europa die nestelt in mediterrane struikvegetatie en een van de weinige soorten die nestelt in natuurlijke vegetatie. De luchthaven zou tevens in de buurt liggen van de Prat de Cabanes, waar beschermde soorten leven, en van het natuurgebied Desierto de las Palmas. Het betrokken terrein ligt ook op de mediterrane route van trekvogels, met alle risico's van dien voor het luchtverkeer.
- De luchthaven zou aanzienlijk meer geluidshinder voor de omwonenden veroorzaken dan in een achterhaalde milieueffectbeoordeling was berekend, als gevolg van wijzigingen die achteraf in het project zijn aangebracht.
- De luchthaven zou onvoldoende veilig zijn als gevolg van de vaak voorkomende ochtend- en avondmist, de gevaarlijke windstromen en de ligging tussen bergflanken. Dit wordt nog verergerd door de zuidoost-zuidwestoriëntatie van de landingsbaan, de enige die gezien de morfologische omstandigheden mogelijk is.

Kan de Commissie nagaan of dit project in overeenstemming is met de genoemde richtlijnen en de Spaanse autoriteiten verzoeken om als conservatoire maatregel alle werkzaamheden in het gebied stop te zetten?

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

⁽²⁾ PB L 103 van 25.4.1979, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(31 maart 2000)

In de eerste plaats valt op te merken dat het gebied waar de door het geachte parlementslid bedoelde luchthaven zou moeten worden aangelegd, door de Spaanse autoriteiten niet op de lijst van „speciale beschermingszones voor vogels” is geplaatst krachtens artikel 4 van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽¹⁾. Het gebied komt evenmin voor in de inventaris die in 1998 door nationale deskundigen en Birdlife ten behoeve van de Commissie werd opgesteld, en het wordt dus in wetenschappelijke kringen klaarblijkelijk niet als een „belangrijk vogelgebied” beschouwd.

Bovendien is dit gebied door de Spaanse instanties niet op hun nationale lijst van gebieden van communautair belang geplaatst, die in de toekomst mogelijk geïntegreerd zullen worden in het Natura 2000-netwerk dat uit hoofde van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitat en de wilde flora en fauna⁽²⁾ tot stand wordt gebracht. Deze zaak valt dus, wat het natuurbehoudsaspect betreft, uitsluitend onder de bevoegdheid van de Spaanse nationale en regionale autoriteiten.

Artikel 2 van Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten⁽³⁾ bepaalt dat projecten die met name gezien hun aard, omvang of ligging een aanzienlijk milieueffect kunnen hebben, worden onderworpen aan een beoordeling van die effecten voordat een vergunning wordt verleend.

Deze maatregel is van toepassing op de in bijlage I en II van de richtlijn opgesomde projecten. Bijlage I, punt 7, onder a), omvat de aanleg van vliegvelden met een start- en landingsbaan van ten minste 2100 meter. Bijlage II, punt 10, onder d), vermeldt de aanleg van luchthavens die niet vallen onder bijlage I. Krachtens artikel 4, lid 1, moeten projecten van de in bijlage I genoemde categorieën altijd verplicht aan een milieueffectbeoordelingsprocedure onderworpen worden. Voor de in bijlage II opgesomde projecten moeten de lidstaten zelf op basis van een onderzoek per geval of op basis van door de betrokken lidstaat vastgestelde drempels of criteria bepalen of het project aan een beoordeling overeenkomstig de artikelen 5 tot en met 10 moet worden onderworpen.

Op te merken valt dat Richtlijn 85/337/EEG werd gewijzigd door Richtlijn 97/11/EG⁽⁴⁾. Toch zijn krachtens artikel 3, lid 2, van Richtlijn 97/11/EG de bepalingen van Richtlijn 85/337/EEG in hun oorspronkelijke versie van toepassing indien een vergunningsaanvraag werd voorgelegd voor 14 maart 1999.

Gelet op het voorgaande kan de Commissie louter op basis van de door het geachte parlementslid verstrekte informatie niet bepalen of de voornoemde communautaire voorschriften op het project in kwestie van toepassing zijn. Op te merken valt dat de Commissie niet bevoegd is om de Spaanse autoriteiten te verzoeken de in uitvoering zijnde werkzaamheden en activiteiten in het betrokken gebied stop te zetten, zoals het geachte parlementslid in haar schriftelijke vraag verlangt.

In ieder geval zal de Commissie, als hoedster van de Verdragen, de nodige maatregelen treffen om te waarborgen dat het Gemeenschapsrecht in dit geval wordt nageleefd.

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

⁽³⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽⁴⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

(2000/C 330 E/141)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0324/00

van **María Sornosa Martínez (PSE)** aan de Commissie

(11 februari 2000)

Betreft: Aanleg van de spoorweglijn Valencia-Tarragona

Het door de Spaanse autoriteiten in 1996 goedgekeurde project voor de aanleg van de spoorweglijn Valencia-Tarragona levert ter hoogte van de gemeenten Benicàssim en Oropesa talrijke milieuproblemen op. De bewoners van de zone in kwestie hebben deze problemen reeds voorgelegd aan de regionale, nationale en communautaire autoriteiten. Zij hebben erop gewezen dat het uiteindelijk goedgekeurde tracé het slopen van een aantal woonwijken noodzakelijk zal maken en langs het college van Benicàssim zal lopen, met alle risico's van dien voor de kinderen, dat de werkzaamheden of de voorbij rijdende treinen historische plaatsen (zoals het begin vorige eeuw gebouwde kerkhof van Benicàssim) kunnen beschadigen, dat zones van inheemse groente- en fruitteelt en wegen voor het vee zullen moeten verdwijnen, dat het landschap zal worden aangetast door de vervanging van de autochtone beplanting door siergewassen, en dat de veiligheid en de gezondheid van de plaatselijke bevolking zullen worden bedreigd door mogelijke grondverschuivingen en periodieke koudeluchtstromen, waardoor de bermten instabiel kunnen worden.

De gevolgen van dit project voor het milieu zijn reeds voelbaar. Bij de aanvoer van het zwaar materieel dat bij de werken zal worden gebruikt werden in de omgeving van de beschermde zone van het natuurpark „Desierto de Las Palmas” autochtone bomen geveld, terwijl bij het aanleggen van tunnels explosies reeds een brand hebben veroorzaakt. Het project werd goedgekeurd door de Spaanse autoriteiten, maar gaat niet vergezeld van de voorgeschreven milieueffectverklaring. Er bestaat alleen maar een studie waarin de milieurisico's worden geëvalueerd. Deze studie vertoont evenwel grote leemten. Bovendien is het in de studie bestudeerde tracé niet precies hetzelfde als het uiteindelijk goedgekeurde tracé, dat ook het eindstation van Oropesa omvat.

Een aantal essentiële aspecten worden in de studie niet behandeld, zoals de toekomstige emissies van de treinen, het probleem van de residuen, de geluidshinder en het microklimatologische effect van de berm. De Spaanse autoriteiten hebben dus blijkbaar de communautaire voorschriften, en met name richtlijn 97/11/EG⁽¹⁾ betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, niet nageleefd.

Zoals wordt vermeld op twee op de plaats van de werkzaamheden geplaatste borden, wordt het project voor 85 % medegefinancierd door de EU, in het kader van het Cohesiefonds. Is de Commissie niet van oordeel dat de communautaire financiering van deze werken moet worden opgeschort zolang de voorgeschreven milieueffectverklaring niet is ingediend?

Kan de Commissie mededelen hoe het staat met de behandeling 99/4495 van de door de „Asociación Benicàssim Pro Enterramiento del Ferrocarril” tegen dit project ingediende klacht?

⁽¹⁾ PB L 73 van 14.3.1997, blz. 5.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(29 maart 2000)

De Commissie is van oordeel dat Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten⁽¹⁾ van toepassing is op dit project. Zij zal niet nalaten alle nodige maatregelen te nemen om erop toe te zien dat de communautaire wetgeving in dit geval wordt nageleefd.

In het kader van de behandeling van de klacht zal de Commissie de klager op de hoogte houden van de ontwikkelingen in dit dossier.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985, gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG van 3.3.1997.

(2000/C 330 E/142)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0329/00 van Mauro Nobilia (UEN) aan de Commissie

(11 februari 2000)

Betref: Monopolie van het Italiaanse scheepvaartregister (RINA)

Het in 1861 ingestelde Italiaanse scheepvaartregister (RINA) verricht toezicht- en controletaken op het gebied van de bevaarbaarheid van wateren en van de veiligheid van vrachtschepen. Deze privaatrechtelijke instantie is belast met de classificatie van de schepen en kan dus internationaal erkende veiligheidscertificaten afgeven die noodzakelijk zijn om te mogen varen.

Kan de Commissie:

- nagaan of de privaatrechtelijke aard van de instantie verenigbaar is met de monopoliepositie die het RINA op nationaal niveau inneemt voor wat betreft de certificering van de veiligheid van vrachtschepen;
- nagaan of het feit dat reders zitting hebben in de raad van bestuur van genoemde instantie niet in strijd is met de communautaire regels, aangezien zij daardoor in de lastige positie verkeren dat zij zichzelf moeten controleren;
- zonodig maatregelen nemen om een supranationale instantie in het leven te roepen die toezicht houdt op het optreden van instanties als het RINA?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(13 maart 2000)

De omzetting in Italiaans recht van Richtlijn 94/57/EG⁽¹⁾ van de Raad heeft een einde gemaakt aan het monopolie dat het Italiaanse scheepvaartregister (RINA) in Italië genoot voor de afgifte van veiligheids-certificaten aan koopvaardij schepen. De Italiaanse wet is in 1998 goedgekeurd. Sedert die datum kunnen naast RINA ook andere classificatiebureaus de wettelijk voorgeschreven taken (uit hoofde van internationale overeenkomsten) namens de Italiaanse regering verrichten. Het privaatrechtelijke karakter van RINA is niet in strijd met de bepalingen van bovengenoemde richtlijn inzake de erkenning van classificatiebureaus in de gehele Gemeenschap.

Bij classificatiebureaus is het gebruikelijk dat reders zitting hebben in de raad van beheer. Naast de reders hebben ook andere vertegenwoordigers van de scheepvaartsector zitting in de raad van beheer van deze bureaus. Zij moeten, voornamelijk door hun behoeften aan te geven en te vragen om de opstelling van specifieke voorschriften, leidinggeven aan de activiteiten van de classificatiebureaus. Vanzelfsprekend moet worden nagegaan of RINA — en de andere erkende organisaties — voldoen aan criterium A.6 van de bijlage bij de bovenvermelde richtlijn. Dit criterium luidt: „De organisatie mag niet worden gecontroleerd door reders of scheepsbouwers, noch door anderen die commercieel betrokken zijn bij de bouw, de uitrusting, de herstelling of de exploitatie van schepen. De organisatie mag voor haar omzet niet in hoge mate afhankelijk zijn van één enkele commerciële onderneming”. Bij haar aanstaande beoordeling zal de Commissie controleren of RINA aan deze bepalingen voldoet.

Recentelijk hebben diverse geïnteresseerde partijen de mogelijkheid geopperd om een instantie op te richten voor de gecentraliseerde en geharmoniseerde beoordeling van de activiteiten van de classificatiebureaus. De Commissie onderzoekt momenteel de uitvoerbaarheid en de eventuele implicaties daarvan. De Commissie zal het Parlement zo spoedig mogelijk meedelen wat zij in deze kwestie heeft besloten.

⁽¹⁾ Richtlijn 94/57/EG van de Raad van 22 november 1994 inzake gemeenschappelijke voorschriften en normen voor met de inspectie en controle van schepen belaste organisaties en voor de desbetreffende werkzaamheden van maritieme instanties (PB L 319 van 12.12.1994).

(2000/C 330 E/143)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0330/00

van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(11 februari 2000)

Betreft: Het verlenen van een vergunning voor proefboringen naar gas in het Nationaal Park „De Biesbosch” in Nederland

1. Heeft de Commissie kennisgenomen van de op 13 januari 2000 door de Nederlandse minister van Economische Zaken aan de Nederlandse Aardolie Maatschappij NV (NAM) afgegeven nieuwe boorvergunning voor het concessiegebied „Andel-2”, gelegen tussen Schoonhoven, Dordrecht en 's-Hertogenbosch in de provincies Zuid-Holland, Gelderland en Noord-Brabant?
2. Is het de Commissie bekend dat het in vraag 1 genoemde concessiegebied niet alleen agrarisch en bewoond gebied omvat, maar ook het via een slechts één kilometer brede corridor daarmee verbonden rivierengebied „De Biesbosch” dat is gelegen tussen de Nieuwe Merwede (aan de noordzijde) en de Amer (aan de zuidzijde), een voormalig zoetwatergetijdengebied dat een groot aantal bijzondere planten en diersoorten herbergt en dat sinds 1994 de status van Nationaal Park heeft?
3. Is het de Commissie bekend wat de overwegingen van de Nederlandse regering zijn om het in vraag 2 genoemde gebied van de Biesbosch toe te voegen aan het overige concessiegebied Andel-2, en bent u het met mij eens dat deze toevoeging achterwege zou zijn gebleven als men daarmee niet nadrukkelijk de mogelijkheid had willen openhouden van gasboringen binnen het gebied van het Nationaal Park?
4. Kan de Commissie bevestigen dat „De Biesbosch” behoort tot de gebieden waarvoor de Europese Habitat- en Vogelrichtlijn geldt en dat boringen in dit gebied kunnen leiden tot een onbedoelde verstoring van het planten- en dierenleven, zowel door bodemdaling als ook door verdere bodemverontreiniging (na de eerdere storting van 112 000 ton oliehoudende grond en katalysatorafval door een 50 %-aandeelhouder van de NAM (Shell)) aan de noordzijde van de Biesbosch?

5. Is de Commissie met mij van mening dat het openen van de mogelijkheid om gasboringen te laten plaatsvinden binnen het gebied van het Nationale Park De Biesbosch in strijd is met de voor dit gebied geldende bescherming?

6. Wat denkt de Commissie te ondernemen om te bewerkstelligen dat het gebied van De Biesbosch niet langer deel uitmaakt van het concessiegebied Andel-2, zodat het gevrijwaard blijft van gasboringen en de daarbij behorende nadelen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(6 maart 2000)

De enige informatie die de Commissie heeft over de feiten die door het geachte parlementslid aan de orde zijn gesteld komt uit artikelen over dit onderwerp in Nederlandse kranten. Om die reden is zij niet in staat om dieper op deze zaak in te gaan.

De Commissie zou het geachte parlementslid daarom willen verwijzen naar haar antwoord op schriftelijke vraag P-0179/00 van de heer De Roo⁽¹⁾, waarin gezegd wordt dat zij de nodige maatregelen neemt om te garanderen dat Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstan⁽²⁾ en Richtlijn 92/43/EEG van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en faun⁽³⁾ door Nederland worden nageleefd.

⁽¹⁾ Zie blz. 99.

⁽²⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

⁽³⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2000/C 330 E/144)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0332/00 van Jan Mulder (ELDR) aan de Commissie

(11 februari 2000)

Betreft: Wijze van financiering bestrijding dierziekten in de EU

Binnen het nieuwe financiële kader zijn de landbouwwitgaven meer dan in het verleden aan limieten gebonden. De EU heeft de laatste jaren grote uitbraken van dierziekten gekend, die grote uitgaven ten laste van de EU-begroting met zich meebrachten (BSE, varkenspest).

In verschillende lidstaten worden de kosten van dierziektebestrijding ten laste van de nationale begroting opgelost door speciale fondsen te vormen om beter voorbereid te zijn op eventuele uitbraken dan wel door bepaalde verzekeringssystemen te ontwikkelen.

Kan de Commissie:

1. een kort overzicht verschaffen van de wijze van financiering van uitbraken van dierziekten waarvan de bestrijding verplicht is volgens Europese verordeningen dan wel richtlijnen in de lidstaten;
2. de mogelijkheden onderzoeken om de kosten van eventuele toekomstige uitbraken van deze besmettelijke veeziekten te financieren uit speciaal te vormen fondsen dan wel via het ontwikkelen van speciale verzekeringssystemen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(27 maart 2000)

De kosten van besmettelijke veeziekten in de lidstaten bestaan gewoonlijk uit twee delen: de schadevergoeding aan de veehouders voor het slachten van hun dieren en de operationele kosten om de ziekten te bestrijden.

De nationale wetgevingen bepalen hoe de kosten worden berekend en wie de kosten moet dragen. Om veehouders schadeloos te stellen passen de lidstaten gewoonlijk een van de volgende regelingen toe: ofwel worden de kosten van besmettelijke veeziekten rechtstreeks betaald uit begrotingsmiddelen die specifiek voor de bevordering van de gezondheid van dieren bestemd zijn, ofwel wordt financiële bijstand verleend via een overheidsfonds dat veehouders schadeloos stelt voor de gevolgen van besmettelijke veeziekten. De veehouders zijn verplicht een bijdrage in dit fonds te storten en de overheid vult het fonds gewoonlijk aan met een subsidie. Soms hangen de bijdrage van de veehouders en de schadevergoeding waarop zij aanspraak kunnen maken, af van de grootte van hun bedrijf.

De Commissie is niet op de hoogte van particuliere verzekeringen die ten behoeve van de veehouders de risico's in verband met het uitbreken van besmettelijke veeziekten dekken. De Commissie is wel voorstander van de oprichting van een verzekeringsstelsel voor noodsituaties waaraan alle producenten een bijdrage zouden moeten leveren. De Commissie heeft dat trouwens reeds eerder duidelijk gemaakt, onder meer in het „Verslag over de situatie in de sector varkensvlees in de Europese Unie met het oog op eventuele wijzigingen van de structurele steunmaatregelen in deze sector”⁽¹⁾.

Verder moet financiële overheidssteun aan een aantal voorwaarden worden gekoppeld. Overheidssteun mag uitsluitend worden toegekend, als de bevoegde instanties onmiddellijk van de ziekte op de hoogte zijn gebracht en de bepalingen van het Gemeenschapsrecht in verband met de uitroeiing van ziekten efficiënt zijn toegepast (met inbegrip van de bepalingen van Beschikking 90/424/EEG van de Raad van 26 juni 1990 betreffende bepaalde uitgaven op veterinair gebied⁽²⁾).

⁽¹⁾ COM(98) 434 def.

⁽²⁾ PB L 224 van 18.8.1990.

(2000/C 330 E/145)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0334/00

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Raad

(14 februari 2000)

Betreft: Speciale behandeling van een Koerdische gedetineerde in de gevangenis van Hamburg

In de gevangenis van Hamburg is de Koerdische gedetineerde Ilhan Gelkouvan een tijdje geleden een hongerstaking tot de dood begonnen omdat, ondanks het feit dat zijn zaak door de rechtbank is behandeld en er een definitief vonnis is geveld, hij wordt uitgesloten van het normale programma voor de gevangenen, hij een speciale behandeling krijgt en in afzondering wordt gehouden. Verder blijkt dat zowel in landen van de EU als daarbuiten andere gevangenen uit solidariteit eveneens in hongerstaking zijn gegaan.

1. Is de Raad op de hoogte van de speciale behandeling van Ilhan Gelkouvan in de gevangenis van Hamburg?
2. Welke maatregelen denkt de Raad te nemen om een einde te maken aan deze speciale behandeling en om ervoor te zorgen dat de gevangene in kwestie op precies dezelfde wijze wordt behandeld als zijn medegevangenen omdat dit geen gunst is maar wel iets waar hij recht op heeft?

Antwoord

(2 mei 2000)

De Raad heeft geen informatie over de behandeling van genoemde gedetineerde en bezit geen bevoegdheid om iets te doen aan de door het geachte parlementslid aan de orde gestelde kwestie.

(2000/C 330 E/146)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0338/00

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(14 februari 2000)

Betreft: Werkloosheidspercentages in Griekenland

Europe publiceerde op 20 december 1999 onder de titel Europe weekly selected statistics no 1128 uit de uitgaven van Eurostat News Release no 120/99 gegevens over de werkloosheid in de landen van de Europese Unie, Japan en de VS. Zoals we reeds herhaaldelijk hebben opgemerkt, ontbreken in deze statistieken gegevens over de werkloosheid in Griekenland. De Commissie deelde in antwoord op mijn eerdere vraag (E-1448/97)⁽¹⁾ mee dat de nationale dienst voor de statistiek in Griekenland zich sinds 1998 richt op de uitvoering van een doorgaand onderzoek naar de beroepsbevolking, waaruit werkloosheids-cijfers per trimester naar voren zullen komen.

Kan de Commissie de volgende vragen beantwoorden:

1. Waaraan is te wijten dat gegevens over de werkloosheid in Griekenland nog altijd ontbreken?
2. Heeft Griekenland zich verplicht de verschillende uitgaven en diensten van de Europese Unie precieze en betrouwbare gegevens te verschaffen over de werkloosheid?
3. Welke maatregelen neemt zij om tijdig betrouwbare Griekse werkloosheidsgegevens te publiceren in de verschillende publicaties?
4. Hebben Griekse instanties subsidies ontvangen voor het beschrijven en presenteren van gegevens over de werkloosheid, en zo ja, uit welke programma's?

(¹) PB C 373 van 9.12.1997, blz. 133.

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(29 maart 2000)

Op grond van Verordening (EG) nr. 577/98 van de Raad van 9 maart 1998 betreffende de organisatie van een steekproefenquête naar de arbeidskrachten in de Gemeenschap (¹) voert de nationale dienst voor de statistiek van Griekenland een doorlopende arbeidskrachtenenquête uit die kwartaalgegevens oplevert.

In 1997, 1998 en 1999 werd door de Gemeenschap in het kader van het statistische actieprogramma voor Griekenland financiële steun verleend aan de Griekse nationale dienst voor de statistiek voor de omschakeling op een doorlopende arbeidskrachtenenquête.

Kwartaalgegevens over de werkloosheid in Griekenland zijn nu beschikbaar voor de vier kwartalen van 1998. Voor seizoensinvloeden gecorrigeerde werkloosheidsgegevens kunnen echter pas worden gepubliceerd, als men over kwartaalgegevens voor ten minste drie opeenvolgende jaren beschikt.

In de tussentijd zijn in het Gezamenlijk werkgelegenheidsverslag 1999, dat op 29 november 1999 door de Raad werd aangenomen (²), uit de arbeidskrachtenenquête afkomstige jaarcijfers over de werkloosheid tot 1998 opgenomen.

(¹) PB L 77 van 14.3.1998.

(²) <http://ue.eu.int/newsroom/main.cfm?LANG=1>.

(2000/C 330 E/147)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0340/00

van Bill Miller (PSE) aan de Commissie

(14 februari 2000)

Betreft: Vervoer van levende dieren

Ik heb de indruk dat uit rapporten van de Commissie blijkt dat de Duitse, Nederlandse, Spaanse, Belgische, Franse en Ierse autoriteiten reisschema's goedkeuren voor vervoer naar andere lidstaten die wanneer men ze goed bestudeert, erop duiden dat richtlijn 91/628 (¹) van de Raad over het uitladen en rusttijden voor levende dieren tijdens de reis wellicht wordt ontduikt.

Wat denkt de Commissie te doen om deze mogelijkheid tot ontduiking ongedaan te maken?

(¹) PB L 340 van 11.12.1991, blz. 17.

(2000/C 330 E/148)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0341/00
van Bill Miller (PSE) aan de Commissie

(14 februari 2000)

Betreft: Vervoer van levende dieren

Volgens mij blijkt uit rapporten van de Commissie dat Frankrijk, Italië, Griekenland, België en Ierland zich niet hebben gehouden aan de bepalingen van richtlijn 91/628 van de Raad⁽¹⁾ over de bescherming van dieren op transport.

Wat denkt de Commissie hiertegen te doen?

⁽¹⁾ PB L 340 van 11.12.1991, blz. 17.

(2000/C 330 E/149)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0425/00
van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie

(23 februari 2000)

Betreft: Bescherming van dieren tijdens transport

In 1999 publiceerde de Europese Commissie vijf rapporten over veterinaire inspecties in diverse lidstaten. Daaruit blijkt dat de bepalingen van richtlijn 91/628⁽¹⁾ van de Raad inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer (als gewijzigd bij richtlijn 95/29⁽²⁾ van de Raad) in Frankrijk, Italië, Griekenland, België en Ierland op grote schaal niet worden nageleefd.

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om de naleving van de bepalingen van de richtlijn in de in de rapporten genoemde lidstaten af te dwingen?

⁽¹⁾ PB L 340 van 11.12.1991, blz. 17.

⁽²⁾ PB L 148 van 30.6.1995, blz. 52.

Gecombineerd Antwoord
van de heer Byrne namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0340/00, E-0341/00 en E-0425/00

(21 maart 2000)

De Commissie is op grond van de verslagen van het Voedsel- en Veterinair Bureau en van klachten van verschillende organisaties op de hoogte van de gebrekkige handhaving in veel lidstaten van Richtlijn 91/628/EG van de Raad, zoals gewijzigd bij Richtlijn 95/29/EG van de Raad inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer. De Commissie volgt deze problematiek van dichtbij en brengt ze onder de aandacht van de autoriteiten van de lidstaten wanneer zich problemen voordoen. Op dit gebied is met name een inbreukprocedure tegen een lidstaat ingesteld en worden andere inbreukprocedures voorbereid.

Voorts bepaalt artikel 13 van de Richtlijn dat de Commissie bij de Raad een verslag moet indienen, eventueel vergezeld van voorstellen, betreffende de ervaringen van de lidstaten sinds de tenuitvoerlegging van de Richtlijn. Het verslag, dat met alle beschikbare informatie rekening houdt, wordt binnenkort aan de Raad voorgelegd.

Ondertussen is bij het Permanent Veterinair Comité een werkgroep opgericht om problemen met de tenuitvoerlegging van de richtlijn met betrekking tot het vervoer over lange afstanden te bestuderen. De Commissie onderzoekt of de communautaire wetgeving op grond van de conclusies van de werkgroep inzake vervoer en in het licht van de ervaringen van de lidstaten moet worden aangepast.

(2000/C 330 E/150)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0343/00
van Elizabeth Lynne (ELDR) aan de Commissie

(14 februari 2000)

Betreft: Leeftijdsgrenzen in de luchtvaartindustrie

Wat denkt de Commissie te doen om piloten van boven de 60 in de Gemeenschap een gelijke behandeling te garanderen, nu de Franse autoriteiten piloten tussen de 60 en 65 niet langer toestaan boven Frans grondgebied te vliegen?

Kan de Commissie bevestigen dat dit in strijd is met artikel 48, 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie dat luidt:

Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.

Kan de Commissie mededelen hoe zij coördinatie van het werkgelegenheidsbeleid op dit terrein in het kader van artikel 140 van het Verdrag heeft aangemoedigd?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(11 april 2000)

De Commissie is van mening dat er in het door de geachte afgevaardigde genoemde geval geen sprake is van discriminatie op grond van nationaliteit, zoals verboden krachtens artikel 39 (ex artikel 48) van het EG-Verdrag.

De coördinatie van de maatregelen die de lidstaten ten aanzien van de bevordering van de werkgelegenheid nemen, vindt plaats overeenkomstig artikel 128 (ex artikel 109 Q) van het EG-Verdrag. De door de Raad op 13 maart 2000 krachtens dit artikel goedgekeurde richtsnoeren voor de werkgelegenheid refereren niet aan het door de geachte afgevaardigde genoemde vraagstuk.

De geachte afgevaardigde wordt gewezen op het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op schriftelijke vraag P-1797/99 van mevrouw Sanders-Ten Holte⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB C 203 E van 18.7.2000, blz. 50.

(2000/C 330 E/151)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0344/00
van Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) aan de Commissie

(14 februari 2000)

Betreft: Reorganisatie van het DG Energie en Vervoer

De Directoraten-generaal voor vervoer en energie smelten samen in een enkel Directoraat-generaal. Voorts wordt minder aandacht besteed aan energie, en in het bijzonder nieuwe energietechnologieën, ondanks een herhaald verzoek hiertoe van het Parlement. Welk percentage van het personeel van het nieuwe „gefuseerde” Directoraat-generaal zal zich specifiek gaan bezighouden met energie, en welk percentage hiervan zal zich bezighouden met hernieuwbare energie?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(29 maart 2000)

Sinds de samensmelting van de Directoraten-generaal Energie en Vervoer houden 142 ambtenaren van de categorieën A, B en C zich specifiek met energie bezig (waarvan 26 personen zich specifiek en exclusief met duurzame energiebronnen bezighouden) en 189 ambtenaren van de categorieën A, B en C specifiek met vervoer.

Bovendien houden ongeveer 200 ambtenaren zich bezig met belangrijke horizontale taken op het gebied van energie en vervoer, waaronder kwesties in verband met de interne markt, internationale samenwerking, milieubescherming, informatie, mededeling en verspreiding van technologieën, alsmede Trans-Europese netwerken. Wegens de geïntegreerde aanpak van de energie- en vervoerkwesties kan voor deze ambtenaren geen precieze verdeling worden opgegeven.

Er zij evenwel op gewezen dat een aanzienlijk aantal ambtenaren die in horizontale directoraten werken belangrijke taken in verband met het beleid inzake duurzame energie en bevordering van technologie vervullen, bijvoorbeeld met betrekking tot milieubescherming en verspreiding van innoverende technologieën. In het totaal is het bevorderen van duurzame energie derhalve kracht bijgezet in de nieuwe organisatie.

(2000/C 330 E/152)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0347/00

van Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) aan de Commissie

(14 februari 2000)

Betreft: Handel

Franse vrachtwagenchauffeurs zijn met protestacties begonnen. Een van deze protestacties is het lamleggen van de belangrijkste doorvoerroutes van dit land. De acties zijn niet te verenigen met het beginsel van de Europese Unie van vrij verkeer van goederen en hebben vooral gevolgen voor Spanje, aangezien Frankrijk voor de export van Spaanse producten over de weg een doorvoerland vormt dat moeilijk kan worden omzeild.

Kan de Commissie aangeven welke maatregelen zullen worden genomen om het vrij verkeer van goederen in de Europese Unie veilig te stellen?

Welke sanctiemaatregelen overweegt de Europese Commissie om dergelijke acties te bestraffen?

Hoe denkt de Commissie de getroffen bedrijven schadeloos te stellen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(27 maart 2000)

Het geachte parlementslid vestigt de aandacht van de Commissie op de grote economische gevolgen die de grensblokkades door de Franse vrachtwagenbestuurders van de afgelopen weken voor de ondernemingen in de Gemeenschap hadden.

De Commissie benadrukt dat, overeenkomstig het gemeenschapsrecht, de lidstaten in dergelijke omstandigheden alle noodzakelijke en passende maatregelen moeten nemen om het vrije verkeer van goederen op hun grondgebied te herstellen. Zij herinnert er ook aan dat de lidstaten de schade moeten vergoeden die particulieren geleden hebben door schendingen van het gemeenschapsrecht die deze lidstaten aan te rekenen zijn.

Sinds de inwerkingtreding van Verordening (EG) nr. 2679/98 van de Raad van 7 december 1998 inzake de werking van de interne markt wat het vrije verkeer van goederen tussen de lidstaten betreft⁽¹⁾, beschikt de Commissie over een instrument waarmee zij, binnen het kader van haar bevoegdheden, snel kan ingrijpen in dergelijke situaties. Krachtens deze verordening zijn de lidstaten ook verplicht om de Commissie in kennis te stellen van acties van particulieren die ernstige gevolgen kunnen hebben voor het vrije verkeer van goederen.

De Commissie deelt het geachte parlementslid mee dat de Franse autoriteiten in het kader van het conflict van 31 januari en 1 februari 2000 de Commissie op vrijdag 28 januari 2000 hebben meegedeeld dat zij alles in het werk zouden stellen om de andere lidstaten zoveel mogelijk actuele informatie te verstrekken en om het vrije verkeer van goederen te vergemakkelijken, zonder in te grijpen in het stakingsrecht.

Nog steeds in het kader van deze verordening heeft de Commissie op maandag 31 januari 2000 de Franse autoriteiten verzocht om aanvullende informatie over dit conflict en over de maatregelen die kunnen worden getroffen om het vrije verkeer te herstellen.

In hun antwoord van 1 februari 2000 hebben de Franse autoriteiten gepreciseerd dat de ordediensten opdracht hadden gekregen voor wegomleggingen te zorgen en de betrokkenen de nodige informatie te verschaffen. Zij voegden eraan toe dat zij, overeenkomstig artikel L.2216-3 van de „code général des collectivités locales”, maatregelen zouden treffen die het mogelijk maken eventuele eisen tot schadevergoeding later te onderzoeken.

De Commissie wijst het geachte parlamentslid erop dat blokkades tijdens de laatste conflicten sneller werden opgeheven dan in het recente verleden. De Commissie is van mening dat de tenuitvoerlegging van Verordening (EG) 2679/98 en de maatregelen van de betrokken economische subjecten zeker tot dit resultaat hebben bijgedragen.

(¹) PB L 337 van 12.12.1998.

(2000/C 330 E/153)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0350/00

**van Rosa Díez González (PSE), Fernando Pérez Royo (PSE)
en Luis Berenguer Fuster (PSE) aan de Commissie**

(14 februari 2000)

Betreft: Overheidssteun in de Spaanse elektriciteitssector en kosten ten laste van de consument

Tot dusverre hebben de Spaanse consumenten meer dan 300 000 miljoen peseta's betaald voor CTC-kosten die door de regering zijn goedgekeurd, maar door de Commissie in beginsel als illegale overheidssteun worden aangemerkt. Is de Commissie niet van mening dat aan deze situatie onverwijld een einde moet worden gemaakt?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(21 maart 2000)

De Commissie heeft dit complexe dossier aandachtig bestudeerd en is inderdaad van oordeel dat het hier in beginsel gaat om een niet-aangemelde steunmaatregel. Zoals de Commissie echter reeds te kennen heeft gegeven aan de geachte parlementsleden in haar antwoord op hun schriftelijke vraag E-0165/00 (¹), laat de onrechtmatigheid van een steunmaatregel, dat wil zeggen het feit dat de steun is verleend zonder voorafgaande aanmelding bij de Commissie, conform de jurisprudentie van het Hof van Justitie, de verenigbaarheid ervan met de gemeenschappelijke markt onverlet. In deze context is de Commissie, in dit stadium, niet voornemens om over te gaan tot de toepassing van artikel 11, lid 1, van Verordening (EG) nr. 659/1999 van de Raad van 22 maart 1999 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 93 van het EG-Verdrag (²) om de lidstaat te gelasten de uitkering van de steun op te schorten. Vanzelfsprekend zal de Commissie in haar uiteindelijke beschikking in deze zaak rekening houden met reeds uitgekeerde steun.

(¹) Zie blz. 96.

(²) PB L 83 van 27.3.1999.

(2000/C 330 E/154)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0354/00

van Armando Cossutta (GUE/NGL) en Lucio Manisco (GUE/NGL) aan de Commissie

(14 februari 2000)

Betreft: Duurdere WA-verzekeringen voor auto's

Sinds in 1994 de verplichte tarieven voor WA-verzekeringen voor auto's werden geliberaliseerd, zijn de premies die de verzekernemers moeten betalen zorgbarend gestegen. Dit jaar zullen de tarieven in Italië in één klap met 30 à 60 % stijgen, en dat geldt voor alle op de markt actieve verzekeringsmaatschappijen.

Bovendien constateert men een gecoördineerde tendens tot premieverhoging, wat erop wijst dat de verzekeringsmaatschappijen aan een soort „kartelvorming” doen.

De voorzitter van de Italiaanse Anti-trust, Giuseppe Tesauro, heeft verklaard zich zorgen te maken over de forse stijging van de premies en over het feit dat de geboden garanties daarentegen minder worden; er wordt bovendien een onderzoek ingesteld om na te gaan of er inderdaad sprake is van kartelvorming.

1. Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om de kartelvorming van verzekeringsmaatschappijen in Italië te stoppen en te bestraffen?
2. Vindt zij niet dat het feit dat de WA-verzekering voor auto's verplicht is, voor de Italiaanse staat een reden moet zijn om stappen te ondernemen bij de verzekeringsmaatschappijen, teneinde te waarborgen dat er juiste prijzen worden gehanteerd in plaats van de te hoge premies die door bovengenoemde kartels worden vastgesteld?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(27 maart 2000)

1. De Commissie neemt nota van de beweringen van de geachte parlementsleden dat er mogelijk een kartel tussen Italiaanse verzekeraars zou bestaan op het gebied van premies voor WA-verzekeringen. Ook neemt zij nota van het onderzoek dat momenteel door de Italiaanse autoriteiten inzake concurrentie wordt ondernomen. Toch moet eraan worden herinnerd dat zij voor onderzoek en eventuele bestraffing van concurrentiebeperkingen slechts bevoegd is wanneer deze de handel tussen de lidstaten aanzienlijk aantasten. Aangezien het niet zeker is dat zich in dit geval een dergelijk effect voordoet, en gezien het feit dat de nationale autoriteiten reeds een onderzoek hebben geopend, zou het wenselijk zijn dit onderzoek niet te verstoren in de geest van de mededeling van de Commissie betreffende de samenwerking tussen de Commissie en de mededingingsautoriteiten van de lidstaten ⁽¹⁾.

2. De Commissie zou de aandacht van de geachte parlementsleden willen vestigen op het feit dat de communautaire regelgeving op dit gebied erop is gericht de verzekeringsmaatschappijen de mogelijkheid te bieden in andere lidstaten diensten aan te bieden en filialen op te richten op basis van een toestemming die wordt verleend door de lidstaat van oorsprong. Meer in het bijzonder hebben de derde verzekeringsrichtlijnen, en vooral de derde richtlijn „andere verzekeringen dan levensverzekeringen”, Richtlijn 92/49/EEG van de Raad van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de Richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG ⁽²⁾, die van toepassing is op het gebied van de autoverzekering, het beginsel vastgesteld van vrijheid op tariefgebied en de opheffing van voorafgaande of systematische controles op de tarieven en de contracten die verzekeringsmaatschappijen voornemens zijn op de markt te brengen.

De Commissie kan derhalve in de door de geachte parlementsleden voorgestelde zin niet optreden. Aangezien de controletaken ten aanzien van de verzekeringsmaatschappijen uitsluitend tot de bevoegdheid van de nationale autoriteiten behoren, is de Commissie niet in staat de door de maatschappijen voorgestelde verzekeringspremies te verifiëren en zich over het niveau daarvan uit te spreken. De bevoegde nationale instelling moet erop toezien dat de verzekeringspremies voldoende hoog zijn om de maatschappijen de mogelijkheid te bieden hun contractuele verbintenissen na te komen.

⁽¹⁾ PB C 313 van 15.10.1997.

⁽²⁾ PB L 228 van 11.8.1992.

(2000/C 330 E/155)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0360/00

van Jean Lambert (Verts/ALE) aan de Commissie

(4 februari 2000)

Betreft: Bouw van een bottelingsfabriek voor bronwater in Taguluche, La Gomera (Kanarische eilanden)

Op het eiland La Gomera heeft de regering van de Kanarische eilanden de bouw in Taguluche, gemeente Valle Gran Rey, van een bottelingsfabriek voor bronwater van openbaar en maatschappelijk belang verklaard. Het gebied waar de fabriek is gepland is een als zodanig erkende plattelandzone die op grond van zijn ligging onderdeel is van het voorstel van de Kanarische regering om het zogeheten gebied Taguluche, dat onder code ES7020108 is verklaard tot regio van communautair belang, op te nemen in het netwerk Natuur 2000 ⁽¹⁾.

De aanvraag voor een verklaring van openbaar nut mist iedere grond, omdat volgens de autonome Kanarische wetgeving industriële vestigingen op het platteland in geen geval kunnen worden aangemerkt als gebouwen of installaties van openbaar nut of maatschappelijk belang ⁽²⁾.

Bovendien is het maatschappelijk belang van het project aanvechtbaar, aangezien het hier gaat om het scheppen van 7 arbeidsplaatsen (zoals blijkt uit de documentatie over het project), waartegenover het belang staat van 116 eigenaars van het water die zich in hun rechten aangetast zien en wier mogelijkheden om gewassen te verbouwen beperkt worden. Hier komt nog bij dat het eiland La Gomera geen enkele industriële traditie heeft en al zeker niet op het gebied van bronwater. De fabriek zou kortom een lucratief particulier project zijn dat met openbare gelden wordt gefinancierd. Uit verslagen van deskundigen blijkt dat sprake is van een ongecontroleerde groei van de bronwatersector op de Kanarische eilanden.

In een verslag van de onderminister voor Milieu van het Departement ruimtelijke ordening van de regering van de Kanarische eilanden wordt toegegeven dat naar aanleiding van bovengenoemd project geen milieueffectbeoordelingsstudie is uitgevoerd waarin aandacht wordt besteed aan het afvangen van bronwater en de gevolgen hiervan voor de traditionele landbouw in deze streek, ofschoon wel wordt toegegeven dat de werkzaamheden gevolgen zullen hebben voor het milieu van het natuurgebied Lomo del Carretón, eveneens een regio die onder code ES7020037 deel uitmaakt van de regio's van communautair belang, aangezien de bottelingsfabriek hoofdzakelijk gebruik zal maken van water afkomstig van drie bronnen, die door de eigenaars worden gebruikt om hun landgoederen te bevoeien ⁽³⁾.

Er ligt dus geen milieuverklaring voor zoals vereist uit hoofde van de communautaire richtlijnen. De verklaring van beide regio's als regio's van communautair belang berust op criterium 1, het behoud van prioritaire habitats en soorten, waaronder de palmsoort *Phoenix canariensis*. Indien de geplande bouw van dit bottelingsbedrijf doorgang zou vinden, zou dit duidelijk gevolgen hebben voor het voortbestaan van deze palmbomen in het landschap in deze streek, aangezien zij verstoken zouden blijven van de schaarse natuurlijke watertoevoer.

Is de Commissie niet van oordeel dat de plannen voor de bouw van een bottelingsfabriek in Taguluche in strijd is met de communautaire wetgeving inzake milieueffectbeoordeling?

Acht de Commissie de vestiging van een dergelijk bedrijf verenigbaar met de bescherming van gebieden die als regio's van communautair belang op de nominatie staan om te worden opgenomen in het netwerk Natuur 2000?

⁽¹⁾ Zie richtlijn 92/43/EEG betreffende de instandhouding van natuurlijke habitats en fauna en flora, PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

⁽²⁾ Zie wet 5/1987 van 7 april betreffende bebouwing van landbouwgebieden en wet 9/1999 van 13 mei betreffende ruimtelijke ordening op de Kanarische eilanden. Voorts is wet 12/1990 op de Kanarische binnenwateren van toepassing.

⁽³⁾ Indien de bouw doorgang zou vinden, zou de landbouw van Taguluche gevaar lopen omdat zij verstoken zou blijven van irrigatiewater. Een verzoekschrift met deze strekking is opgestuurd aan het Europees Parlement (nr. 24/2000).

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(7 maart 2000)

De respectievelijk 140 en 263 hectare grote natuurgebieden „Taguluche” en „Lomo del Carretón” zijn door de Spaanse autoriteiten opgenomen in hun nationale lijst van potentieel van communautair belang zijnde gebieden die krachtens Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna in de toekomst geïntegreerd kunnen worden in het netwerk Natura 2000 ⁽¹⁾.

Met betrekking tot het project voor de bouw van een bottelingsfabriek voor water in Taguluche in de gemeente Valle Gran Rey op het eiland La Gomera, Kanarische eilanden, Spanje zij aangestipt dat de Commissie een klacht heeft ontvangen betreffende dezelfde feiten, die geregistreerd is onder referentie P-1999/4875.

Dit dossier wordt door de Commissie bestudeerd teneinde vast te stellen of het door het geachte parlementslid vermelde project gezien de doelstellingen van Richtlijn 92/43/CEE een significant effect kan hebben op de vermelde gebieden, in welk geval de in artikel 6 ervan bepaalde procedure moet worden toegepast.

De Commissie, in haar rol van hoedster van de verdragen, zal de nodige maatregelen treffen om ervoor te zorgen dat het Gemeenschaprecht in casu wordt gerespecteerd.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2000/C 330 E/156)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0362/00**van Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) aan de Commissie**

(14 februari 2000)

Betreft: Standpunt Commissie inzake merkenrechtelijke uitputting en toelaatbaarheid van parallelle invoer

Op grond van artikel 7 van de EU-merkenrichtlijn (89/104/EEG)⁽¹⁾ is in ieder geval sinds 1995 in het merkenrecht van de EU-lidstaten het beginsel van „Europese uitputting” van toepassing in plaats van het daarvoor in veel lidstaten geldende beginsel van „internationale uitputting”. Voor de parallelle invoer van gunstige merkartikelen van buiten de EU is geen ruimte meer, met name gelet op de arresten van het Europees Hof van Justitie in de zaken „Silhouette” en „Sebago”. In haar verslag van 1 december 1999 van de Commissie de inzichten samen die in de huidige discussie over een wetwijziging naar voren zijn gebracht, en houdt zij diverse mogelijkheden voor zo’n wetwijziging tegen het licht, zonder zich evenwel uit te spreken voor handhaving dan wel wijziging van het bestaande uitputtingsbeginsel.

1. Welke betekenis kent de Commissie toe aan het groeiende aanbod van gunstig geprijsde merkartikelen uit derde landen die de eindverbruiker via Internet rechtstreeks worden aangeboden, wanneer zij de vraag onderzoekt of commerciële parallelle invoer van buiten de EU mogelijk moet worden gemaakt? Deelt zij de opvatting dat de toenemende vraag van particulieren via Internet tot aanzienlijk problemen leidt voor de detailhandel en postorderbedrijven als deze ondernemingen merkproducten niet via parallelle invoer gunstig kunnen betrekken en dus tegen een lage prijs kunnen aanbieden?

2. Heeft de Commissie kennis genomen van de uitlatingen van de betrokken handelskringen dat de huidige rechtssituatie tot een feitelijke aantasting van de toelaatbare intraeuropese parallelle handel in merkproducten leidt, aangezien zich – voor de handel onzichtbaar – in gekochte partijen ook illegaal uit derde landen ingevoerde producten kunnen bevinden, hetgeen rechtsvervolgning van de handel door de producenten van merkartikelen tot gevolg heeft? Is de Commissie voornemens spoedig consequenties te verbinden aan deze uitlatingen van de handel over de bestaande rechtsonzekerheid en een oplossing te vinden?

3. Is de Commissie gezien de kritiek in het zogeheten „n/e/r/a-report” voornemens een nieuwe enquête c.q. studie te laten uitvoeren om met het oog op de toekomstige besluitvorming meer duidelijkheid te verkrijgen?

4. Is de Commissie voornemens „internationale uitputtingsregelingen” in het merkenrecht te laten behandelen op de komende onderhandelingsrondes op WTO-niveau? Zo nee, waarom niet?

⁽¹⁾ PB L 40 van 11.2.1989, blz. 1.

(2000/C 330 E/157)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0363/00**van Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) aan de Commissie**

(14 februari 2000)

Betreft: Standpunt Commissie inzake merkenrechtelijke uitputting en toelaatbaarheid van parallelle invoer

Op grond van artikel 7 van de EU-merkenrichtlijn (89/104/EEG)⁽¹⁾ is in ieder geval sinds 1995 in het merkenrecht van de EU-lidstaten het beginsel van „Europese uitputting” van toepassing in plaats van het daarvoor in veel lidstaten geldende beginsel van „internationale uitputting”. Voor de parallelle invoer van gunstige merkartikelen van buiten de EU is geen ruimte meer, met name gelet op de arresten van het Europees Hof van Justitie in de zaken „Silhouette” en „Sebago”. In haar verslag van 1 december 1999 van de Commissie de inzichten samen die in de huidige discussie over een wetwijziging naar voren zijn gebracht, en houdt zij diverse mogelijkheden voor zo’n wetwijziging tegen het licht, zonder zich evenwel uit te spreken voor handhaving dan wel wijziging van het bestaande uitputtingsbeginsel.

1. Wat is het standpunt van de Commissie inzake de kwestie van „internationale uitputting” en wijziging van artikel 7 van de merkenrichtlijn, en is zij voornemens de Raad en het Parlement een wetwijziging voor te stellen?

2. Deelt de Commissie het argument van de voorstanders van een wetswijziging dat bij herinvoering van de mogelijkheid van parallelle import de consumentenprijzen van bepaalde merkartikelen met 30 % à 50 % kunnen dalen, en kan zij zich op grond van de uitkomst van het „n/e/r/a-report” aansluiten bij de raming dat in de gehele EU een besparing voor de consument in de orde van grootte van 35 tot 40 miljard € mogelijk lijkt?

3. Hoe beoordeelt de Commissie het momenteel door de producenten van merkartikelen aangevoerde argument dat er als gevolg van toekomstige parallelle invoer meer gevallen van merkvervalsing zouden optreden? Heeft de Commissie, naast hetgeen zij in haar verslag van 1 december 1999 te berde brengt, aanwijzingen dat in heel Europa het optreden van merkvervalsing sinds het verbod op parallelle invoer in 1995 duidelijk is gedaald, of beschikt zij wellicht over aanwijzingen dat het aantal gevallen van merkvervalsing sindsdien zelfs is toegenomen?

4. Hoe beoordeelt de Commissie de uitlatingen van de merkartikelfabrikanten dat als gevolg van de invoering van de mogelijkheid van parallelle invoer banen zouden worden overgeheveld van de EU naar derde landen? Acht de Commissie het na evaluatie van het haar ter beschikking staande materiaal denkbaar dat juist van de huidige rechtssituatie een stimulans uitgaat om productiebedrijven naar landen buiten de EU over te plaatsen, waardoor hier banen verloren gaan?

(¹) PB L 40 van 11.2.1989, blz. 1.

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Bolkestein namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0362/00 en E-0363/00**

(7 april 2000)

De discussie over uitputting wordt voortgezet op basis van een werkdocument van de diensten van de Commissie waarin enkele belangrijke punten aan de orde komen en dat aan de Raad en het Parlement is voorgelegd. Aan de hand van deze discussies en van alle andere relevante factoren bepaalt de Commissie haar standpunt over de uitputting van merkenrechten zodra dit gewenst en mogelijk is.

Het geachte parlementslid heeft een interessante en belangrijke vraag gesteld over de mogelijke gevolgen van elektronische handel voor de uitputtingskwestie. De Commissie onderzoekt deze kwestie op het ogenblik met voorrang. De situatie van de parallelinvoer in de Gemeenschap is afhankelijk van het resultaat van de lopende discussies over uitputting. Indien een mogelijke verandering van de uitputtingsregeling dit probleem niet oplost, moet de Commissie wellicht andere maatregelen overwegen.

De Commissie is ingenomen met de studie van de NERA (national economic research associates) en gebruikt deze als basis voor haar onderzoek inzake uitputting. Er bestaat, tenminste op het ogenblik, geen directe behoefte aan meer studies. In het werkdocument van de Commissie worden verschillende opties genoemd om de huidige uitputtingsregeling te wijzigen. Een ervan is dit vraagstuk op bilateraal of multilateraal niveau met derde landen te bespreken. De vraag of de uitputtingskwestie bij de komende onderhandelingen van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) moet worden behandeld, komt aan de orde wanneer de Commissie haar standpunt over de uitputtingskwestie bepaalt.

De Commissie bepaalt haar standpunt over internationale uitputting nadat de lopende discussies zijn afgerond. Het is daarom nu nog te vroeg om de vraag van het geachte parlementslid te beantwoorden. Wat de verwijzing van het geachte parlementslid naar de herinstructie van parallelvoer betreft, wil de Commissie benadrukken dat dit onderwerp niet echt aan de orde is. De discussie gaat over de uitputting van merkenrechten. Parallelinvoer wordt beïnvloed door veel andere factoren zoals invoerrechten, invoerquota en verticale relaties. De door het geachte parlementslid gemaakte berekening van mogelijke gevolgen voor de consumentenprijzen wordt niet bevestigd door de uitkomsten van de NERA-studie.

De Commissie beschouwt namaak en piraterij als een ernstig probleem. De mogelijke invloed van uitputtingsregelingen hierop moet zorgvuldig worden geanalyseerd. De Commissie heeft tot nu toe nog geen informatie over de mogelijke gevolgen van een verbod op parallelinvoer ontvangen. De mogelijke invloed van een nieuwe uitputtingsregeling op de werkgelegenheid is nog onderwerp van discussie en het is te vroeg om hieruit nu al conclusies te trekken.

(2000/C 330 E/158)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0367/00
van Marie-Noëlle Lienemann (PSE) aan de Commissie

(14 februari 2000)

Betreft: Lager BTW-tarief voor abonnees van stadsverwarming

Momenteel komt de levering van gas en elektriciteit voor op de communautaire lijst van verrichtingen waarvoor de lidstaten van de Europese Unie een lager BTW-tarief mogen aanrekenen. Dit geldt evenwel niet voor abonnees van warmtedistributienetten.

Nochtans dragen deze stadsverwarmingsnetten vaak bij tot de verwerking van huishoudelijk afval en tot energiediversificatie waarop de Europese Unie aandringt. Tot slot is het lager tarief ingegeven door sociale motieven, en ongeacht het feit of de consument zich verwarmt met gas, elektriciteit of via een stadsverwarmingsnet, moet de fiscale last dezelfde zijn, te meer daar de verbruiker meestal nauwelijks enige keuze heeft (collectieve woonblokken, enz.).

Kan de Commissie verklaren wat de redenen zijn voor deze ongelijke behandeling van de verschillende vormen van energiebevoorrading en of zij van plan is dit onrecht ongedaan te maken door voor te stellen ook abonnementen op warmtedistributienetten op te nemen in de lijst van verrichtingen waarvoor een lager BTW-tarief mag worden aangerekend?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(22 maart 2000)

De huidige communautaire wetgeving biedt de lidstaten niet de mogelijkheid een lager tarief toe te passen op de abonnementen van warmtedistributienetten.

De bestaande bepalingen zijn namelijk het resultaat van onderhandelingen bij de Raad die hebben geleid tot een wijziging van het oorspronkelijke voorstel van de Commissie⁽¹⁾, als gevolg waarvan slechts voor aardgas en elektriciteit in de mogelijkheid van een lager BTW-tarief werd voorzien.

De Commissie wees in haar voorstel voor een onderlinge aanpassing van de tarieven de energieproducten bedoeld voor verlichting en verwarming aan als in aanmerking komend voor een verplicht lager tarief, ten einde aldus distorsies te voorkomen.

De Commissie bevestigt dat zij, bij de eerstkomende besprekingen over de inhoud van bijlage H bij de Zesde BTW-Richtlijn (77/388/CEE)⁽²⁾, waarop het lager BTW-tarief van toepassing is, zij deze kwestie in overweging zal nemen; zij kan evenwel niet vooruitlopen op de uitslag van de behandeling door de Raad van haar eventuele nieuwe voorstellen.

⁽¹⁾ PB C 250 van 18.9.1987, gewijzigd bij PB C 44 van 19.2.1992.

⁽²⁾ PB L 262 van 15.10.1977.

(2000/C 330 E/159)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0368/00
van Benedetto Della Vedova (TDI) aan de Commissie

(14 februari 2000)

Betreft: Overdracht van capaciteit voor elektriciteitsopwekking door de voormalige Italiaanse overheidsmonopolist ENEL SpA

De Italiaanse regering heeft onlangs, in het kader van het langzame proces van privatisering en liberalisatie van de elektriciteitssector, in haar hoedanigheid van hoofdaandeelhouder besloten om volgens de wettelijke procedures 21 installaties met een totale capaciteit van 15 000 megawatt (ongeveer een kwart van de productiecapaciteit van ENEL) af te stoten uit de voormalige Italiaanse overheidsmonopolist ENEL SpA. Deze installaties moeten worden ondergebracht in drie afzonderlijke, nieuw op te richten bedrijven: Eurogen SpA, Elettrogen SpA en Interpower SpA.

Op 25 januari 2000 heeft de Ministerraad goedkeuring gehecht aan het besluit houdende de procedures voor de verkoop van de drie vennootschappen. Dit besluit behelst dat de verkoop aan particulieren dient plaats te vinden in particuliere onderhandelingen die de ENEL zelf zal voeren, onder supervisie van de minister van Financiën en de minister van Industrie, en bijgestaan door het Comité voor advies en bijstand bij privatiseringen.

De Italiaanse regering had omwille van meer transparantie en doelmatigheid kunnen kiezen voor een internationale inschrijvingsprocedure of een openbaar bod tot verkoop via de beurs, en deze optie had gewaarborgd dat de bedrijven terecht zouden komen bij Italiaanse of buitenlandse kopers die de geprivatiseerde bedrijven het best hadden kunnen besturen en dus bereid zouden zijn geweest een hogere prijs te betalen.

Blijkt volgens de Commissie uit de door de Italiaanse regering gevolgde procedure de intentie om de eigendomsstructuur van de deelnemers aan de nationale elektriciteitsmarkt te controleren, en is dus sprake van strijdigheid met de communautaire voorschriften ter waarborging van de mededinging, het vrij verkeer van kapitaal en de rechten van consumenten in de Europese Unie?

Is zij van mening dat de Italiaanse regering deze lijn volgt om de ENEL SpA in staat te stellen misbruik te maken van haar dominante marktpositie, in strijd met artikel 82, sub b) van het EG-Verdrag, waarin staat dat „het beperken van de productie, de afzet of de technische ontwikkeling ten nadele van de verbruikers” verboden is, waarmee alle activiteiten zijn bedoeld die voor „ongewenste” concurrenten belemmeringen opwerpen voor de toegang tot de markt?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(31 maart 2000)

De Commissie heeft het decreet van de Italiaanse minister van Financiën van 25 januari 2000 en de daarin vastgestelde voorwaarden voor de verkoop van de productie-installaties van het Italiaanse nationaal elektriciteitsbedrijf (ENEL) onderzocht.

Het standpunt van de Commissie over het vrije kapitaalverkeer en de vrijheid van vestiging werd gedetailleerd uiteengezet in haar mededeling betreffende bepaalde juridische aspecten van de intracommunautaire investeringen⁽¹⁾. De Commissie had enige bezwaren omtrent bepaalde aspecten van de rechtsregeling die van toepassing is op de privatisering in Italië en in een aantal andere lidstaten. Deze bezwaren blijken ook uit verscheidene zaken die momenteel bij het Hof van Justitie aanhangig zijn (voor Italië C-58/99). In deze zaken wordt over het algemeen aangevochten dat aan de Staat speciale bevoegdheden worden voorbehouden in bedrijven die worden geprivatiseerd of die reeds zijn geprivatiseerd, of dat buitenlandse participatie expliciet wordt beperkt. De Commissie is van mening dat zolang de communautaire voorschriften inzake het vrije kapitaalverkeer en de vrijheid van vestiging en de in de jurisprudentie van het Hof van Justitie vastgelegde en in de mededeling uiteengezette beginselen in acht zijn genomen, het vrije kapitaalverkeer en de vrijheid van vestiging niet mogen worden uitgebreid tot voorschriften betreffende de manier waarop een privatisering moet worden georganiseerd of, indien dit niet op de open markt gebeurt, betreffende de vrijheid van de lidstaat om zelf te kiezen aan welke partij een bepaald bedrijf wordt verkocht. Indien toch een beslissing wordt genomen die het vrije kapitaalverkeer beperkt, moeten de maatregelen voldoen aan vier in de genoemde jurisprudentie vastgelegde voorwaarden: zij moeten zonder discriminatie worden toegepast, zij moeten hun rechtvaardiging vinden in dwingende redenen van algemeen belang, zij moeten geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en zij mogen niet verder gaan dan nodig is voor het bereiken van dat doel.

Bij de analyse van het ministerieel decreet in het licht van de communautaire mededingingsregels stelt de Commissie in de eerste plaats vast dat, ongeacht de gekozen procedure, de overdracht nieuwe marktdeelnemers in staat zal stellen productiecapaciteiten te verwerven die tot dusver in handen van de ENEL waren. Het uiteindelijke doel van het decreet is derhalve de elektriciteitsproductiemarkt open te stellen voor nieuwe concurrenten. Het gaat bijgevolg om een maatregel die als zodanig een voor de mededinging gunstig doel nastreeft.

Volgens het geachte parlementslid bestaat het gevaar dat de door de regering gestelde verkoopvoorwaarden de ENEL in staat stellen misbruik te maken van haar dominante marktpositie. De Commissie is echter van mening dat er momenteel geen elementen zijn om te bevestigen dat de ENEL als gevolg van de gekozen procedure haar dominante positie kan misbruiken.

⁽¹⁾ PB C 220 van 19.7.1997.

(2000/C 330 E/160)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0372/00
van Lord Inglewood (PPE-DE) aan de Commissie

(8 februari 2000)

Betreft: Naleving van artikel 33 EGV in het VK

Vindt de Commissie dat het Verenigd Koninkrijk voldoet aan zijn verplichtingen krachtens artikel 33, lid 1, sub b) van het EG-Verdrag in de geconsolideerde versie van na Amsterdam?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(25 februari 2000)

Artikel 33 (voorheen artikel 39) van het EG-verdrag vermeldt de doeleinden van het gemeenschappelijk landbouwbeleid. Zoals het Hof van Justitie heeft verklaard, moeten de instellingen van de Gemeenschap bij de vaststelling van de gemeenschappelijke ordening van de landbouwmakten in het kader van het EG-verdrag ervoor zorgen dat de verschillende in artikel 33 genoemde doeleinden, die onderling tegenstrijdig kunnen blijken, voortdurend in harmonie worden nagestreefd en kunnen zij, indien nodig, één van deze doeleinden tijdelijk voorrang geven om in te spelen op de economische factoren of omstandigheden. Het Hof heeft meer dan eens verwezen naar de uitgebreide discretionaire bevoegdheden van de instellingen van de Gemeenschap in dit opzicht.

Geen van de in artikel 33 genoemde doeleinden is bijgevolg op zich een geschikte maatstaf aan de hand waarvan over de handelingen van een individuele lidstaat een oordeel mag worden geveld, hetgeen de Commissie dus ook nooit mag doen. De lidstaten moeten uiteraard bij de toepassing van het gemeenschappelijk landbouwbeleid in het kader van hun bevoegdheden rekening houden met de algemene principes van het gemeenschapsrecht en de regelgeving van de Gemeenschap, en de Commissie moet erop toezien dat de specifieke regelgeving wordt nageleefd.

(2000/C 330 E/161)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0374/00
van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie

(14 februari 2000)

Betreft: Hoger onderwijs in het Verenigd Koninkrijk

Is de Commissie niet van mening dat haar programma's inzake onderwijs, zoals Erasmus en Socrates, (die alle EU-studenten de kans bieden te studeren in andere lidstaten) worden ondermijnd door de onredelijke situatie in het Verenigd Koninkrijk waarbij een niet-Britse student die in Schotland wil studeren een opschorting krijgt van de betaling van het collegegeld, terwijl één die in Engeland wil studeren, moet betalen bij de inschrijving?

Is de Commissie het er niet mee eens dat Schotse universiteiten door deze situatie een onbillijk voordeel verwerven ten opzichte van hun Engelse, Welshe en Noord-Ierse concurrenten, wanneer ze proberen studenten in te schrijven en is ze het er niet mee eens dat dit bijgevolg een schending inhoudt van het EU-recht inzake mededinging?

(2000/C 330 E/162)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0375/00
van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie

(14 februari 2000)

Betreft: Lesgeld voor het hoger onderwijs

De decentralisatie in het VK heeft geleid tot een situatie waarin studenten uit andere lidstaten van de EU geen lesgeld hoeven te betalen in Schotland, maar wel in Engeland, Wales en Noord-Ierland.

Indien een Franse student die in Schotland studeert geen collegegeld hoeft te betalen, terwijl een Franse student die in Engeland studeert, dus in dezelfde lidstaat, hiertoe wel verplicht is, beschouwt de Commissie dit dan als discriminatie?

(2000/C 330 E/163)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0376/00

van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie

(14 februari 2000)

Betreft: Lesgelden voor het hoger onderwijs

De decentralisatie in het VK heeft geleid tot de scheve situatie dat Schotse studenten en studenten uit andere lidstaten geen collegegeld hoeven te betalen in Schotland, terwijl studenten uit Engeland, Wales en Noord-Ierland als enige studenten in de EU hier wel toe verplicht zijn.

Is de Commissie, aangezien dit soort decentralisatie binnen de EU nog nergens anders heeft plaatsgevonden, van mening dat dit neerkomt op discriminatie van studenten uit Engeland, Wales en Noord-Ierland? Zo ja, welke maatregelen gaat zij dan nemen?

Gecombineerd Antwoord

**van mevrouw Reding namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0374/00, E-0375/00 en E-0376/00**

(15 maart 2000)

Tot nu toe is elke lidstaat overeenkomstig het EG-Verdrag verantwoordelijk voor de inhoud van zijn onderwijs en de organisatie van zijn eigen onderwijsstelsel.

De bepalingen van het Gemeenschapsrecht verplichten de lidstaten er niet toe beurzen of steun toe te kennen om studenten in staat te stellen hun studiekosten te financieren. Een dergelijke beslissing valt onder hun bevoegdheid. Alleen wanneer dergelijke steun aan nationale onderdanen wordt toegekend, heeft de student op grond van het Verdrag recht op dezelfde behandeling als die welke wordt toegekend aan de studenten die onderdaan zijn van de lidstaat van ontvangst. Wat de toegang tot het onderwijs betreft, betekent het beginsel van gelijke behandeling in de praktijk dat elke onderwijsinstelling de studenten uit de andere lidstaten moet toelaten onder dezelfde voorwaarden als voor de nationale onderdanen. Op grond van de nationaliteit kunnen bijgevolg geen extra kosten worden gevraagd.

Als de studenten uit de andere lidstaten in de onderwijsinstellingen in Schotland op dezelfde wijze worden behandeld als de uit deze regio afkomstige studenten, houdt de situatie waarnaar de geachte afgevaardigde verwijst geen discriminatie op grond van de nationaliteit in en is bijgevolg niet in strijd met artikel 12 (ex artikel 6) van het EG-Verdrag.

Het feit dat in het Verenigd Koninkrijk verschillende regelingen in verband met het collegegeld van kracht zijn is een kwestie van intern recht die niet onder de bevoegdheid van de Gemeenschap valt.

Wat de mobiliteit van studenten in het kader van Erasmus betreft, is de algemene regel dat alle aan het programma deelnemende studenten van betaling van collegegeld worden vrijgesteld. Het Schotse project heeft bijgevolg geen gevolgen voor de mobiliteit in het kader van Erasmus.

Wat tenslotte de toepassing van de mededingingsregels betreft waarnaar de geachte afgevaardigde verwijst, is de Commissie van mening dat de activiteit van de universiteiten in het kader van het nationaal onderwijsstelsel niet mag worden beschouwd als een profit- of economische activiteit en buiten het toepassingsgebied daarvan valt.

Het gaat hierbij evenmin om de verlening van diensten in de zin van het Verdrag. Het Hof van Justitie heeft hierover reeds een standpunt ingenomen door erop te wijzen dat de in een instelling voor hoger onderwijs gegeven cursussen waarvan de financiering in hoofdzaak uit overheidsmiddelen geschiedt, geen diensten vormen in de zin van artikel 50 (ex artikel 60) van het EG-Verdrag.

Als de maatregelen waarnaar de vragen verwijzen, van toepassing zijn op universitaire instellingen en instellingen voor hoger onderwijs waar de lidstaat geen verplichtingen voor bezoldigde activiteiten wil aangaan, maar haar taak op sociaal, cultureel en educatief gebied tegenover de bevolking vervult, gaat het niet om een dienst in de zin van het Verdrag. Het stelsel in kwestie wordt immers in de regel gefinancierd uit de overheidsbegroting en niet door de studenten of hun ouders. De aard van deze activiteit wordt trouwens niet aangetast door het feit dat de studenten of hun ouders vaak verplicht worden om collegegelden te betalen om enigszins bij te dragen in de exploitatiekosten van het stelsel.

(2000/C 330 E/164)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0379/00

van Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) aan de Commissie

(14 februari 2000)

Betreft: Voorlichtingscampagne over bestaande rechten op compensatie bij instapweigering

De Commissie heeft in haar voorstel (COM(1998) 41 def.⁽¹⁾ van 30 januari 1998) Verordening (EEG) nr. 295/91⁽²⁾ gewijzigd en gemeenschappelijke regels vastgesteld voor compensatie bij instapweigering in het geregeld luchtvervoer.

In haar voorstel geeft de Commissie uiting aan haar voornemen de informatievoorziening aan de passagiers — die thans tekortschiet — te verbeteren, met name door het aanbrenge van mededelingen bij de incheckbalies (artikel 3). Daarnaast beoogt de Commissie een voorlichtingscampagne op te zetten over de bestaande rechten van de passagiers op compensatie bij instapweigering.

Is het de Commissie bekend dat het bij de incheckbalies ontbreekt aan mededelingen over de rechten van de passagiers in geval van overboeking? Overweegt zij maatregelen om hieraan een einde te maken?

De Commissie heeft misbruik door luchtvaartmaatschappijen vastgesteld waarbij passagiers niet of onvolledig schadeloos werden gesteld, hetgeen ongetwijfeld te wijten was aan het ontbreken van informatie. Kan de Commissie medelen wanneer zij de voorlichtingscampagne voor de Europese burgers zal opzetten, wat deze inhoudt en van welke middelen zij hierbij gebruik zal maken?

⁽¹⁾ PB C 120 van 18.4.1998, blz. 18.

⁽²⁾ PB L 36 van 8.2.1991, blz. 5.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(31 maart 2000)

De Commissie maakt zich reeds enkele jaren zorgen over de tenuitvoerlegging en de doeltreffendheid van Verordening (EEG) nr. 295/91 van de Raad van 4 februari 1991 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels voor compensatie bij instapweigering in het geregeld luchtvervoer. Zij is bekend met een aantal gevallen waarin passagiers onvoldoende schadevergoeding hebben ontvangen, voornamelijk omdat zij niet over hun rechten werden geïnformeerd.

Dit was twee jaar geleden aanleiding voor de Commissie om een voorstel tot wijziging van de Verordening in te dienen. Met die wijziging werd onder andere beoogd de informatievoorziening aan passagiers te verbeteren door het aanbrenge van mededelingen bij incheckbalies. De goedkeuring van de verordening werd echter niet door de Raad afgerond. Er is dus momenteel geen verplichting tot het aanbrenge van mededelingen bij incheckbalies.

Gezien de vertraging bij de aanneming van de wijziging, heeft de Commissie onlangs een onderzoek naar de tenuitvoerlegging van Verordening (EEG) nr. 295/91 van de Raad ingesteld. Het doel van dit onderzoek is ten eerste een inventaris op te maken van de door de lidstaten getroffen wettelijke maatregelen voor de toepassing van de verordening en van de door de luchtvaartmaatschappijen vastgestelde regels in geval van overboeking en ten tweede te beoordelen hoe al deze maatregelen in praktijk hebben gewerkt. De Commissie zal dan overwegen of verdere stappen dienen te worden gedaan.

De Commissie ziet echter duidelijk de noodzaak in om de passagiers over hun rechten te informeren, indien men wil dat zij op hun rechten staan. Daarom wil ze onmiddellijk werk maken van een verbetering van de voorlichting aan passagiers. Zij is voornemens een handvest met alle bestaande rechten te laten publiceren en te doen aanbrengen in luchthavens, reisagentschappen en kantoren van luchtvaartmaatschappijen. Dit zou met name de compensatie bij instapweigering moeten omvatten.

(2000/C 330 E/165)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0381/00

van Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) aan de Commissie

(14 februari 2000)

Betreft: Verbetering van de verkeersveiligheid door aandacht voor „zwarte punten” of „trajecten met een hoge ongevaldichtheid”

De laatste berichten over de nieuwe mededeling over verkeersveiligheid waaraan door de Commissie momenteel wordt gewerkt, lijken erop te wijzen dat het nieuwe programma voorziet in een „classificatie” van de voorgestelde maatregelen op grond van doelmatigheid, een en ander op basis van de zogeheten „een miljoen euro”-maatregel.

Afgaand op de inhoud van vorige (en te generalistische) programma's, bestaat echter het risico dat in de toekomstige mededeling een unieke kans om daadkrachtiger in te grijpen in de infrastructuur onbenut blijft. Ik doel hierbij in het bijzonder op de zogeheten „zwarte punten”, waaraan iets zou kunnen worden gedaan met (technische) maatregelen die door de deskundigen worden omschreven als „low budget”.

Welke prioriteit kent de Commissie in haar nieuwe mededeling toe aan de aanpak van „zwarte punten” of „tracés met een hoge ongevaldichtheid” ter verbetering van de verkeersveiligheid?

Is de Commissie van plan Europese aanbevelingen op te stellen voor wat betreft de definitie in de typologie van bovengenoemde (technische) low budget-maatregelen?

Is de Commissie tenslotte van plan Europese aanbevelingen op te stellen voor de aanpak van „zwarte punten” en denkt zij een begrotingslijn in te stellen voor de cofinanciering van relevante projecten die op nationaal niveau worden uitgevoerd?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(30 maart 2000)

In haar aanstaande mededeling over verkeersveiligheid heeft de Commissie goedkope infrastructuurmaatregelen, waaronder verbeteringen aan de lay-out en het ontwerp van voorwerpen langs de weg teneinde de ernst van verwondingen bij verkeersongevallen te verminderen, alsmede het beheer van zwarte punten, als prioriteiten aangemerkt.

In het algemeen lijken deze maatregelen zeer rendabel met een geraamde kostprijs vanaf 80 000 € per voorkomen verkeersdode.

Investerings in dergelijke infrastructuurmaatregelen moeten aan de lokale autoriteiten worden overgelaten maar de Commissie zal richtsnoeren uitwerken teneinde tot een uitwisseling van in de praktijk opgedane ervaringen te komen. Bovendien worden de autoriteiten op alle niveaus ertoe aangezet de voordelen van dergelijke maatregelen dichterbij degenen die over de investeringen beslissen, te brengen door middel van doelgerichte financiële programma's.

(2000/C 330 E/166)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0382/00
van Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) aan de Commissie

(14 februari 2000)

Betreft: Bewegwijzering en verkeersborden voor internationaal verkeer op het transeuropese wegennetwerk (TERN)

Een van de belangrijkste kenmerken van het transeuropese wegennetwerk is de „interoperabiliteit”. In dit verband heeft de Europese Commissie samen met de lidstaten uit hoofde van het Verdrag van Maastricht belangrijk werk verricht door oprichting van de zogeheten „Motorway Working Group” en de subgroep „Action Start” die zich bezig moeten gaan houden met communautaire regelgeving ter harmonisatie, naast andere technische aspecten, van de verkeersborden en de bewegwijzering op het transeuropese wegennetwerk (TERN), ter waarborging van de „interoperabiliteit” hiervan.

De door de subgroep „Start” geboekte resultaten ten spijt is er nog steeds sprake van een grote mate van discontinuïteit en een gebrek aan harmonisatie op het TERN voor wat betreft bewegwijzering en verkeersborden.

Is de Commissie voornemens een communautaire verordening op te stellen waarin de conclusies van de subgroep „Action Start” zijn verwerkt?

Welke aanvullende maatregelen denkt de Commissie tenslotte in het kader van de subgroep „Action Start” te nemen om de „interoperabiliteit” van het transeuropese wegennetwerk te waarborgen en de onzekerheid die uit het huidige gebrek aan harmonisatie van de bewegwijzering en de verkeersborden voortvloeit voor het internationale verkeer dat van dit wegennetwerk gebruikmaakt, tot een minimum te beperken?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(17 maart 2000)

Het Verdrag van Wenen inzake verkeerstekens⁽¹⁾ stelt een gemeenschappelijk stelsel in van waarschuwings-, voorrangs-, verbods- en gebodsborden, maar bevat slechts zeer algemene regels voor richtingborden.

In 1994 heeft de Start Action-werkgroep die de behoefte aan interoperabiliteit voor de oprichting van het Trans-Europese wegennet (TERN) moest beoordelen, eerst de aanbeveling gedaan dat de lidstaten dit Verdrag toepasten en vervolgens voorgesteld dat de Gemeenschap het aanvulde met andere vereisten. De Commissie zag in dat de harmonisatie van de verkeersborden door de Europese burgers gezien zou worden als een duidelijk symbool van Europese integratie maar, omdat twee lidstaten het Verdrag van Wenen niet hebben ondertekend (Ierland en Nederland) en drie lidstaten het Verdrag niet geratificeerd hebben (Spanje, Portugal en het Verenigd Koninkrijk), hoewel ze het wel grotendeels toepassen, achtte zij een desbetreffende wet echter niet opportuun.

Nu evenwel de communautaire richtsnoeren voor de ontwikkeling van een Trans-Europees vervoersnet worden herzien, biedt zich de gelegenheid dit standpunt te heroverwegen. De Commissie zal in haar verslag over de herziening van de communautaire richtsnoeren dat midden 2000 aan Parlement en Raad zal worden voorgelegd, afwegen hoe de interoperabiliteit en de kwaliteit van het vervoersnet gegarandeerd kunnen worden.

⁽¹⁾ Verdrag inzake verkeerstekens, goedgekeurd door de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties, van 8 november 1968, herzien in 1993 en in 1995.

(2000/C 330 E/167)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0383/00
van Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) aan de Commissie

(14 februari 2000)

Betreft: Aanpassing van motorvoertuigen aan de technische vooruitgang

De toetreding van de Europese Gemeenschap, middels het desbetreffende besluit van de Raad, tot de overeenkomst van de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties over de vaststelling van technische normen voor motorvoertuigen (beter bekend als „Revised 1958 Agreement”), betekende een grote stap voorwaarts in de richting van de verwezenlijking van de vaste politieke belofte om de technische handelsbarrières die binnen de Europese Unie nog bestaan weg te werken.

Onbegrijpelijkerwijze gaat het echter slechts om een gedeeltelijke toetreding, aangezien in de desbetreffende akte niet alle besluiten zijn opgenomen die op de datum van ondertekening (27 november 1997) als bijlage bij de overeenkomst waren opgenomen. Aangezien sinds die datum nog meer besluiten zijn aangenomen, kan er geen sprake zijn van een volledige aanpassing aan de technische vooruitgang in deze sector.

Is de Europese Commissie voornemens om nog in het jaar 2000 de lijst van besluiten aan te vullen, zodat alle bijlagen bij de „Revised 1958 Agreement” in de akte van toetreding worden opgenomen?

Bestaat er een wettelijke of technische hinderpaal die volledige toetreding belemmert?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(29 maart 2000)

Door de goedkeuring van Besluit 97/836/EG van de Raad van 27 november 1997 is de Gemeenschap op 24 maart 1998 toegetreten tot de Herziane overeenkomst van 1958 van de Europese Commissie voor Europa van de Verenigde Naties (VN/ECE). Op de datum van haar toetreding tot deze overeenkomst heeft de Gemeenschap haar toetreding beperkt tot de aanvaarding van 79 bij de overeenkomst gevoegde reglementen.

Er is overeengekomen dat VN/ECE-reglementen die bindend zijn voor de Gemeenschap in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen moeten worden bekendgemaakt alvorens zij in werking treden. Intussen aanvaarden de lidstaten goedkeuringen zelfs wanneer die door andere partijen zijn verleend en verlenen zij goedkeuringen overeenkomstig die reglementen.

Sinds de toetreding van de Gemeenschap tot de Herziane overeenkomst van 1958 van de VN/ECE is het aantal reglementen ongewijzigd gebleven. Om nieuwe VN/ECE-reglementen te kunnen goedkeuren, moet de Raad ze op voorstel van de Commissie en met instemming van het Parlement eerst goedkeuren. Verscheidene nieuwe VN/ECE-reglementen worden momenteel door de Raad bestudeerd met de bedoeling ze door de Gemeenschap te laten erkennen. Er zij ook op gewezen dat het Parlement reeds heeft ingestemd met twee van die reglementen.

Wat de bestaande VN/ECE-reglementen betreft die niet door de Gemeenschap erkend zijn bij de toetreding tot het Herziane VN/ECE-overeenkomst van 1958, dient te worden benadrukt dat de Commissie van plan is gaandeweg bij de Raad en het Europees Parlement voorstellen in te dienen teneinde de Gemeenschap de resterende reglementen te laten onderschrijven. Ten tijde van haar toetreding tot de Herziane VN/ECE-overeenkomst van 1958 ging de Gemeenschap er in feite van uit dat deze resterende 31 reglementen eerst door de VN/ECE aan de technische vooruitgang moesten worden aangepast alvorens de Gemeenschap ze kon onderschrijven. Deze aanpassing wordt momenteel uitgewerkt door werkgroepen van de VN/ECE. Zodra dit werk voltooid is, zal de Commissie aangepaste voorstellen indienen.

Er zij ook op gewezen dat de Gemeenschap met betrekking tot de VN/ECE-reglementen die zij heeft onderschreven een actieve rol heeft gespeeld in het besluitvormingsproces van de VN/ECE. Zo heeft de Gemeenschap tussen november 1998 en oktober 1999 ongeveer dertig amendementen aanvaard op door haar erkende VN/ECE-reglementen.

Met het oog op de transparantie zal de Commissie onderzoeken of er een register kan worden opgesteld van de huidige stand van toepassing van VN/ECE-reglementen door de Gemeenschap.

(2000/C 330 E/168)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0385/00 van Nelly Maes (Verts/ALE) aan de Commissie

(15 februari 2000)

Betreft: Anti-reclamechip in televisietoestellen

Sommige televisietoestellen beschikken vandaag over een elektronische chip die toelaat automatisch reclameboodschappen te weren en alternatieve beelden te ontvangen. De techniek is te vergelijken met de chip in een autoradiotoestel die de aankondigingen met verkeersinformatie brengt. Voor de consument biedt dit het voordeel dat hij reclamebeelden kan mijden. Reclamemakers krijgen gemotiveerde kijkers. De financiering van het alternatief voor reclamebeelden kan gebeuren door de fiscale aftrekbaarheid van reclamekosten geleidelijk te verminderen.

De activering van de chip vergt een wetwijziging opdat verplicht een signaal zou worden uitgezonden samen met het opstarten van reclame. Bovendien moet er een regie op poten gezet worden om een alternatief aan te bieden.

Een Europese regelgeving die de chip verplicht maakt voor alle televisietoestellen die op de markt komen, is daarvoor gewenst.

Kan de Commissie toelichten of een Europese regeling die het inbouwen van een antichip verplicht maakt, onmogelijk en wenselijk is?

Welke initiatieven wenst de Commissie te nemen om dergelijke regelgeving in te voeren?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(31 maart 2000)

Het geachte parlementslid wijst op de nieuwe technische mogelijkheid voor televisiekijkers om televisiereclame te vervangen door alternatieve beelden. Hiervoor zouden televisietoestellen moeten worden uitgerust met een chip die reclame signaleert. De Commissie heeft begrepen dat er nog geen systeem voor deze taak is gedefinieerd, hoewel bepaalde technische elementen van het „radio data system” een basis kunnen vormen voor een dergelijke mogelijkheid voor radio.

Het geachte parlementslid meent dat deze mogelijkheid enerzijds interessant kan zijn voor kijkers die reclame willen mijden, en anderzijds voor adverteerders die alleen die consumenten willen bereiken die voor hun commerciële communicatie open staan. Zij stelt voor de vervangende beelden te financieren door de fiscale aftrekbaarheid van reclame-uitgaven geleidelijk te verminderen. Het geachte parlementslid veronderstelt dat er een wetwijziging nodig is om omroepen dergelijke signalen te laten uitzenden en ervoor te zorgen dat de vereiste infrastructuur voor deze „vervangende uitzendingen” wordt ingevoerd. Daarom vraagt zij de Commissie of zij wetgeving wenselijk acht die het aanbrengen van deze chips in televisietoestellen verplicht stelt.

Ten eerste ziet de Commissie in dat dit technische concept van nut kan zijn voor consumenten die geen televisiereclame wensen te ontvangen. Zij is het er ook mee eens dat adverteerders zich bij voorkeur richten op consumenten die het meest ontvankelijk voor reclame zijn. Dit concept lijkt dan ook zowel voor televisiekijkers als voor adverteerders interessant en er is waarschijnlijk ook wel een markt voor. Maar mocht een dergelijke innovatie voor een televisiefabrikant rendabel zijn, dan ziet de Commissie nog geen reden voor wetgeving op dit gebied. Bovendien verandert de technologie van televisie-uitzendingen voortdurend. De invoering van digitale televisie maakt nieuwe vormen van reclame mogelijk, maar biedt de consument ook meer controle, dankzij interactiviteit. Een systeem dat voor analoge televisie wordt ontwikkeld, dreigt van meet af aan verouderd te zijn.

Ten tweede is duidelijk dat commerciële televisieomroepen die financieel volledig afhankelijk zijn van de verkoop van gesponsorde en reclamezendtijd, als gevolg van de verspreiding van deze technologie zouden moeten reageren door hun reclametarieven aan te passen of moeten overwegen de consument voor deze „extra reclamevrije” dienst te laten betalen. Nogmaals, de Commissie is niet van mening dat wetgeving noodzakelijk is om omroepen te dwingen een dergelijke dienst te verlenen die kijkers en adverteerders een duidelijke toegevoegde waarde biedt.

Ten slotte denkt de Commissie niet dat het voorstel van het geachte parlementslid om de fiscale aftrekbaarheid van reclame-uitgaven te verminderen hierbij kan helpen. Integendeel, de vraag naar reclamezendtijd zou nog verder teruglopen waardoor de druk op commerciële televisieomroepen toeneemt en de kans nog kleiner wordt dat zij een geschikte financieringswijze kunnen ontwikkelen om deze interessante technologie te verspreiden. Bovendien ziet de Commissie in dit stadium geen mogelijkheden voor de goedkeuring van een communautaire regeling, die in feite zou neerkomen op een gedeeltelijke harmonisering van de nationale wetgeving op het gebied van de aftrekbaarheid van reclame-uitgaven van de directe belastingen.

(2000/C 330 E/169)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0393/00
van Caroline Lucas (Verts/ALE) aan de Commissie

(8 februari 2000)

Betreft: Richtlijn 91/628 van de Raad (zoals gewijzigd bij richtlijn 95/29 van juni 1995) inzake de bescherming van dieren tijdens transporten

In richtlijn 91/628⁽¹⁾ van de Raad (zoals gewijzigd bij richtlijn 95/29 van juni 1995⁽²⁾) inzake de bescherming van dieren tijdens transporten wordt bepaald dat geen levend dier vervoerd mag worden onder omstandigheden waarin aan dit dier leed wordt berokkend en dat de lidstaten verantwoordelijk zijn voor de juiste naleving van deze richtlijn.

Volgens artikel 13 van richtlijn 95/29 van de Raad van juni 1995, zou de Commissie uiterlijk op 31 december 1999 aan de Raad een rapport hebben moeten voorleggen over de ervaringen die de lidstaten hebben opgedaan bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn. Dit rapport zou eventueel vergezeld kunnen gaan van voorstellen. Wanneer denkt de Commissie aan deze verplichting te voldoen?

Is de Commissie het ermee eens dat in de voorstellen bij het rapport van de Commissie aan de Raad moet worden aangedrongen op een radicale verandering van het beleid, waarbij er een einde komt aan het transport van levende dieren over lange afstanden en transport van vlees daarvoor in de plaats komt?

⁽¹⁾ PB L 340 van 11.12.1991, blz. 17.

⁽²⁾ PB L 148 van 30.6.1995, blz. 52.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(3 maart 2000)

De Commissie heeft ten aanzien van de bescherming van dieren een grotere verantwoordelijkheid gekregen op grond van de recente aanpassing van het EG-Verdrag waarbij is bepaald dat de Europese instellingen en de lidstaten bij het formuleren van hun beleid op het gebied van landbouw, vervoer, interne markt en onderzoek het welzijn van dieren als een prioriteit moeten beschouwen.

In het eerste kwartaal van dit jaar zal de Commissie overeenkomstig artikel 13 van Richtlijn 91/628/EEG van de Raad inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer, als gewijzigd bij Richtlijn 95/29/EG van de Raad van 29 juni 1995, bij de Raad een verslag indienen over de ervaringen die de lidstaten sinds de tenuitvoerlegging van de communautaire regelgeving ter zake hebben opgedaan.

De Commissie is van mening dat dieren kunnen worden vervoerd onder uit welzijnsoogpunt bevredigende omstandigheden als streng de hand wordt gehouden aan alle bepalingen van de communautaire regelgeving. Het is evenwel duidelijk dat zich vooral bij vervoer over een zeer grote afstanden problemen voordoen, zowel bij vervoer binnen de Gemeenschap als bij invoer uit Europese derde landen. Deze zaak wordt door de Commissie nauwlettend in het oog gehouden en zodra zich problemen voordoen worden de lidstaten daarop geattendeerd.

De Commissie neemt de in bovenbedoeld verslag vervatte gegevens over de rechtshandhaving ten aanzien van de richtlijn over de bescherming van dieren tijdens het vervoer en de recente wetenschappelijke gegevens op dit gebied in aanmerking om de huidige regelgeving van de Gemeenschap bij te sturen.

(2000/C 330 E/170)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0395/00
van Dorette Corbey (PSE) aan de Commissie

(8 februari 2000)

Betreft: Quota zeehondenjacht Canada

De Canadese minister van Visserij en Oceanen Herb Dhaliwal heeft onlangs de quota voor de zeehondenjacht bekendgemaakt. De quota voor het jaar 2000 zijn vastgesteld op 275 000 voor zadelrobber en 10 000 voor klappmutsen. Deze quota zijn dezelfde als vorig jaar, maar de jaren daarvoor zijn de quota aanzienlijk verruimd (verviervoudigd sinds 1995).

Studies die gepubliceerd zijn in de wetenschappelijke tijdschriften *Marine Mammal Science* (juli 1999) en *Conservation Biology* (28.10.1999) geven aan dat het feitelijk aantal door jacht gedode zeehonden (zadelrobber) in Canada en Groenland vorig jaar tussen de 417 000 en 533 000 lag. Indien duurzame jacht betekent dat de jacht niet tot gevolg heeft dat de populatie vermindert (de reproductie kan gelijke tred houden met het aantal dodingen), dan mag het aantal feitelijke dodingen tussen de 93 000 en 264 000 bedragen, aldus de studies. Hierdoor zou het aantal door de jacht gedode zeehonden naar beneden moeten worden bijgesteld.

1. Is de Commissie op de hoogte van de publicaties in de bovengenoemde wetenschappelijke tijdschriften?
2. Hoe verhouden de resultaten van deze studies zich volgens de Commissie met de door de Canadese regering vastgestelde quota?
3. Is de Commissie bereid stappen te ondernemen om bij de Canadese regering aan te dringen op wijziging van beleid? Zo ja welke?
4. Kan de Commissie informatie verstrekken over de naleving van de zeehondenrichtlijn (83/129/EEG⁽¹⁾), gewijzigd in 1985 en 1989)? Kan de Commissie garanderen dat de lidstaten deze richtlijn daadwerkelijk naleven?

⁽¹⁾ PB L 91 van 9.4.1983, blz. 30.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(10 maart 2000)

De Commissie is op de hoogte van de door het geachte parlementslid genoemde wetenschappelijke publicaties.

De quota voor de jacht op zadelrobber en klapmutsen in Canada zijn sinds 1996 onveranderd gebleven. Volgens de rode lijst van bedreigde diersoorten van de Internationale Unie voor het behoud van de natuur en de natuurlijke hulpbronnen (IUCN) wordt geen van beide soorten als bedreigd beschouwd. De Commissie meent dat de Canadese autoriteiten zich bewust zijn van de problemen betreffende het verband tussen de quota en het effectieve aantal gevangen dieren. Om die reden heeft het Canadese Ministerie van Visserij en Oceanen in 1999 een uitgebreid onderzoek van de zadelrobberpopulatie uitgevoerd, waarvan de eindresultaten in het voorjaar van 2000 worden verwacht. De Commissie ziet derhalve geen reden om in deze kwestie op te treden.

De Commissie heeft geen reden om aan te nemen dat Richtlijn 83/129/EEG van de Raad van 28 maart 1983 betreffende de invoer in de lidstaten van huiden van bepaalde zeehondenjongen en daarvan vervaardigde producten, die alleen betrekking heeft op de huiden van zadelrobberjongen („whitecoats”) en klapmutsjongen („bluebacks”), in de lidstaten niet correct wordt uitgevoerd. Een aantal jaren geleden gaf een verkeerde codering van lamsvachten de indruk dat er in de Gemeenschap huiden van zeehondenjongen waren ingevoerd. De commerciële vangst van whitecoats en bluebacks is in Canada tegen de wet. Het ziet ernaar uit dat de handel in deze specifieke soorten zeehondenhuiden ten gevolge van deze maatregel is opgedroogd.

(2000/C 330 E/171)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0397/00

van Doris Pack (PPE-DE) aan de Commissie

(15 februari 2000)

Betreft: Recht van de F.I.B.T. reclame te maken op bobsleeden, veiligheidshelmen en persoonlijke kleding

De F.I.B.T. (Fédération Internationale de Bobsleigh et de Tobogganing) die in Milaan, Italië, is gevestigd, verklaart in haar „Internationaal Reglement” voor wereldbekerwedstrijden, Europese en wereldkampioenschappen eigendom van atleten of verenigingen en/of nationale bonden tot eigendom van de F.I.B.T.

De bobsport op het hoogste niveau wordt in de regel door beroepssporters uitgeoefend. Uitrustingen en sporttoestellen zijn in de regel het eigendom van de atleten of de verenigingen waartoe zij behoren of van de nationale sportbonden die de atleten sponsoren.

Onder punt 1.13.3.2. van het „Internationale Reglement” „verklaart” de F.I.B.T., in strijd met de eigendoms- en persoonlijkheidsrechten van de betrokken atleten, verenigingen en nationale bonden een vlak van 50 cm² op beide zijden en het onderste derde deel van de sleekep met inbegrip van de bumpers aan de voorzijde tot „F.I.B.T.-properties”.

De F.I.B.T. bemoeilijkt het topatleten, verenigingen en nationale bonden sponsors te vinden en beperkt hun vrijheid om economische activiteiten uit te oefenen.

Kan de Commissie mededelen of de regeling van de F.I.B.T. inzake de haar toekomende reclameruimte op sporttoestellen, veiligheidshelmen en de kleding van atleten in strijd is met de ontwikkeling van het gemeenschappelijke recht op het gebied van de beroepssporten?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(28 maart 2000)

De Commissie kan eigenlijk op grond van de in de vraag van het geachte parlementslid vervatte informatie geen definitief antwoord geven. De beoordeling van beperkende gedragingen van een federatie ten aanzien van de mededingingsregels kan immers alleen plaatsvinden met volledige kennis van de feiten in hun economische en juridische context alsmede van de particulariteiten van de sector en de afbakening van de betrokken markt.

Het nationale recht bepaalt hoe dan ook wie het recht heeft om over de desbetreffende reclameruimte te beschikken. In de veronderstelling dat het recht om over deze reclameruimte te beschikken niet door de verschillende nationale wetgevingen aan de Internationale Bobsleefederatie (Fédération internationale de bobsleigh et de tobogganing FIBT) wordt toegekend, moet worden nagegaan of de door het Parlementslid vermelde gedragingen het resultaat zijn van een overeenkomst die verboden is uit hoofde van artikel 81 (ex-artikel 85) van het EG-verdrag of een misbruik van machtspositie vormen in de zin van artikel 82 (ex-artikel 86) van het EG-verdrag. De Commissie beschikt niet over de nodige informatie op grond waarvan zij een dergelijke analyse zou kunnen verrichten en waardoor zij onder andere zou kunnen nagaan of de door het geachte parlementslid bedoelde gedragingen van invloed zijn op de handel tussen de lidstaten en of de FIBT, in de veronderstelling dat deze handelt als onderneming, een machtspositie heeft binnen een wezenlijk deel van de gemeenschappelijke markt.

(2000/C 330 E/172)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0401/00

van Mikko Pesälä (ELDR) en Samuli Pohjamo (ELDR) aan de Commissie

(15 februari 2000)

Betreft: De onpartijdigheid van het EU-toezicht op voedingsmiddelen

De veterinaire keurders van de Europese Unie maakten van 11 tot 21 oktober 1998 een inspectiereis naar Rusland, naar het schiereiland Kola. De bedoeling was duidelijkheid te verkrijgen over de vraag of aan het schiereiland Kola de vergunning kan worden verleend om rendier vlees en wild in te voeren in de EU.

Aan de inspectiereis van de Commissie nam volgens het inspectieverslag (XXIV/1472/98) een vertegenwoordiger deel van een bedrijf dat in de import van rendier vlees van het schiereiland Kola is geïnteresseerd. Volgens het verslag hielp het bedrijf bij de organisatie van de reis en zorgde het voor simultaanvertaling op de meetings.

Is de aanwezigheid van vertegenwoordigers van commerciële bedrijven op inspectiereizen van de EU naar derde landen een normaal gebruik? Is de Commissie van mening dat de aanwezigheid van instanties met een commercieel belang op inspectiereizen bevorderlijk is voor het vertrouwen van de consumenten in de onpartijdigheid van het EU-toezicht op voedingsmiddelen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(20 maart 2000)*

Zoals aangegeven in het verslag (beschikbaar op de Europa-website op het volgende adres: <http://europa.eu.int/comm/dg24/>), waarnaar de geachte afgevaardigden verwijzen, bestond het team uit twee dierenartsen van de Commissie en een van het Finse ministerie van Landbouw. Twee leden van het team kenden vloeiend Russisch dat de tijdens de inspectiereis gebruikte taal was. Het bleek onmogelijk om voor officiële vertolking voor de derde inspecteur te zorgen. Om deze redenen was het nodig om uitzonderlijke maatregelen te nemen, die buiten de normale praktijken van het Voedsel- en Veterinair Bureau vielen, om voor de succesvolle uitvoering en afsluiting van de inspectie te zorgen.

Daartoe werd de hulp van een tolk voor de derde inspecteur, verstrekt via het in Zweedse handen zijnde exportbedrijf, aanvaard. Bovendien werd het inspectieprogramma met de regionale in plaats van met de centrale officiële veterinaire diensten afgerond, met de hulp van het Zweedse exportbedrijf. Een directeur van dit bedrijf reisde met het team mee om bij de organisatie van de reis te helpen, maar hij maakte geen deel uit van het team en, zoals duidelijk wordt gemaakt in het verslag, nam hij niet deel aan de technische vergaderingen tijdens de inspectie. De uitvoering van de inspectie en de verslaglegging over de bevindingen, conclusies en aanbevelingen daarvan werden door deze regeling geenszins beïnvloed. Alle reis- en verblijfsregelingen waren volledig in overeenstemming met de regels van de Commissie.

De Commissie is zich bewust van de noodzaak ervoor te zorgen dat de consumenten vertrouwen hebben in de onpartijdigheid van haar inspectie- en controleactiviteiten. De bevindingen van de inspectie werden, zoals blijkt uit de publicatie van het verslag, op volledig transparante en onafhankelijke wijze opgesteld. Zij werden door de lidstaten goedgekeurd tijdens de vergadering van het permanent comité op 10 februari 1999.

(2000/C 330 E/173)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0406/00
van Gerhard Schmid (PSE) aan de Raad***(16 februari 2000)*

Betreft: Schadeloosstelling van Duitse Donauscheepvaart- en expeditieondernemingen ingevolge de afsluiting van de Donau door Joegoslavië

In Regensburg (Duitsland) zijn meerdere firma's gevestigd die zich uitsluitend bezighouden met Donau-transporten vanuit Duitsland naar bestemmingsoorden onder Joegoslavië. De Kosovo-oorlog, zoals de verwoesting van bruggen over de Donau en de daarop volgende afsluiting van de doorvaart van de Donau door Joegoslavië zijn er oorzaak van dat de commerciële activiteiten van deze firma's zijn komen stil te liggen. Gezien de vergaande specialisatie van deze firma's in zeer bepaalde transporten over de Donau is er nauwelijks mogelijkheid naar andere activiteiten uit te wijken.

Kan de Raad derhalve mededelen:

1. of deze firma's kunnen worden beschouwd als ondernemingen die schade werd toegebracht door de Kosovo-oorlog zoals ondernemingen in Kosovo zelf?
2. Kan deze firma's financiële steun worden verleend voor een nieuwe start ter compensatie van de door hen geleden schade?
3. Kunnen deze firma's aanspraak maken op niet-terugvorderbare hulp voor een nieuwe start respectievelijk een ondernemersgarantie ter compensatie van de huidige verliezen en op stimulansen voor investeringen met een overheidshonoreringgarantie?

Antwoord*(2 mei 2000)*

De Raad stelt de Geachte Afgevaardigde ervan in kennis dat het aan de Commissie is om zich uit te spreken over de steun die de lidstaten verlenen overeenkomstig artikel 87 e.v. van het EG-Verdrag.

(2000/C 330 E/174)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0409/00
van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie

(15 februari 2000)

Betreft: Vermindering van het gebruik van turfmoalm in de tuinbouw

Welke maatregelen heeft de Commissie genomen om een vermindering van het gebruik van turfmoalm in de particuliere en de beroepstuinbouw te bevorderen en stimulansen te geven voor het gebruik van alternatieven teneinde laag gelegen veengrondhabitats te beschermen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(31 maart 2000)

Bij het zoeken naar alternatieven voor het gebruik van turf in de tuinbouw gaat de Commissie na of het mogelijk is regels te geven voor compostproductie uit het biologisch afbreekbare gedeelte van stedelijk afval. Compost van goede kwaliteit (wat betreft de aanwezigheid van zware metalen, organische verbindingen en pathogenen) kan turf bij verschillende toepassingen in de particuliere en beroepstuinbouw vervangen.

Het belangrijkste mechanisme van de Gemeenschap voor de bescherming van laagveenhabitats is de oprichting van het Natura 2000-netwerk van beschermde gebieden overeenkomstig Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽¹⁾.

De Commissie heeft ook veel projecten voor het behoud en het herstel van de veengebieden overeenkomstig de LIFE-verordening gesteund.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992, als gewijzigd bij Richtlijn 97/62/EG van de Raad van 27.10.1997, PB L 305 van 8.11.1997.

(2000/C 330 E/175)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0411/00
van Pasqualina Napoletano (PSE) aan de Raad

(17 februari 2000)

Betreft: Door de Commissie betaalde missie voor belastinghervorming in Albanië

Mevrouw Natalina Cea, hoofd van de door de Commissie betaalde missie in Albanië voor belastinghervorming, heeft aangekondigd dat zij opstapt nadat zij drie jaar land zich zeer professioneel van haar taak heeft gekweten. Zij heeft al die tijd blijk gegeven van moed en ijver bij het vervullen van haar taken.

Gezien de positieve resultaten van deze missie die het Albanese belastingstelsel heeft helpen moderniseren en de staat flink wat meer geld in het laatje heeft gebracht en beslissende hulp heeft geboden bij het uitwerken van de Albanese belastingwetgeving;

overwegende dat mevrouw Cea geklaagd heeft over een hinderlijk klimaat van intimidatie en moeilijkheden bij het verrichten van haar werk;

overwegende dat de Italiaanse douanedienst waar mevrouw Cea voor haar detachering werkzaam was, haar werk als afdelingshoofd altijd actief heeft gesteund en gewaardeerd en rekening houdend met haar verzoek om overplaatsing bij de Commissie een voorstel heeft ingediend voor haar vervanging waarmee zij liet zien dat het haar ernst is met voortzetting van deze lastige missie die tot doel heeft de illegaliteit te bestrijden en de strijd tegen de misdaad op te voeren;

luit de vraag aan de Raad:

1. Hoe denkt hij over de toestand in Albanië in verband met deze specifieke en zo gevoelige samenwerkingssector?
2. Vindt hij niet dat deze missie verder moet worden versterkt en actief gesteund, mede in het licht van de tot dusver ontmoete hindernissen?

3. Gezien de ervaring en inzet van de Italiaanse douane op dit terrein, vindt de Raad het niet wenselijk — ter wille van de continuïteit — om de nauwe banden in stand te houden met de Italiaanse douane en dus prioriteit te verlenen aan de kandidatuur die de Italianen naar voren hebben geschoven ter vervanging van mevrouw Cea?

Antwoord

(2 mei 2000)

De Raad heeft meermaals bevestigd dat de Europese Unie bereid is Albanië te ondersteunen bij het stabilisatie- en hervormingsproces, in het bijzonder door middel van doorlopende communautaire steun.

De Raad is verheugd over de inspanningen die de Albanese autoriteiten reeds hebben geleverd om de economische, politieke en institutionele zwakke punten aan te pakken. Tevens heeft de Raad duidelijk gemaakt dat voor een succesvolle deelname van Albanië aan het stabilisatie- en associatieproces voor Zuidoost-Europa een aantal punten moet worden aangepakt, waaronder met name consolidatie van de rechtsstaat en bespoediging van structurele hervormingen.

Het is duidelijk dat het opzetten van een stabiele en doeltreffende belastingadministratie daar ook onder valt. De belastingshervormingsmissie waar het geachte parlementslid meer bepaald gewag van maakt, is het belangrijkste project op dit terrein dat door de Gemeenschap wordt gefinancierd. De Raad volgt dit project met grote belangstelling en aandacht.

De Raad is het dan ook met het geachte parlementslid eens dat een effectieve voortzetting van de belastingshervormingsmissie van het allergrootste belang is en betreurt in dit verband het vertrek van het hoofd van de missie. Het is duidelijk dat de Raad zelf geen uitspraak kan doen met betrekking tot de leiding van de missie en benoemingen in dat kader. Hij zal de Commissie echter ondersteunen in haar streven naar een selectieprocedure op basis van beroepskwalificaties, zodat een nieuw hoofd van de missie kan worden benoemd dat aan de vereisten voor het uitoefenen van deze functie voldoet.

In dit verband moge de Raad verwijzen naar het antwoord van de Commissie op uw schriftelijke vraag P-405/00.

(2000/C 330 E/176)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0419/00 van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(23 februari 2000)

Betreft: Beëindiging van de gevaren van het gebruik van verarmd uranium in de (burger) luchtvaart

1. Is de Commissie bekend met het rapport in de New Scientist (UK) van 15 januari 2000 waarin wordt ingegaan op de crash van de Boeing 747 van Korean Air in Essex, Groot-Brittannië in december 1999, waaruit onder meer blijkt dat dit (civiele) toestel 300 kg verarmd uranium in de staart droeg, niet als lading, maar als tegengewicht?
2. Is de Commissie bekend met het feit dat dit verarmd uranium vooral in oudere vliegtuigen op grote schaal is verwerkt?
3. Is de Commissie tevens bekend met de ernstige gevaren voor de volksgezondheid die veroorzaakt kunnen worden door verarmd uranium, met als bekende voorbeelden de vliegtuigramp in de Bijlmermeer (Amsterdam, Nederland) en nog veel grootschaliger, de Golfoorlog in Irak?
4. Kan de Commissie aangeven aan welke regels, Europees of op wereldschaal, het gebruik van verarmd uranium bij de bouw van vliegtuigen is onderworpen?
5. Kan de Commissie aangeven welke regels er bestaan omtrent de verwerking van verarmd uranium bij de ontmanteling van vliegtuigen en de verwerking van verarmd uranium bij calamiteiten?
6. Wat is de Commissie voornemens te ondernemen om een definitief einde te maken aan de gevaren die het gebruik van verarmd uranium in vliegtuigen opleveren?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(3 april 2000)

De Commissie, die niet alle details kent van het ongeluk met de B747 van Korean Air in Essex, Verenigd Koninkrijk, in december 1999, heeft onlangs op verzoek van de Commissie Verzoekschriften van het Parlement deze kwestie onderzocht.

Dit onderzoek heeft bevestigd dat in het verleden verarmd uraan werd gebruikt in vliegtuigen, met name de B747, omdat dit een hoge dichtheid heeft. Hiermee is in 1981 gestopt en het uraan is geleidelijk vervangen door andere metalen.

Er zijn weliswaar nog steeds vliegtuigen in dienst die verarmd uraan bevatten, maar uit het onderzoek van de Nederlandse regering in verband met het ongeluk met de El Al Boeing in de Amsterdamse Bijlmermeer in oktober 1992 is gebleken dat de kans op schadelijke gevolgen voor de volksgezondheid bij ongelukken met deze vliegtuigen verwaarloosbaar is.

De communautaire regelgeving bevat geen voorschriften die het gebruik van verarmd uraan bij de bouw van vliegtuigen verbieden. De resultaten van het bovengenoemde onderzoek hebben bevestigd dat het volgens de huidige inzichten niet nodig is het gebruik van de weinige vliegtuigen die nog verarmd uraan bevatten, te verbieden.

(2000/C 330 E/177)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0423/00**van Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) aan de Raad**

(17 februari 2000)

Betreft: Eerbiediging van de mensenrechten in het buitenlands beleid van de Unie

De Europees-Afrikaanse topconferentie zal een uitstekende gelegenheid bieden voor de toenadering en het wederzijds begrip tussen beide werelden en het aangaan van nieuwe samenwerkingsbetrekkingen.

De Europese Unie zal erop moeten aandringen dat de agenda de beginselen van de democratie en de mensenrechten omvat.

Welke onderwerpen stelt de Raad voor voor de agenda van deze topconferentie? Staan ook onderwerpen als gelijke behandeling van mannen en vrouwen en de bescherming van kinderen op de agenda, alsmede de naleving van het internationaal verdrag van de rechten van het kind?

Antwoord

(2 mei 2000)

De Raad deelt de mening van de geachte afgevaardigde dat de Afrika-Europa-top, die op 3 en 4 april te Cairo plaatsvindt, een uitstekende gelegenheid zal bieden om bij het ingaan van de nieuwe eeuw een strategisch partnerschap van de lidstaten van de Europese Unie met de staten van het Afrikaanse continent te vormen, dat gebaseerd zal zijn op het historische erfgoed dat ons verbindt en op ons gemeenschappelijk streven om vrede, democratie, mensenrechten, ontwikkeling en uitroeiing van armoede te bevorderen.

De onderwerpen waarover de staatshoofden en regeringsleiders tijdens de top zullen spreken zijn gemeenschappelijk door de Europese Unie en haar Afrikaanse partners overeengekomen. Het gaat om onderwerpen op het gebied van politiek, economie en ontwikkeling. De Europese Unie hecht in het bijzonder belang aan de politieke dialoog met haar Afrikaanse partners, waarin uitvoerig zal worden gesproken over de bevordering van democratie en mensenrechten, waaronder ook inclusief de onderwerpen waarnaar de geachte afgevaardigde verwijst.

(2000/C 330 E/178)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0432/00**van Giorgos Katiforis (PSE) aan de Commissie**

(23 februari 2000)

Betreft: Geschil tussen de Commissie en de Internationale Automobielfederatie

Kan de Commissie verklaren waarom het tot eind juni 1999 heeft geduurd alvorens zij haar verklaring van bezwaar tegen de Internationale Automobielfederatie (FIA) heeft uitgegeven, in aanmerking nemende dat de FIA de Commissie in juli 1994 vrijwillig in kennis heeft gesteld van haar reglement en statuten, en kan zij laten weten tot welke technische rapporten de afdeling Mededinging opdracht heeft gegeven, ter ondersteuning van haar bezwaren?

Kan de Commissie verklaren waarom zij het nodig vond haar eigen vertrouwelijkheidsregels te schenden door de pers illegaal inlichtingen te verschaffen over de FIA-zaak en kan zij meedelen welke disciplinaire maatregelen zijn genomen tegen hen die toestemming hebben gegeven voor deze onwettige praktijk, nu het gerecht van eerste aanleg deze heeft veroordeeld?

Kan de Commissie het Huis informeren over het totaalbedrag dat gemoeid is met de verdediging van haar zaak tegen de FIA voor het gerecht van eerste aanleg, met inbegrip (a) van de kosten waartoe zij is veroordeeld en (b) de tijd die de juridische diensten hebben moeten besteden aan de verdediging?

Kan de Commissie waarborgen dat indien haar verklaring van bezwaar tegen de FIA wordt goedgekeurd, dit niet zal leiden tot erosie of beëindiging van de bestaande praktijk waarbij de Formule 1 onbelemmerd voor de Europese burger wordt uitgezonden?

Kan de Commissie bevestigen dat het verslag over sportzaken van Commissaris Reding, dat in december 1999 door de Commissie werd goedgekeurd en werd voorgelegd aan de Top in Helsinki, de meest actuele en complete verklaring is van de Commissie op het terrein van sportbestuur en de toepassing van de interne-marktregels en zo ja kan de Commissie bevestigen dat van al haar afdelingen verwacht mag worden dat zij de inhoud daarvan in acht nemen wanneer zij namens de Unie optreden?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(4 april 2000)

De vraag van het geachte parlementslid heeft betrekking op een aanhangige concurrentieprocedure. Wat parlementaire vragen over aanhangige zaken betreft, verwijst de Commissie het geachte parlementslid naar de brief van het destijds met concurrentiezaken belaste Commissielid van 28 januari 1999 aan de toenmalige voorzitter van de Commissie economische en monetaire zaken en industriebeleid van het Parlement waarin werd uitgelegd dat in verband met aanhangige zaken alleen beperkte, algemene en niet-vertrouwelijke informatie kan worden gegeven.

In deze brief werd er ten aanzien van de vertragingen door de Commissie op gewezen dat de Internationale Automobielfederatie (FIA) zelf door de wijziging van haar regels en het indienen van een nieuwe aanmelding betreffende de Formule 1 in september 1997 de omvang van de procedure heeft vergroot en dat de Commissie na de datum van de oorspronkelijke aanmelding een aantal klachten tegen de FIA had ontvangen.

Het Directoraat-generaal Concurrentie heeft in de zaken met betrekking tot de FIA geen opdracht gegeven tot het opstellen van technische rapporten. De nodige informatie is door de betrokken partijen of door derden hetzij op eigen initiatief hetzij op verzoek van de Commissie verstrekt.

De kwestie van de aan de pers doorgespeelde informatie is met de openbare verontschuldiging van de Commissie van 26 juli 1999 (persmededeling IP/99/564) en de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 6 december 1999 (Zaak T-85/98) geregeld. De Commissie verwijst het geachte parlementslid naar deze beschikking. Aangezien geen inbreuk op de beroepsplicht kon worden vastgesteld, gaf dit voorval geen aanleiding tot disciplinaire maatregelen.

In de hogervermelde beschikking stelde het Gerecht van eerste aanleg de door de Commissie te betalen kosten vast op in totaal 40 000 €, terwijl de FIA een bedrag van 400 000 € had gevraagd. De Commissie kan geen gegevens verstrekken over de manuren die door haar juridische dienst zijn besteed aan de verdediging van de Commissie bij het Gerecht van eerste aanleg in deze zaak die in een vroeg stadium werd afgesloten. Het Ambtenarenstatuut noch het begrotingsreglement voorzien in een methode voor dit soort berekeningen. Bovendien oordeelde het Hof van Justitie (Zaak C-409/96 P-DEP) dat het werk dat wordt gedaan door ambtenaren van de Commissie die als vertegenwoordiger van de Commissie optreden deel uitmaakt van hun taken als ambtenaar en dat men niet een gedeelte daarvan specifiek kan aanmerken als werk dat is verricht voor de vertegenwoordiging en verdediging in een bepaalde zaak.

Ten aanzien van de vierde vraag deelt de Commissie het geachte parlementslid mee dat de mededeling van punten van bezwaar al op 29 juni 1999 door de Commissie is aangenomen. Zij gaat ervan uit dat de afsluiting van de procedure een stimulerend effect zal hebben op de concurrentie op de relevante markt voor televisie-uitzendingen.

Voorts bevestigt de Commissie dat haar verslag over sport van december 1999 inderdaad de meest recente toelichting van de Commissie op haar beleid inzake sportkwesties is en dat met de inhoud ervan door alle diensten bij hun werkzaamheden steeds rekening wordt gehouden.

(2000/C 330 E/179)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0434/00

van Cristiana Muscardini (UEN) en Mauro Nobilia (UEN) aan de Commissie

(23 februari 2000)

Betreft: Veiligheidsnormen voor particuliere woningen

Kan de Commissie — gezien vraag E-2480/99 en het antwoord erop⁽¹⁾ en gezien het feit dat de Commissie het niet nodig heeft geacht de veiligheidsnormen voor particuliere woningen te reglementeren ondanks de talrijke signalen die de nieuwsberichten ons geven — uiteenzetten waarom een richtlijn die al twaalf jaar oud is (richtlijn 89/106/EEG van de Raad van 21 december 1988)⁽²⁾, nog steeds niet is omgezet in de rechtsorde van de lidstaten?

Is de Commissie niet van mening dat een richtlijn van die datum misschien niet meer beantwoordt aan de huidige veiligheidscriteria voor woningen en aangepast moet worden?

Is de Commissie derhalve bereid met spoed een richtlijn uit te werken over de veiligheidsnormen voor particuliere woningen en aan te dringen op de „lopende” wijzigingen van de technische specificaties die door de normalisatie-instanties worden uitgewerkt, teneinde te komen tot een geharmoniseerde en zo mogelijk definitieve vaststelling van de normen?

Kan zij tenslotte de toepassingscriteria van genoemde richtlijn beschrijven, zodra deze „gemoderniseerd” of omgezet is?

⁽¹⁾ PB C 280 E van 3.10.2000, blz. 52.

⁽²⁾ PB L 40 van 11.2.1989, blz. 12.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(6 april 2000)

De Commissie deelt de bezorgdheid van de geachte parlementsliden over de veiligheid van particuliere woningen in de Gemeenschap.

Al jaren jaren onderneemt zij binnen de grenzen van haar mandaat en middelen vele pogingen om de verschillende typen en manieren van ontwerpen en bouwen zowel in de burgerlijke en utiliteitsbouw als bij de weg- en waterbouw te harmoniseren. Deze pogingen hebben geleid tot Richtlijn 89/106/EEG van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der Lid-Staten inzake voor de bouw bestemde producten en tot de uitwerking van Eurocodes. De Commissie wil er in dit verband ook op wijzen dat alle lidstaten de genoemde richtlijn hebben ingevoerd; België sloot de rij in 1998.

in het kader van dit juridische instrument moeten evenwel geharmoniseerde technische specificaties worden opgesteld waarin alle „veiligheidsaspecten” — de zogenaamde fundamentele voorschriften — van alle families van voor de „bouw” bestemde producten gedetailleerd worden omschreven. Deze specificaties moeten ertoe leiden dat de producten een vast bestanddeel van bouwwerken vormen, waarbij met de fundamentele voorschriften betreffende structurele veiligheid, milieu en energiebesparing rekening wordt gehouden.

Deze technische specificaties worden door twee normalisatie-instituten opgesteld: het Europees comité voor normalisatie (CEN) en de Europese Organisatie voor Technische goedkeuring (EOTA) overeenkomstig de nieuwe aanpak inzake technische regelgeving en normalisatie en overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel.⁽¹⁾ Op grond van het subsidiariteitsbeginsel zijn de lidstaten voor de veiligheid van gebouwen verantwoordelijk.

De Commissie is van mening dat de richtlijn nog steeds relevant is omdat bij de opstelling van de technische specificaties met de wetenschappelijke en technische vooruitgang en met de nieuwste ontwikkelingen in de techniek rekening moet worden gehouden.

De Commissie heeft haar programma voor de opstelling van normalisatieopdrachten afgesloten voor vijftig productfamilies, waarvoor het Permanent Comité voor de bouw goedkeuring heeft verleend; het is de taak van het CEN om geharmoniseerde normen op te stellen en van het EOTA om geharmoniseerde technische goedkeuringen af te geven. De Commissie stelt momenteel alles in het werk om ervoor te zorgen dat deze instellingen op zo kort mogelijke termijn de geharmoniseerde specificaties leveren die op grond van hun mandaat en contractueel van hen worden verlangd.

⁽¹⁾ Resolutie van de Raad van 7 mei 1985, PB C 136 van 4.6.1985.

(2000/C 330 E/180)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0440/00
van Bernd Lange (PSE) aan de Commissie

(11 februari 2000)

Betreft: Procedure voor het sluiten van contracten in het kader van het vijfde kaderprogramma onderzoek

Nu de rechtsgrondslag voor het vijfde kaderprogramma onderzoek bepaald is, stapelen de klachten over de vorm van de contracten zich op. Kritiek is er vooral op de forse omvang die is ontstaan door overbodige gegevens en de trage afhandeling, die ook een afschrikwekkende uitwerking kunnen hebben op deelname aan het programma.

Is de Commissie op de hoogte van dergelijke problemen die een rol spelen bij het sluiten van contracten in het kader van dit programma?

Hoe kan de Commissie snel en doeltreffend een vereenvoudigde procedure voor het sluiten van deze contracten invoeren?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(7 maart 2000)

De Commissie is op de hoogte van een aantal klachten betreffende de complexiteit van de procedures die in 1999 voor het vijfde kaderprogramma zijn opgezet.

Eind 1999 richtte de voor onderzoek verantwoordelijke commissaris een interdienstengroep op om de procedures te evalueren in het licht van de ervaringen in het eerste jaar van het programma. Doel van de groep is het vereenvoudigen van een aantal stappen in de procedures, voor zover dit mogelijk is krachtens de bestaande regels die van toepassing zijn op het programma. De Commissie hoopt de eerste besluiten ter vereenvoudiging van de interne procedures in maart 2000 te nemen. Het evaluatieproces zal dan doorgaan teneinde andere maatregelen vast te stellen die kunnen worden genomen.

(2000/C 330 E/181)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0443/00**van Jan Wiersma (PSE) aan de Raad**

(24 februari 2000)

Betreft: Huisbrandolie voor oppositiesteden in Servië

1. Welke steden in Joegoslavië ontvangen olie van de EU?
2. Welke criteria zijn daarbij gehanteerd?
3. Waarom komt de gemeente Pancevo niet in aanmerking?
4. Kan de Raad deze vragen wat sneller beantwoorden dan normaal het geval is vanwege de winter?

Antwoord

(2 mei 2000)

1. De Raad heeft de Commissie in zijn zitting van 24 januari verzocht het initiatief „Energie voor democratie” uit te breiden, zoals de Servische oppositie na de trilaterale bijeenkomst met de EU en de VS op 17 december 1999 in Berlijn had voorgesteld. De eindbeslissing over de vraag aan welke gemeenschappen de maatregel ten goede moest komen werd overgelaten aan de Commissie, aangezien die over de uitvoering van de begroting gaat. Op basis van een Commissievoorstel heeft de Raad een besluit aangenomen houdende uitvoering van Gemeenschappelijk Standpunt 1999/691/GBVB inzake steun aan de democratische krachten in de Federale Republiek Joegoslavië (FRJ), op grond waarvan aardolie en aardolieproducten mogen worden geleverd, verkocht en uitgevoerd ten behoeve van de Servische gemeenten Sombor, Subotica, Kragujevac, Kraljevo en Novi Sad.

2. De keuze van de gemeenten is gemaakt aan de hand van een prioriteitenlijst die door de Servische oppositiekrachten zelf is voorgelegd. Er is bijzondere aandacht besteed aan gemeenten die veel sociaal kwetsbare personen tellen, alsmede beschikken over sociale instellingen met een regionaal karakter.

3. Pancevo stond niet op de lijst van gemeenten die door de Servische oppositie als prioritair zijn aangemerkt.

4. De Raad herhaalt dat hij bereid is de behoeftige Servische bevolking te ondersteunen en hij herinnert eraan dat de humanitaire hulp van de Gemeenschap in 1999 voor Servië alleen reeds 72,1 mln € bedroeg, terwijl de lidstaten nagenoeg hetzelfde bedrag hebben bijgedragen.

(2000/C 330 E/182)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0448/00**van Phillip Whitehead (PSE) aan de Commissie**

(14 februari 2000)

Betreft: BSE in Frankrijk

Naar aanleiding van de bevindingen van de veterinaire inspectie naar Frankrijk van de Commissie (DG SANCO 1058/99) het volgende: kan de Commissie hier een vervolgonderzoek aan vastknopen naar de huidige praktijken zoals a) een gebrekkig onderzoek van gevallen waarin BSE werd vermoed, b) het toelaten van verdachte gevallen en afgekeurd vee in de menselijke voedselketen, c) de verontreinigingsniveaus van veevoeder door vlees en beendermeel en kan zij inzage verlenen in de correspondentie met het Franse Ministerie van Landbouw naar aanleiding van de brief van de heer Bernard Vallat d.d. 24 november 1999?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(21 maart 2000)

Het inspectieverslag is reeds tezamen met het commentaar van de Franse autoriteiten op het ontwerpverslag op Internet gepubliceerd.

De standaardprocedure van de Commissie voor de follow-up van de bevindingen van veterinaire inspecties bestaat erin de lidstaat in de gelegenheid te stellen bijzonderheden te verstrekken over de ondernomen en geplande actie in verband met de aanbevelingen van het inspectieverslag. In het geval van de veterinaire inspectiereis naar Frankrijk (DG SANCO/1058/1999) heeft de Commissie de Franse autoriteiten om een antwoord verzocht. De Commissie zal in het licht van dit antwoord elke nodig geachte follow-up-actie ondernemen.

De follow-up-actie zal betrekking hebben op alle geconstateerde tekortkomingen, waaronder de controle op boviene spongiforme encefalopathie (BSE), het opnieuw toelaten van verdachte gevallen in de voedselketen en de toepassing van het verbod op vlees- en beendermeel. Het inspectieteam ontdekte dat op het bedrijf gestorven dieren niet op BSE werden gecontroleerd, maar vond geen bewijzen dat gestorven dieren in Frankrijk in de menselijke voedselketen terecht kwamen.

(2000/C 330 E/183)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0449/00

van Harlem Désir (PSE) aan de Raad

(14 februari 2000)

Betreft: Politieke situatie in Oostenrijk en wijziging van de Verdragen

Zoals Commissievoorzitter Romano Prodi in zijn verklaring voor het Europees Parlement op 2 februari 2000 nogmaals heeft gezegd, bevatten de verdragen momenteel geen bepalingen op grond waarvan een lidstaat al dan niet vrijwillig de Unie kan verlaten, ook niet in geval van ernstige en voortdurende schendingen van de grondbeginselen van artikel 6 van het Verdrag van Amsterdam.

Op de vooravond van de uitbreiding van de Unie met nieuwe landen en nu een extreemrechtse partij in de regering van een lidstaat stapt, wat de Portugese voorzitter van de Raad en de staatshoofden en regeringsleiders van de veertien andere lidstaten ertoe heeft gebracht hun bilaterale betrekkingen met dit land op te schorten, rijst de vraag of deze kwestie niet op de agenda van de komende IGC moet worden geplaatst. Is het immers niet zaak de verdragen te wijzigen en een opschortings- of uitsluitingsclausule op te nemen voor het geval dat een lidstaat de waarden en grondbeginselen van vrijheid, democratie en eerbiediging van de rechten van de mens van de Europese Unie schendt?

Antwoord

(2 mei 2000)

1. Krachtens artikel 48 van het Verdrag betreffende de Europese Unie is het aan de Conferentie van de vertegenwoordigers van de regeringen der lidstaten, en niet aan de Raad, om in onderlinge overeenstemming de in de verdragen aan te brengen wijzigingen vast te stellen.
2. De Raad herinnert het geacht Parlements lid eraan dat er in verband met de huidige intergouvernementele conferentie is bepaald dat twee waarnemers van het Europees Parlement de vergaderingen van de vertegenwoordigers van de regeringen der lidstaten bijwonen en daar het woord mogen nemen om het standpunt van het Europees Parlement over alle besproken kwesties naar voren te brengen.

(2000/C 330 E/184)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0455/00
van Elisabeth Jeggle (PPE-DE) aan de Commissie

(24 februari 2000)

Betreft: Retributies voor sanitaire controles van vlees — richtlijn 85/73/EEG

De toepassing van de richtlijnen 85/73/EEG⁽¹⁾ en 64/433/EEG⁽²⁾ in verband met het arrest van het HvJ van 9 september 1999 leidt in Duitsland vanwege onduidelijkheden en tegenstrijdigheden in deze rechtsgrondslagen tot grote problemen op het gebied van het mededingingsrecht, naar aanleiding waarvan een aantal gerechtelijke procedures worden gevoerd.

Ter verkrijging van juridische zekerheid wordt de Commissie verzocht de volgende vragen te beantwoorden:

1. Overeenkomstig het arrest van het HvJ van 9.9.1999 kan van de bij punt 4, sub b, van hoofdstuk I van de bijlage bij richtlijn 85/73, zoals gewijzigd bij richtlijn 93/118⁽³⁾, verleende bevoegdheid om een specifieke retributie te innen die de forfaitaire bedragen vastgesteld in punt 1 van hoofdstuk I overschrijdt zonder verdere voorwaarden gebruik worden gemaakt met het algemene voorbehoud dat de specifieke retributie de werkelijk gemaakte kosten niet overschrijdt. Naar aanleiding hiervan komen de volgende specifieke vragen op:
 - Is het arrest ook van toepassing op de bewoordingen van punt 4, sub b, van hoofdstuk I van de bijlage A bij richtlijn 85/73, zoals gewijzigd bij richtlijn 96/43⁽⁴⁾?
 - Kan de bevoegde autoriteit naar believen de criteria bepalen voor het vaststellen van de hoogte van de retributies ter dekking van de werkelijk gemaakte kosten, en wat moet onder werkelijk gemaakte kosten worden verstaan?
 - Moet onder de retributie van punt 4, sub b, van hoofdstuk I van bijlage A bij richtlijn 85/73, zoals gewijzigd bij richtlijn 96/43, een gemiddelde retributie op basis van de landelijke kosten respectievelijk het grondgebied van de bevoegde autoriteit worden verstaan?
 - Kunnen bij de toepassing van punt 4, sub b, van hoofdstuk I van bijlage A verschillende retributies worden geïnd voor verschillende bedrijfscategorieën?
 - Kunnen bij het innen van retributies de bepalingen van sub a en sub b van punt 4 van hoofdstuk I van bijlage A worden gecombineerd?
2. Is in de overeenkomstig punt 1, sub b en c van hoofdstuk I van de bijlage vastgestelde forfaitaire bedragen reeds rekening gehouden met het aandeel voor het onderzoek op trichinen?

⁽¹⁾ PB L 32 van 5.2.1985, blz. 14.

⁽²⁾ PB 121 van 29.7.1964, blz. 2012.

⁽³⁾ PB L 340 van 31.12.1993, blz. 15.

⁽⁴⁾ PB L 162 van 1.7.1996, blz. 1.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(25 april 2000)

De Commissie is op de hoogte van de problemen die zich, met name, in Duitsland voordoen bij de toepassing van de bepalingen van Richtlijn 85/73/EEG van de Raad van 29 januari 1995 inzake de financiering van de keuringen en financiële controles van vers vlees en vlees van pluimvee, zoals bedoeld in de richtlijnen 89/662/EEG, 90/425/EEG, 90/675/EEG en 91/496/EEG⁽¹⁾.

1. Allereerst zij opgemerkt dat de beginselen inzake de interpretatie die het Hof van Justitie in zijn arrest van 9 september 1999 heeft vastgesteld (zaak C-374/97 — verzoek om een prejudiciële uitspraak van de Bayerischer Verwaltungsgerichtshof: Anton Feyrer tegen Landkreis Rottal-Inn — 1999 C 352/08) ook van toepassing zijn op de interpretatie van bijlage A, hoofdstuk I, punt 4b, van Richtlijn 85/73/EEG, zoals gewijzigd en gecodificeerd door Richtlijn 96/43/EEG. In die zin „mogen de lidstaten, ter dekking van hogere kosten, een retributie innen die de werkelijk gemaakte kosten dekt”.

Artikel 5, lid 1, van Richtlijn 85/73/EEG bepaalt dat „de communautaire retributies de kosten dekken die de bevoegde autoriteit moet maken, in verband met: — de loonkosten en sociale premies voor de keuringsdienst, — de administratiekosten in het kader van de uitvoering van de controles en keuringen, eventueel met inbegrip van de kosten voor de na- en bijscholing van de inspecteurs”. De richtlijn biedt wat dit punt betreft dus slechts een algemeen kader. Zoals de Commissie in haar antwoord op schriftelijke vraag E-1121/98⁽²⁾ reeds eerder heeft uiteengezet, kan de berekening van de werkelijk gemaakte of reële kosten complex zijn omdat daarvoor alle uitgaven (salariskosten, sociale bijdragen, analysekosten, admini-

stratiekosten, enz.) in aanmerking moeten worden genomen. Voorts kan het gebeuren dat bepaalde kostenposten, bijvoorbeeld bouw- of renovatiekosten, niet overal op dezelfde manier worden geboekt. Bovendien kan de vaststelling van de kosten in het beste geval pas aan het eind van het jaar „n + 1” plaatsvinden, waarbij „n” het jaar is waarin de veterinaire controles en keuringen zijn verricht. In dit verband is het duidelijk dat de voor de vaststelling van de forfaitaire bedragen gebruikte werkdocumenten slechts een indicatieve waarde hebben. Alleen de tekst van de richtlijn heeft rechtskracht.

Het hierboven genoemde arrest van het Hof van Justitie van 9 september 1999 preciseert in punt 3 dat „ingeval een lidstaat de bevoegdheid tot inning van de retributies voor de keuringen en sanitaire controles van vers vlees aan de gemeentelijke autoriteiten heeft overgedragen, staat artikel 2, lid 3, van richtlijn 85/73, zoals gewijzigd bij richtlijn 93/118, hem toe, retributies te innen waarvan het bedrag hoger is dan dat van de communautaire retributies, tot het bedrag van de werkelijke keuringskosten die de bevoegde gemeentelijke autoriteit heeft gemaakt”. Indien de bevoegdheid aan de lokale autoriteiten is overgedragen, betreft het de door de autoriteiten op het nationale grondgebied gemaakte kosten. Bij afwezigheid van een dergelijke overdracht bestaat er in principe geen onderscheid tussen de op nationaal niveau gemaakte kosten en de door de autoriteiten op het nationale grondgebied gemaakte kosten.

Wat de bepalingen van bijlage A, hoofdstuk I, punt 4a, van Richtlijn 85/73/EEG betreft, geeft de tekst zelf aan dat er voor elk bedrijf een verschil mogelijk is. „De lidstaten kunnen ter dekking van hogere kosten voor een bepaalde inrichting de in de punten 1 en 2, onder a), genoemde forfaitaire bedragen verhogen”. De bepalingen van de bijlage A, hoofdstuk I, punt 4b, noemen deze mogelijkheid niet nadrukkelijk. De uitdrukking waar het om draait is „werkelijk gemaakte kosten”. Er wordt niet gepreciseerd of de vaststelling van deze kosten voor een bepaalde inrichting kan geschieden of dat het gaat om het niveau van de bevoegde autoriteit, die een verdeling kan maken voor de onder haar bevoegdheid vallende inrichtingen.

Dit vraagstuk verdient verduidelijking. In het kader van bijlage A, hoofdstuk I, punt 4a, van Richtlijn 85/73/EEG kan een lidstaat ter dekking van hogere kosten, en bij wijze van algemene regel, forfaitaire bedragen innen en deze bedragen voor bepaalde inrichtingen, met inachtneming van de genoemde voorwaarden, verhogen. Dit soort regel heeft zijn eigen, interne coherentie. De andere optie, bijlage A, hoofdstuk I, punt 4b, biedt de lidstaten de mogelijkheid, ook in dit geval ter dekking van hogere kosten, een retributie te innen die de werkelijk gemaakte kosten dekt. Ook deze optie heeft haar eigen, interne coherentie. Het is dan ook moeilijk zich een combinatie van deze twee regelingen voor te stellen.

2. In het kader van bijlage A, hoofdstuk I, worden de forfaitaire bedragen vastgesteld in de punten 1 en 2a, en niet in de punten 4a en 4b. Deze bedragen dekken alle in de betrokken richtlijnen genoemde controles en dus ook de controle in verband met het onderzoek op trichinen.

(¹) Zie de richtlijn zoals gecodificeerd door Richtlijn 96/43/EG van de Raad van 26 juni 1996 tot wijziging en codificering van Richtlijn 85/73/EEG om de financiering van de keuringen en veterinaire controles van levende dieren en bepaalde dierlijke producten te garanderen en tot wijziging van de Richtlijnen 90/675/EEG en 91/496/EEG.

(²) PB C 402 van 6.1.1999.

(2000/C 330 E/185)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0459/00

van Daniela Raschhofer (NI) aan de Commissie

(24 februari 2000)

Betref: Beheer van de waterwingebieden — EUREK

Op bladzijde 68 van het onlangs door de Commissie gepubliceerde „OCR — Europees Ruimtelijk Ontwikkelingsperspectief” (officieuze zitting van de Raad in Potsdam, mei 1999)(¹) wordt medegedeeld dat momenteel onderhandelingen lopen over het voorstel voor de richtlijn die het o.a. mogelijk maakt de waterwingebieden op geïntegreerde wijze te beheren.

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan mededelen:

1. wat de exacte titel van het voorstel is en door wie deze wanneer is geformuleerd;
2. in welke fase de gedachtewisseling over dit voorstel voor een richtlijn van de EU zich bevindt;

3. wat de standpunten ter zake zijn van Parlement, Commissie en Raad;
4. vanuit welke basis de Commissie in verband met deze richtlijn te werk gaat en welke gevolgen de richtlijn zal hebben voor de landen met voldoende waterreserves;
5. wat de technische term geïntegreerd beheer van de waterwingebieden precies betekent;
6. welke maatregelen zij tot dusverre heeft genomen tegen de niet waterdichte openbare waterleidingnetten in enkele lidstaten;
7. of zij beschikt over data en gegevens over waterkwaliteit en waterschaarste in de LMOE, en in hoeverre deze afwijken van de gegevens met betrekking tot lidstaten van de EU?

(¹) ISBN 92-828-7656-X.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(23 maart 2000)

Het gaat om het voorstel van de Commissie voor een Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (¹). Het Parlement heeft op zijn plenaire zitting van 16 februari 2000 de tweede lezing afgerond (²), (³). Over de meeste kwesties lopen de standpunten van het Parlement, de Commissie en de Raad gelijk. Over bepaalde kwesties, met name termijnen, afwijkingen, gevaarlijke stoffen en beprijzing voor water en afvalwater lopen de standpunten uit elkaar. Een gedetailleerde evaluatie wordt opgenomen in het gewijzigde Commissievoorstel dat door de Commissie in maart 2000 wordt aangenomen.

De hoofddoelstellingen van de nieuwe communautaire waterkaderrichtlijn zijn uitbreiding van de waterbescherming tot alle wateren; het bereiken en handhaven van een „goede toestand” binnen een gestelde termijn; het baseren van het waterbeheer op de stroomgebieden; het combineren van de benaderingen emissiecriteria en waterkwaliteitscriteria; de zorg voor een waterbeprijzingsbeleid met adequate maatregelen om de gebruikers te stimuleren met de watervoorraden efficiënt om te springen; het nauwer betrekken van de burgers bij de plannings- en besluitvormingsprocedures; en het stroomlijnen van de wetgeving. Een van de elementen van een „goede toestand” wat het grondwater betreft is een langetermijnevenwicht tussen de beschikbare voorraden en de onttrekkingen. Deze doelstellingen zijn geldig ongeacht of de lidstaten grote watervoorraden hebben of niet. Doel van de richtlijn is het bereiken en handhaven van de waterkwaliteit, niet het distribueren van watervoorraden. De monitoring en maatregelen voor het bereiken van de kwaliteitsdoelstelling („goede toestand”) binnen een gestelde termijn moeten met een stroomgebieddistrict worden gecoördineerd. Het voornaamste onderdeel in deze context is een maatregelenprogramma dat het bereiken van de doelstelling „goede toestand” verzekert.

Wat openbare (drink) watervoorzieningssystemen betreft bepaalt de communautaire wetgeving de kwaliteit van het leidingwater voor de consument. Het gaat om de drinkwaterrichtlijn van 1980, Richtlijn 80/778/EEG van de Raad van 15 juli 1980 betreffende de kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water (⁴), gewijzigd bij de drinkwaterrichtlijn van 1998, Richtlijn 98/83/EG van 3 november 1998 (⁵). Er is op Europees niveau geen verplichting om openbare watervoorzieningssystemen te bouwen. De bouw en verbetering van dergelijke watervoorzieningssystemen, inclusief maatregelen tegen lekkende distributiesystemen, kunnen uit de structuurfondsen en het Cohesiefonds worden gefinancierd.

Waterbescherming is een belangrijke factor in de huidige toetredingsonderhandelingen. Evaluaties van de status-quo, doelstellingen en programma's ter verwezenlijking van de doelstelling voor de gehele communautaire waterregelgeving zijn een integrerend onderdeel van de toetredingsonderhandelingen. Het watervoorradenpatroon blijkt nogal te verschillen per land en per regio, zowel in de 15 lidstaten als in de kandidaat-lidstaten, hetgeen te verwachten was gegeven de verschillende geografische en hydrologische situatie.

(¹) PB C 184 van 17.6.1997.

(²) Advies van het Europees Parlement (1ste lezing) van 11.2.1999, PB C 150 van 28.5.1999.

(³) Advies van het Europees Parlement (2de lezing) van 16.2.2000 (nog niet verschenen in het PB).

(⁴) PB L 229 van 30.8.1980.

(⁵) PB L 330 van 5.12.1998.

(2000/C 330 E/186)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0462/00**van John McCartin (PPE-DE) aan de Commissie**

(24 februari 2000)

Betreft: Alcoholpromillages voor bestuurders van motorvoertuigen

Kan de Commissie toelichten of er wordt gewerkt aan nieuwe voorstellen inzake de verlaging van de maximaal toegestane alcoholpromillages voor bestuurders van motorvoertuigen in de Europese Unie en zo ja, wanneer zal de Commissie deze voorstellen dan indienen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(20 maart 2000)

De Commissie heeft jarenlang het probleem van autorijden onder invloed van alcohol en de daardoor veroorzaakte verkeersongelukken onderzocht. De Commissie is, uit een oogpunt van verkeersveiligheid en van volksgezondheid, tot de conclusie gekomen dat nationale en Europese acties ter vermindering van het rijden onder invloed van prioritair belang zijn als men de communautaire wegen veiliger wil maken en veel menselijk leed wil voorkomen. De meeste deskundigen zullen ermee instemmen dat daarvoor een pakket maatregelen nodig is. Dit moet onder andere bestaan uit: de vaststelling van maximaal toegestane bloedalcoholgehalten, passende programma's en campagnes ter bevordering van de volksgezondheid, doeltreffende, gerichte toepassing van de regels, boetes, en heropvoedingsprogramma's voor diegenen die ernstige overtredingen begaan.

Het oorspronkelijke in 1988 voorgestelde maximum bloedalcoholgehalte van 0,5 milligram per milliliter (mg/ml), is niet goedgekeurd om de eenvoudige reden dat te veel lidstaten bezwaar maakten tegen een dergelijke maatregel en zich daarbij beriepen op het subsidiariteitsbeginsel ook al waren zij zelf wel bereid om 0,5 mg/ml te aanvaarden. Sedert 1988 hebben dan ook enkele lidstaten in hun nationale wetgeving een maximumgehalte van 0,5 mg/ml vastgesteld.

Gezien het voorgaande is de Commissie niet voornemens een nieuwe richtlijn voor te stellen, maar acht zij een aanbeveling van de Raad de beste manier om dit belangrijke probleem van verkeersveiligheid en volksgezondheid aan te pakken.

(2000/C 330 E/187)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0464/00**van Gunilla Carlsson (PPE-DE) aan de Commissie**

(24 februari 2000)

Betreft: Must carry regels voor kabelnetwerken en de gevolgen daarvan voor het beleid van de EU inzake „Televisie zonder grenzen”

Must carry regels die worden opgelegd aan kabelnetwerken leveren in verschillende lidstaten problemen op. Dergelijke regels verplichten kabelexploitanten een aantal zenders door te geven, meestal nationale zenders, waaronder in sommige gevallen betaal-tv diensten. De kabelcapaciteit is schaars en er kan slechts een beperkt aantal zenders en diensten worden doorgegeven. Must carry regels beperken de doorgeefcapaciteit die beschikbaar is om aan de vraag van de consumenten te voldoen.

Deze regels hebben een negatief effect op het functioneren van de interne markt, de vrijheid van dienstverlening en het doorgeven van internationale televisiediensten. Bovendien bevoordelen ze de nationale zenders, die met voorrang toegang hebben tot de kabelnetwerken.

Ik verwijs naar mijn eerdere vraag E-2006/98⁽¹⁾ en wil de Commissie vragen welke maatregelen zij intussen heeft genomen en welke stappen zij in de toekomst gaat nemen. Een tijdschema hiervoor zou zeer welkom zijn.

⁽¹⁾ PB C 13 van 18.1.1999, blz. 134.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(6 april 2000)

In antwoord op de vorige schriftelijke vraag E-2006/98⁽¹⁾ van het geachte parlementslid heeft de Commissie aangegeven dat een vragenlijst in voorbereiding was die onder alle belanghebbenden zou worden verspreid. Zo'n vragenlijst is gestuurd naar alle lidstaten, kabelexploitanten, omroepen, consumentenorganisaties en auteursrechtelijke organisaties in de hele Gemeenschap. De Commissie heeft ook een mededeling doen uitgaan waarin een herziening van de regelgeving in de communicatiesector⁽²⁾ aan de orde komt en onderzocht wordt welke economische gevolgen de regelgeving voor de mogelijkheden van de kabelexploitanten heeft om zich in een convergerende markt staande te houden. Op grond van het feit dat de Commissie een groot aantal reacties op beide initiatieven heeft ontvangen, onderzoekt zij of een horizontaal initiatief op dit gebied noodzakelijk is.

De behoefte aan zo'n initiatief moet ook in het licht van het groeiend aantal klachten op dit gebied worden gezien, wat het belang van dit onderwerp voor het goed functioneren van de interne markt onderstreept.

⁽¹⁾ PB C 13 van 18.1.1999, blz. 134.

⁽²⁾ COM(1999) 539.

(2000/C 330 E/188)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0466/00

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie

(24 februari 2000)

Betreft: Beleid van de Europese Commissie met het oog op de uitvoering van de begroting van de EU voor het jaar 2000 bestemd voor de bescherming en de bevordering van minoritaire en regionale talen

De twee begrotingsautoriteiten van de EU, Parlement en Raad, hebben besloten in de communautaire begroting voor het jaar 2000 een reeks begrotingsposten op te nemen bestemd voor de bevordering en de bescherming van minoritaire en regionale talen.

Het gaat hier in concreto om lijn B3-1003N: „Voorbereidende acties ter bevordering van de taalkundige diversiteit van de Gemeenschap in de informatiemaatschappij”. Deze lijn, waar in totaal € 2 miljoen voor is uitgetrokken, heeft in het kader van de informatiemaatschappij tot doel de taalkundige diversiteit in de Gemeenschap, met inbegrip van de regionale en minoritaire talen, te bevorderen en voorbereidende acties te financieren met het oog op de aanwijzing van het jaar 2000 als Europees Jaar van de talen, met inbegrip van de gebarentaal.

Kan de Commissie mededelen of het concrete bedrag van € 2 miljoen in zijn geheel zal worden bestemd voor de bescherming en het behoud van de minoritaire talen van de Gemeenschap, en kan zij hierbij de bedragen uitsplitsen over bovengenoemde twee fundamentele doelstellingen?

Kan de Commissie mededelen welke procedure zal worden gevolgd voor de tenuitvoerlegging van deze begrotingslijn?

Kan de Commissie mededelen wanneer de termijn voor de indiening van concrete projecten die in aanmerking kunnen komen voor subsidie in het kader van de bevordering en bescherming van minoritaire talen, ingaat?

Kan de Commissie inlichtingen verstrekken over de richtsnoeren en vereisten waaraan deze projecten moeten voldoen om in aanmerking te komen voor communautaire subsidie?

Kan de Commissie mededelen met ingang van welke datum geselecteerde projecten de uiteindelijk toegekende communautaire subsidie zullen ontvangen?

Kan de Commissie informatie verstrekken over andere begrotingsposten voor het jaar 2000 die eventueel bestemd kunnen worden voor de bescherming en het behoud van minoritaire en regionale talen, en hierbij precieze bedragen vermelden?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie*(19 april 2000)*

Begrotingslijn B-1003, „Voorbereidende acties ter bevordering van de taalkundige diversiteit van de Gemeenschap in de informatiemaatschappij”, is, overeenkomstig de toelichting op de begroting, bestemd voor de bevordering van de taalkundige diversiteit van de Gemeenschap, met inbegrip van de regionale en de minderheidstalen. Daarnaast is de lijn bestemd voor de financiering van voorbereidende acties in verband met het Europees Jaar van de talen.

Het bedrag dat de Commissie oorspronkelijk voor de voorbereiding van het Europees Jaar had gevraagd, was 4 miljoen €. De Commissie is ook van plan het hele bedrag dat uiteindelijk voor de voorbereidende acties in verband met het Europees Jaar werd toegekend, 2 miljoen €, te gebruiken.

Het beperkte budget dat in 2000 beschikbaar is, volstaat alleen voor urgente uitgaven die niet tot 2001 kunnen worden uitgesteld. Het gaat hierbij in hoofdzaak om de informatiecampagne en de evenementen in verband met de start van het Jaar. De financiering van deze activiteiten vindt plaats in het kader van een oproep tot inschrijving, respectievelijk op basis van voorstellen van de lidstaten die deze evenementen organiseren. De Commissie heeft altijd benadrukt dat een groot deel van de activiteiten in verband met het Europees Jaar wat de doeltalen betreft neutraal zou zijn. Overigens komen alle doeltalen zoals in het besluit betreffende het Jaar gedefinieerd, aan bod.

Desalniettemin is de Commissie van plan om in de loop van het najaar een oproep tot het indienen van voorstellen te publiceren, teneinde de projecten in kaart te brengen die een subsidie ontvangen uit de begrotingsmiddelen voor 2001. Aan de tekst met betrekking tot de oproep wordt op dit moment gewerkt. De geselecteerde projecten worden op de hoogte gesteld zodra de selectie- en de financieringsprocedure zijn afgerond. Eventueel zal er in 2001 een tweede oproep worden gepubliceerd.

Wat de taalkundige diversiteit in de informatiemaatschappij betreft, is de Commissie voornemens om eind april 2000 een oproep tot het indienen van voorstellen te publiceren voor voorbereidende acties ter voorbereiding van een gemeenschappelijke follow-up van de programma's Meertalige informatiemaatschappij en INFO 2000. Deze acties kunnen in beginsel betrekking hebben op alle talen, met inbegrip van regionale en minderheidstalen, wanneer dat door de doelstellingen van de voorgestelde actie gerechtvaardigd is en past binnen het kader van de voornoemde oproep.

(2000/C 330 E/189)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0467/00**van Luis Berenguer Fuster (PSE) aan de Commissie***(24 februari 2000)*

Betreft: Ondeugdelijke omzetting in Spaans recht van communautaire voorschriften op het gebied van veiligheid en gezondheid op het werk

In het kader van de communautaire voorschriften die tot doel hebben minimumwaarborgen te bieden inzake bescherming van de veiligheid van werknemers, heeft het Koninkrijk Spanje diverse voorschriften goedgekeurd ter omzetting in nationaal recht van de kaderrichtlijn 89/391/EEG⁽¹⁾ en twee van de specifieke toepassingsrichtlijnen, namelijk richtlijn 92/104/EEG⁽²⁾ betreffende de minimumvoorschriften ter verbetering van de bescherming van de veiligheid en de gezondheid van werknemers in de winnings-industrieën in dagbouw of ondergronds, en richtlijn 92/57/EEG⁽³⁾ betreffende de minimumvoorschriften inzake veiligheid en gezondheid voor tijdelijke en mobiele bouwplaatsen.

Ten aanzien van bepaalde civiele bouwprojecten, zoals tunnels, is de Spaanse wetgeving niet aangepast aan het bepaalde in richtlijn 92/57/EEG, aangezien deze bouwprojecten worden onderworpen aan dezelfde inspectie maatregelen op het gebied van veiligheid als die welke gelden voor mijnbouw en winnings-industrieën, overeenkomstig Koninklijk Besluit 1389/97. In wet 42/97 van 14 november wordt onverkort vastgehouden aan de onbevoegdheid van de Inspectiedienst arbeidsomstandigheden en sociale zekerheid, als het gaat om veiligheid en gezondheid met betrekking tot ondergrondse werkzaamheden, los van de vraag of het nu om mijnbouw gaat of een andere werkzaamheid.

Deze onregelmatige uitbreiding van de controlemaatregelen voor de mijnbouwsector tot de aanleg van ondergrondse tunnels en het achterwege blijven van verbetering van de veiligheidsniveaus overeenkomstig de communautaire voorschriften, is bij de Europese Commissie aangekaart door vakbonden en beroepsorganisaties, aangezien deze situatie voor de werknemers risico's met zich meebrengt. Deze risico's zijn het

gevolg van de toepassing van veiligheids- en technische voorschriften die niet voorzien in de specifieke kenmerken van bouwprojecten, en van eventueel conflicterende voorschriften en instructies. De geldende wetgeving maakt het in Spanje dus onmogelijk om de veiligheidsniveaus te verwezenlijken zoals die worden opgelegd in richtlijn 92/57/EEG.

1. Heeft de Commissie zich gebogen over de gebrekkige omzetting in Spaans recht van richtlijn 92/57/EEG, waardoor er een controlevacuüm is ontstaan op het gebied van veiligheid en gezondheid voor wat betreft ondergrondse bouwactiviteiten, in strijd met genoemde richtlijn?
2. Welke maatregelen denkt de Commissie te treffen om te zorgen voor een correcte omzetting in de Spaanse wetgeving van richtlijn 92/57/EEG voor wat betreft ondergrondse bouwwerkzaamheden?

(¹) PB L 183 van 29.6.1989, blz. 1.

(²) PB L 404 van 31.12.1992, blz. 10.

(³) PB L 245 van 26.8.1992, blz. 6.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(3 april 2000)

De Commissie heeft de Spaanse toepassingsmaatregelen van Richtlijn 92/57/EEG onderzocht en is tot de conclusie gekomen dat deze richtlijn op correcte wijze in de Spaanse wetgeving is omgezet.

Aan deze conclusie wordt niets afgedaan door het feit dat Koninklijk Besluit 1389/1997, de omzettingstekst van Richtlijn 92/104/EEG betreffende de winningsindustrieën in dagbouw of ondergronds, de aanleg van ondergrondse tunnels ongeacht hun aard aan de minimumvoorschriften voor de mijnbouwsector onderwerpt. In het voornoemde Koninklijk Besluit wordt zelfs bepaald dat dit geldt zonder afbreuk te doen aan de regels voor de bouwnijverheid, dat wil zeggen de omzettingbepalingen van Richtlijn 92/57/EEG.

Voor zover als Richtlijn 92/57/EEG goedgekeurd is krachtens artikel 138 van het EG-Verdrag (ex artikel 118 A) houdt ze de vaststelling in van „minimumvoorschriften” inzake de bescherming van veiligheid en gezondheid voor tijdelijke en mobiele bouwplaatsen. De formulering „minimumvoorschriften” betekent dat de lidstaten strengere maatregelen mogen handhaven of vaststellen dan die welke in de richtlijn zijn opgenomen, overeenkomstig hetgeen wordt bepaald in artikel 137, lid 5, van het EG-Verdrag.

Uit de bestudering van de Spaanse regelgeving is gebleken dat de toepassing van de minimumvoorschriften voor de mijnbouwsector op bepaalde bouwactiviteiten, zoals de aanleg van ondergrondse tunnels, leidt tot een verhoging van het in Richtlijn 92/57/EEG vastgestelde beschermingsniveau voor werknemers.

De lidstaten dragen zorg voor voldoende controle en toezicht op de nationale omzettingbepalingen van richtlijnen. In dit verband is het aanwijzen van bevoegde autoriteiten uitsluitend een bevoegdheid van de lidstaten.

(2000/C 330 E/190)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0469/00

van Isabelle Caullery (UEN) aan de Commissie

(24 februari 2000)

Betref: EU-toelagen voor de regio Ile-de-France

Kan de Commissie in de vorm van overzichtstabellen en volledige cijfergegevens alle hulp en toelagen van verschillende aard meedelen die in de periode 1994-1999 naar de regio Ile-de-France en alle departementen van de regio gegaan zijn vanuit de verschillende Europese fondsen (ESF, EFRO, EOGFL, enz.), de EIB, op grond van het beleid voor de grote steden en de diverse financiële instrumenten, en op andere gronden?

In hoeverre hebben die vele toelagen invloed uitgeoefend op de omvang van de werkgelegenheid in de regio Ile-de-France? Kan de Commissie een schatting of zelfs precieze aanduiding geven, per bedrijfssector, van het aantal arbeidsplaatsen dat er direct of indirect mee tot stand gebracht is of dat dankzij de toelagen behouden is?

(2000/C 330 E/191)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0470/00
van Isabelle Caullery (UEN) aan de Commissie

(24 februari 2000)

Betreft: EU-programma's en projecten en Europese initiatieven in de regio Ile-de-France

Kan de Commissie een volledige lijst van de verschillende Europese programma's en projecten opstellen waar de regio Ile-de-France als samenwerkende overheid haar medewerking aan verleent, met de omvang van de inbreng van de regio?

Kan ze ook alle Europese programma's en initiatieven noemen waar de verschillende instanties, onderzoekscentra, verenigingen, universiteiten, gemeenten en andere overheden aan deelnemen — met de omvang van hun inbreng — die in de regio Ile-de-France gelegen zijn?

Gecombineerd Aanvullend Antwoord
van de heer Prodi namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0469/00 en E-0470/00

(5 mei 2000)

Wegens de omvang van het antwoord, dat talrijke tabellen omvat, zal de Commissie het rechtstreeks aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement toesturen.

(2000/C 330 E/192)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0472/00
van Béatrice Patrie (PSE) aan de Commissie

(24 februari 2000)

Betreft: Toegang tot generieke geneesmiddelen

Sommige lidstaten passen voor het verlenen van vergunningen voor het op de markt brengen van geneesmiddelen procedures toe die tot gevolg kunnen hebben dat een goedkoop generiek geneesmiddel niet kan worden geregistreerd, omdat het farmaceutisch bedrijf dat het oorspronkelijke product vervaardigd heeft zijn vergunning voor dit product om commerciële redenen heeft ingetrokken en het product vervangen heeft door een variëteit ervan. Deze voor de consument uiterst nadelige handelwijze steunt op een betwistbare interpretatie van de richtlijn van de Raad 65/65/EEG⁽¹⁾, en met name artikel 4, punt 8, a), iii) ervan.

Deze belemmering voor de registratie van generieke geneesmiddelen is totaal in strijd met het beleid van de Commissie, zoals uiteengezet in haar mededeling over de interne markt voor de farmaceutische sector (COM(98) 588), en de door het Parlement in het verslag-Read (A4-0205/1999) en de Raad in zijn resolutie van 18 mei 1999 ingenomen standpunten. In al deze teksten wordt gepleit voor een betere toegang van de consument tot generieke geneesmiddelen.

Welke concrete actie is de Commissie van plan te ondernemen om dit obstakel voor de terbeschikkingstelling van generieke geneesmiddelen weg te nemen?

Welke maatregelen is zij voornemens te treffen om het mogelijk te maken een generiek geneesmiddel te laten registreren, zonder dat rekening moet worden gehouden met het feit dat het farmaceutisch bedrijf dat het oorspronkelijke product heeft vervaardigd zijn vergunning heeft ingetrokken ten gunste van een vergelijkbaar product, om redenen die niets te maken hebben met de volksgezondheid?

⁽¹⁾ PB 22 van 9.2.1965, blz. 369.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(23 maart 2000)

De beschikbaarheid van generieke geneesmiddelen is effectief een van de prioriteiten van de Commissie, zoals in diverse teksten te kennen is gegeven. In dat kader werkt de Commissie, die dit beleid wil voortzetten, aanbevelingen uit op basis van diverse arresten van het Hof van Justitie die een interpretatie toelaten die gunstiger is voor de generieke geneesmiddelen.

Na de arresten van 3 december 1998 in de zaak C-368/96 en van 16 december 1999 in de zaak C-94/98 is immers duidelijk geworden dat zelfs indien de houder van een vergunning voor het op de markt brengen voor een origineel geneesmiddel de intrekking vraagt van zijn vergunning voor het op de markt brengen ten gunste van een vergunning voor een geneesmiddel waarvan de formule wat de werkzame stoffen betreft dezelfde is maar dat verschilt wat de andere bestanddelen betreft en toch dezelfde genezende werking heeft, voor generieke geneesmiddelen een vergunning voor het op de markt brengen kan worden verkregen onder verwijzing naar elk van beide formuleringen.

Na deze arresten alsmede andere arresten betreffende geneesmiddelen is het nodig gebleken de informatie op dit gebied aan te vullen. Er zal dan ook nadere informatie worden gepubliceerd in de mededeling aan aanvragers van vergunningen voor het in de handel brengen zoals bepaald bij de bijlage van Richtlijn 75/318/EEG van de Raad van 20 mei 1975 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake de analytische, toxicologisch-farmacologische en klinische normen en voorschriften betreffende proeven op farmaceutische specialiteiten ⁽¹⁾. Deze informatie wordt met de lidstaten voorbereid.

⁽¹⁾ PB L 147 van 9.6.1975.

(2000/C 330 E/193)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0477/00
van Hiltrud Breyer (Verts/ALE) aan de Commissie

(24 februari 2000)

Betreft: WWA Sellafeld en Cap de la Hague

Talrijke gegevens van universitaire instellingen en serieuze milieu-organisaties bevestigen de toenemende verontreiniging van de Europese zeeën. Gegevens daarover zijn al jarenlang in handen van de Commissie (verzoekschrift 393/95). Ook van de tussentijdse verslechtering van de meetresultaten werd de Commissie op de hoogte gesteld. Als verdragspartner in de OSPAR-conventie streeft de Commissie ernaar om uiterlijk in 2020 de waarden van radio-activiteit in de totale biotoop van de Europese zeeën en het Noordoost-Atlantische gebied tot de natuurlijke waarde terug te brengen.

1. Welke inlichtingen heeft de Commissie in de afgelopen jaren van de zijde van de overheidsinstanties in de desbetreffende landen ontvangen over de door Sellafeld en Cap de la Hague geloosde hoeveelheden en de radioactieve verontreiniging in het kustgebied als gevolg daarvan?
2. Waarom heeft de Commissie geen aandacht geschonken aan de alarmerende meetresultaten van universitaire instellingen en serieuze milieu-organisaties? Waarom steunt zij tot dusverre bij de beoordeling van de situatie uitsluitend op de interpretatie van de overheidsinstellingen van de landen die de vervuiling veroorzaken en op de door deze instanties meegedeelde waarden? Hoe is het gesteld met de wetenschappelijke onafhankelijkheid van deze instanties?
3. Is de Commissie van mening dat zij heeft voldaan aan haar zorgvuldigheidsplicht, gezien het feit dat zij de opwerkingsinstallaties Sellafeld en Cap de la Hague in tien jaar tijd (1989-1999) ieder slechts één keer heeft gecontroleerd?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(31 maart 2000)

De door het geachte parlementslid gevraagde informatie met betrekking tot de door de lidstaten verstrekte informatie over het radioactiviteitspeil in het milieu en tot de wijze waarop de Commissie die informatie alsmede de informatie uit andere bronnen interpreteert, is gegeven in antwoord op schriftelijke vraag E-2585/99 van het geachte parlementslid ⁽¹⁾.

Als partij bij het Verdrag inzake de bescherming van het mariene milieu in het noordoostelijke deel van de Atlantische Oceaan draagt de Commissie actief bij tot de tenuitvoerlegging van de strategie van de Oslo-Parijs-commissie (OSPAR-commissie) met betrekking tot radioactieve stoffen. De manier waarop de Commissie zo efficiënt mogelijk kan bijdragen tot de tenuitvoerlegging van die strategie is door de partijen bij het Verdrag besproken tijdens een OSPAR-vergadering betreffende de opgenomen stralingsdosisen (OSPAR-RAD-vergadering) die de Commissie van 18 tot 21 januari 2000 in Luxemburg heeft georganiseerd. Tijdens deze en eerdere besprekingen heeft de Commissie toegezegd verscheidene acties te zullen uitvoeren om de strategie ten uitvoer te helpen leggen, inclusief een verbintenis om het Marina-project betreffende blootstelling in de Gemeenschap aan radioactieve straling ten gevolge van de radioactiviteit van het Noord-Europese zeewater bij te werken.

De Commissie heeft in Sellafield en Cap de la Hague uit hoofde van artikel 35 van het Euratom-Verdrag controles uitgevoerd als onderdeel van een gepland programma van dergelijke controles in alle lidstaten, dat wordt voortgezet. De Commissie voert zoveel mogelijk controles uit binnen de beperkingen van de momenteel toegewezen middelen.

(¹) Zie blz. 24.

(2000/C 330 E/194)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0480/00
van Alejandro Cercas (PSE) aan de Commissie

(24 februari 2000)

Betreft: Bedrag dat de regio Extremadura in de periode 2000-2006 uit de structuurfondsen zal ontvangen

Kan de Commissie op grond van de ramingen waarover zij beschikt mededelen hoeveel de Spaanse regio Extremadura in de periode 2000-2006 uit de structuurfondsen zal ontvangen?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(17 maart 2000)

Het precieze bedrag dat de regio Extremadura in de programmeringsperiode 2000-2006 uit de Structuurfondsen zal ontvangen, kan in dit stadium nog niet worden geschat. Over de maatregelen die vallen onder Doelstelling 1 wordt immers nog volop onderhandeld met de Spaanse autoriteiten. Hetzelfde geldt voor de bedragen die in het kader van de communautaire initiatieven Interreg, URBAN, EQUAL en Leader aan deze regio zullen worden toegekend.

In het kader van Doelstelling 1 heeft de Commissie aan elke lidstaat een voorstel toegestuurd voor de verdeling van de beschikbare kredieten over de regio's die voor deze doelstelling in aanmerking komen. De berekening is gebaseerd op de methode die de Commissie al eerder heeft gebruikt bij de verdeling onder de lidstaten van de kredieten van Doelstelling 1. Een kopie van het voorstel voor Spanje wordt rechtstreeks aan het geachte parlementslid en aan het secretariaat-generaal van het Parlement toegezonden.

Er zij op gewezen dat het om een voorstel van indicatieve aard gaat. De definitieve verdeling zal bij de goedkeuring van het communautair bestek worden vastgelegd in een overeenkomst tussen de lidstaat en de Commissie.

(2000/C 330 E/195)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0483/00
van Alejandro Cercas (PSE) aan de Commissie

(24 februari 2000)

Betreft: Bedrag dat de regio Extremadura in het kader van het communautair-initiatiefprogramma Equal zal ontvangen

Kan de Commissie op grond van de ramingen waarover zij beschikt mededelen hoeveel de Spaanse regio Extremadura in het kader van het communautair-initiatiefprogramma Equal zal ontvangen?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(21 maart 2000)

De Commissie kan op dit ogenblik geen prognose maken van het bedrag van de subsidies die ingevolge de tenuitvoerlegging van het EQUAL-initiatief in Spanje aan de regio Extremadura zullen worden toegekend. Het EQUAL-voorstel bevat voor elke lidstaat slechts een indicatief bedrag. In het geval van Spanje moeten de indiening van het Spaanse operationeel programma en de selectie van de projecten worden afgewacht om te weten welk bedrag Extremadura zal ontvangen.

(2000/C 330 E/196)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0488/00
van Werner Langen (PPE-DE) aan de Commissie

(24 februari 2000)

Betreft: Parallelinvoer

Volgens artikel 7 van de EU-merkenrichtlijn (89/104/EEG) ⁽¹⁾ geldt sedert 1995 in het merkenrecht van de lidstaten het „Europese” beginsel van uitputting in plaats van het tot dusver in veel lidstaten toegepaste beginsel van „internationale uitputting”. Voor parallelinvoer van merkwaren van buiten de EU is sedertdien geen plaats meer. In haar verslag van 1 december 1999 laat de Commissie het in het midden of zij voor handhaving of voor wijziging van het huidige uitputtingsbeginsel is.

Kan de Commissie een antwoord geven op de volgende vragen:

1. Hoe staat de Commissie tegenover het vraagstuk van de „internationale uitputting” en van een wijziging van artikel 7 van de merkenrichtlijn, en is zij voornemens de Raad en het Parlement een wetswijziging voor te stellen?
2. Deelt de Commissie de door voorstanders van een wetswijziging aangevoerde argumenten volgens welke het weer toestaan van parallelimporten tot een drastische verlaging van de consumentenprijzen van bepaalde merkproducten tussen de 30 % en 50 % kan leiden en daardoor in de gehele EU voor de verbruikers een besparing in de orde van grootte van 35 à 40 miljard € per jaar mogelijk zou kunnen zijn?
3. Is het de Commissie, naast hetgeen zij in haar verslag van 1 december 1999 opmerkt, bekend of productpiraterij sedert het verbod van parallelinvoer in 1995 in Europa duidelijk is gedaald of juist is toegenomen?
4. Hoe beoordeelt de Commissie de beweringen van de merkenindustrie als zou de het weer toestaan van parallelinvoer een verschuiving van arbeidsplaatsen vanuit de EU naar derde landen tot gevolg hebben?
5. Kan de Commissie zich vinden in de opvatting dat door de toenemende vraag van particuliere afnemers via Internet grote problemen ontstaan voor de detail- en verzendhandel van merkproducten, wanneer deze ondernemingen hunnerzijds niet door goedkopere parallelimporten worden bevoorrad en zo tegen lagere prijzen kunnen leveren?
6. Is de Commissie voornemens het thema „internationale uitputtingsregelingen” in het merkenrecht ter sprake te brengen in toekomstige onderhandelingsronden op WTO-niveau? Zo nee, waarom niet?

⁽¹⁾ PB L 40 van 11.2.1989, blz. 1.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(10 april 2000)

De discussie over uitputting vindt op basis van een werkdocument van de diensten van de Commissie ⁽¹⁾ plaats, waarin enkele belangrijke punten aan de orde komen. Het werkdocument is aan de Raad en het Parlement voorgelegd. Aan de hand van deze discussies en van alle overige relevante factoren zal de Commissie haar standpunt over de uitputting van merkrechten bepalen zodra dit gewenst en mogelijk is.

De Commissie wil ook gaarne verwijzen naar haar antwoord op eerdere vragen over hetzelfde onderwerp (de heer Lehne, schriftelijke vragen E-0362-3/00 ⁽²⁾).

1. Zoals boven aangegeven zal de Commissie een standpunt over deze kwestie innemen zodra de discussie hierover is afgerond. Het is daarom nu nog te vroeg om de vraag van het geachte parlementslid te beantwoorden.
2. Wat de verwijzing van het geachte parlementslid naar de herintroductie van parallelinvoer betreft, wil de Commissie benadrukken dat de discussie tot dusver voornamelijk over de uitputting van merkrechten is gegaan. Afgezien van de merkrechten zijn nog vele andere factoren van invloed op de parallelinvoer, zoals invoerrechten, importquota en verticale relaties. De door het geachte parlementslid gemaakte berekening

van mogelijke gevolgen voor de consumentenprijzen wordt niet bevestigd door de uitkomsten van een studie over uitputting die voor de Commissie door het NERA onderzoeksinstituut in Londen is uitgevoerd.

3. De Commissie beschouwt namaak en piraterij als een ernstig probleem. De mogelijke invloed van uitputtingsregelingen hierop moet zorgvuldig worden geanalyseerd. De Commissie heeft tot nu toe nog geen informatie over de mogelijke gevolgen van een verbod op parallelinvoer ontvangen.

4. De mogelijke invloed van een nieuwe uitputtingsregeling op de werkgelegenheid is nog onderwerp van discussie en het is te vroeg om hieruit nu al conclusies te trekken.

5. Het geachte parlementslid heeft een interessante en belangrijke vraag gesteld over de mogelijke gevolgen van elektronische handel voor de uitputtingskwestie. De Commissie onderzoekt deze kwestie op het ogenblik met voorrang.

6. In het werkdocument van de Commissie worden verschillende opties genoemd om de huidige uitputtingsregeling te wijzigen. Een ervan is om dit vraagstuk op bilateraal of multilateraal niveau met derde landen te bespreken. De vraag of de uitputtingskwestie bij de komende onderhandelingen van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) moet worden behandeld, komt aan de orde wanneer de Commissie haar standpunt over de uitputtingskwestie bepaalt.

(¹) SEC(1999) 2033.

(²) Zie blz. 139.

(2000/C 330 E/197)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0489/00
van Brigitte Langenhagen (PPE-DE) aan de Commissie

(24 februari 2000)

Betreft: Opleidingsprogramma „Leonardo da Vinci”

In sommige gevallen geeft de organisatie bij de deelneming van jonge studenten aan het „Leonardo da Vinci”-programma aanleiding tot klachten. In het onderhavige geval gaat het om de uitwisseling van een student architectuur (school voor hoger beroepsonderwijs) die in het vooruitzicht werd gesteld dat hij op 1 januari 2000 kon beginnen, maar vervolgens werd dit tot juli uitgesteld. Dit gooit natuurlijk alle plannen van deze jongeman door elkaar en leidt tot grote teleurstelling, niet alleen over de nationale partners, maar vooral ook over de Europese instellingen.

Kan de Commissie derhalve mededelen:

1. op welk tijdstip de programma's voor de bekendmaking door partners in de lidstaten ter beschikking worden gesteld,
2. hoe het mogelijk is dat kandidaten reeds zijn aangetrokken en benoemd, hoewel het programma nog moet worden goedgekeurd,
3. of het begin van de verschillende programma's of maatregelen door haar wordt bepaald of door de voor de inschrijvingsprocedure bevoegde instanties in de lidstaten wordt vastgesteld,
4. of er schadeloosstelling is voor de zes maanden die verloren zijn gegaan,
5. hoe zij denkt de teleurgestelde kandidaten die erop vertrouwden aan het programma te kunnen deelnemen en die thans een onderbreking in hun carrière hebben, omdat zij wegens het uitstel niet meer kunnen deelnemen, op een andere wijze te steunen?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(3 april 2000)

1. In het kader van de eerste fase van het programma Leonardo da Vinci (1995-1999) zijn er via een jaarlijkse selectieprocedure na een oproep tot het indienen van voorstellen stage- en uitwisselingsprojecten voor studenten en jonge afgestudeerden uitgekozen. De initiatiefnemers en de bij de projecten betrokken partners kunnen de stages bekendmaken zodra de initiatiefnemers van de Commissie de bevestiging hebben ontvangen dat hun project is goedgekeurd.

2. Indien de potentiële initiatiefnemers van een project of de bij het project betrokken partners de stages al vóór de goedkeuring ervan bekendmaken, kan dit slechts gebeuren onder voorbehoud van de goedkeuring van het project door de Commissie.
3. In het kader van de eerste fase van het programma Leonardo da Vinci was het begin van de onder punt 1 genoemde projecten in beginsel 1 december. De projecten duren in de regel 2 jaar; de tijdens deze periode plaatsvindende stages duren gemiddeld 6 maanden.
4. Het definitieve contract betreffende de deelname aan een stage- en uitwisselingsproject wordt gesloten tussen de initiatiefnemer, de begunstigde en de uitzend- en gastorganisaties. Er bestaat geen recht op compensatie door de Commissie.
5. Financiële steun door de Commissie kan uitsluitend worden verleend in het kader van de deelname aan een stage- en uitwisselingsproject.

(2000/C 330 E/198)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0492/00

van Luis Berenguer Fuster (PSE) en Fernando Pérez Royo (PSE) aan de Commissie

(24 februari 2000)

Betreft: Verklaringen van Europees Commissielid Monti in Spanje over het onderzoek naar staatstoelagen van de Spaanse regering

Eén van de afspraken met de Commissie-Prodi luidt dat besluiten eerst aan het Europees Parlement meegedeeld worden voordat de pers er kennis van krijgt. Bij de verschijning van Europees Commissielid Monti voor de parlementaire commissie economische zaken hebben wij informatie gevraagd over het CTC-onderzoek tegen de Spaanse elektriciteitsmaatschappijen. Omdat er te weinig tijd was om te antwoorden, heeft het Europees Commissielid verklaard dat hij schriftelijk antwoord zou geven, wat tot op dit ogenblik niet gebeurd is.

Op 4 februari jl. heeft Commissaris Monti een bezoek aan Madrid gebracht, en na een vergadering met leden van de Spaanse regering op een persconferentie bepaalde gegevens over het onderzoek openbaar gemaakt waar het Europees Parlement nog niet van op de hoogte was. Sommige berichten — die misschien een verkeerde voorstelling van zaken door de Spaanse regering weerspiegelen — spreken van enige overeenstemming tussen het verslag van de onafhankelijke deskundige en de stelling van de Spaanse regering. Maar die berichten verschillen van de meningen die bij ambtenaren van het Directoraat-generaal concurrentie te beluisteren zijn, dat het onafhankelijk verslag van de versie van de Spaanse regering verschilt „op 4 punten”, wat „een wezenlijke verlaging van het cijfer tot gevolg zal hebben”. Verder zou het Europees Commissielid zelf — althans volgens de persberichten — een onderzoek openen, wat bezwaarlijk te verenigen is met de triomfalistische lezing van de Spaanse regering.

Op welke punten verschilt het verslag van de onafhankelijke deskundige met de berekeningen van de Spaanse regering? Waar verschilt dat verslag van de berekeningen van de commissie van het nationaal elektriciteitssysteem SEN? Wordt er een kopie van het verslag aan het Europees Parlement bezorgd? Waarop berusten de mededelingen van de Spaanse regering in de zin dat ze gelijk krijgt van de Europese Commissie? Is Europees Commissielid Monti van mening dat hij zich gehouden heeft aan de afspraak om eerst het Europees Parlement en dan pas de pers op de hoogte te brengen?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(28 maart 2000)

De opdracht van de deskundige bestond erin te verifiëren of de door de Spaanse autoriteiten gehanteerde hypothesen voor de berekening van de „kosten van de overgang naar vrije concurrentie” (CTC) conform de internationaal erkende normen waren en het was niet de bedoeling om opnieuw de toegelaten CTC te berekenen. Dit betekent dat het verslag van de deskundige en het door de Comisión Nacional del Sistema Eléctrico opgestelde verslag niet met elkaar kunnen worden vergeleken. Zoals werd medegedeeld in het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-348/00 van mevrouw Diez Gonzalez (¹), analyseert de Commissie de resultaten van de deskundigenverslagen en zij heeft de Spaanse autoriteiten verzocht hierover aanvullende informatie te verstrekken. Wat de vragen betreft die aan het met concurrentie belaste Commissielid tijdens de vergadering van de economische en monetaire commissie van 11 februari 2000 werden gesteld en die wegens tijdgebrek niet door het Commissielid konden worden beantwoord, wijst de Commissie erop dat zij op 24 februari 2000, zoals tijdens de vergadering was afgesproken, een schriftelijk antwoord heeft gestuurd naar de voorzitter van de economische en monetaire commissie.

Gezien het vertrouwelijke karakter van het verslag van de deskundige is de Commissie niet voornemens een kopie daarvan aan het Parlement toe te sturen. De Commissie wenst erop te wijzen dat zij helemaal niet verantwoordelijk is voor de standpunten die eventueel in het kader van dit dossier zijn ingenomen. De Commissie zet het onderzoek van het dossier voort en heeft nog geen enkele beslissing genomen. Het Parlement zal hiervan naar behoren in kennis worden gesteld.

(¹) PB C 303 E van 24.10.2000, blz. 179.

(2000/C 330 E/199)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0497/00
van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie

(24 februari 2000)

Betreft: Herziening van de richtlijn inzake de Europese ondernemingsraad

Het Duitse moederbedrijf Siemens heeft om overduidelijk andere dan economische redenen de vestiging van Fujitsu Siemens Computers in Finland gesloten, met als reden het behoud van arbeidsplaatsen in Duitsland. In dit verband heeft het bedrijf op overduidelijke wijze nagelaten zijn verplichtingen na te komen op het gebied van informatie en raadpleging van werknemers, vastgelegd in de richtlijn inzake de Europese ondernemingsraad, evenals de verplichting om over dergelijke besluiten overleg te doen plaatsvinden tussen werkgevers en werknemers (COM(1998) 612) (¹). Is de Commissie bevoegd toe te zien op de naleving van deze richtlijn en is zij van plan deze richtlijn te wijzigen om het bindend karakter ervan te versterken?

(¹) PB C 2 van 5.1.1999, blz. 3.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(3 april 2000)

De Commissie beschikt over geen enkele informatie die de conclusie rechtvaardigt dat het bedrijf in het geval dat door de geachte afgevaardigde wordt genoemd, heeft nagelaten zijn verplichtingen na te komen op het gebied van informatie en raadpleging van werknemers, zoals vastgelegd in Richtlijn 94/45/EG van de Raad van 22 september 1994 inzake de instelling van een Europese ondernemingsraad of van een procedure in ondernemingen of concerns met een communautaire dimensie ter informatie en raadpleging van de werknemers (¹). Omdat deze richtlijn correct in de Duitse wetgeving is omgezet, is het bovendien in eerste instanties een taak voor de nationale autoriteiten om een oordeel te vellen over mogelijke overtredingen die hen bijvoorbeeld door direct betrokkenen die zich benadeeld voelen, worden gemeld.

De Commissie onderzoekt op dit moment de toepassing van de hierboven genoemde richtlijn. De komende weken zal ze over dit onderwerp een verslag goedkeuren, bestemd voor het Europees Parlement en de Raad.

Wat het voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende informatie en raadpleging van werknemers betreft, heeft de Commissie herhaaldelijk aangedrongen op een snelle goedkeuring ervan door het Europees Parlement en de Raad. Op dit moment zijn de bepalingen die in deze richtlijn worden voorgesteld uiteraard niet van toepassing.

(¹) PB L 254 van 30.9.1994.

(2000/C 330 E/200)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0500/00
van Charles Tannock (PPE-DE) aan de Raad

(24 februari 2000)

Betreft: Schending van het Europees Verdrag over de bescherming van de rechten van de mens en het geconsolideerde verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschappen

Is de Raad ervan op de hoogte dat op dit ogenblik meer dan 180 leden van het Europees Parlement de onderstaande motie hebben ondertekend:

Indachtig de bepalingen van artikel 3 van het vierde Protocol bij het Verdrag over de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (1950), zoals gewijzigd middels Protocol 11,

waarin wordt verklaard: „niemand mag, bij wege van een maatregel van individuele of van collectieve aard, worden verwijderd van het grondgebied van de Staat waarvan hij een onderdaan is,” en: „niemand mag het recht ontnomen worden het grondgebied te betreden van de Staat, waarvan hij een onderdaan is”, en indachtig de opneming van deze rechten in artikel 6 van de algemene bepalingen van het Verdrag van Amsterdam, doen de onderstaande leden van het Europees Parlement een beroep op de regeringen van Oostenrijk, Griekenland en Italië hun verplichtingen onverwijld na te komen en de leden van hun voormalige koningshuizen volledig in hun burgerrechten te herstellen, met inbegrip van het recht hun geboortelanden vrijelijk te betreden, en dringen erop aan dat het Europese Hof van Justitie stappen onderneemt tegen de in overtreding zijnde staat indien bovenbedoelde rechten niet uiterlijk op 1 januari 2000 zijn hersteld.

Zal de Raad, gezien het feit dat het Verdrag geen grondslag biedt voor discriminatie tegen individuele families en gezien de bepalingen in de Artikelen 39 en 43 van Titel III van de geconsolideerde tekst van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschappen waarin respectievelijk sprake is van het vrij verkeer van personen, diensten en kapitaal en vrije vestiging, en gezien het feit dat prins Victor Emmanuel al 53 jaar zijn vaderland niet heeft kunnen bezoeken en dat zijn zoon nog nooit voet op Italiaanse bodem heeft mogen zetten en dat, hoewel bovengenoemde rechten onvoorwaardelijk zijn, van Otto von Habsburg werd geëist afstand te doen van fundamentele burgerrechten alvorens hij zich in Oostenrijk mocht vestigen, het bewijs leveren van zijn inzet voor de eerbiediging van de Europese Verdragen en de Europese wet door er bij zijn leden op aan te dringen om Oostenrijk, Italië en Griekenland zonder verwijl voor het Europees Hof van Justitie te dagen?

Antwoord

(2 mei 2000)

Volgens artikel 226 VEG is het aan de Commissie om het Hof van Justitie in te schakelen indien zij van oordeel is dat een lidstaat een van de krachtens dit Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen.

(2000/C 330 E/201)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0503/00

van Christopher Huhne (ELDR) aan de Raad

(25 februari 2000)

Betreft: Overplaatsing van personeel van de Raad

Over welke procedures beschikt de Raad voor de overplaatsing van personeel van een directoraat-generaal met een personeelsoverschot naar een ander directoraat-generaal met een personeelstekort, en hoe vaak is van deze procedures gebruik gemaakt? Hoe efficiënt zijn deze maatregelen geweest als men kijkt naar het aantal posten die elk jaar tussen directoraten-generaal zijn overgedragen, als percentage van het totaal aantal posten? Kan de Raad enige andere informatie geven over overplaatsingen van zijn personeel?

Antwoord

(2 mei 2000)

Sedert het begin van de jaren '80 wordt er bij het secretariaat-generaal van de Raad een mobiliteitsbeleid toegepast dat gebaseerd is op de in het statuut vastgelegde mogelijkheid voor elke ambtenaar om „te verzoeken binnen zijn instelling te worden overgeplaatst” (artikel 7, lid 1). Dit beleid is gebaseerd op het beginsel dat het niet alleen in het belang is van degene die het verzoekt indient, maar ook in dat van de instelling zelf dat aan de persoon die een andere tewerkstelling wenst daadwerkelijk mogelijkheden tot mobiliteit worden geboden.

Het antwoord op de vraag van de Geachte Afgevaardigde luidt evenwel dat het secretariaat-generaal tot dusver geen bijzondere interne procedures of regels heeft opgesteld inzake overplaatsing of „herschikking” van ambten binnen zijn diensten en directoraten-generaal. In de praktijk is de voorbije jaren echter verscheidene keren tot specifieke herschikkingen van ambten overgegaan om bestaande teams te versterken of nieuwe teams op te richten, afhankelijk van de urgentie en het belang van bepaalde dossiers. Deze herschikkingen hebben met eerbiediging van de mobiliteitsprocedure plaatsgevonden. Het ging met name om ambtenaren die aan de eenheid voor beleidsplanning en vroegtijdige waarschuwing (EBPVW) en de eenheid wetgevingsprocedure medebeslissing toegewezen zijn.

Voorts heeft de secretaris-generaal tevens een task force opgericht, d.w.z. een tijdelijk ondersteuningsteam bestaande uit tijdelijk uit hun gebruikelijke functies gedetacheerde ambtenaren teneinde te voorzien in specifieke en uitzonderlijke behoeften van de instelling, zoals de IGC's en de onderhandelingen over de achtereenvolgende uitbreidingen.

Het secretariaat-generaal van de Raad hecht er belang aan dat een zekere flexibiliteit op het gebied van personeelsherschikking de mogelijkheid biedt naargelang van de behoeften nieuwe en urgente dossiers te behandelen.

(2000/C 330 E/202)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0506/00
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(28 februari 2000)

Betreft: Gebruik van inlichtingendiensten om informatie over handelsactiviteiten in te winnen

Is het gebruik van inlichtingendiensten door lidstaten om informatie in te winnen over handelsactiviteiten van ondernemingen uit andere lidstaten volgens de Commissie een gewettigde vorm van overheidssteun? Beschikt zij over gegevens die erop wijzen dat bepaalde lidstaten hun inlichtingenactiviteiten in die zin oriënteren? Is zij bezorgd over berichten dat lidstaten hun inlichtingendiensten hiervoor gebruiken (zie bijv. Sunday Times van 23 januari 2000)?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(29 maart 2000)

De Commissie heeft geen enkel bewijs dat de lidstaten hun inlichtingendiensten gebruiken om gevoelige informatie in te winnen over de handelsactiviteiten van ondernemingen van andere lidstaten. Wat de juridische kwalificatie van de vermeende praktijken ook is, toch zal de Commissie deze nooit goedkeuren. Wat de rechtsinstrumenten ter bestrijding van deze praktijken betreft, is de Commissie niet van mening dat de bepalingen op het gebied van staatssteun de meest geschikte oplossing bieden. Dergelijke praktijken moeten normaliter op nationaal niveau in het kader van het strafrecht worden behandeld.

(2000/C 330 E/203)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0507/00
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(28 februari 2000)

Betreft: Berekening van de regionale levensstandaard

In antwoord op de schriftelijke vraag E-2223/99⁽¹⁾ heeft de Commissie gegevens verstrekt over het reële bruto binnenlands product per hoofd en het reële bruto regionaal product per hoofd in de Unie. Is zij ervan overtuigd dat deze gegevens de beste, beschikbare gids voor de regionale levensstandaard zijn? Is het mogelijk rekening te houden met het inkomen dat een inwoner van een bepaalde regio in een andere regio heeft verdiend, bijvoorbeeld een pendelaar uit Zuidoost-Engeland die in Londen werkt, om cijfermateriaal te bekomen dat gebaseerd is op het persoonlijk inkomen in plaats van op het bruto regionaal product?

⁽¹⁾ PB C 203 E van 18.7.2000, blz. 150.

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(3 april 2000)

Het bruto binnenlands product (BBP) is de waarde van de productie van de in een land gevestigde productie-eenheden. De productiewaarde is gelijk aan de som van de inkomsten (lonen, pachtopbrengsten en winsten) die in de loop van productieactiviteiten ontstaan. Het regionale BBP is dus een synthetische indicator voor de productieactiviteit in een regio en is geschikt om het economische ontwikkelingsniveau van de regio's te meten.

De inkomsten uit productie zijn echter niet hetzelfde als de vrij besteedbare inkomens van de burgers. Het verschil houdt verband met belastingen en overdrachten. Bovendien wordt het regionale BBP op de plaats van productie geschat terwijl dit bij het vrij besteedbare inkomen gebeurt op de plaats waar de huishoudens gevestigd zijn.

De Commissie beschikt nog niet over informatie over het vrij besteedbare inkomen van de particuliere huishoudens op regionaal niveau. In het kader van de herziening van het „Europees Stelsel van Rekeningen” (ESR) in 1995 zijn echter wel de methodologische principes vastgelegd volgens welke de regionale rekeningen van de particuliere huishoudens dienen te worden uitgewerkt. Hiervoor is samengewerkt met de nationale bureaus voor de statistiek en de eerste informatie op dit gebied komt vanaf 2001 beschikbaar. De resultaten zullen regelmatig worden gepubliceerd en geïnteresseerden zullen dan kunnen beschikken over een aanvullende indicator om regionale dispariteiten te meten.

(2000/C 330 E/204)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0509/00

van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(28 februari 2000)

Betreft: Beoordeling van inflatieverschillen

In het antwoord op de schriftelijke vraag E-2228/99⁽¹⁾ verklaarde de heer Solbes Mira op 20 december 1999 dat de Commissie de inflatieverschillen zal onderzoeken tegen de achtergrond van de algemene economische situatie teneinde eventuele schadelijke verschillen in de inflatie te voorkomen. Verder werd gezegd dat „het uiterst moeilijk is om het verschil tussen duurzame inflatiecijfers binnen de eurozone kwantitatief in te schatten”. Hoe denkt de Commissie deze inflatieverschillen concreet „in te schatten”? Zou de inschatting die de Commissie voorstelt niet geloofwaardiger zijn als deze gebaseerd is op een studie hierover die vooraf gebeurt in plaats van nadien? Is de Commissie van plan een dergelijke studie te publiceren, waarbij uiteraard de nodige nadruk moet worden gelegd op de onzekerheden in de veronderstelling?

⁽¹⁾ PB C 219 E van 1.8.2000, blz. 127.

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(27 maart 2000)

De Commissie en de Raad houden voortdurend toezicht op de economische ontwikkelingen in de eurozone en in elk van de lidstaten. Dit toezicht vindt onder meer plaats in officiële documenten, zoals het economisch jaarverslag van de Europese Unie, en in de toezichtbesprekingen in het Economisch en Financieel Comité, het Comité voor economische politiek, de EURO-11-groep en de Raad Ecofin. De monitoring van inflatieverschillen en conjunctuurafwijkingen in de eurozone vormt een cruciaal aspect van het economisch toezicht.

De Commissie erkent dat in de Economische en Monetaire Unie (EMU) duurzame inflatieverschillen kunnen optreden. Recente empirische studies op basis van het Balassa-Samuelson-model benadrukken dit; zij vormen een belangrijk basiselement voor de beoordeling van actuele inflatieontwikkelingen. Niettemin blijkt uit een evaluatie van de hypothesen die aan deze numerieke simulaties ten grondslag liggen dat het uiterst moeilijk is om het verschil tussen duurzame inflatiecijfers binnen de eurozone van tevoren kwantitatief in te schatten. De betrouwbaarheid hiervan is beperkt.

De Commissie past geen statisch instrument toe om de inflatieverschillen in de EMU te beoordelen, en zij zal dit in de toekomst ook niet doen. Er moet juist rekening worden gehouden met een groot aantal factoren die de uiteenlopende economische resultaten kunnen verklaren. De Commissie beoordeelt momenteel conjunctuur- en inflatieverschillen op basis van een groot aantal indicatoren, waaronder output gaps, economische groei, lonen, arbeidskosten per eenheid, inflatie, het prijsverloop van verhandelde en niet-verhandelde goederen, en de ontwikkeling van reële wisselkoersen ten opzichte van koopkrachtpariteit (KKP)-niveaus op lange termijn.

Om de inflatieverschillen in de EMU beter te doorgronden is de Commissie voornemens een externe studie te laten verrichten naar de oorzaken van duurzame inflatieverschillen op basis van een gewijzigd Balassa-Samuelson-model. De resultaten van deze studie, die tegen eind 2000 worden verwacht, zullen openbaar worden gemaakt. Het doel van deze studie is belangrijker dan het vooraf ramen van de omvang van de inflatieverschillen in de EMU: zij beoogt de regels die door de Commissie worden gebruikt om conjunctuur- en inflatieverschillen in de EMU te beoordelen, te verbeteren en te verfijnen.

(2000/C 330 E/205)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0519/00

van Elizabeth Lynne (ELDR) aan de Commissie

(28 februari 2000)

Betreft: Transparantie

In de briefing van de persdienst van het Europees Parlement voor de vergaderperiode van 12-16 februari 1996 werd in verband met de richtlijn inzake vogels verklaard dat „de Commissie ook voorstelt dat in de toekomst dergelijke besluiten in het geheim en door een speciaal comité worden genomen, ver van de publiciteit en het toezicht van het Parlement”.

Kan de Commissie nadere informatie verschaffen over de context van deze verklaring? Heeft zij het ook reeds bij andere gelegenheden over „het nemen van besluiten zonder toezicht van het Parlement” gehad? Zo ja, in welke omstandigheden is dit volgens de Commissie dan wenselijk?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(4 april 2000)

De verklaring van de persdienst van het Parlement is er gekomen in samenhang met de eerste lezing door het Europees Parlement — zitting van 15 februari 1996 — van het voorstel van de Commissie⁽¹⁾ om artikel 7, lid 4, van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽²⁾ te wijzigen.

De Commissie is het niet eens met de teneur van de door het geachte parlementslid geciteerde verklaring. Integendeel: van de zeven amendementen die door het Parlement werden aangenomen⁽³⁾ heeft de Commissie het vierde, dat betrekking heeft op de toezending van het samenvattend verslag over de toepassing van de richtlijn aan de lidstaten en het Parlement, onmiddellijk aanvaard.

Bovendien wordt het Parlement door de Commissie regelmatig op de hoogte gehouden van de werkzaamheden van het comité, overeenkomstig het bepaalde in Besluit 1999/468/EG van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ PB C 100 van 9.4.1994.

⁽²⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

⁽³⁾ Bulletin, 1996/1/2, punt 1.3.152.

⁽⁴⁾ PB L 184 van 17.7.1999.

(2000/C 330 E/206)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0522/00

van Monica Frassoni (Verts/ALE) aan de Commissie

(28 februari 2000)

Betreft: Aanbesteding door de Italiaanse postereien voor de postdistributie

Is de Commissie voornemens te onderzoeken of de aanbestedingsprocedure van de Italiaanse postereien, met name voor de distributie van dringende post, regelmatig is verlopen?

Vorig jaar is de overeenkomst met de staatsspoorwegen om poststukken per spoor te distribueren, opgeschort. Kan de Commissie mededelen of de nieuwe vervoerders volgens een regelmatige aanbestedingsprocedure zijn gekozen met inachtneming van de door de communautaire wetgeving voorgeschreven procedures?

De inpassing van het milieubeleid in het overige EU-beleid staat zoals voorgeschreven door het Verdrag van Amsterdam voor de Europese Unie vooraan op de agenda. De Europese Unie heeft zich ertoe verbonden de CO₂-uitstoot overeenkomstig de criteria van de Overeenkomst van Kyoto te verminderen.

Is de Commissie van oordeel dat vervoer per spoor, als dat met dezelfde efficiency mogelijk is, de voorkeur verdient boven vervoer over de weg?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(7 april 2000)

De Commissie is niet op de hoogte van een vermoedelijke schending van de communautaire wetgeving inzake overheidsopdrachten. Ze kan daarom geen stappen ondernemen bij de Italiaanse autoriteiten om na te gaan of de plaatsing van de door het geachte parlementslid genoemde overheidsopdracht volgens de regels is verlopen.

De Commissie zou het geachte parlementslid daarom zeer erkentelijk zijn als zij de informatie waarover zij beschikt, aan haar zou doorgeven. Op basis van deze gegevens zal de Commissie zo nodig een onderzoek instellen teneinde na te gaan of er van een schending van de communautaire wetgeving inzake overheidsopdrachten sprake is; indien dit het geval is, zal zij op grond van het EG-Verdrag maatregelen nemen om de genoemde procedure in overeenstemming met de communautaire wetgeving inzake overheidsopdrachten te brengen.

Het huidige beleid van de Commissie inzake vervoer per spoor is erop gericht de spoorwegen een concurrerende uitgangspositie op de vervoersmarkt te verschaffen door een kader te scheppen waarbinnen de spoorwegen onder gelijke voorwaarden de concurrentie met andere vormen van transport kunnen aangaan.

(2000/C 330 E/207)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0523/00

van Giovanni Pittella (PSE) aan de Commissie

(28 februari 2000)

Betreft: Analyse en voorkoming van pesten in Europa

In de wetenschappelijke literatuur wordt pesten gedefinieerd als het stelselmatig en onophoudelijk aanvallen — onder collega's of tussen superieuren en ondergeschikten — van een uitgekozen slachtoffer om dit slachtoffer ertoe te brengen zijn baan op te geven. Het gaat hier om niet aflatende psychologische agressie van allerlei aard en vorm, zoals voortdurende en onterechte kritiek, laster, het opdragen van ondankbare of ongekwalificeerde taken en alle andere zaken die iemands professioneel en sociaal imago ten aanzien van derden, superieuren of zakenrelaties kunnen schaden.

De gevolgen van dit soort praktijken mogen niet worden onderschat. Uit eerste studies blijkt dat pesten niet alleen de gezondheid van de werknemers aantast, maar ook aanzienlijke sociale kosten voor de bedrijven met zich meebrengt. Er is bijvoorbeeld vastgesteld dat de prestaties van een gepeste werknemer met 80 % kunnen afnemen wat diens capaciteiten, weerstands- en concentratievermogen betreft en dat pesten zelfs tot ziekten van lichaam en geest kan leiden met langdurige afwezigheid als gevolg.

De laatste tijd heeft dit probleem in Europa steeds meer aandacht gekregen. De nationale wetten bieden momenteel geen goede basis om maatregelen te nemen op het gebied van preventie, bescherming van de slachtoffers en vergoeding van de geleden schade. Hier en daar is er wel een bruikbare rechtsregel te vinden, maar er ontbreekt een gericht wetgevingskader dat een algemene en doeltreffende aanpak mogelijk maakt.

Wat denkt de Commissie te ondernemen om paal en perk te stellen aan dit probleem in Europa?

Acht zij het niet nodig om deze delicate en belangrijke kwestie grondig te bestuderen, bijvoorbeeld door een vergelijkend onderzoek van dit fenomeen in de diverse lidstaten van de Europese Unie en het zoeken naar mogelijke oplossingen?

Welke maatregelen wil zij zelf intern nemen in het kader van de administratieve hervorming die momenteel in uitvoering is?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(27 april 2000)

De Commissie deelt de opvatting van de geachte afgevaardigde dat de analyse van dit vraagstuk moet worden verdiept en het raadgevend comité voor veiligheid, hygiëne en gezondheid op het werk heeft hiertoe een werkgroep voor de preventie van geweld op het werk in het leven geroepen. Het in opdracht van de Commissie door een instituut geproduceerde werkdocument over dit onderwerp, alsmede een publicatie van het Internationaal Arbeidsbureau over geweld op het werk, dat ook aan de genoemde werkgroep werd gepresenteerd, worden rechtstreeks aan de geachte afgevaardigde alsook aan het secretariaat-generaal van het Europees Parlement opgestuurd.

Tijdens haar eerste vergadering, in oktober 1999, heeft de werkgroep groep besloten geweld op het werk in de ruime betekenis van het woord, met inbegrip van „mobbing” en seksuele intimidatie, te onderzoeken.

De groep werkt op dit moment aan een advies over dit onderwerp, dat naar verwachting in de voor oktober 2000 geplande voltallige vergadering van het raadgevend comité besproken zal worden. Het advies zal de Commissie in staat stellen te beoordelen of er nieuwe communautaire actie nodig is voor het beschermen van werknemers tegen geweld op het werk, en zo ja wat voor soort.

In het kader van de statutaire hervorming voorziet actie 47 van het witboek⁽¹⁾ over de hervorming van de Commissie *expressis verbis* in de goedkeuring van bepalingen ter bescherming van de waardigheid van personen op de werkplek.

Wat meer in het bijzonder seksuele intimidatie betreft, dat als een specifiek aspect van geweld op het werk kan worden beschouwd, heeft de Commissie reeds in 1990 een gedragscode voor haar eigen personeel gepubliceerd. Deze gedragscode is in 1996 aangevuld en bijgewerkt.

⁽¹⁾ COM(2000) 200.

(2000/C 330 E/208)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0529/00

van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Commissie

(28 februari 2000)

Betreft: Inrichting van arbeidsplaatsen voor blinde telefonisten

Het beroep van telefonist is een van de weinige beroepen die door blinden kunnen worden uitgeoefend. Ingevolge de voortschrijdende ontwikkeling van de elektronica worden de schakel tafels voor telefonisten echter zo gemaakt dat blinden of in hoge mate slechtzienenden niet meer in staat zijn optimaal en zelfstandig te werken. Bij de nieuwe schakel tafels heeft een blinde nauwelijks de mogelijkheid binnenkomende telefoongesprekken, vrije leidingen en bezettekens op de interne apparatuur te herkennen omdat deze informatie slechts op een display voor zienden zichtbaar wordt. Voor blinden moet deze informatie akoestisch of door aanraking herkenbaar zijn. Om blinden en in hoge mate slechtzienenden ook in de toekomst in de gelegenheid te stellen het beroep van telefonist uit te oefenen en aldus ook aan deze groep het recht op werk te garanderen zou het belangrijk zijn dat de fabrikanten van telefoonapparatuur hun producten zo maken dat schakel tafels gemakkelijk en tegen geringe kosten voor blinden kunnen worden aangepast.

Kan de Commissie derhalve mededelen of hiervoor Europese richtlijnen of verordeningen gelden die de producenten verplichten de apparatuur overeenkomstig de behoeften van blinden te ontwerpen?

Is de Commissie voornemens dit probleem grondig te onderzoeken en desbetreffende wetgevingsvoorstellen in te dienen?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie*(17 april 2000)*

De Commissie is van mening dat de ontwikkeling van nieuwe technologieën kan en moet worden gebruikt voor het scheppen van nieuwe kansen op werk voor personen met een handicap en in het bijzonder blinden. Deze personen moeten niet langer systematisch ingezet worden in, vaak laaggekwalificeerde, beroepen met een repetitief karakter die geen enkele band hebben met de bekwaamheden of de beroepsmotivatie van de betrokkenen.

Technisch is het mogelijk telecommunicatieschakelafzets aan te passen voor slechtzienden, zodat zij door middel van flexibele standaard pc-technologie met de operator kunnen communiceren. Daarnaast bestaat er zowel hardware als software die de toegankelijkheid tot computertechnologieën voor personen met een visuele handicap vergroot. Het is daarom de vraag in hoeverre er aanvullende technische specificaties moeten worden opgelegd, teneinde een hoger niveau van aanpassingen voor dergelijke apparatuur te garanderen. Richtlijn 1999/5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 1999 betreffende radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur ⁽¹⁾ biedt de Commissie de mogelijkheid te overwegen of bepaalde categorieën apparatuur opnieuw moeten worden ontworpen om het gebruik ervan door mensen met uiteenlopende handicaps te vergemakkelijken. De Commissie heeft studiegroepen (met vertegenwoordigers van verschillende categorieën gehandicapten) in het leven geroepen om vast te stellen of van deze bepaling gebruik moet worden gemaakt. Naar aanleiding van de besprekingen in de studiegroepen is de Commissie tot de conclusie gekomen dat er voor de toepassing van deze bepaling geen inhoudelijke aanleiding bestaat omdat de geïdentificeerde belemmeringen voor toegang tot de apparatuur niet van technische aard waren.

Overigens heeft de Commissie in het kader van het beleid betreffende de normalisatie van de informatiemaatschappij de Europese normalisatieorganisaties, te weten de Europese Commissie voor Normalisatie (CEN), het Europees Comité voor elektrotechnische normalisatie (CENELEC) en het Europees Instituut voor telecommunicatienormen (ETSI), een normalisatieopdracht gegeven om vast te stellen aan welke specifieke normalisatiebehoeften moet worden voldaan teneinde tot een betere integratie van mensen met een handicap in de informatiemaatschappij te komen.

Tot slot heeft de Commissie in november 1999 een voorstel voor een richtlijn van de Raad tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in werkgelegenheid en beroep ⁽²⁾ goedgekeurd. Dit voorstel bevat in concreto de verplichting voor werkgevers om – binnen de grenzen van het redelijke – de arbeidsplaats van gehandicapten zo aan te passen dat zij op het gebied van werkgelegenheid en beroep gelijke kansen hebben.

⁽¹⁾ PB L 91 van 7.4.1999.

⁽²⁾ COM(1999) 565 def.

(2000/C 330 E/209)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0530/00**van Brigitte Langenhagen (PPE-DE) aan de Commissie***(28 februari 2000)*

Betreft: Toepassing van het Socrates-programma

Bij de tenuitvoerlegging van het Socrates-programma voor de uitwisseling van studenten zijn er volgens mijn persoonlijke navorsingen problemen bij de erkenning van slotexamens aan partnerships-universiteiten omdat de universitaire stelsels verschillen. Dit probleem schijnt zich met name voor te doen bij uitwisselingen tussen Duitse en Franse universiteiten. Indien de afsluitende examens van deze voortgezette studies zouden worden erkend, zouden jonge studenten eerder tot deelneming kunnen worden aangemoedigd. Nu ontstaat de indruk dat deelnemers aan een uitwisseling op het tijdschema van hun studie achterop raken en in de toekomst geen belangstelling zullen hebben voor uitwisselingen.

Kan de Commissie derhalve mededelen:

1. In hoeverre bij de opstelling van het Socrates-programma rekening is gehouden met de verscheidenheid van universitaire stelsels in de lidstaten?

2. Hoe denkt de Commissie te bewerkstelligen dat hogescholen meer bereid zullen zijn tot erkenning van studieresultaten respectievelijk de praktijk bij de erkenning van resultaten te wijzigen om belangstellende studenten in de gelegenheid te stellen aan uitwisselingen deel te nemen zonder tijdverlies voor de studie aan de eigen universiteit?
3. Welke maatregelen zal de Commissie treffen met het oog op de aanpassing van de universitaire onderwijssystemen in heel Europa?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(3 april 2000)

De erkenning van universitaire diploma's behoort tot de bevoegdheden van de lidstaten. Op dit moment bestaan er geen communautaire bepalingen betreffende deze erkenning. Krachtens artikel 149 van het EG-Verdrag is elke lidstaat zelf verantwoordelijk voor de inhoud en de opzet van het eigen onderwijsstelsel, en is elke harmonisatie op dit gebied uitgesloten. De lidstaten hebben het recht de inschrijving voor een opleiding afhankelijk te maken van de voorafgaande erkenning van in een andere lidstaat behaalde universitaire kwalificaties. Bovendien staat het de lidstaten vrij de regels voor een dergelijke erkenningsprocedure zelf vast te stellen, aangezien er geen communautaire bepalingen zijn uit hoofde waarvan een lidstaat, voor academische doeleinden, verplicht is diploma's die in een andere lidstaat zijn behaald, te erkennen.

De Commissie bevordert de academische erkenning tussen de diverse onderwijsstelsels in Europa door middel van het programma Socrates, in het bijzonder de actie Erasmus. Een tastbaar resultaat van de inspanningen ter bevordering van het bewustzijn van de academische erkenning van kwalificaties is het netwerk van nationale informatiecentra voor academische erkenning (NARIC). Deze centra geven informatie betreffende de nationale procedures voor academische erkenning. Het in 1984 opgerichte netwerk beoogt een bijdrage te leveren aan het bevorderen van de mobiliteit van studenten, leraren en onderzoekers door middel van het geven van betrouwbaar advies en informatie over de academische erkenning van diploma's. De belangrijkste gebruikers van deze diensten zijn hogere onderwijsinstellingen, studenten en hun adviseurs, ouders, leraren en toekomstige werkgevers.

De Commissie ondersteunt ook het Europees puntenoverdrachtsysteem (ECTS). ECTS is een middel om voor doorzichtigheid te zorgen, om bruggen tussen instellingen te slaan en om de keuzemogelijkheden van de studenten te vergroten. Dankzij dit systeem wordt het voor de instellingen gemakkelijker de studieprestaties van de studenten te erkennen, doordat gebruik wordt gemaakt van onderling overeengekomen metingen — punten en waarderingscijfers — en het vormt tevens een middel om de bij de nationale stelsels van hoger onderwijs gebruikte systemen te interpreteren. ECTS is gebaseerd op drie kernelementen: informatie (over de studieprogramma's en de prestaties van de student), wederzijdse overeenstemming (tussen de partnerinstellingen en de student) en het gebruik van ECTS-punten (om de werkbelasting van de student aan te geven). Het Europees puntenoverdrachtsysteem wordt op dit moment gebruikt door ongeveer 1 300 instellingen in de Gemeenschap., de EVA-landen en de geassocieerde landen. Een groot aantal nationale autoriteiten, universiteiten en studenten maakt van het systeem gebruik.

Naar aanleiding van het in 1994 begonnen debat over de mogelijke synergie tussen de academische en de beroeps erkenning verzocht de Raad, in conclusies d.d. 6 mei 1996, de Commissie de mogelijkheden te onderzoeken van de invoering, op vrijwillige basis, van een Europese administratieve bijlage bij universitaire diploma's. De werkzaamheden aan het „diplomasupplement” werden toevertrouwd aan een in december 1996 als een gemeenschappelijk initiatief van de Commissie, de Raad en Unesco/CEPES opgerichte werkgroep. Inmiddels heeft de werkgroep een model voor een diplomasupplement ontwikkeld. Het supplement bevat een beschrijving van het soort en de inhoud van de academische programma's, het niveau van de behaalde kwalificaties en informatie over het stelsel voor hoger onderwijs waarin de kwalificaties zijn behaald.

(2000/C 330 E/210)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0537/00 van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie

(28 februari 2000)

Betreft: Europese standaards inzake emissies en residuen van vuilverbrandingsinstallaties

Kan de Commissie meedelen welke standaards met het oog op de bescherming van de menselijke gezondheid en het milieu in de Europese Unie worden gehanteerd voor emissies en residuen van vuilverbrandingsinstallaties?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(23 maart 2000)

In juni 1989 zijn twee richtlijnen aangenomen om de emissies te beheersen van bepaalde verontreinigende stoffen die afkomstig zijn uit installaties voor de verbranding van stedelijk afval: Richtlijn 89/369/EEG van de Raad van 8 juni 1989 ter voorkoming van door nieuwe installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging ⁽¹⁾ en Richtlijn 89/429/EEG van de Raad van 21 juni 1989 ter vermindering van door bestaande installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging ⁽²⁾.

Deze richtlijnen hebben een belangrijke bijdrage geleverd aan de reductie van emissies van verontreinigende stoffen in de Gemeenschap. Hun toepassingsgebied is echter beperkt tot stedelijk afval, terwijl verbranding steeds meer wordt toegepast voor de verwerking van andere afvalstoffen, zoals rioolslib, ziekenhuisafval en banden.

In 1994 is Richtlijn 94/67/EG van de Raad van 16 december 1994 betreffende de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen ⁽³⁾ aangenomen. Deze voert voorwaarden in voor de exploitatie van installaties voor het verbranden van gevaarlijkste afvalstoffen. Zij legt stringenter normen op voor emissies dan de richtlijnen van 1989 betreffende de verbranding van stedelijk afval en voert numerieke emissiegrenswaarden in voor dioxines en furanen.

In de toekomst worden alle drie de richtlijnen ingetrokken en vervangen door één richtlijn, die emissiegrenswaarden voor alle relevante verontreinigende stoffen oplegt. De Raad heeft op 25 november 1999 een gemeenschappelijk standpunt vastgesteld betreffende de toekomstige richtlijn voor de verbranding van afval ⁽⁴⁾. De twee lezing heeft plaats in maart 2000 en de definitieve aanneming wordt verwacht in het najaar van 2000. De voorgestelde emissiegrenswaarden worden vijf jaar na de aanneming van de richtlijn, dat wil zeggen waarschijnlijk in het najaar 2005, van toepassing.

⁽¹⁾ PB L 163 van 14.6.1989.

⁽²⁾ PB L 203 van 15.7.1989.

⁽³⁾ PB L 365 van 31.12.1994.

⁽⁴⁾ PB C 25 van 28.1.2000.

(2000/C 330 E/211)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0541/00

van **Minerva Malliori (PSE) aan de Commissie**

(21 februari 2000)

Betreft: Geestelijke gezondheid

Kwantitatieve en kwalitatieve indicatoren tonen aan dat psychische aandoeningen een ernstige invloed hebben op vele facetten van het dagelijks leven van de Europese burgers. Kan de Commissie, in het licht hiervan en in vervolg op de resolutie over de bevordering van de geestelijke gezondheid, die met algemene stemmen werd goedgekeurd op de vergadering van de Raad van ministers van Gezondheid van 18 november 1999, alsook in vervolg op de conclusies van de Europese Conferentie die heeft plaats gehad in het kader van het Finse Voorzitterschap, en tenslotte in het licht van de verklaringen van Commissaris Byrne over een initiatief in de sector geestelijke gezondheid, zeggen of zij inderdaad voornemens is een aantal maatregelen te nemen in deze sector, en zo ja, welke?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(22 maart 2000)

De Commissie is thans bezig met de ontwikkeling van een gezondheidsstrategie waarin geestelijke gezondheid een rol zal spelen. Deze strategie zal rekening houden met de resolutie over geestelijke gezondheid van de Raad van ministers van Gezondheid en de conclusies van de onder het Finse voorzitterschap gehouden conferentie.

Er vinden reeds belangrijke ontwikkelingen op het gebied van de geestelijke gezondheid plaats in het kader van de communautaire actieprogramma's inzake gezondheidsbevordering en gezondheidsmonitoring. Onlangs is als resultaat van een project een verslag over de bevordering van de geestelijke gezondheid van kinderen gepubliceerd.

(2000/C 330 E/212)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0550/00
van Astrid Lulling (PPE-DE) aan de Commissie*(28 februari 2000)*

Betreft: Procedure van de Commissie tegen de in de wet-Évin (Frankrijk) opgelegde beperkingen voor TV-uitzendingen in Frankrijk van in het buitenland georganiseerde sportevenementen

In maart 1995 hebben de Franse autoriteiten een eind gemaakt aan de uitzending op de Franse TV van verschillende in het buitenland georganiseerde sportevenementen wegens de aanwezigheid van reclameborden voor bepaalde merken alcoholische dranken. De Franse autoriteiten zijn namelijk van mening dat het verschijnen van reclameborden gelijk moet worden gesteld met reclame, die op grond van de wet-Évin verboden is.

Naar aanleiding hiervan hebben de beroepsorganisaties van Franse wijnbouwers CNIV (Comité national des interprofessions des vins à appellation d'origine) en CIVB (Comité interprofessionnel des vins de bordeaux) bij de Commissie een klacht tegen Frankrijk ingediend wegens schending van het vrij verkeer van diensten.

Op 2 juli 1996 heeft de Commissie Frankrijk een met redenen omkleed advies doen toekomen waarin de beperking van het vrij verrichten van diensten wordt vastgesteld en officieel wordt veroordeeld. De Commissie heeft in dit verband vastgesteld dat de extraterritoriale aspecten van de wet-Évin in strijd zijn met de interne markt en een duidelijke belemmering vormen voor het vrij verkeer van diensten.

Nadat Frankrijk in 1995 eenzijdig een gedragscode ter zake had vastgesteld, is deze onlangs zodanig gewijzigd dat de sportwedstrijden worden onderverdeeld in „binationale wedstrijden”, waarvoor de beperkingen van de wet-Évin blijven gelden, en „multilaterale wedstrijden”, waarbij reclame voor alcoholische dranken voortaan is toegestaan.

Deze benadering heeft een discriminerend karakter aangezien alleen de grote producenten van alcoholische dranken over de nodige financiële middelen beschikken om bij „multilaterale” sportevenementen reclame te kunnen maken. Kleine en middelgrote producenten van alcoholische dranken zoals producenten van kwaliteitswijn hebben geen mogelijkheden om bij sportevenementen waar zij toegang hebben, reclame voor hun producten te maken.

Is de Commissie gezien het met redenen omkleed advies van de Commissie van 2 juli 1996 en het optreden van Frankrijk van de laatste tijd voornemens te besluiten deze zaak aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen voor te leggen?

Zo ja, wanneer denkt zij hiertoe over te gaan?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(10 april 2000)*

Met het oog op de grote bezorgdheid waartoe deze zaak in het Parlement aanleiding heeft gegeven, onderzoekt de Commissie deze kwestie zorgvuldig.

De Commissie deelt de bezorgdheid van het Parlement en heeft daarom over deze zaak in 1996 een met redenen omkleed advies uitgebracht. De Commissie merkte daarbij in het openbaar op dat zij de maatregelen van de Franse overheid ter uitvoering van de wet-Évin in strijd achtte met de communautaire regelgeving, die ongerechtvaardigde beperkingen op het vrij verrichten van diensten (artikel 49 (ex artikel 59) van het EG-Verdrag) verbiedt. De Commissie staat volledig achter de doelstelling van bescherming van de volksgezondheid, maar was in dit geval van mening dat de ter interpretatie en toepassing van de relevante Franse wetgeving genomen maatregelen niet in evenredigheid met de doelstelling waren.

Vanwege de belangstelling van het Parlement voor deze zaak heeft het voor de interne markt verantwoordelijke lid van de Commissie besloten om in dezen persoonlijk naar een doeltreffende oplossing te zoeken. Hij zal daarom binnenkort belet vragen bij de desbetreffende Franse ministers in Parijs teneinde deze inbreukprocedure op het hoogste niveau te bespreken. De Commissaris hoopt dat er samen met de Franse autoriteiten een bevredigende oplossing kan worden gevonden.

(2000/C 330 E/213)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0563/00**van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie***(29 februari 2000)**Betreft: Overheidsopdrachten*

Wat was in elk van de laatste vijf jaren de totale waarde van de contracten die het bedrijfsleven in elke lidstaat verwierf bij overheidsdiensten uit andere EU-lidstaten dan hun thuisland? Gelieve van het totale bedrag voor elk land een uitsplitsing te geven per andere lidstaat.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(12 april 2000)*

De Commissie beschikt niet over dermate uitvoerige statistieken over de waarde van de contracten die het bedrijfsleven uit iedere lidstaat bij overheidsinstanties uit andere lidstaten heeft verworven dat het de gevraagde indeling kan verstrekken.

De Commissie heeft gewerkt aan een betere kennis van de markten voor overheidsopdrachten in de Gemeenschap en een reeks indicatoren ontwikkeld om de markttrend en de gevolgen van het beleid inzake overheidsopdrachten in de loop van de tijd te meten, waartoe zij zich in haar mededeling over overheidsopdrachten had verplicht. (1).

Thans werkt de Commissie aan een eerste reeks van negen indicatoren, aan de hand waarvan een jaarlijkse schatting kan worden gegeven van de totale omvang van de overheidsopdrachten, de waarde van de opdrachten die worden bestreken door de richtlijnen ter zake, de waarde van de opdrachten die werkelijk in het Publicatieblad worden bekendgemaakt, het aantal instanties dat aankondigingen publiceert, het aantal gepubliceerde aankondigingen en de waarde van de grensoverschrijdende opdrachten binnen de Gemeenschap. Er komen nog indicatoren voor de kwaliteit van de gepubliceerde aankondigingen en voor een vergelijking van de prijzen die de openbare sector in de verschillende lidstaten betaalt voor dezelfde of soortgelijke goederen en diensten.

Het volume van de intracommunautaire grensoverschrijdende opdrachten en de waarde van de overheidsopdrachten voor goederen en diensten die uit een andere lidstaat komen, bleken om uiteenlopende redenen moeilijk te meten.

Om te beginnen is het door het vrije goederenverkeer in de Gemeenschap moeilijk om vast te stellen waar specifieke, door een overheidsinstantie verworven goederen feitelijk vandaan komen. Dit geldt ook voor het vrij verlenen van diensten. In toenemende mate is het door het vestigingsrecht nog ingewikkelder de statistieken van de lidstaten over overheidsopdrachten juist te interpreteren. Een andere complicerende factor is de vorming van consortia van ondernemingen uit verschillende lidstaten, met name voor grote aanbestedingen en bouwprojecten. Het heeft vaak geen zin vast te stellen waar een consortium gevestigd is, terwijl het zelfs moeilijk is dit proportioneel vast te stellen.

De overheidsinstanties weten vaak zelf niet, of registreren niet, waar bepaalde goederen of diensten vandaan komen.

Om al deze redenen is men bij de ontwikkeling van de indicator voor grensoverschrijdende opdrachten uitgegaan van een enquête bij de leveranciers van overheidsinstanties en niet bij die instanties zelf. Onderstaande cijfers geven een beeld van de mate waarin binnen de Gemeenschap van grensoverschrijdende opdrachten sprake is. Voor iedere lidstaat wordt het aandeel van de waarde van de directe en indirecte intracommunautaire invoer in de totale omvang van de opdrachten in 1998 gegeven.

(in %)

	Importquote		
	Direct	Indirect	Totaal
België & Luxemburg	5,8	11,6	17,3
Denemarken	3,3	23,0	26,3
Duitsland	1,2	3,8	5,0
Griekenland	2,4	23,7	26,1
Spanje	1,6	5,7	7,3
Frankrijk	1,7	9,8	11,5
Ierland	4,4	27,9	32,3
Italië	1,4	6,5	7,9
Nederland	5,5	10,7	16,2
Oostenrijk	3,4	10,2	13,6
Portugal	2,9	18,5	21,4
Finland	3,7	24,6	28,3
Zweden	6,2	8,4	14,6
Verenigd Koninkrijk	0,6	11,0	11,6
Gewogen gemiddelde EU-15	1,8	8,5	10,3

De indicator geeft geen voldoende betrouwbare cijfers om op bilateraal niveau de omvang van de grensoverschrijdende opdrachten tussen specifieke lidstaten te meten. De schatting voor de Gemeenschap is betrouwbaarder, maar de cijfers per lidstaat moeten gezien de omvang van de steekproef (2000 geënquêteerde bedrijven) ook met de nodige voorzichtigheid worden betracht. Bij de cijfers gaat het om alle overheidsopdrachten, boven en onder de drempels van de richtlijn, binnen de geselecteerde sectoren.

Het ligt in de bedoeling een grootschaliger enquête te houden teneinde de nauwkeurigheid van deze indicator nog te verbeteren en vast te stellen of er vorderingen worden geboekt. De Commissie gaat na of het mogelijk is deze enquête op te nemen in het kader van het programma van structurele bedrijfsstatistieken dat Eurostat samen met de nationale bureaus voor de statistiek van de lidstaten uitvoert.

(¹) COM(98) 143 def.

(2000/C 330 E/214)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0568/00
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Raad

(2 maart 2000)

Betreeft: Ontslag van personeel en salariskosten

Hoeveel personeelsleden van de Raad zijn ontslagen in elk van de afgelopen vijf jaar, en welk percentage vertegenwoordigt dit van de totale personeelsformatie in elk jaar? Hoe hoog waren de salariskosten voor de Raad, en wat was het gemiddelde bedrag dat aan elke werknemer in elk jaar werd uitbetaald?

Antwoord

(2 mei 2000)

De Raad deelt mee dat er de laatste vijf jaar bij het secretariaat-generaal op een totaal personeelsbestand van gemiddeld 2400 ambtenaren één persoon tuchtrechtelijk is ontslagen uit hoofde van artikel 86, lid, onder f), van het statuut en één persoon na afloop van de proeftijd niet is aangesteld uit hoofde van artikel 34, lid 2, tweede alinea, van het statuut.

(2000/C 330 E/215)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0573/00
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Raad

(2 maart 2000)

Betreft: Personeelsbestand van de Raad

Kan de Raad voor elk van de afgelopen vijf jaar aangeven hoeveel personeel hij in dienst had, met inbegrip van diensten als vertolking en vertaling?

Antwoord

(2 mei 2000)

Hierbij gaat voor het geachte parlementslid een overzicht van het personeelsbestand bij het secretariaat-generaal van de Raad gedurende de laatste vijf jaar.

Personeelsbestand bij het secretariaat-generaal van de Raad
 (Ambtenaren en tijdelijke functionarissen 1995-1999)

Categorie/ Kader	Jaar				
	1995	1996	1997	1998	1999
A	246	261	280	283	290
L/A ⁽¹⁾	509	554	588	581	616
B	190	192	188	196	202
C	1 205	1 246	1 246	1 253	1 260
D	127	128	131	134	132
Totaal	2 277	2 381	2 433	2 447	2 500

⁽¹⁾ Er zijn geen tolken in dienst van het secretariaat-generaal van de Raad. Deze taken worden vervuld in het kader van de SCIC (Commissie)

(2000/C 330 E/216)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0577/00
van Niall Andrews (UEN) aan de Commissie

(24 februari 2000)

Betreft: Fusie tussen Sprint en MCI WorldCom

In 1998 onderzocht de Commissie de voorgestelde fusie tussen MCI en WorldCom en kwam hierbij tot de slotsom dat deze fusie een bedrijf zou opleveren dat 50 % van het Amerikaanse backbone-netwerk voor zijn rekening zou nemen en dat deze concentratie een schadelijk effect zou hebben voor de concurrentiepositie van Europese carriers, Internetserviceproviders en Internetgebruikers. Naar aanleiding hiervan dwong de Commissie af dat MCI zijn Internet-backbone activiteiten zou afstoten.

1. Is de Commissie nu op de hoogte van het voorstel voor een fusie tussen Sprint en MCI WorldCom en beseft zij dat dit zou resulteren in de grootste marktkapitalisering ter wereld en dominerend van het mondiale Internet en overall in Europa schadelijke gevolgen zou hebben voor de concurrentiepositie van bedrijven?
2. Is de Commissie er voorts van op de hoogte dat een dergelijke fusie van Amerika's eerste twee backboneproviders zou leiden tot een aandeel van 80 % in de Amerikaanse markt, met een aanzienlijk Europees en transatlantisch vermogen?
3. Europese IP-netwerken zijn zo geconfigureerd dat intra-Europees verkeer vaak via de Verenigde Staten loopt. MCI WorldCom verwerkt met zijn omvangrijke faciliteiten op het gebied van Internetswitching in Washington D.C. 85 % van alle intra-Europese Internetverkeer. Sprint is eigenaar van de enige

andere switchingfaciliteit aan de oostkust. Samen zullen zij een bijzonder dominante positie innemen. Dit zal hun in staat stellen hogere prijzen te berekenen voor het gegevensverkeer en het „switchen” op het mondiale Internet. Is de Commissie voornemens zich met spoed te buigen over dit voorstel voor een nieuwe fusie tussen Sprint en MCI WorldCom en ervoor te zorgen dat deze fusie wordt afgeblazen, aangezien zij bijzonder ernstige gevolgen zou hebben voor de Europese Internetservice providers en de Internetgebruikers?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(27 maart 2000)

De Commissie kan het geachte parlementslid meedelen dat de Commissie de fusie tussen MCI WorldCom en Sprint nauwgezet onderzoekt. De Commissie heeft op 21 februari 2000 besloten een vier maanden durend onderzoek in te stellen naar de gevolgen die de fusie kan hebben voor de concurrentie in de gemeenschappelijke markt.

De Commissie heeft al in 1998 de gevolgen onderzocht van de fusie tussen MCI en WorldCom op de markt voor internet providers. Ook het onderzoek van de Commissie inzake de huidige transactie is in de eerste plaats gericht op de markt voor het aanbieden van internet-connectiviteit van hoog niveau (d.w.z. de netwerken waartoe een ieder rechtstreeks of indirect toegang moet hebben voor aansluiting op internet. Bovendien onderzoekt de Commissie de markt van wereldwijde telecommunicatiediensten ten behoeve van multinationale ondernemingen en de markt voor de afhandeling van internationale oproepen vanuit de Gemeenschap naar de Verenigde Staten.

Indien uit het onderzoek van de Commissie blijkt dat de fusie tot het ontstaan of de versterking van een machtspositie in een van deze markten leidt, hebben de partijen de mogelijkheid om oplossingen voor te stellen om deze bezwaren weg te nemen.

De eindbeslissing inzake deze verrichting wordt begin juli 2000 verwacht.

(2000/C 330 E/217)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0596/00

van Ioannis Marinos (PPE-DE) en Antonios Trakatellis (PPE-DE) aan de Commissie

(29 februari 2000)

Betreft: Onenigheid en ongerustheid onder Turkse ministers over de geplande kerncentrale in Akkuyu – Europese strategie inzake nucleaire veiligheid

De Turkse minister van Leefmilieu, de heer Aytakin, verklaarde op 2 februari 2000 op een top in Mersin dat „hij niet volledig geïnformeerd is over de gevaren die de bouw van een kerncentrale in Akkuyu met zich brengt, dat er over deze centrale onvoldoende voorlichting heeft plaatsgevonden en dat hijzelf gekant is tegen de bouw van een kerncentrale”. Een gelijkaardig verzet liet de Turkse minister van Toerisme, de heer Mumcu, horen in een interview in de krant Cumhuriyet, waarin hij erop wees dat Akkuyu slechts 120 km verwijderd is van Mersin met zijn toeristische kusten. Verder bestempelt professor Ulug van de universiteit van Izmir „de beslissing van diegenen die de bouw van de kerncentrale in een seismisch gebied steunen als een misdaad”. De vertegenwoordigster van Greenpeace, mevrouw Keskin, ten slotte verklaarde dat „bij een ongeval niet alleen Turkije radioactief zou worden besmet, maar ook Cyprus, het Middellandse-Zeegebied, het Midden-Oosten, Noord-Afrika en zelfs de Kaukasus”.

1. Kan de Commissie meedelen hoe zij staat tegenover deze verklaringen waarin duidelijk sprake is van verzet tegen en grote ongerustheid over de geplande bouw van de kerncentrale in Akkuyu en over de gevolgen hiervan voor het milieu, het toerisme en de gezondheid van de miljoenen inwoners van Zuid-Turkije en de omliggende landen, waaronder dus ook EU-burgers, aangezien in het gebied waar de centrale zal worden gevestigd regelmatig aardbevingen plaatsvinden?

2. Kan de Commissie — op grond van het besluit van de Raad dat „Turkije de status krijgt van kandidaat-land voor toetreding tot de Unie, waarbij dezelfde criteria gelden als voor de overige landen” en tevens op grond van de standpunten van de Raad, de Commissie en het Parlement inzake de nucleaire veiligheid in het kader van de uitbreiding — mededelen wat zij denkt te ondernemen om te verhinderen dat er een kerncentrale wordt gebouwd in seismisch gebied, wat de Turken overigens zelf als een misdaad bestempelen?

3. Kunnen er, in het kader van de douane-unie met Turkije en de met dat land afgesloten overeenkomsten voor economische en sociale ontwikkeling, wel met communautaire middelen acties in de energiesector voor de ontwikkeling van kerncentrales in seismisch gebied worden gesteund wanneer hierover zo'n grote ongerustheid bestaat en wanneer het Parlement Turkije uitdrukkelijk heeft verzocht de beginselen van duurzame ontwikkeling te eerbiedigen?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(28 maart 2000)

Het geachte parlementslid moge verwezen worden naar het antwoord dat de Commissie op mondelinge vraag H-0781/99 van de heer Souladakis heeft gegeven bij gelegenheid van het vragenuur van de zitting van januari 2000 ⁽¹⁾.

De Commissie voegt hieraan toe dat zij niet voornemens is Gemeenschapsgeld aan te wenden ten behoeve van willekeurige steun voor de bouw van kerncentrales in Turkije.

⁽¹⁾ Handelingen van het Europees Parlement (januari 2000).

(2000/C 330 E/218)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0606/00

van Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) aan de Commissie

(3 maart 2000)

Betreft: Europese dag van de tolerantie

De eeuw die achter ons ligt werd gekenmerkt door een groot aantal schendingen van het recht op vrije meningsuiting, moorden op andersdenkenden, vervolging wegens ras en godsdienst en andere gruweldaden die in strijd zijn met de conceptie dat de mens een vrij wezen is. Het gevoel van collectieve schaamte als gevolg hiervan dient de basis te vormen voor de permanente afwijzing van de vele fouten die in het verleden zijn gemaakt.

Nu echter in onze democratische Europese samenleving aan de horizon van de vreedzame coëxistentie opnieuw het spookbeeld opdoemt van een dreigende herhaling van de fouten uit het verleden, is het raadzaam na te denken over de vraag of het niet goed zou zijn elk jaar een Europese dag van de tolerantie te organiseren.

Kan de Commissie mededelen of zij het niet wenselijk acht om met gebruikmaking van haar initiatiefrecht voor te stellen dat elk jaar in de EU een dag wordt georganiseerd waarop speciaal aandacht wordt besteed aan tolerantie als hoeksteen van de Europese coëxistentie?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(25 april 2000)

De Commissie betreurt alle misdaden tegen de fundamentele rechten van de mens en ondersteunt het beginsel van vredelievende coëxistentie. Desalniettemin is de Commissie niet voornemens een jaarlijkse Europese dag voor tolerantie voor te stellen.

(2000/C 330 E/219)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0611/00
van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie

(3 maart 2000)

Betreft: Driemaandelijks berekening van de debetrente van banken

Staat de Europese Unie het toe dat het zogenaamde anatocisme, dat wil zeggen de driemaandelijks berekening van rente ten laste van de rekeninghouders (particulieren en bedrijven) in Italië tot juli 2000 wordt gedoogd (in de zin dat het als wettig wordt beschouwd), terwijl de rente ten laste van de bank jaarlijks wordt berekend?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(7 april 2000)

De Commissie heeft reeds in haar antwoord op schriftelijke vraag 0532/00 erop gewezen dat het economisch beleid van de Gemeenschap overeenkomstig artikel 4 van het EG-Verdrag gebaseerd is op de interne markt en wordt gevoerd met inachtneming van het beginsel van een open markteconomie met vrije mededinging. Alleen wanneer dit beginsel in acht wordt genomen kunnen de economische middelen optimaal worden toegekend, hetgeen zowel de ondernemers als de consumenten ten goede komt. In die context heeft de Commissie erop gewezen dat zij het niet mogelijk en ook niet wenselijk acht enige invloed uit te oefenen op het niveau van de door de kredietinstellingen toegepaste rentevoeten. Dit geldt eveneens voor de systemen voor de berekening van de rente die elke kredietinstelling zelf aan haar klanten kan voorstellen naargelang van haar evaluatie van de markt en de daaraan verbonden risico's. Hierbij dienen uiteraard steeds de regels inzake mededinging en transparantie op het gebied van financiële transacties in acht te worden genomen.

(2000/C 330 E/220)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0613/00
van Jan Mulder (ELDR) aan de Commissie

(3 maart 2000)

Betreft: inenting tegen IBR in de Europese Unie

Duizenden Nederlandse boeren ondervinden schade door een onbekende ziekte onder koeien (de zgn. slijters). Er is een vermoeden dat deze ziekte veroorzaakt wordt door een ondeugdelijke entstof tegen IBR (Infectious Bovine Rhinotracheitis).

1. Heeft de Commissie een mening over de oorzaken van deze verschijnselen?
2. Kan de Commissie mededelen of dergelijke schadegevallen ook elders in de Unie voorkomen en zo ja, welke voorzorgsmaatregelen ze in dit verband genomen heeft?
3. Kan de Commissie evenzo mededelen of ze een speciaal onderzoek dan wel maatregelen t.a.v. IBR-entstoffen heeft ondernomen om eventueel een herhaling van de geconstateerde problematiek te voorkomen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(25 april 2000)

De Commissie is door de Nederlandse autoriteiten van het bestaan van de ziekte op melkveebedrijven in Nederland op de hoogte gesteld.

De Nederlandse autoriteiten verklaren dat er op een aantal melkveebedrijven melding is gemaakt van emaceratie van melkkoeien. Er is onderzoek verricht teneinde de exacte oorzaak van deze ziekte vast te stellen. De resultaten van het onderzoek lijken erop te wijzen dat op een aantal bedrijven de symptomen zich voordeden na het gebruik van een vaccin tegen IBR (infectieuze bovine rhinotracheitis) dat besmet was met het bovine virusdiarree. Dit is een bekend virus onder herkauwers, dat in de meeste landen in de

wereld wijdverbreid is en waarbij er geen bewijs of vermoeden bestaat dat het gevolgen heeft voor de menselijke gezondheid. Op de betrokken bedrijven zijn alle dieren geslacht en vernietigd. Op andere bedrijven is de aanwezigheid van infectieuze agentia echter niet bevestigd en is de emaceratie waarschijnlijk door andere oorzaken (tekort aan kobalt en vitamine B12) veroorzaakt.

Met uitzondering van één genotificeerd geval in Italië, waarbij het vermoeden bestond dat het verband hield met een IBR-vaccin, is de Commissie niet op de hoogte van andere, mogelijk vergelijkbare situaties in de Gemeenschap.

Wat de recente communautaire maatregelen in verband met de IBR-vaccins betreft, verwijst de Commissie de geachte afgevaardigde naar haar antwoord op schriftelijke vraag E-0634/00 van mevrouw Muscardini ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 194.

(2000/C 330 E/221)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0616/00
van Joaquim Miranda (GUE/NGL) aan de Commissie

(3 maart 2000)

Betreft: Opschorting van de investeringssteun voor de regio Lissabon en Taagvallei

Naar ik vernomen heb, heeft de Europese Commissie besloten bedrijven in de regio Lissabon en Vale do Tejo uit te sluiten van de maatregelen ter stimulering van investeringen, in afwachting van een definitief besluit dat tot juni 2001 op zich zou kunnen laten wachten.

Dat betekent dat de betrokken bedrijven niet in aanmerking kunnen komen voor subsidie uit hoofde van PEDIP (specifiek programma voor de ontwikkeling van de Portugese industrie), PROCOM (programma voor de modernisering van de handel) of SIFIT (Regeling financiële stimulering voor investeringen in het toerisme).

Kan de Commissie, gezien de moeilijkheden die deze opschorting met zich mee zal brengen voor de economie van de regio en van de aangrenzende gebieden, zeggen waarom zij dit besluit heeft genomen en wanneer en hoe zij de daardoor ontstane situatie denkt op te lossen?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(11 april 2000)

Naar aanleiding van de goedkeuring van de richtsnoeren inzake regionale steunmaatregelen⁽¹⁾ heeft de Commissie de Portugese autoriteiten verzocht, overeenkomstig artikel 88, lid 3, (ex artikel 93) van het EG-Verdrag een ontwerp van regionale-steunkaart bij haar in te dienen die wordt gevormd door, enerzijds de uit hoofde van de afwijkingen bedoeld in artikel 87, lid 3, onder a) en c) (ex artikel 92) van het Verdrag voorgestelde Portugese regio's en, anderzijds, de maximale steunintensiteit voor initiële investeringen of voor de schepping van werkgelegenheid die voor elk van deze regio's wordt beoogd, alsook de daarvoor geldende cumulatieplafonds.

Na het Portugese ontwerp van regionale-steunkaart voor de periode 2000-2006 te hebben onderzocht, heeft de Commissie op 8 december 1999 haar goedkeuring gehecht aan het gedeelte van de kaart waarin de regio's worden beschreven die voor de afwijking uit hoofde van artikel 87, lid 3, onder a) van het Verdrag in aanmerking komen (Norte, Centro, Alentejo, Algarve, Azoren en Madeira).

De Commissie heeft daarentegen ten aanzien van de enige Portugese regio die voor de afwijking uit hoofde van artikel 87, lid 3, onder c) van het Verdrag in aanmerking zal komen (Lisboa e Vale do Tejo) de procedure van artikel 88, lid 2, van het Verdrag ingeleid; zij was namelijk van mening dat het voorstel van de Portugese autoriteiten in deze fase niet als verenigbaar met de bepalingen van de richtsnoeren kon worden beschouwd. Volgens de Portugese kennisgeving zou voor deze gehele regio, die 33,4% van de bevolking van het land uitmaakt, de in punt 5.7 van de richtsnoeren genoemde overgangperiode moeten gelden, gedurende welke de steunintensiteiten die daar tot eind 1999 uit hoofde van artikel 87, lid 3, onder a) van toepassing waren, zouden worden aangepast. Gelet echter op de beperkingen ten aanzien van het geografische toepassingsgebied van punt 5.7 van de richtsnoeren die worden opgelegd door voetnoot 43 bij dit punt, zou slechts een gedeelte van deze regio dat 10,2% van de bevolking van Portugal telt, voor zo'n overgangperiode in aanmerking komen.

Zoals het geachte parlamentslid opmerkt is de opschortende werking van artikel 88, lid 3, van het Verdrag van kracht totdat de hoger vermelde procedure tot een eindbeschikking leidt. De Commissie zal, rekening houdend met de van toepassing zijnde procedureregels, zo spoedig mogelijk haar standpunt bekendmaken.

(¹) PB C 74 van 10.3.1998.

(2000/C 330 E/222)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0620/00
van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(3 maart 2000)

Betreft: Tolkenopleiding Grieks

De afdeling van de universiteit van Mainz (Duitsland) in Germersheim heeft in haar programma een zeer verdienstelijk departement met een opleiding voor tolken van en naar diverse Europese talen. Ofschoon er vele tientallen studenten de opleiding voor tolken van en naar het Grieks volgen, toch zou de universiteit van plan zijn de opleiding voor deze talencombinatie af te schaffen. Maar tegelijkertijd krijgt de universiteit financiële steun van de Europese Unie precies om de tolkenopleiding te bevorderen.

Kan de Commissie op grond van deze informatie zeggen wat de plannen zijn van de universiteit van Mainz aangaande de opleiding voor tolken van en naar het Grieks?

Kan de Commissie, overwegende dat er geen gegronde redenen zijn om deze sectie af te schaffen, de universiteit van Mainz of haar raad van bestuur vragen de tolkenopleiding voor deze taal te behouden, aangezien zij bijzonder nuttig is voor de werking van de communautaire instellingen en vele andere Europese organisaties en ondernemingen?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(14 april 2000)

De Commissie deelt de mening van de geachte afgevaardigde wat het belang van het Grieks als officiële taal van de Gemeenschap betreft. Op het gebied van de vertolking getroost de gemeenschappelijke tolken- en conferentiedienst (SCIC) van de Commissie zich de grootst mogelijke inspanningen ten gunste van de meertaligheid en de gelijke behandeling van alle talen. De Commissie kan zich echter niet in de plaats stellen van de nationale autoriteiten wat de tolkenopleiding betreft.

Overeenkomstig het EG-Verdrag is elke lidstaat immers verantwoordelijk voor de inhoud van zijn onderwijs en de organisatie van zijn eigen onderwijsstelsel. Het besluit om niet door te gaan met de tolkenopleiding van en naar het Grieks valt bijgevolg onder de bevoegdheid van de universitaire autoriteiten en in laatste instantie onder die van de betreffende lidstaat.

Tenslotte lijkt in dit geval de door de geachte afgevaardigde ontvangen informatie niet helemaal overeen te stemmen met de werkelijke situatie. De universiteit van Mainz heeft immers bevestigd dat het Grieks nog nooit deel heeft uitgemaakt van de talen waarin een tolkenopleiding wordt verzorgd. Voorts draagt de Commissie niet financieel bij in het opleidingsprogramma voor tolken van deze universiteit.

(2000/C 330 E/223)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0621/00
van William Newton Dunn (PPE-DE) aan de Commissie

(3 maart 2000)

Betreft: Stempelmerken

Zal de Commissie in vervolg op mijn vorige vraag H-0729/99 (¹) over het merken van zilver haar best doen om het pad te effenen voor een diepgaande discussie in de werkgroep van de Raad over het voorstel

van de Raad voor het invoeren van een „E” en „e” onderscheid tussen zilverwaren die door de fabrikant zijn gemerkt en die welke door een derde zijn gemerkt, zodat een overeenkomst kan worden bereikt over een richtlijn die uiteindelijk een gemeenschappelijke markt voor zilverwaren tot stand brengt?

(¹) Handelingen van het Europees Parlement (december 1999).

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(12 april 2000)

De Commissie is het eens met de suggestie van het geachte parlamentslid om bij het merken een onderscheid te maken tussen „E” en „e”. Zij zal het pad trachten te effenen voor een diepgaande discussie in de volgende vergadering van de werkgroep bij de Raad, zodat overeenstemming kan worden bereikt over een stempelmerkrichtlijn.

(2000/C 330 E/224)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0634/00

van Cristiana Muscardini (UEN) en Sergio Berlato (UEN) aan de Commissie

(3 maart 2000)

Betreft: Uitroeiing van de runderziekte IBR

Naar aanleiding van problemen die in het voorjaar van 1999 in Nederland met een vaccin zijn ontstaan heeft de Commissie terecht besloten het gebruik van de vaccins „Bayovac IBR marker vivum” en „Rhinobovín marker geattenuerd” voorlopig te verbieden, totdat het Comité voor geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik (CVMP) de nodige wetenschappelijke tests heeft uitgevoerd en een definitieve uitspraak kan doen. Zolang nog geen bezwarende feiten bekend zijn heeft de Commissie echter nog geen eind gemaakt aan het gebruik van de vaccins „Bayovac IBR marker inactivatum” en „Rhinobovín marker geïnactiveerd”, die in de lidstaten van de Unie zijn toegestaan, met uitzondering van Italië.

1. Zal de Commissie meer vaart zetten achter de procedures voor validering dan wel een verbod van de „levende” vaccins, zodat de bestrijding en uitroeiing van infectieuze boviene rhinotracheïtis verzekerd wordt?
2. Acht zij het nodig Italië te verzoeken om het verbod op het in de handel brengen van de „geïnactiveerde” vaccins van Bayer en Hoechst in te trekken?
3. Vindt zij het terecht dat het Italiaanse Ministerie van Gezondheidszorg heeft besloten zijn eigen weg te gaan, onder meer door toestemming te geven voor opheffing van het verbod en toediening van het in Frankrijk gekochte „geïnactiveerde” vaccin aan Italiaanse runderen die op 11 t/m 13 februari in Brussel deelnamen aan een Europese manifestatie (wedstrijd stamboekvee).
4. Vindt zij, met alle respect voor het absoluut noodzakelijke wetenschappelijk onderzoek, niet ook dat de economische schade die de Italiaanse boeren lijden doordat de uitroeiing van IBR vertraging oploopt alleen maar groter wordt als de bestrijding een tijd stilstaat?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(14 april 2000)

1., 2. en 4. Naar aanleiding van gevallen van boviene virale diarree (BVD) bij runderen die waren gevaccineerd met het nationaal toegelaten diergeneesmiddel Bayovac IBR-marker vivum (tegen besmettelijke rhinotracheïtis bij runderen – IBR) in Nederland heeft het Verenigd Koninkrijk overeenkomstig artikel 23 bis van Richtlijn 81/851/EEG van de Raad (¹) via het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling (EMEA) de Gemeenschap ingeschakeld. Op dat moment hebben de houders van de vergunningen voor het in de handel brengen het EMEA meegedeeld dat Bayovac IBR-marker vivum en Rhinobovín marker in afwachting van het resultaat van het onderzoek van de Gemeenschap op alle markten van de Gemeenschap vrijwillig uit de handel waren genomen. De Commissie heeft nooit een tijdelijk verbod opgelegd. De nationale vergunningen voor het in de handel brengen zijn echter door de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse en de Britse instanties geschorst.

Op 21 januari 2000 heeft het Comité voor geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik na een gedetailleerd onderzoek een advies uitgebracht over Bayovac IBR-marker vivum and Rhinobovin marker, die in België, Duitsland, Spanje, Ierland, Italië, Luxemburg, Nederland, Portugal en het Verenigd Koninkrijk zijn toegelaten. In het advies wordt gesteld dat alle vergunningen voor het in de handel brengen voor al deze in de verschillende lidstaten toegelaten producten moeten worden gewijzigd om te zorgen voor aanvullende kwaliteitscontroles bij het fabricageproces teneinde besmetting met BVD tot een minimum te beperken. Daarnaast worden er in het fabricageproces nieuwe methoden geïntroduceerd om een mogelijke besmetting met het BVD-virus te ontdekken en ook deze zullen in voornoemde wijzigingen worden opgenomen.

Dit advies is op 11 februari 2000 aan de Commissie toegezonden en de Commissie werkt momenteel aan een bindend besluit volgens de procedure van artikel 22 van Richtlijn 81/851/EEG. Krachtens dit artikel moeten de lidstaten en de houders van de vergunningen voor het in de handel brengen binnen 30 dagen na kennisgeving aan het besluit van de Commissie voldoen, hetgeen betekent dat met de invoering van de vereiste wijzigingen de schorsing van de nationale vergunningen voor het in de handel brengen wordt opgeheven. De nationale programma's voor de uitroeiing van IBR kunnen dan worden hervat.

De Commissie is het volledig eens met het geachte parlementslid dat een besluit over een aan de Gemeenschap voorgelegde kwestie snel moet worden genomen om mogelijke economische schade van betrokken partijen te voorkomen. De mogelijkheid om zo'n besluit snel te nemen wordt echter beperkt door de bindende procedures en termijnen in de communautaire geneesmiddelenwetgeving en de noodzaak van een deugdelijke wetenschappelijke evaluatie.

3. Het Comité voor geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik heeft geconstateerd dat de in Nederland en Italië waargenomen bijwerkingen een gevolg zijn van de besmetting van toegediend levend IBR-vaccin. Er is geen onderzoek gedaan naar geïnactiveerd IBR-vaccin. Toch hebben de Italiaanse instanties ervoor gekozen veiligheidshalve ook het geïnactiveerde vaccin te schorsen. Aangezien het geïnactiveerde vaccin door de Belgische instanties niet is geschorst, is het uiteraard mogelijk dat in België verblijvende runderen met het geïnactiveerde vaccin zijn gevaccineerd.

(¹) Richtlijn 81/851/EEG van de Raad van 28 september 1981 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik, PB L 317 van 6.11.1981.

(2000/C 330 E/225)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0635/00

van Ieke van den Burg (PSE) aan de Commissie

(3 maart 2000)

Betreft: Plannen voor „Kinderbetreuungscheck” in Karintië

1. Is de Commissie op de hoogte van de plannen van de gouverneur van Karintië, Jörg Haider, om een maandelijks kinderbijslag aan Oostenrijkse moeders in Karintië toe te kennen gedurende de eerste zes levensjaren van het kind, als zij thuisblijven om de verzorging op zich te nemen?
2. Is de Commissie niet van mening dat een dergelijke regeling in strijd is met Europese regels met betrekking tot de coördinatie van sociale zekerheid (EEG 1408/71 (¹) enz.) en dat ze als discriminerend beschouwd moet worden ten aanzien van niet-Oostenrijkse vrouwen en andere ingezetenen van Karintië?
3. Is de Commissie niet van mening dat het uitsluiten van migranten en niet-Oostenrijkers (resp. niet EU-burgers) voor deze kindercheque haaks staat op de Europese traditie dat maatregelen t.b.v. kinderen en kinderverzorging voor alle ingezetenen moeten gelden?

(¹) PB L 149 van 5.7.1971, blz. 2.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie*(7 april 2000)*

De Commissie is attent gemaakt op het voornemen waarnaar het geachte parlementslid verwijst.

Daar de sociale zekerheid niet geharmoniseerd is, staat het iedere lidstaat vrij om alle bepalingen op het gebied van de sociale zekerheid zelf in te vullen, op voorwaarde dat daarbij de wetgeving van de Gemeenschap in acht genomen wordt.

De regelgeving van de Gemeenschap ter coördinatie van de verschillende nationale stelsels op het gebied van de sociale zekerheid is vervat in Verordening (EEG) nr. 1408/71 ⁽¹⁾ en toepassingsverordening nr. 574/72. De eerstgenoemde Verordening beoogt de hindernissen voor het vrije verkeer van werknemers en hun gezinsleden uit de weg te ruimen en legt daartoe een aantal fundamentele uitgangspunten vast, zoals gelijkheid van behandeling ten opzichte van de eigen onderdanen van een lidstaat, de export van uitkeringen op het gebied van de sociale zekerheid op het grondgebied van de Gemeenschap, de samenstelling van verzekeringstijdvakken en de vaststelling van één enkele van toepassing zijnde wetgeving.

Door de genoemde coördinatievoorschriften op het gebied van de sociale zekerheid worden de rechten van migrerende werknemers beschermd, voor zover het daarbij om onderdanen van de Unie of de Europese Economische Ruimte gaat. Tunesiërs, Marokkanen, Algerijnen en Turken die legaal in een lidstaat verblijven, hebben uit hoofde van de akkoorden die tussen hun land van herkomst en de Gemeenschap gesloten zijn eveneens recht op gelijke behandeling op het gebied van de sociale zekerheid. Onderdanen van andere derde landen die op het grondgebied van de lidstaten verblijven, kunnen uit hoofde van de wetgeving van de Gemeenschap geen aanspraak maken op dezelfde behandeling als de eigen onderdanen van een lidstaat. Hieruit volgt dat de Oostenrijkse autoriteiten zich bij de toepassing van de toekennings- en uitkeringsbepalingen uit de nieuwe door haar in te voeren regeling zullen moeten houden aan het non-discriminatiebeginsel op grond van nationaliteit, wat inhoudt dat de onderdanen van de Gemeenschap en de onderdanen uit de vier genoemde landen onder dezelfde voorwaarden van de regeling zullen moeten kunnen profiteren als Oostenrijkse onderdanen.

De Commissie heeft reeds in 1997 voorgesteld om de personele werkings sfeer van Verordening (EEG) nr. 1408/71 en Verordening (EEG) nr. 574/72 uit te breiden tot onderdanen van alle derde landen die uit hoofde van de wetgeving van een lidstaat verzekerd zijn en legaal op het grondgebied van de Gemeenschap verblijven. Dit voorstel ⁽²⁾ is nog steeds bij de Raad in beraad.

De Commissie heeft voorts onlangs een voorstel ter vereenvoudiging en hervorming van de coördinatievoorschriften voor de sociale zekerheidsstelsels ⁽³⁾ goedgekeurd, dat betrekking heeft op alle personen die uit hoofde van de sociale zekerheidswetgeving van een lidstaat verzekerd zijn en dat dus tevens bescherming biedt voor personen die afkomstig zijn uit derde landen. Uit hoofde van de medebeslissingsprocedure wordt dit voorstel momenteel bestudeerd door het Parlement en de Raad, die het voorstel met eenparigheid van stemmen zal moeten goedkeuren.

⁽¹⁾ Meest recente geconsolideerde versie: Verordening (EG) nr. 118/97 (PB L 28 van 30.10.1997).

⁽²⁾ PB C 6 van 1.1.1998.

⁽³⁾ PB C 38 van 12.2.1999.

(2000/C 330 E/226)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0642/00
van Andre Brie (GUE/NGL) aan de Commissie***(28 februari 2000)*

Betreft: Standpunt Commissie inzake arrestatie van Koerdische burgemeesters in Turkije

De Commissie heeft zich op de vergadering van het Europees Parlement op 1 december 1999 bij monde van Commissielid Günter Verheugen in positieve zin uitgelaten over de politieke ontwikkelingen in Turkije met het oog op de status van dit land als kandidaat voor toetreding tot de EU.

Gezien de arrestatie van de Koerdische burgemeesters van Diyarbakir, Slirt en Bingöl, Feridun Celik, Selim Özalp en Feyzullah Kararslan, op 19 februari 2000 door de Turkse politie en speciale paramilitaire eenheden vraag ik de Commissie:

1. of zij haar positieve oordeel handhaaft,
2. of wellicht het hardere optreden van de Turkse autoriteiten tegen democratisch gekozen Koerdische vertegenwoordigers en tegen de Koerdische partij Hadep volgens de Commissie tot deze „positieve” ontwikkelingen behoort,

3. of de Commissie deze stappen van de Turkse autoriteiten anders beoordeelt? Indien de Commissie kritisch en negatief staat ten opzichte van het Turkse optreden tegen Koerdische politici, vraag ik haar voorts welke gevolgen dit volgens haar zal hebben voor de betrekkingen tussen de EU en Turkije, met name voor de uitvoering van de verordeningen inzake maatregelen ter bevordering van de sociaal-economische ontwikkeling in Turkije en ter versterking van de douane-unie EG-Turkije alsmede voor de beoogde toetreding van Turkije tot de Europese Unie, en welke praktische stappen de Commissie zal ondernemen?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(27 maart 2000)

Nadat zij het nieuws over de arrestatie op 19 februari 2000 van de drie burgemeesters van de HADEP-partij had vernomen, heeft de Commissie, in nauw overleg met het voorzitterschap en de lidstaten, bij de Turkse overheid haar bezorgdheid uitgesproken over het lot van deze drie verkozenen.

De personen in kwestie zijn op 28 februari 2000 in voorlopige vrijheid gesteld en op 29 februari 2000 in hun ambt hersteld.

Het is niet aan de Commissie te oordelen over de grond van de gerechtelijke procedure die tegen deze drie politieke vertegenwoordigers is ingeleid. Anderzijds vreest zij wel dat deze gebeurtenis de noodzakelijke dialoog tussen de Turkse overheid en HADEP, een politieke partij die momenteel een belangrijk gedeelte van de Koerdische bevolking vertegenwoordigt, nog moeilijker zou kunnen maken. De Commissie maakt zich eveneens zorgen over de mogelijke gevolgen van deze gebeurtenis voor de voorbereiding van Turkije op zijn toetreding tot de Unie.

(2000/C 330 E/227)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0644/00

van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Raad

(25 februari 2000)

Betreft: Houding van België en Frankrijk tegenover Oostenrijk

België en Frankrijk voeren sinds enkele dagen een offensief isolerend beleid tegenover Oostenrijk. Zij doen dit vanwege de vrees dat in Oostenrijk de bescherming van de mensenrechten en van minderheden wegens de deelname aan de regering van de FPÖ gevaar zouden kunnen lopen. Tevens zijn België en Frankrijk — afgezien van Turkije — de enige landen die de kaderovereenkomst ter bescherming van nationale minderheden van de Raad van Europa noch geratificeerd noch ondertekend hebben.

1. Kan de Raad mededelen of het optreden van Frankrijk en België gerechtvaardigd is, gezien het feit dat beide landen nog niet zijn overgegaan tot ondertekening en ratificatie van de kaderovereenkomst ter bescherming van nationale minderheden van de Raad van Europa en beide landen bovendien niet de garantie bieden dat aan de Europese minimumnormen op het gebied van de bescherming van minderheden wordt voldaan?

2. Kan de Raad mededelen of het gerechtvaardigd is dat ieder land, ongeacht zijn eigen politieke geschiedenis of situatie (men denke aan de politiek van de „lege stoel” van Frankrijk in de jaren zestig of het vetobeleid van Groot-Brittannië) een lid van de Europese Unie dat het vertrouwen waard is, zonder rechtsgrondslag in een geïsoleerde positie mag brengen?

Antwoord

(2 mei 2000)

Het is niet aan de Raad om zich uit te spreken over acties van een of meer regeringen van de lidstaten, die geen rechtstreeks verband houden met de werkzaamheden van de Raad. Dergelijke acties gaan de regeringen van de bewuste lidstaten aan.

(2000/C 330 E/228)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0662/00
van Helena Torres Marques (PSE) aan de Commissie

(28 februari 2000)

Betreft: Vijfde actieprogramma inzake de gelijkheid tussen mannen en vrouwen

Naar aanleiding van het debat van 22 februari jl. met Anna Diamantopoulou, lid van de Commissie, over het Vijfde actieprogramma inzake de gelijkheid tussen mannen en vrouwen zou ik de volgende vragen willen stellen:

1. Hoe zal dit programma in 2001 van start kunnen gaan nu ervan uitgegaan wordt dat het eind 2000 of begin 2001 zal worden goedgekeurd?
2. Hoe denkt de Commissie de financiële middelen te verdelen over de mainstreaming- en positieve acties die zij in dit programma denkt op te nemen?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(21 maart 2000)

Zoals het lid van de Commissie verantwoordelijk voor werkgelegenheid en sociale zaken tijdens het debat in de Commissie rechten van de vrouw op 22 februari 2000 vermeldde, moet het voorstel voor een nieuw kaderprogramma inzake de gelijke behandeling van mannen en vrouwen voor de periode 2001-2005 volgens plan vóór de zomer van 2000 ter goedkeuring worden voorgelegd. Zowel het Portugese als het Franse voorzitterschap hebben dit punt op hun respectieve agenda's gezet om ervoor te zorgen dat het nieuwe programma op grond van artikel 13 van het EG-Verdrag door de Raad wordt goedgekeurd, zodat het in 2001 ten uitvoer kan worden gelegd.

De financiering van het nieuwe programma zal een afspiegeling zijn van de gecombineerde aanpak van het programma waarbij specifieke acties om ongelijkheden waarmee vrouwen worden geconfronteerd weg te werken, aan gender mainstreaming worden gekoppeld. Volgens die nieuwe aanpak wordt de Commissie verzocht haar activiteiten ter bevordering van de gelijke behandeling van mannen en vrouwen (ongeacht of het om mainstreamingsacties dan wel om positieve acties gaat) zowel wat de inhoud als wat de middelen betreft, te definiëren, aangezien het nieuwe programma alle communautaire beleidsmaatregelen die tot de verwezenlijking van de gelijke behandeling van mannen en vrouwen kunnen bijdragen, overkoepelt. Het nieuwe programma zal ook een reeks horizontale en coördinerende acties bevatten om de interne samenhang en doeltreffendheid, alsook de controle, de rapportering en de evaluatie te waarborgen. Acties die niet voor financiering onder andere begrotingslijnen in aanmerking komen, zullen in de vorm van een besluit van de Raad voor een actieprogramma met een specifieke begrotingslijn (B3-4012) worden gepresenteerd.

(2000/C 330 E/229)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0663/00
van Martin Schulz (PSE) aan de Commissie

(29 februari 2000)

Betreft: Gebeurtenissen rond de Leuna raffinaderij in de Bondsrepubliek Duitsland

1. Heeft de Commissie de evaluatie van de mededingingssituatie in verband met de bouw van de Leuna raffinaderij in Duitsland volledig afgesloten? Is de Commissie ervan overtuigd dat de verantwoordelijke instanties in Duitsland de zaak nu volgens de regels afwickelen en uitvoeren?
2. Is de Commissie ervan op de hoogte dat in het kabinet van de bondskanselier stukken zouden kunnen zijn verdwenen die verband houden met de steunverlening aan de Leuna raffinaderij? Heeft de Commissie maatregelen getroffen om te onderzoeken of met deze gebeurtenissen ook belangen van de EU zijn gemoeid, met name met betrekking tot de mogelijkheid te toetsen of de vergunningen op rechtmatige wijze zijn of worden verstrekt?
3. Heeft de Commissie reeds contact opgenomen met de instanties in de bondsrepubliek Duitsland, om te bezien of bij de eventueel verdwenen dossiers en gewiste bestanden ook documenten zaten waarvan de EU-instanties duplicaten hebben, of althans documenten die de Commissie kan helpen terugvinden?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie*(21 maart 2000)*

1. In het kader van haar verantwoordelijkheden met betrekking tot de controle op steunmaatregelen van de staten uit hoofde van artikel 87 en 88 (voorheen de artikelen 92 en 93) van het EG-Verdrag, onderzoekt de Commissie momenteel of de kosten voor de bouw van de Leuna 2000 raffinaderij door Elf kunstmatig werden verhoogd. Elf heeft wellicht steunbedragen ontvangen die het voor Oost-Duitsland toegestane steunplafond van 35 % overschrijden. Met betrekking tot het onderzoek naar mogelijk gepleegde fraude in verband met de toekenning van staatssteun zij vermeld dat dergelijke onderzoeken onder de verantwoordelijkheid van de lidstaten vallen. De Commissie zal de resultaten van dergelijke onderzoeken aandachtig bestuderen om na te gaan of zij hieruit conclusies moet trekken.
2. De Commissie is op de hoogte van beschuldigingen dat enkele stukken zouden zijn verdwenen uit het kabinet van de bondskanselier die verband houden met de Leuna raffinaderij. Dergelijke gebeurtenissen doen echter niets af aan de verplichtingen van een lidstaat om de Commissie alle informatie te verstrekken welke noodzakelijk is om de verenigbaarheid van de steun te toetsen.
3. De Commissie is bereid om de Duitse autoriteiten te helpen bij hun onderzoek en alle informatie te verstrekken in verband met handelingen die mogelijk als strafbaar moeten worden aangemerkt, met als enig voorbehoud de noodzaak belemmeringen van de goede werking en de onafhankelijkheid van de Gemeenschappen te vermijden.

*(2000/C 330 E/230)***SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0666/00****van Joan Colom i Naval (PSE) aan de Commissie***(29 februari 2000)**Betreft: Mogelijke fraude bij het ESF in Spanje*

Op 19 februari heeft de Spaanse minister van Arbeid en Sociale Zaken — nadat hij de directeur-generaal migratie had ontslagen — zijn politieke verantwoordelijkheid genomen en is afgetreden, nadat was ontdekt dat het bedrijf „Centro Politécnico de Educación a Distancia y Editorial” (CPD), waarin de vrouw van genoemde topambtenaar voor 50 % deelneemt, vertrouwelijke gegevens had gebruikt voor het in rekening brengen van ongeveer 2 000 miljoen peseta's (€ 12 miljoen) voor de medewerking aan programma's van het Nationaal Instituut voor de Werkgelegenheid (INEM).

Het INEM beheert een groot gedeelte van de fondsen van het ESF in Spanje: is de Commissie van deze situatie de hoogte? Is het de Commissie bekend of er mogelijk sprake is van misbruik van subsidies van het Europees Sociaal Fonds of van andere Europese subsidies? Gaat het om een op zichzelf staand geval of heeft zij andere soortgelijke gevallen ontdekt? Heeft het OLAF onderzoek ingesteld en zo ja, kan zij de conclusies ervan of de stand van het onderzoek meedelen aan bovengenoemd parlementslid of aan de terzake bevoegde commissie van het Europees Parlement?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie*(7 april 2000)*

De Commissie is via berichten in de media reeds op de hoogte van de door de geachte afgevaardigde genoemde situatie.

Gezien de aard van de betrokken acties (scholingsacties) en de band met de grootste beheerder van het Europees Sociaal Fonds (ESF) in Spanje (Instituto Nacional de Empleo: „INEM”) is de Spaanse autoriteiten gevraagd de Commissie op de hoogte te houden van de resultaten van het door de autoriteiten ingestelde onderzoek en de mogelijke betrokkenheid van het ESF. De informatie van de Spaanse autoriteiten moet de Commissie in staat stellen de omvang van het eventuele probleem vast te stellen.

In het kader van haar jaarlijkse controle-activiteiten is de Commissie voornemens een controlebezoek aan het INEM te brengen; de nationale autoriteiten zijn in december 1999 via de notificatie van het bezoekschema van dit geplande bezoek op de hoogte gesteld.

Krachtens artikel 3 van het besluit van de Commissie van 28 april 1999 houdende oprichting van het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF)⁽¹⁾ oefent het bureau zijn onderzoeksbevoegdheden in volledige onafhankelijkheid uit. Krachtens artikel 12, lid 3, van verordeningen (EG) nr. 1073/1999 en (Euratom) nr. 1074/1999 betreffende onderzoeken door het Europees Bureau voor fraudebestrijding⁽²⁾ brengt de directeur op gezette tijden en op de in deze verordeningen beschreven wijze verslag uit aan het Europees Parlement over de resultaten van de door het Bureau verrichte onderzoeken.

De Commissie beschikt over geen enkele informatie van het Bureau met betrekking tot de door de geachte afgevaardigde tot uitdrukking gebrachte zorgen.

⁽¹⁾ Besluit 1999/352/EG, EGKS, Euratom. PB L 136 van 31.5.1999.

⁽²⁾ PB L 136 van 31.5.1999.

(2000/C 330 E/231)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0669/00

van Anna Terrón i Cusí (PSE) aan de Commissie

(29 februari 2000)

Betreft: Omzetting van richtlijn 92/61/EEG in de Spaanse wetgeving

In het kader van de omzetting van richtlijn 92/61/EEG⁽¹⁾ in de Spaanse wetgeving werden diverse wettelijke voorschriften uitgevaardigd betreffende de goedkeuring, het in het verkeer brengen en de registratie van voertuigen. Een van de recentste teksten op dit gebied is het bij koninklijk decreet 2822/98 van 23 december goedgekeurde algemeen reglement voor voertuigen. Dit reglement bevat voorschriften voor twee- en driewielige en lichte vierwielige motorvoertuigen die de in de richtlijn omschreven technische kenmerken bezitten.

Is de Commissie ervan op de hoogte dat lichte vierwielige motorvoertuigen in Spanje naar het zich laat aanzien worden gediscrimineerd door de bedekte overheidssteun aan Spaanse fabrikanten van twee- en driewielige bromfietsen en motorfietsen, die in strijd is met het Gemeenschapsrecht?

Bovendien zouden lichte vierwielers in Spanje ook worden benadeeld door fiscale belemmeringen. Op deze motorvoertuigen wordt immers met terugwerkende kracht dezelfde indirecte belasting toegepast als op de andere motorvoertuigen die onder richtlijn 92/61 vallen, met name wat de BTW en de speciale belasting voor bepaalde vervoermiddelen betreft.

Impliceert een correcte toepassing van bovengenoemde richtlijn niet dat lichte vierwielige motorvoertuigen en twee- en driewielige motorvoertuigen op dezelfde manier worden behandeld?

⁽¹⁾ PB L 225 van 10.8.1992, blz. 72.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(24 maart 2000)

Artikel 1, lid 2, van Richtlijn 92/61/EEG van de Raad van 30 juni 1992 betreffende de goedkeuring van twee- of driewielige motorvoertuigen verdeelt de voertuigen waarop de richtlijn van toepassing is onder in bromfietsen, motorrijwielen en driewielers. Gezien artikel 1, lid 3, is de richtlijn eveneens van toepassing op motorvoertuigen met vier wielen (vierwielers) die voldoen aan de kenmerken van artikel 1, lid 3, sub a) en b).

Bij schrijven van 29 januari 1993 werd de Commissie door de Spaanse autoriteiten van de omzetting van de richtlijn in kennis gesteld. De Spaanse autoriteiten deden de Commissie daarbij ook een kopie van het rechtsinstrument waarbij deze omzetting gestalte kreeg toekomen: ministerieel besluit (orden ministerial) 18634 van 24 juli 1992, gepubliceerd in Staatsblad (Boletín Oficial) nr. 187, blz. 27373) van 5 augustus 1992.

Volgens de gegevens waarover de Commissie beschikt is er geen sprake van verkapte steun aan de fabrikanten van bromfietsen en motorrijwielen met twee of drie wielen.

De Commissie is op de hoogte van de verschillende fiscale behandeling in Spanje van twee- of driewielige bromfietsen en vierwielige bromfietsen. Voor bromfietsen met twee of drie wielen met een cilinderinhoud van minder van 50 cm³ geldt een verlaagd btw-tarief, terwijl op andere bromfietsen het normale tarief wordt toegepast. Aangezien bromfietsen niet voorkomen in bijlage H („Lijst van de leveringen van goederen en de diensten waarop verlaagde btw-tarieven mogen worden toegepast”) bij de Zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag⁽¹⁾, zal de Commissie de opportuniteit bestuderen van een procedure hierover in het kader van artikel 226 (ex artikel 169) van het EG-verdrag. Een speciale belasting wordt in Spanje geheven op bepaalde transportmiddelen bij de eerste definitieve registratie in Spanje van nieuwe of gebruikte motorvoertuigen, met uitzondering van bepaalde categorieën voertuigen, zoals motorrijwielen met twee of drie wielen met een cilinderinhoud van niet meer dan 250 cm³. Voor de registratie van lichte vierwielers geldt deze belasting echter wel. Aangezien deze belasting niet Europees is geharmoniseerd, staat het Spanje vrij te kiezen op welke categorieën het land deze toepast.

⁽¹⁾ PB L 145 van 13.6.1977.

(2000/C 330 E/232)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0672/00

van Mauro Nobile (UEN) aan de Commissie

(9 maart 2000)

Betreft: Bescherming van de werknemers op schepen en in vliegtuigen tegen asbest

In 1990 keurde de Raad richtlijn 90/394/EEG⁽¹⁾ goed betreffende de bescherming van de werknemers tegen risico's in verband met de blootstelling aan kankerverwekkende stoffen op de werkplek. Deze richtlijn beoogt toepassing van de kaderrichtlijn 89/391/EEG⁽²⁾ van de Raad betreffende maatregelen ter verbetering van de veiligheid en gezondheid van de werknemers op de werkplek en betreft alle sectoren van openbare en particuliere activiteiten.

In Italië sluit artikel 2 van de wet nr. 277/91 die is uitgevaardigd ter uitvoering van de richtlijnen 80/1107/EEG⁽³⁾, 82/605/EEG⁽⁴⁾, 83/477/EEG⁽⁵⁾, 86/188/EEG⁽⁶⁾ en 88/642/EEG⁽⁷⁾ betreffende de bescherming van de werknemers tegen de gevaren van de blootstelling aan chemische, fysische en biologische agentia op de werkplek de werknemers op schepen en vliegtuigen uit van de toepassing van deze richtlijnen, omdat zij zouden worden beschermd door een volgende Italiaanse reglementering „ad hoc”.

De Italiaanse regering heeft nog niet gezorgd voor een specifieke reglementering inzake de bescherming van de werknemers op schepen en in vliegtuigen tegen de blootstelling aan kankerverwekkende stoffen.

Kan de Commissie derhalve nagaan of het voorgaande waar is,

nagaan of artikel 2 van de Italiaanse wet nr. 277/91 door de uitsluiting van sommige categorieën werknemers, waardoor deze niet voldoende bescherming genieten, niet in strijd is met de Gemeenschaps-wetgeving inzake de bescherming van de werknemers,

zo nodig de Italiaanse regering verzoeken de communautaire richtlijnen 90/394/EEG en 89/391/EEG betreffende de bescherming van de werknemers, met inbegrip van de werknemers op schepen en in vliegtuigen, tegen de gevaren van de blootstelling aan kankerverwekkende stoffen op de werkplek in nationale wetgeving om te zetten?

⁽¹⁾ PB L 196 van 26.7.1990, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 183 van 29.6.1989, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 327 van 3.12.1980, blz. 8.

⁽⁴⁾ PB L 247 van 23.8.1982, blz. 12.

⁽⁵⁾ PB L 263 van 24.9.1983, blz. 25.

⁽⁶⁾ PB L 137 van 24.5.1986, blz. 28.

⁽⁷⁾ PB L 356 van 24.12.1988, blz. 74.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(19 april 2000)

De Commissie is het niet helemaal eens met de geachte afgevaardigde om de hieronder uiteengezette redenen.

Aangezien Richtlijn 90/394/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende de bescherming van de werknemers tegen de risico's van blootstelling aan carcinogene agentia op het werk een bijzondere richtlijn is van kaderrichtlijn 89/391/EEG van de Raad van 12 juni 1989 betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk, is zij van toepassing op alle particuliere of openbare sectoren, met zeer specifieke uitzonderingen voor bepaalde activiteiten in overheidsdienst. Daaruit volgt dat de sectoren van de zee- en de luchtvaart onder voornoemde Richtlijn 90/394/EEG vallen.

Rekening houdend met het feit dat met de goedkeuring van Richtlijn 91/632/EEG van de Commissie van 28 oktober 1991⁽¹⁾ tot vijftiende aanpassing aan de vooruitgang van de techniek van Richtlijn 67/548/EEG van de Raad betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen⁽²⁾ alle vormen van asbest op communautair niveau zijn aangemerkt als kankerverwekkend, vallen zij bijgevolg onder de werkingssfeer van voornoemde Richtlijn 90/394/EEG.

De uitsluiting van sommige categorieën werknemers van de werkingssfeer van wet 277/91 is conform de bepalingen van de Richtlijnen 80/1107/EEG, 82/605/EEG, 83/477/EEG, 86/188/EEG en 88/642/EEG.

Dat betekent echter niet dat de werknemers in de zee- en de luchtvaart niet zijn beschermd tegen de blootstelling aan carcinogene agentia. Zij vallen immers onder de regelgeving tot omzetting van Richtlijn 90/394/EEG in het Italiaanse recht.

De Commissie vestigt de aandacht van de geachte afgevaardigde op het feit dat de Richtlijnen 90/394/EEG en 89/391/EEG bij decreet 626 van 19 september 1994 in het Italiaanse recht zijn omgezet en dat de werkingssfeer van dit decreet de werknemers in de zee- en de luchtvaart niet uitsluit.

⁽¹⁾ PB L 338 van 10.12.1991.

⁽²⁾ PB 196 van 16.8.1967; PB L 327 van 3.12.1980; PB L 247 van 23.8.1982; PB L 263 van 24.9.1983; PB L 137 van 24.5.1986; PB L 356 van 24.12.1988.

(2000/C 330 E/233)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0675/00

van José Pomés Ruiz (PPE-DE) aan de Commissie

(29 februari 2000)

Betreeft: Vacuüm op het niveau van de directie bij Echo

Toen bekend werd dat de heer Alberto Navarro lid zou worden van het kabinet van de heer Javier Solana, was het duidelijk dat een nieuwe directeur voor Echo moest worden benoemd. Waarom heeft de nieuwe commissaris, de heer Nielson, zo lang gewacht om de benoeming voor te stellen? Waarom staat men de aangewezen kandidaat toe nog niet in functie te treden?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(21 maart 2000)

Op 1 oktober is de heer Alberto Navarro, voormalig directeur van het Bureau voor Humanitaire Hulp van de Europese Gemeenschap (ECHO) aangesteld in zijn nieuwe functie van hoofd van het kabinet van de heer Solana.

Met ingang van 1 oktober 1999 is de heer Sabato Della Monica, geheel volgens de gebruikelijke administratieve gang van zaken, benoemd tot waarnemend directeur ECHO, en zulks totdat in deze post definitief is voorzien.

Op 10 november 1999 is de vacature voor de post van directeur voor ECHO gepubliceerd, met instemming van het kabinet van het lid van de Commissie verantwoordelijk voor ontwikkeling en humanitaire hulp, waarbij de indieningstermijn op 24 november 1999 afliep.

Op 16 december 1999 is het Raadgevend Comité voor benoemingen (CNN) bijeengekomen om een „shortlist” van de kandidaten op te stellen. Op 20 januari 2000 heeft dit CNN, na diepgaande gesprekken, advies uitgebracht. De Commissie heeft hierop besloten mevrouw Costanza Adinolfi op deze vrij gekomen plaats te benoemen (PV(2000) 1466 van 15 februari 2000). Op 15 maart 2000 zal mevrouw Adinolfi als directeur van ECHO in functie treden.

(2000/C 330 E/234)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0676/00

van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Commissie

(9 maart 2000)

Betreft: Maatregelen in de sector toerisme

Van verschillende zijden komt er geregeld kritiek op de geringe coördinatie van het beleid van de Europese Unie inzake toerisme dat door de Commissie meestal wordt gerechtvaardigd met het argument dat de verdragen hiervoor geen toereikende rechtsgrondslag bieden.

Kan de Commissie mededelen of zij in de toekomst zal streven naar betere coördinatie en gelijktijdige harmonisatie van de wetgevingen van de lidstaten inzake toerisme?

Kan de Commissie eveneens mededelen welke concrete promotiemaatregelen zij met name heeft getroffen op de terreinen Bed & Breakfast, kamerverhuur door particulieren, vakantiewoningen en soortgelijke structuren en welke maatregelen zij hiertoe in de nabije toekomst overweegt?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(5 april 2000)

De Commissie verwijst naar haar mededeling van 28 april 1999: „Het werkgelegenheidsscheppend potentieel van het toerisme versterken”⁽¹⁾, waarin een nieuwe aanpak van de activiteiten van de Gemeenschap op het gebied van toerisme wordt ontwikkeld. Deze aanpak is gebaseerd op kennis van de sector en de markt voor toerisme en van de mogelijkheden die toerisme biedt voor de groei en de werkgelegenheid teneinde de voorwaarden voor een duurzame ontwikkeling van dit potentieel te verbeteren. De wijze waarop dit tot stand gebracht moet worden, is samenwerking met de lidstaten, overleg met de economische en maatschappelijke actoren in de toerisme-industrie en coördinatie met andere communautaire acties en programma's die voor het toerisme van belang zijn. De Commissie is zich bewust van feit dat het toerisme allerlei aspecten heeft en ziet het als een essentiële taak om deze op een samenhangende manier in andere beleidsterreinen te integreren, zoals het regionale beleid, het vervoers-, consumenten-, milieu-, ondernemings-, mededingings-, werkgelegenheids- en onderzoekbeleid.

De Commissie is op grond van het subsidiariteitsbeginsel van mening dat iedere communautaire activiteit op het gebied van toerisme het nationale beleid moet aanvullen. Ze is dan ook niet van plan om de huidige wetgeving inzake toerisme in de lidstaten te harmoniseren voor zover deze niet de werking van de interne markt belemmert. Niettemin worden sinds 1996 de maatregelen van de lidstaten binnen het Raadgevend Comité inzake het toerisme gecoördineerd.

Het behoort niet tot het werkterrein van de Commissie om concrete maatregelen ten gunste van bepaalde vormen van toerisme of accommodatie te nemen. De bestaande hulpprogramma's, met name de structuurfondsen, stellen de autoriteiten in de lidstaten, de regio's en de toerismebranche in staat om de toeristische activiteiten te steunen die hiervoor het meest in aanmerking komen.

⁽¹⁾ COM(1999) 205 def.

(2000/C 330 E/235)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0678/00
van Avril Doyle (PPE-DE) aan de Commissie

(9 maart 2000)

Betreft: Verschillen in het percentage hartziekten tussen de EU-lidstaten

Kan de Commissie, gelet op artikel 152 van het EG-Verdrag en gezien de verschillen in de percentages hartziekten in de EU (zo ligt het percentage in Ierland vijf maal hoger dan in Frankrijk) en het feit dat van het aantal sterfgevallen door hartstilstand in Ierland een op de twee vrouw is, en dat hartziekten in vele gevallen gemakkelijk te voorkomen zijn, commentaar leveren op deze verschillen en aangeven of, en zo ja wat zij van plan is te doen om de hartziekten in de EU aan te pakken (en met name in landen als Ierland) om te verzekeren dat dergelijke hoge sterftepercentages omlaag worden gebracht?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(14 april 2000)

De Commissie is op de hoogte van het door de geachte afgevaardigde aan de orde gestelde probleem.

Deze kwestie wordt momenteel besproken in het context van het Europese hartgezondheidsinitiatief dat een communautair project is dat is gericht op de bewustmaking van beleidsmakers, gezondheidswerkers en op de langere termijn het grote publiek in alle lidstaten van het belang van de bestrijding van hart- en vaatziekten en de middelen om preventie mogelijk te maken.

Verwacht wordt dat het project richtsnoeren zal voorstellen over de wijze waarop hart- en vaatziekten moeten worden aangepakt en over de acties en beleidsmaatregelen die voor een gezonder Europa moeten worden ontwikkeld en ten uitvoer gelegd.

De nieuwe strategie en het nieuwe actieprogramma voor de volksgezondheid zullen een solide basis bieden voor de voortzetting van de inspanningen ter bestrijding van hart- en vaatziekten in de Gemeenschap.

(2000/C 330 E/236)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0679/00
van Avril Doyle (PPE-DE) aan de Commissie

(9 maart 2000)

Betreft: Autoprijzen in Ierland en het toekomstige wettelijk kader voor de autoverkoop

Wanneer zal de Commissie, overwegende dat de gewone consument in Ierland voor auto's relatief hoge prijzen moet betalen in vergelijking met de andere leden van de eurozone, een besluit nemen over het toekomstig wettelijk kader voor de autoverkoop? Zal zij de motieven toelichten voor dit geplande besluit en uiteenzetten welke gevolgen het besluit zou kunnen hebben voor de autoprijzen in Ierland en op de mededinging in de autosector in dit land?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(31 maart 2000)

In artikel 11 van de huidige groepsvrijstellingsverordening voor motorvoertuigen⁽¹⁾ wordt bepaald dat de Commissie op geregelde tijdstippen de toepassing van deze verordening zal bezien, met name wat de prijsverschillen tussen de lidstaten en de kwaliteit van de dienstverlening aan de eindverbruiker betreft. Hiertoe heeft de Commissie sedert 1993 in haar tweejaarlijks verslag over de autoprijzen de desbetreffende prijsverschillen in de Gemeenschap onderzocht. In artikel 11 van de verordening wordt de Commissie eveneens verzocht om uiterlijk op 31 december 2000 een evaluatieverslag over deze verordening op te stellen.

In tegenstelling tot hetgeen het geachte parlementslid heeft opgemerkt, blijkt niet uit de regelmatige verslagen van de Commissie over de autoprijzen dat in vergelijking met de andere lidstaten en in het bijzonder met het Verenigd Koninkrijk de autoprijzen exclusief belastingen in Ierland bijzonder hoog zijn ⁽²⁾. De Commissie heeft in dit verband vastgesteld dat in landen met hoge belastingen bij aankoop van auto's, zoals Ierland, de prijzen exclusief belastingen betrekkelijk laag liggen. Wat de prijzen na belasting betreft, dient erop te worden gewezen dat de belasting op de aankoop van auto's nog steeds onder de bevoegdheid van de lidstaten valt aangezien zij deze kwestie tot dusver hebben uitgesloten van de communautaire maatregelen op het gebied van de harmonisatie van de belastingen in de interne markt.

Wat de vraag van het geachte parlementslid over het toekomstige wettelijk kader voor de autoverkoop betreft, is nog steeds geen beslissing genomen. De Commissie werkt momenteel aan een verslag over de evaluatie van de verordening waarin naar verwachting de oorzaken van de prijsverschillen en de impact van het systeem van de vrijstellingen op de autoprijzen zullen worden verduidelijkt. De gevolgen van deze verordening voor de consument is een van de sleutelementen van de evaluatie. Dit verslag zal bovendien, na het verstrijken van de geldigheidsperiode van de huidige verordening op 30 september 2002, een belangrijk uitgangspunt vormen voor de komende besprekingen over het toekomstige wettelijk kader voor de autoverkoop.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1475/95 van de Commissie van 28 juni 1995 betreffende de toepassing van artikel 85, lid 3, van het Verdrag op groepen afzet- en klantenserviceovereenkomsten inzake motorvoertuigen — PB L 145 van 29.6.1995.

⁽²⁾ Zie bijvoorbeeld het meest recente persbericht IP/00/121 van 7 februari 2000 over het verslag.

(2000/C 330 E/237)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0684/00

van Elspeth Attwooll (ELDR) aan de Commissie

(9 maart 2000)

Betreft: Dimlicht overdag

Kan de Commissie een indicatie geven van de huidige stand van zaken binnen de groep van hoog niveau voor de veiligheid op de weg van de Commissie ten aanzien van dimlicht overdag en de eventuele invoering van EU-wetgeving hierover? Is de Commissie in staat om meer druk uit te oefenen om de huidige impasse tussen de lidstaten hierover te doorbreken?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(7 april 2000)

De Commissie heeft de beschikbare onderzoekgegevens over de doeltreffendheid van het voeren van licht overdag bij wijze van maatregel ter vermindering van ongelukken onderzocht. De resultaten van het omvangrijke onderzoek op dit gebied zijn nog niet definitief maar duiden er wel op dat het voeren van licht overdag voor alle weggebruikers een doeltreffende veiligheidsmaatregel zou zijn en dat het effect des te sterker is naarmate er minder daglicht is. Ramingen over de daling van het aantal ongelukken lopen sterk uiteen en vormen nog altijd het onderwerp van theoretische debatten.

De Commissie is tot de conclusie gekomen dat het voeren van licht overdag weliswaar een kosteneffectieve maatregel zou zijn ter verbetering van de verkeersveiligheid maar toch minder voordelen zou bieden dan bijvoorbeeld door beperking van de snelheid, vermindering van het rijden onder invloed van alcohol, of het vaker aandoen van de veiligheidsgordel bereikt kunnen worden. Het standpunt van de Commissie over de betekenis van deze maatregelen is meer gedetailleerd uiteengezet in de mededeling over de verkeersveiligheid van 18 maart 2000 ⁽¹⁾.

Voorts schat de Commissie dat het extra benzinegebruik en bijgevolg ook de emissies van kooldioxide (CO₂) die zouden voortvloeien uit het voeren van licht overdag tussen 1,5% en 2% zouden bedragen hoewel dit in zekere mate afhankelijk is van de technische specificaties van het te voeren licht.

In de laatste vergadering van de groep op hoog niveau voor de verkeersveiligheid was het duidelijk dat de meningen van de lidstaten over de doeltreffendheid van het voeren van licht overdag nog altijd uiteenliepen. Met name waren de lidstaten het er niet over eens of de sociale kosten die voortvloeien uit het extra benzinegebruik en de extra CO₂-emissies de geraamde voordelen van de maatregel niet teniet zouden doen. Bijgevolg heeft de Commissie de groep meegedeeld dat zij zal overwegen communautaire wetgeving uit te werken voor het voeren van licht overdag wanneer zij daarvoor meer steun zal krijgen van de lidstaten.

(¹) COM(2000) 125.

(2000/C 330 E/238)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0692/00
van Francesco Speroni (TDI) aan de Commissie

(29 februari 2000)

Betreft: Tijdelijke arbeidscontracten in het kader van het vijfde kaderprogramma

Ingevolge het besluit van de EG-Commissie van 19 januari 1996 over het nieuwe personeelsbeleid in de sector onderzoek zijn er aankondigingen voor vacatures op basis van een interne selectieprocedure gepubliceerd. De contracten, die voor twee jaar waren gesloten en met een jaar waren verlengd, zijn op 15 februari 2000 verlopen. De verlenging heeft plaatsgevonden tijdens het vijfde kaderprogramma, dat in 2002 ten einde zal lopen; aan sommige onderzoekers zijn tijdens de fase van de verlenging van het contract projecten toegewezen die pas na afloop van het contract zelf beëindigd kunnen worden (b.v. het vierjarige project COCO, dat in 2002 voltooid zal zijn).

Is de Commissie niet van mening dat deze gedwongen onderbreking van de onderzoekprojecten, die te wijten is aan het verlopen van de contracten van de onderzoekers, niet alleen tot economische schade en een vertraging van het onderzoek leidt, maar tevens duidelijk maakt dat de flexibiliteit die van werknemers met tijdelijke arbeidscontracten verwacht wordt, op verkeerde wijze en met onadequate tijdsbestekken wordt toegepast en dat de noodzaak van een goede voltooiing van het vijfde kaderprogramma niet in acht wordt genomen?

Antwoord van de heer M. Busquin namens de Commissie

(20 maart 2000)

De contracten voor tijdelijke functionarissen waar het geachte parlementslid naar verwijst worden, overeenkomstig het door de Commissie in 1996 goedgekeurde nieuwe beleid voor personeel dat wordt bezoldigd uit de onderzoeksbegroting, gesloten voor ten hoogste drie jaar. Daarmee wordt een zekere flexibiliteit beoogd in de aanwerving van gespecialiseerd personeel op met name die gebieden waarvoor de Commissie geen aanwervingsreserves heeft. Zij mogen niet meer dan 25 % van de lijst van het aantal ambten voor onderzoek uitmaken.

Deze tijdelijke functionarissen worden gekozen uit een gegevensbank die is opgericht na een op grote schaal buiten de Commissie (met name op de internetsite Cordis) verbreide sollicitatieoproep. In dit verband zij er tevens op gewezen dat aan deze tijdelijke functionarissen bij hun sollicitatie en ook bij de ondertekening van het contract wordt meegedeeld dat de contractduur ten hoogste drie jaar bedraagt.

Voorts kunnen deze contracten op elk moment van het jaar worden gesloten. Ze lopen dus niet allemaal op 15 februari 2000 af.

Ook zij erop gewezen dat deze contracten niet bedoeld zijn voor de volledige duur van een kaderprogramma of van een bepaald project. Zij worden gesloten in het kader van een aanwervingmethode die een aanvulling vormt op die voor de tijdelijke functionarissen die via selectieprocedures die gelijkgesteld kunnen worden met vergelijkende onderzoeken worden aangeworven en contracten krijgen van vijf jaar die verlengd kunnen worden of contracten van onbepaalde duur, naargelang het gaat om een technisch-wetenschappelijke of een administratieve functie van de lijst van het aantal ambten voor onderzoek.

In elk geval kan de Commissie het geachte parlementslid medelen dat geen enkel onderzoekproject is onderbroken wegens het aflopen van contracten van tijdelijke functionarissen.

(2000/C 330 E/239)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0700/00**van James Nicholson (PPE-DE) aan de Commissie**

(17 maart 2000)

Betreft: Importvoorschriften Canarische Eilanden

Kan de Commissie verklaren waarom voor de Canarische Eilanden andere voorschriften voor de invoer van gecertificeerde pootaardappelen gelden dan voor de overige regio's van de Europese Unie en kan zij zeggen of de huidige regelingen ooit zullen worden gewijzigd?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(25 april 2000)

De communautaire fytosanitaire regeling, vastgesteld door Richtlijn 77/93/EEG van de Raad van 21 december 1976 betreffende de beschermende maatregelen tegen het binnenbrengen op het grondgebied van de Lidstaten van voor planten of voor plantaardige producten schadelijke organismen en de verspreiding ervan binnen de Gemeenschap⁽¹⁾, werd aangepast door Richtlijn 94/13/EG⁽²⁾ om rekening te houden met de specifieke fytosanitaire situatie op de Canarische Eilanden. Het afgelegen en insulaire karakter van de eilanden en daardoor de specifieke fytosanitaire situatie werd erkend, alsmede de noodzaak van speciale bepalingen in de bijlagen bij de richtlijn voor de bescherming van de Canarische Eilanden.

De praktische integratie van de Canarische Eilanden in de communautaire fytosanitaire regeling is echter nog niet gerealiseerd omdat Spanje de bijgewerkte lijst met de schadelijke organismen die op de Canarische Eilanden voorkomen en met een indicatie van de noodzakelijk geachte fytosanitaire maatregelen nog altijd niet heeft voorgelegd.

Vanwege de uitzonderlijke geografische situatie, die een ernstige handicap betekent, profiteren de Canarische Eilanden ook van de toepassing van Verordening (EEG) nr. 1601/92 van de Raad van 15 juni 1992 met betrekking tot de vrijstelling van heffingen en/of douanerechten op bepaalde, rechtstreeks vanuit derde landen ingevoerde producten, waaronder gecertificeerde pootaardappelen. De hoeveelheden goederen die voor de regeling in aanmerking komen, worden jaarlijks op basis van bevoorradingsbalansen vastgesteld.

⁽¹⁾ PB L 26 van 31.1.1977, laatst gewijzigd bij Richtlijn 1999/53/EG van de Commissie, PB L 142 van 5.6.1999.

⁽²⁾ PB L 92 van 9.4.1994.

(2000/C 330 E/240)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0705/00**van Nelly Maes (Verts/ALE) aan de Raad**

(2 maart 2000)

Betreft: Wijziging AWBZ-wetgeving in Nederland

In Nederland valt iedereen onder de voorzieningen van de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (AWBZ). Per 1 januari 2000 worden Nederlanders die in het buitenland wonen en niet bij een ziekenfonds verzekerd zijn, uitgesloten van de AWBZ-voorzieningen. Nederlanders in de Belgische federatie kunnen zich echter niet aansluiten bij een ziekenfonds omdat de Belgische sociale wetgeving dit onverenigbaar acht met de Nederlandse AWBZ-voorzieningen.

Hier is duidelijk sprake van een Catch 22-situatie: de Nederlanders woonachtig in de Belgische federatie moeten zich aansluiten bij een ziekenfonds om recht te hebben op de AWBZ-voorzieningen, maar de Belgische ziekenfondsen weigeren hen als leden omdat ze recht hebben op AWBZ-uitkeringen.

1. Druist de beslissing van de Nederlandse regering om Nederlanders die in het buitenland wonen en niet bij een ziekenfonds verzekerd zijn, per 1 januari 2000 uit te sluiten van de AWBZ-voorzieningen in tegen de Europese regelgeving, onder meer de mogelijkheid van het zich vrij vestigen van burgers en patiënten in andere EU-lidstaten (arrest van het Europees Hof van 28 april 1998, zaak nr. C-158/96)?
a) Zo ja, welke stappen zal de Raad zetten om ervoor te zorgen dat er een einde komt aan deze situatie?
b) Zo nee, vindt de Raad dan dat de Nederlandse maatregel geen afbreuk doet aan de Europese regelgeving, onder meer de mogelijkheid van het zich vrij vestigen van burgers en patiënten in andere EU-lidstaten (arrest van het Europees Hof van 28 april 1998, zaak nr. C-158/96)?

2. Is de beslissing van de Nederlandse overheid in strijd met het vertrouwensbeginsel, vermits de betrokkenen zich te goeder trouw in het buitenland hebben gevestigd in de wetenschap een volledige ziektekostenverzekering door de AWBZ te behouden? Zo neen, vindt de Raad dan dat de Nederlandse maatregel geen afbreuk doet aan het vertrouwensbeginsel?

Antwoord

(2 mei 2000)

De door de Geachte Afgevaardigde gestelde vraag valt niet onder de bevoegdheden van de Raad. Overeenkomstig het Verdrag is het aan de Commissie om toe te zien op de toepassing van het Gemeenschapsrecht, en in voorkomend geval bij de Raad — dan wel tegelijk bij het Europees Parlement en de Raad — wetgevingsvoorstellen in te dienen over de aangelegenheden die onder de bevoegdheid van de Gemeenschap vallen.

(2000/C 330 E/241)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0712/00 van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie

(17 maart 2000)

Betreft: Wijzigingsrichtlijnen 98/95/EG en 98/96/EG

Kan de Commissie mededelen of de richtlijnen 98/95/EG⁽¹⁾ en 98/96/EG⁽²⁾ de regering van het Verenigd Koninkrijk beletten om vast te houden aan de in de Britse wet 1982/844 opgenomen bepaling inzake raadpleging van het publiek (deel 3, paragraaf 21-30)?

⁽¹⁾ PB L 25 van 1.2.1999, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 25 van 1.2.1999, blz. 27.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(18 april 2000)

De artikelen 21 t/m 30 van deel III van de Britse verordening betreffende de opname van zaden in de nationale rassenlijst van landbouwgewassen [The Seeds (National List of Varieties) Regulations 1987] voorzien in een procedure van raadpleging van het publiek voor de goedkeuring van besluiten door de Britse autoriteiten betreffende de opname, de weigering tot opname, de vernieuwing of de intrekking van de opname van een zaad of een houder in de nationale lijst. Deze bepalingen vloeien niet voort uit een communautaire verplichting maar uit een rechtsbeslissing van de Britse wetgever.

De richtlijnen 98/95/EG⁽¹⁾ en 98/96/EG⁽²⁾ laten de mogelijkheid om vast te houden aan voornoemde bepalingen onverlet. De door de nationale autoriteiten ingevolge de raadplegingsprocedure goedgekeurde besluiten moeten echter in elk geval in overeenstemming zijn met de algemene en bijzondere bepalingen van het EG-Verdrag en de uit hoofde daarvan door de instellingen genomen rechtsbeslissingen.

⁽¹⁾ Richtlijn 98/95/EG van de Raad van 14 december 1998 houdende wijziging, in het kader van de consolidatie van de interne markt en ten aanzien van genetisch gemodificeerde plantenrassen en plantgenetische hulpbronnen, van de Richtlijnen 66/400/EEG, 66/401/EEG, 66/402/EEG, 66/403/EEG, 69/208/EEG, 70/457/EEG en 70/458/EEG betreffende het in de handel brengen van bietenzaad, zaaizaad van groenvoedergewassen, zaaigranen, pootaardappelen, zaaizaad van oliehoudende planten en vezelgewassen en groentezaad, en betreffende de gemeenschappelijke rassenlijst voor landbouwgewassen.

⁽²⁾ Richtlijn 98/96/EG van de Raad van 14 december 1998 tot wijziging onder andere van de niet-officiële veldkeuringen op grond van de Richtlijnen 66/400/EEG, 66/401/EEG, 66/402/EEG, 66/403/EEG, 69/208/EEG en 70/458/EEG betreffende het in de handel brengen van respectievelijk bietenzaad, zaaizaad van groenvoedergewassen, zaaigranen, pootaardappelen, zaaizaad van oliehoudende planten en vezelgewassen, en groentezaad en van Richtlijn 70/457/EEG betreffende de gemeenschappelijke rassenlijst voor landbouwgewassen.

(2000/C 330 E/242)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0716/00**van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie**

(17 maart 2000)

Betreft: Verenigbaarheid van het collegegeld in het VK met de Europese mededingingswetgeving

Ingevolge de decentralisatie in het Verenigd Koninkrijk, hebben de Schotse universiteiten het collegegeld voor Europese studenten (uitgezonderd de Engelse, de Welshe en de Noord-Ierse studenten) verlaagd en de betaling ervan uitgesteld, terwijl alle andere Britse universiteiten verplicht zijn inschrijvingsgeld te vragen.

De ongelijke voorwaarden die gelden voor de financiering van de studenten in het VK bieden de Schotse universiteiten een oneerlijk concurrentievoordeel op hun tegenhangers in Engeland, Wales en Noord-Ierland, meer bepaald wat het aantrekken van zogenaamde internationale studenten betreft. Kan de Commissie mij meedelen of deze situatie verenigbaar is met de beginselen van de Europese mededingingswetgeving als verankerd in de Europese Verdragen?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(3 april 2000)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op zijn schriftelijke vraag E-0374/00 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 143.

(2000/C 330 E/243)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0719/00**van Manuel Pérez Álvarez (PPE-DE) aan de Commissie**

(17 maart 2000)

Betreft: Arbeidsongevallen

Volgens de heersende opvattingen brengt iedere vorm van arbeid risico's met zich mee. Deze risico's verschillen sterk, al naar gelang de aard van het werk. Veiligheidsmaatregelen ten spijt betekent een verhoogd risico dat er ook meer ongevallen plaatsvinden.

De betrokken autoriteiten in de lidstaten erkennen dat wettelijke regelingen weliswaar nuttig zijn, doch helaas tekortschieten.

De EU maakt zich sterk voor het scheppen van kwaliteitswerkgelegenheid, waarbij o.a. wordt gestreefd naar een risicovrije werkomgeving.

Overweegt de Commissie nieuwe maatregelen om het aantal arbeidsongevallen terug te dringen?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(25 april 2000)

De Commissie deelt volledig het standpunt van de geachte afgevaardigde betreffende het belang van acties voor de bescherming van de gezondheid en de veiligheid van werknemers, teneinde het aantal arbeidsongevallen te verminderen. Het beleid van de Commissie op dit vlak heeft ook altijd deze doelstelling nagestreefd.

De richtlijnen op het vlak van de „gezondheid en de veiligheid op het werk” die door de Raad op basis van voorstellen van de Commissie zijn goedgekeurd, vormen een minimumpakket van beschermingsmaatregelen voor de werknemer tegen arbeidsongevallen en beroepsziekten.

De lidstaten moeten zorgen voor voldoende controle en toezicht op de nationale toepassingsbepalingen van deze richtlijnen.

Om de toepassing van de richtlijnen te vergemakkelijken en om een bijdrage te leveren aan de vermindering van het aantal arbeidsongevallen initieert de Commissie, telkens wanneer dat nodig is, niet-wetgevende acties, waaronder de uitwerking van niet-bindende praktische gidsen.

In dit verband wijst de Commissie de geachte afgevaardigde ook op de activiteiten van het Europees Agentschap voor de veiligheid en de gezondheid op het werk en in het bijzonder op de conferentie „Veiligheid en gezondheid en inzetbaarheid”, die in september 1999 in Bilbao plaatsvond. Tijdens deze conferentie is aandacht besteed aan de banden tussen uitsluiting van de arbeidsmarkt, inzetbaarheid, reïntegratie op de arbeidsmarkt, een cultuur van bescherming van veiligheid en gezondheid op het werk en gelijke kansen, aanpassing van de werkomgeving aan de mens en het concurrentievermogen van ondernemingen.

Een exemplaar van de conclusies van deze conferentie zal rechtstreeks aan de geachte afgevaardigde en het secretariaat-generaal van het Europees Parlement worden opgestuurd.

(2000/C 330 E/244)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0729/00

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie

(6 maart 2000)

Betreft: Bijeenkomst EU-Korea: Europese scheepsbouwindustrie

De heer Liikanen, commissaris belast met de industriector, heeft in december jl. ten overstaan van de Commissie industrie, externe handel, onderzoek en energie van het Europees Parlement medegedeeld dat de Commissie een bijeenkomst zou houden met Korea om de huidige problematiek rond de scheepsbouw-industrie op internationaal niveau te bespreken, en in concreto de oneerlijke concurrentie van Korea op dit gebied.

Kan de Commissie mededelen of er al een bijeenkomst met Korea heeft plaatsgevonden over deze kwestie?

Zo ja, kan de Commissie mededelen op welk niveau deze bijeenkomst heeft plaatsgevonden, wat er op de agenda van deze bijeenkomst (eventueel bijeenkomsten) stond en welke resultaten er bereikt zijn?

Kan de Commissie informatie verstrekken over de strategie en de middelen waartoe besloten is of besloten moet worden als gevolg van de contacten die tot nu toe met Korea hebben plaatsgevonden?

Kan de Commissie informatie verstrekken over het tijdschema van toekomstige bijeenkomsten met Korea en over de agenda en het niveau van deze contacten?

Antwoord van de heer Lamy namens de Commissie

(5 april 2000)

In vervolg op de conclusies van de Raad Industrie van 9 november 1999 is tussen de Unie en Korea een bilaterale dialoog begonnen in een poging tot oplossingen te geraken voor de moeilijkheden op het vlak van oneerlijke mededinging in de sector scheepsbouw. De Commissie heeft Korea ervan in kennis gesteld dat de Europese bedrijfstak, ingeval men niet tot bevredigende resultaten komt, spoedig een klacht zou kunnen indienen uit hoofde van de geschillenregeling handelsbelemmeringen (GRHB) bij de Commissie. Deze procedure zou op termijn kunnen leiden tot een actie bij de Wereldhandelsorganisatie.

Na het eerste contact op 14 december 1999 te Parijs, is op 10 en 11 februari 2000 een afvaardiging van de Commissie naar Seoul gegaan teneinde van de zijde van de Koreanen duidelijke toezeggingen te verkrijgen. Deze hadden betrekking op de erkenning van de verantwoordelijkheid van Korea in de huidige crisis in de sector, de verbintenis om niet tussenbeide te komen bij reddingsplannen voor de failliet gegane Koreaanse scheepswerven en de toepassing van de regels voor doorzichtigheid en in het bijzonder de internationale normen op boekhoudkundig gebied waarmee het geheel van de kosten voor de vaststelling van de prijs van schepen kan worden bestreken. Korea heeft in deze fase het Europese voorstel nog niet aanvaard.

Niettemin heeft Korea bij deze dreiging met handelssancties door de Gemeenschap een derde discussieronde voor 14 tot en met 16 maart 2000 voorgesteld teneinde een oplossing te vinden voor dit potentieel handelsgeschil. Uiteindelijk heeft Korea op 29 maart 2000 vrijwel alle door de Commissie voorgestelde verbintenissen aanvaard.

Indien er op korte termijn een akkoord wordt bereikt zal de Commissie, tezamen met de Europese bedrijfstak en de lidstaten, zeer streng toezicht uitoefenen om de naleving van de Koreaanse verbintenissen te controleren. In dit verband zal de Commissie al snel om overleg met Korea kunnen vragen om concrete oplossingen te vinden voor de moeilijkheden die onze bedrijfstak ondervindt.

Ingeval van niet naleving van de genoemde verbintenissen of bij ontbreken van concrete resultaten op de markt, heeft de Europese bedrijfstak aangekondigd dat zij uit hoofde van de GRHB bij de Commissie een klacht zou indienen tegen de Koreaanse subsidiepraktijken. Indien het bewijsmateriaal in het klachten-dossier voldoende zou zijn, dan zou de Commissie bereid zijn een onderzoek te openen dat voor de instantie voor geschillenbeslechting van de WTO zijn beslag zou kunnen krijgen. De Unie zou zo een oplossing kunnen vinden waarmee deze praktijken kunnen worden gesanctioneerd.

(2000/C 330 E/245)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0731/00

van Paul Coûteaux (UEN) aan de Commissie

(6 maart 2000)

Betreft: FSC – Optreden in WTO-verband

De beroepsinstantie van de WTO heeft zich onlangs uitgesproken tegen het Amerikaanse systeem van Foreign Sales Corporations (FSC), dat het exporteurs mogelijk maakt zich aan elke belasting te onttrekken door gebruik te maken van fictieve vestigingen in belastingparadijzen. Aan dit systeem om onder de betaling van uitvoerbelasting uit te komen, dat momenteel in de Verenigde Staten nog wettelijk is toegestaan, dient dus een einde te worden gemaakt (Rapport AB-1999-9 van 24.2.2000). Het is echter onwaarschijnlijk dat het Congres zich juist in verkiezingstijd bereid zal tonen om zich aan het besluit van de WTO te conformeren.

Kan de Commissie zeggen of zij voornemens is om, als de Verenigde Staten de FSC niet binnen de gestelde termijn (vóór 30.9.2000) zouden afschaffen, sancties te treffen van dezelfde aard als die welke de Verenigde Staten in het Euro-Amerikaanse geschil over hormonenkoeien hebben opgelegd, en dus over te gaan tot handelsretorsies?

Is zij voornemens beide dossiers met elkaar in verband te brengen in het kader van meer algemene onderhandelingen over de transatlantische handelsgeschillen?

Antwoord van de heer Lamy namens de Commissie

(29 maart 2000)

De Commissie is ervan overtuigd dat de Verenigde Staten hun internationale verplichtingen in de zaak van de zogenaamde foreign sales corporations (FSC's) zullen nakomen en hun wetgeving vóór 1 oktober 2000 in overeenstemming zullen brengen met de afspraken van de Wereldhandelsorganisatie (WTO). In het hypothetische geval dat de Verenigde Staten hun FSC-wetgeving vóór die datum niet aan de conclusies van het panel en de beroepsinstantie conformeren, kan de Gemeenschap andere stappen ondernemen, zoals onderhandelen over compensaties of de concessies ten aanzien van de Verenigde Staten opschorten. Dit zijn rechten die niet specifiek aan de FSC-zaak zijn verbonden, maar waarop iedere klagende partij bij de WTO een beroep kan doen als een WTO-lid zijn verplichtingen om een uitspraak uit te voeren, niet nakomt. De Commissie verwacht evenwel dat de Verenigde Staten de aanbevelingen van het geschillenbeslechtingsorgaan van de WTO zullen uitvoeren.

Wat het tweede gedeelte van de vraag betreft: de Commissie werkt al geruime tijd aan de kwestie van het hormonen vlees. Gezien het particuliere belang van beide zaken, zal de Commissie een passende oplossing zoeken voor iedere zaak afzonderlijk in overeenstemming met de internationale verplichtingen van de Gemeenschap in het kader van de WTO.

(2000/C 330 E/246)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0732/00
van Francesco Turchi (UEN) aan de Commissie

(6 maart 2000)

Betreft: Objectiviteit van de informatie van openbare zenders

Stroken de uitzendingen van de RAI (Radio Televisione Italiana) en met name het televisiejournaal van het eerste kanaal (TG1) — waar bij de informatieverstrekking over de activiteiten van de politieke partijen geen pariteitregels worden gevolgd, maar bepaalde partijen worden bevoordeeld — met de door de EG-Commissie vastgestelde criteria betreffende de wetgeving op het gebied van de communicatie en de verspreiding van nieuwsberichten in de multimediasector?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(31 maart 2000)

De communautaire wetgeving inzake het vrije verkeer van diensten, met name de bepalingen van Richtlijn 89/552/EEG van de Raad van 3 oktober 1989 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisie-omroepactiviteiten⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij Richtlijn 97/36/EG van het Parlement en de Raad van 30 juni 1997⁽²⁾, heeft geen betrekking op de kwestie van de objectiviteit en de onpartijdigheid van de door de televisiezenders verspreide politieke informatie.

⁽¹⁾ PB L 298 van 17.10.1989.

⁽²⁾ PB L 202 van 30.7.1997.

(2000/C 330 E/247)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0734/00
van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie

(6 maart 2000)

Betreft: Aanleg van een ondergrondse parkeergarage onder de Piazza Lorenzini in Rome

Het gemeentebestuur van Rome heeft een bouwvergunning afgegeven voor de aanleg van 80 ondergrondse parkeerplaatsen onder de Piazza Lorenzini in de wijk Portuense (gemeente Rome), waar onlangs een gebouw is ingestort.

Deze gehele zone heeft een uiterst onstabiele ondergrond met grotten en tufsteengroeven, maar ondanks bovengenoemde instorting schijnen er geen adequate analyse en hydrogeologisch onderzoek van de ondergrond te hebben plaatsgevonden. Bovendien schijnt er in deze zone geen behoefte te bestaan aan extra parkeerplaatsen. Voorts zullen de werkzaamheden het rooien van enkele tientallen jaren oude hoge bomen met zich meebrengen in één van de weinige groenstroken van deze wijk. Om al deze redenen hebben de burgers grote bezwaren geuit tegen dit project en zijn er o.a. spontaan verscheidene comités opgericht. Bovendien heeft de gemeente Rome nagelaten om vooraf een evaluatie van het project te vragen aan het vijftiende gemeentedistrict, dat voor deze zone bevoegd is.

Is de Commissie:

1. gezien bovenstaande overwegingen, niet van mening dat bovengenoemd project onder de werken valt waarvoor een milieुरapportage verplicht is volgens het bepaalde in richtlijn 85/337/EEG⁽¹⁾ en de daarop volgende wijzigingen?
2. Acht de Commissie het niet wenselijk stappen te ondernemen bij de bevoegde nationale instanties om na te gaan of dit bouwproject wel wenselijk is, mede gezien de weerstand van de desbetreffende bewoners?

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(14 maart 2000)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op haar schriftelijke vraag E-0243/00⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 108.

(2000/C 330 E/248)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0764/00
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie**

(13 maart 2000)

Betreft: Rapport European Round Table of Industrialists over het wettelijk pensioen

Een werkgroep van de European Round Table of Industrialists, onder het voorzitterschap van Carlo De Benedetti, heeft onlangs haar conclusies over de financiering van de wettelijke pensioenen in de Europese Unie overhandigd aan Commissievoorzitter Romano Prodi. Volgens de leden van de werkgroep vormt het wettelijk pensioen een rem op de economische groei in Europa. Zij schuiven het systeem van privépensioenplannen naar voren als alternatief.

Graag had ik een antwoord van de Commissie op de volgende vragen:

1. Wie zijn de auteurs van het rapport van de European Round Table of Industrialists over de financiering van het wettelijk pensioen in de vijftien lidstaten van de Europese Unie?
2. Wie zijn de leden van de European Round Table of Industrialists?
3. Wat zijn de eindconclusies van het rapport van de European Round Table of Industrialists met betrekking tot de financiering van het wettelijk pensioen in de vijftien lidstaten van de Europese Unie (letterlijk citaat a.u.b.)?
4. Onderschrijft de Commissie de eindconclusies van het rapport van de European Round Table of Industrialists met betrekking tot de financiering van het wettelijk pensioen in de vijftien lidstaten van de Europese Unie?
 - a) Zo ja, is de Commissie van oordeel dat het bestaande wettelijk pensioen in de vijftien EU-lidstaten op termijn geheel of gedeeltelijk moet vervangen worden door privé-pensioenregelingen?
 - b) Zo nee, pleit de Commissie voor het behoud van het wettelijk pensioen, zoals het nu bestaat in de vijftien EU-lidstaten?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(17 april 2000)

1. en 2. De Commissie is niet verantwoordelijk voor het door de geachte afgevaardigde vermelde rapport. Antwoorden moeten daarom rechtstreeks worden verkregen van de European round table of industrialists.

3. Het rapport is beschikbaar op de website van de European round table (www.ert.be).

4. De opzet en de structuur van de pensioenstelsels zijn het voorrecht van de lidstaten. De Commissie heeft haar standpunt over de opzet en de hervorming van de pensioenstelsels uiteengezet in haar mededeling „Een Europa voor alle leeftijden” van 21 mei 1999⁽¹⁾. Hierin wordt benadrukt dat de doeltreffendste manier om het gevaar van de vergrijzing voor de duurzaamheid van de pensioenstelsels af te wenden erin bestaat de tendens van vervroegde uittreding om te buigen en de arbeidsdeelname van de gehele beroepsbevolking te vergroten. De cruciale veranderingen zullen die zijn welke werknemers in staat stellen en motiveren om langer aan het arbeidsproces deel te nemen en voor een latere en geleidelijkere uittreding uit het arbeidsproces te kiezen, aangezien dit zal leiden tot een terugdringing van de pensioenkosten, extra inkomsten en een grotere productieve bijdrage aan de groei. Dat pensioenstelsels werkgelegenheidsvriendelijk zijn is belangrijker dan dat zij zijn gebaseerd op een kapitaaldeckings- of omslagstelsel.

Het is mogelijk dat kapitaaldeckingsstelsels belangrijker zullen worden, maar omslagstelsels zullen naar verwachting het grootste aandeel blijven vormen in het totale inkomen van de gepensioneerden in de meeste lidstaten. Verder kan niet worden aangenomen dat kapitaaldeckingsstelsels niet door de demografische veranderingen zullen worden aangetast, hoewel het effect van dergelijke veranderingen op de prijzen van activa en opbrengsten moeilijker te voorspellen is dan het effect op het financiële evenwicht van omslagstelsels.

Daarom is de Commissie van mening dat actie op communautair niveau kan worden ondernomen om de doeltreffendheid van kapitaaldeckingsstelsels te vergroten. Zij heeft daartoe verscheidene concrete voorstellen gedaan in haar mededeling „Naar een interne markt voor aanvullende pensioenen — Resultaten van de raadpleging over het Groenboek Aanvullende pensioenen in de interne markt”⁽²⁾ van 11 mei 1999, waaronder liberalisering van de beleggings- en beheersregels om profijt te trekken van de op communautaire schaal opererende kapitaalmarkten, mogelijkheid voor pensioenfondsen om pensioenplannen op grensoverschrijdende basis te beheren en overdraagbaarheid van aanvullende pensioenrechten. Als eerste stap is de Commissie voornemens om medio 2000 een voorstel voor een richtlijn over pensioenfondsen goed te keuren. Dit voorstel zal strikte prudentiële normen vaststellen ter bescherming van de rechten van toekomstige gepensioneerden en zal beleggingsregels bevatten om de pensioenfondsen in staat te stellen de prestatie en de veiligheid van hun beleggingen te optimaliseren. Het zal ook de wederzijdse erkenning van de nationale prudentiële systemen beogen om de grensoverschrijdende aansluiting te vergemakkelijken.

In haar mededeling „Een gemeenschappelijke strategie voor de modernisering van de sociale bescherming”⁽³⁾ van 14 juli 1999 benadrukt de Commissie de noodzaak om „pensioenen veilig te stellen en pensioenstelsels betaalbaar te maken”. Dit werd bevestigd door het verzoek van de Raad op 17 december 1999 om een groep van hoge functionarissen op te richten voor de tenuitvoerlegging van de in de mededeling voorgestelde actie. De groep is nu op tijdelijke basis opgericht en de pensioenen zijn een van de eerste kwesties waaraan door de groep aandacht zal worden besteed. De Commissie heeft een voorstel voor een besluit van de Raad ter formalisering van deze groep goedgekeurd⁽⁴⁾. De buitengewone Europese Raad van Lissabon op 23-24 maart 2000 heeft de groep opgedragen de duurzaamheid van de pensioenstelsels op lange termijn te bestuderen.

⁽¹⁾ COM(1999) 221 def.

⁽²⁾ COM(1999) 134 def.

⁽³⁾ COM(1999) 347 def.

⁽⁴⁾ COM(2000) 134 def.

(2000/C 330 E/249)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0795/00

van Stephen Hughes (PSE) aan de Commissie

(16 maart 2000)

Betreft: Lucent Technologies

Medio 1999 werd de Britse Angela Elliot Mathis, directeur en lid van de raad van beheer van Lucent Technologies Belgium, zonder opzegging en zonder opgaaf van redenen ontslagen. Precies dertien maanden eerder was zij op grond van haar uitstekende antecedenten in de IT-sector door een head-huntingbureau van buiten België naar het bedrijf gehaald, en haar staat van dienst bij het bedrijf biedt geen verklaring voor haar ontslag. Bovendien kon zij volgens de Belgische wetgeving onder de gegeven omstandigheden geen aanspraak maken op bescherming of verweer tegen ontslag.

Is de Commissie ook niet van mening dat het ernaar uitziet dat steeds minder burgers geneigd zullen zijn gebruik te maken van de mogelijkheid om binnen de EU te gaan wonen en werken waar zij graag willen, tenzij er overal in de EU sociale minimumgaranties ten aanzien van bijvoorbeeld individueel ontslag worden ingevoerd?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(11 april 2000)

Wat de bescherming tegen individueel ontslag in de context van het vrije verkeer van werknemers betreft, bepaalt artikel 7 van Verordening (EEG) Nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het

vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap ⁽¹⁾ het volgende: „Een werknemer die onderdaan is van een lidstaat mag op het grondgebied van andere lidstaten niet op grond van zijn nationaliteit anders worden behandeld dan de nationale werknemers wat betreft alle voorwaarden voor tewerkstelling en arbeid, met name op het gebied van beloning, ontslag, en, indien hij werkloos is geworden, wederinschakeling in het beroep of wedertewerkstelling”.

Overeenkomstig de informatie waarover de Commissie beschikt, hangt de bescherming tegen individueel ontslag in België in sommige gevallen af van het salaris van de betrokken werknemer. Voor werknemers die meer verdienen dan een bepaald salarisniveau wordt de bescherming tegen ontslag in de individuele arbeidsovereenkomst overeengekomen.

(¹) PB L 257 van 19.10.1968.

(2000/C 330 E/250)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0809/00
van Harlem Désir (PSE) aan de Commissie

(10 maart 2000)

Betreft: Veroordeling door de WTO van de fiscale behandeling van Amerikaanse bedrijven die naar het buitenland exporteren (FSC's)

Op 24 februari 2000 heeft de beroepsinstantie van de WTO haar verslag gepubliceerd over de fiscale behandeling van Amerikaanse bedrijven die naar het buitenland exporteren en daarin de belastingregeling veroordeeld op grond waarvan circa 50 % van de Amerikaanse uitvoer in aanmerking voor belastingteruggave komt, hetgeen neerkomt op een exportsubsidie met een totale waarde van ongeveer 4 miljard dollar per jaar. Hoewel deze situatie niet alleen voor Europese ondernemingen nadelig is, worden deze wel het zwaarst getroffen.

Hoe is het mogelijk dat de WTO na deze veroordeling geen bedrag heeft vastgesteld om de Europese Unie schadeloos te stellen en dat de Commissie, die de commerciële belangen van de Unie moet behartigen, geen stappen heeft ondernomen om door de Verenigde Staten schadeloos te worden gesteld, terwijl de Amerikanen de Europese Unie in het geval van bananen en hormoonvlees nog steeds handelssancties opleggen en Europa volgens de WTO hierdoor veel meer financiële schade heeft ondervonden?

Antwoord van de heer Lamy namens de Commissie

(30 maart 2000)

Overeenkomstig het besluit van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) betreffende de foreign sales corporations (FSC's) hebben de Verenigde Staten tot 1 oktober 2000 de tijd om zich aan de conclusies van het panel en de beroepsinstantie te conformeren. Indien de Verenigde Staten tegen die datum de FSC's niet hebben afgeschaft of de structuur ervan niet in overeenstemming met de regels van de WTO hebben gebracht, kan de Gemeenschap krachtens artikel 22 van het Memorandum inzake geschillenbeslechting compensaties van de Verenigde Staten verlangen of gelijkwaardige concessies schorsen, zoals de Verenigde Staten dat hebben gedaan in de geschillen over het hormoonvlees en de bananen.

(2000/C 330 E/251)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0810/00
van Pasqualina Napoletano (PSE) aan de Commissie

(10 maart 2000)

Betreft: Situatie van tandartsen in Italië

Italië heeft de communautaire richtlijn van 1978 tot regeling van het beroep van tandarts bij wet nr. 409/85 in de nationale wetgeving opgenomen en tevens doen gelden voor afgestudeerden in de medicijnen, die zich voor 28 januari 1980 aan de universiteit hadden ingeschreven. Het gevolg van het ontbreken van een regeling in de periode 1978-1985 was dat duizenden jongeren na 1980 aan een medicijnenstudie

begonnen om tandarts te kunnen worden, hetgeen hen met terugwerkende kracht onmogelijk werd gemaakt door de omzetting van de richtlijn in 1985. Deze jonge artsen die het beroep van tandarts uitoefenden, zagen door wet nr. 471/88 hun rechten weer erkend, maar deze wet werd naar aanleiding van een klacht door het Hof van Justitie betwist. Op 8 oktober 1998 keurde de Italiaanse regering een wetsbesluit goed dat voorschrijft dat tandartsen die zich tussen 1980 en 1985 aan de universiteit hadden ingeschreven, zich moeten onderwerpen aan een „geschiktheidproef” als noodzakelijke voorwaarde om het beroep van tandarts, dat zij overigens reeds sedert 10 jaar uitoefenen, te mogen blijven uitoefenen.

Kan de Commissie, overwegende dat bovengenoemde artsen dit zien als een onrechtvaardig gevolg van de vertraging van de opneming van de richtlijn door Italië,

overwegende dat de Commissie bij monde van Commissielid Monti op een vraag van november 1998 over de onderhavige kwestie op 14 januari 1999 antwoordde dat de geschiktheidproef niet door de Commissie is opgelegd, maar het resultaat is van overleg tussen haar en de Italiaanse autoriteiten,

overwegende dat het niet slagen voor de proef betekent dat personen die toch een diploma bezitten en het beroep sedert meer dan 10 jaar uitoefenen, automatisch uit het register van tandartsen worden geschrapt, mededelen:

1. of zij zich zou verzetten tegen de oplossing van het probleem van deze artsen door een opleidings- en nascholingscursus zonder selectief eindexamen (een procedure die ook wordt toegepast voor andere beroepen zoals psychotherapeut en advocaat — wet nr. 93/16 — of huisarts — wet nr. 277/91),
2. of zij niet vindt dat in elk geval de door personen die al tenminste sedert 10 jaar het beroep van tandarts uitoefenen, verworven rechten moeten worden beschermd?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(3 april 2000)

Zoals blijkt uit het antwoord op schriftelijke vraag no E-3352/98 van mevrouw Muscardini⁽¹⁾ waarnaar het geachte parlementslid verwijst, is de proeve van bekwaamheid als middel om deze artsen te legaliseren, hetgeen in het arrest van het Hof van Justitie van 1 juni 1995⁽²⁾ in twijfel wordt getrokken, het resultaat van overleg tussen de Italiaanse autoriteiten en de Commissie, dat op verzoek van de eerstgenoemden heeft plaatsgevonden. Als dit overleg niet had plaatsgevonden, had Italië ingevolge artikel 228 (ex artikel 171) van het EG-Verdrag alle maatregelen moeten nemen welke nodig zijn ter uitvoering van het arrest, en dus alle betrokken artsen gewoon de bevoegdheid moeten ontnemen om het beroep van tandheeskundige uit te oefenen.

De Commissie heeft ermee ingestemd de betrokken artsen als tandheeskundige te legaliseren — met name op voorwaarde dat een proeve van bekwaamheid wordt afgelegd — en ze heeft dienovereenkomstig een wijzigingsvoorstel van Richtlijn 78/686/CEE inzake de onderlinge erkenning van diploma's van de beoefenaar der tandheeskunde⁽³⁾ voorgelegd in het kader van een voorstel voor een richtlijn van het Parlement en de Raad van 2 december 1997⁽⁴⁾, „Slim” geheten. Dit voorstel wordt momenteel in het kader van de medebeslissingsprocedure door het Parlement en de Raad besproken. De artsen zullen onder deze voorwaarden het recht om het beroep van tandheeskundige uit te oefenen, blijven behouden.

⁽¹⁾ PB C 182 van 28.6.1999.

⁽²⁾ Jurisprudentie 1995, bladzijde I-1319.

⁽³⁾ PB C 233 van 24.8.1978.

⁽⁴⁾ PB C 28 van 28.1.1998.

(2000/C 330 E/252)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0828/00 van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie

(10 maart 2000)

Betreft: Brandveiligheid televisietoestellen

Is het de Commissie bekend dat uit een recent rapport van het Zweeds Nationaal Test- en Onderzoekinstituut zou blijken dat in Europa verkochte televisies als gevolg van een verlaging van de brandveiligheidsniveaus voor TV-behuizingen in de jaren '90 brandgevaarlijker zijn dan in de Verenigde Staten verkochte toestellen?

Uit de in het rapport verstrekte informatie zou kunnen worden geconcludeerd dat er televisietoestellen op de Europese markt zijn die gemakkelijker vlam zouden kunnen vatten en in dat geval branden als een fakkel, zodat mensen veel minder tijd hebben om weg te komen. Dit heeft gevolgen voor huishoudens in geheel Europa en met name voor ziekenhuizen en zorginstellingen, waar de brandveiligheidsvoorschriften tot doel hebben de brandbaarheid van de inhoud van de gebouwen en derhalve de gevaren te beperken, omdat het in geval van brand moeilijk is de patiënten te evacueren.

Is de Commissie voornemens de veiligheidsnormen van in Europa verkochte televisietoestellen met spoed te herzien om ervoor te zorgen dat de meest kwetsbare groepen in de samenleving in dezelfde mate als in de Verenigde Staten of nog beter tegen brand worden beschermd?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(18 april 2000)

De Commissie acht kwesties die de brandveiligheid betreffen van het hoogste belang.

De Commissie heeft de desbetreffende Zweedse autoriteiten om informatie verzocht over het verslag van het Zweeds Nationaal Test- en Onderzoeksinstituut waarvan het geachte parlementslid gewag maakt.

De veiligheid van televisietoestellen is geregeld bij Richtlijn 73/23/EEG betreffende elektrisch materiaal bestemd voor gebruik binnen bepaalde spanningsgrenzen (de laagspanningsrichtlijn) ⁽¹⁾. Brandveiligheidsaspecten komen meer specifiek aan de orde in de geharmoniseerde norm Audio-, video- en soortgelijke elektronische toestellen – Veiligheidseisen (NEN-EN-IEC 60065:1998), die is goedgekeurd door de Europese organisatie voor normalisatie CENELEC.

De Commissie heeft van de nationale autoriteiten tot dusver nog geen informatie ontvangen over tekortkomingen van deze norm met betrekking tot brandveiligheid. Naar aanleiding van de vraag van het geachte parlementslid zal de Commissie het vraagstuk echter bij de met de uitvoering van genoemde richtlijn belaste nationale autoriteiten aan de orde stellen tijdens hun volgende, voor 26 en 27 april 2000 geplande bijeenkomst.

Op basis van de informatie van de lidstaten zal dan de noodzaak van verdere actie, inclusief de mogelijkheid van een herziening van de desbetreffende veiligheidsnormen voor televisietoestellen, worden overwogen.

⁽¹⁾ PB L 77 van 26.3.1973.

(2000/C 330 E/253)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0837/00 van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(21 maart 2000)

Betreft: Winning van ijzer en nikkel bij Platani (Agia Sofia-Evia)

Het bedrijf Larko NV is in mei 1997 actief geworden in de buurt van Agia Sofia op het schiereiland Evia en is tegelijkertijd begonnen met het ontginnen in open groeve van de ijzer- en nikkelvoorraden bij Platani.

Gezien de volgende feiten:

- het Directoraat-generaal Milieu van het Ministerie van Milieubeheer, Ruimtelijke Ordening en Openbare Werken heeft bij besluit nr. 111249/5.8.1998 de milieueffectbeoordeling van Larko volgens de verkorte procedure goedgekeurd, d.w.z. zonder publicatie en kennisgeving aan de lokale instanties, hetgeen in strijd is met richtlijn 85/337/EEG ⁽¹⁾;
- de directeur Bosbouw van Evia heeft het bedrijf bij besluit nr. 3243/2.11.1998 een vergunning verleend ten aanzien van 857 stremma staatsbos bij Platani, hoofdzakelijk bestaande uit sparren;

- de boswachterij van Chalkida heeft het bedrijf een kapvergunning verstrekt, hetgeen indruist tegen verbodsbepaling nr. 4049/4.11.1987 van diezelfde boswachterij, waarmee het grazen in de sparrenbossen van Agia Sofia werd verboden om een natuurlijk herstel tot 2007 mogelijk te maken;
- de inwoners en instanties van deze streek hebben hierover een klacht voorgelegd aan de Raad van State;
- door de activiteiten van Larko in de periode 1998/1999 is schade toegebracht aan het wegennet van Agia Sofia-Psachna als gevolg van het ertsvervoer en het gebruik van zware machines, zonder dat er herstel is gepleegd;
- er zijn problemen ontstaan in het lokale ecosysteem, vooral in de sparrenbossen, die ook volgens de Griekse grondwet beschermd zijn, alsmede aan de kust bij Limnionas, waar rode modder langsstroomt omdat er geen opvangvoorzieningen voor het afvalwater zijn. Zowel de veeteelt als het toerisme in dit gebied hebben hieronder te lijden.

Kan de Commissie deze kwestie onderzoeken en nagaan of de nodige milieueffectrapportage is uitgevoerd en volgens de wettelijke voorschriften gepubliceerd en of de overige maatregelen zijn genomen die voor een correcte toepassing van het Gemeenschapsrecht vereist zijn? Welke maatregelen wil de Commissie nemen als zij schendingen van de communautaire milieuwetgeving, zoals hierboven vermeld, vaststelt? Is zij voornemens de bevoegde Griekse autoriteiten te verzoeken de nodige stappen te ondernemen om zowel de bewoners van de streek te beschermen als het landschap te herstellen?

(¹) PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(13 april 2000)

De Commissie beschikt niet over informatie betreffende de activiteiten van het bedrijf Larko op Evia. De door het geachte parlementslid beschreven soort activiteit is opgenomen in bijlage II van Richtlijn 85/337/EEG, als gewijzigd bij 97/11/EG (¹).

De Commissie, als hoedster van het Verdrag, zal een onderzoek instellen om zich ervan te verzekeren dat er geen inbreuk op het Gemeenschapsrecht is gepleegd bij de goedkeuring door de Griekse bevoegde instanties van de door Larko voorgelegde milieueffectstudie. Indien de Commissie wel een inbreuk op de communautaire wetgeving vaststelt, zal zij eventueel besluiten om de inbreukprocedure van artikel 226 (ex-artikel 169) van het EG-Verdrag in te leiden.

(¹) Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997 tot wijziging van Richtlijn 85/337/EEG betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, PB L 73 van 14.3.1997.

(2000/C 330 E/254)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0839/00

van Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) aan de Commissie

(21 maart 2000)

Betreft: Problemen met de tenuitvoerlegging van het operationeel programma voor onderwijs en initiële beroepsopleiding in het communautair bestek voor Griekenland

In mei 1998 heeft het Griekse Ministerie van Onderwijs een oproep tot inschrijving gedaan voor de modernisering van de leerstof voor het vak scheikunde voor de drie klassen van het hoger middelbaar onderwijs, onder de titel: herformulering en modernisering van de studieprogramma's voor natuurwetenschappen van het Ministerie van Onderwijs in het kader van het operationeel programma voor onderwijs en initiële beroepsopleiding (EPEAEK), subprogramma A1, maatregel 1.1 van het communautair bestek voor Griekenland.

Het instituut voor de uitgave van schoolboeken heeft drie onderwijspakketten goedgekeurd en bij Ministerieel besluit (C2 6201) is toestemming verleend voor de druk ervan. De procedure voor de evaluatie overschreed evenwel ruim het geplande tijdsbestek, met als resultaat dat het Pedagogisch Instituut enkele leden van het instituut en anderen, tegen aanzienlijke financiële vergoeding, heeft belast met het opstellen van provisorische scheikundeboeken voor het schooljaar 1999-2000. Bij decreet van 24 november 1999 (nr. 32/1999) heeft het instituut vervolgens evenwel besloten deze boeken in verbeterde versie ook voor het schooljaar 2000-2001 te herdrukken. Tegelijkertijd worden de officieel goedgekeurde boeken niet verder gebruikt.

Kan de Commissie mededelen:

1. of zij op de hoogte is van deze zaak?
2. waarom zijn de leerpakketten met boeken die zijn geëvalueerd en goedgekeurd nog niet gedrukt en aan de leerlingen en leerkrachten verstrekt?
3. waarom is het Ministerieel besluit C2 6201 nog niet uitgevoerd?
4. waarom zijn de provisorische boeken met fouten en al herdrukt, terwijl de goedgekeurde boeken niet verder worden ontwikkeld?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(18 april 2000)

In het kader van het operationeel programma voor onderwijs en initiële beroepsopleiding medefinanciert het Europees Sociaal Fonds (ESF) acties voor de hervorming van het leerplan en de modernisering van de leermiddelen.

Overeenkomstig de verordeningen betreffende de Structuurfondsen zijn de lidstaten verantwoordelijk voor de tenuitvoerlegging van de programma's.

Overeenkomstig de informatie die aan de Commissie is verstrekt door het Griekse ministerie van Onderwijs dat belast is met de tenuitvoerlegging van het programma in kwestie heeft het ministerie bij besluit C2/6201/31.12.99 zijn goedkeuring gehecht aan en het besluit genomen tot het drukken en het gebruik van nieuwe scheikundeboeken voor het geïntegreerd lyceum (d.w.z. boeken voor de scholieren, boeken voor de leraren, laboratoriumhandboek, transparanten). Het betreffende materiaal was echter niet tijdig klaar om gedrukt en gebruikt te worden in het schooljaar 2000-2001. Daarom werd gevraagd om de oude schoolboeken te herdrukken, zodat zij beschikbaar zijn voor het schooljaar 2000-2001. De herdrukte oude boeken zullen in de toekomst als alternatieve schoolboeken worden gebruikt.

(2000/C 330 E/255)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0840/00

van Ioannis Marínos (PPE-DE) aan de Commissie

(21 maart 2000)

Betreft: Werkloosheidscijfers in Griekenland

De statistische dienst van de Europese Unie, Eurostat, publiceerde op 4 januari 2000 heel interessante gegevens (publicatie nr. 1/2000) over het werkloosheidscijfer van mannen en vrouwen in de landen van de Europese Unie. Deze gegevens betreffen de periode november 1997 tot november 1999 en zijn gespecificeerd naar de rubrieken mannen en vrouwen en boven en onder de 25 jaar. Significant was het volledig ontbreken van statistische gegevens over Griekenland, terwijl er wel uitvoerige gegevens werden gegeven over de andere landen van de EU en over de Verenigde Staten en Japan.

Zou de Europese Commissie mij kunnen mededelen of de Griekse autoriteiten haar informatie hebben verstrekt met betrekking tot de werkloosheid in Griekenland? Zo niet, welke redenen werden hiervoor aangevoerd? Hebben de diensten van de Commissie stappen ondernomen om informatie te verkrijgen over de werkloosheidscijfers in Griekenland, en zo ja, welke?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(12 april 2000)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op schriftelijke vraag E-0338/00 van de heer Alavanos⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 131.

(2000/C 330 E/256)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0933/00
van Helmuth Markov (GUE/NGL) aan de Commissie

(29 maart 2000)

Betreft: Onderzoek van de Commissie inzake de Duitse deelstaat Thüringen

1. Welke onderzoeken in verband met steunverlening aan de deelstaat Thüringen uit hoofde van EU-programma's en richtlijnen heeft de Commissie uitgevoerd respectievelijk voert zij momenteel uit, en sinds wanneer?
2. Welke resultaten hebben de reeds afgesloten mededingingsonderzoeken opgeleverd? Wat is de financiële omvang van de onderzochte procedures en op welke speciale gebieden hebben zij betrekking?
3. Is de deelstaatregering bij het onderzoek betrokken en van de resultaten op de hoogte gesteld en/of zijn er concreet veranderingen geëist op bepaalde concrete punten? Zo ja, wanneer en welke?
4. Wat zijn de mogelijke gevolgen voor de deelstaat Thüringen en hoe beoordeelt de Commissie deze?
5. Welke onderzoeken zijn nog niet afgerond, wanneer zal dat naar verwachting wel het geval zijn en waarop hebben zij betrekking?
6. Moeten de in de deelstaat Thüringen gebruikelijke procedures bij de uitvoering van EU-programma's en richtlijnen worden aangepast? Zo ja, in welke zin en op welke terreinen?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(5 mei 2000)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(2000/C 330 E/257)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0951/00
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(29 maart 2000)

Betreft: Doelstelling 2-gebied Hainaut

De toekenning van Doelstelling 2-steun aan de Waalse provincie Hainaut leidt tot de delocalisatie van ondernemingen die reeds jarenlang zijn gevestigd in de aangrenzende provincie West-Vlaanderen. De betrokken bedrijfsleiders erkennen dat de verhuizing van hun activiteiten naar Hainaut volledig afhankelijk is van het al dan niet verwerven van Doelstelling 2-subsidies. Indien de bedrijfsleiders geen Europese steun krijgen, blijven ze actief in West-Vlaanderen. Om in aanmerking te komen voor deze subsidies moeten ze een maatschappelijke zetel hebben in Hainaut.

1. Hoeveel en welke aanvragen werden sinds 1 januari 2000 ingediend voor Doelstelling 2-ondersteuning van nieuwe economische activiteiten in Hainaut?
2. Wanneer en waar werden de maatschappelijke zetels van deze ondernemingen geregistreerd?
3. a) Hoeveel van deze ondernemingen waren in het verleden actief in de provincie West-Vlaanderen?
b) Hoeveel van deze ondernemingen zijn actief in de provincie West-Vlaanderen?

4. Wordt de betrokken ondernemingen uitdrukkelijk gevraagd of hun delocalisatie van West-Vlaanderen naar Hainaut afhankelijk is van het al dan niet toekennen van Doelstelling 2-steun?
- a) Zo ja, hoeveel „West-Vlaamse” bedrijfsleiders verkiezen zonder Doelstelling 2-steun activiteiten te ontplooien in Hainaut?
- b) Zo neen, zal de Commissie de bedrijfsleiders alsnog vragen in hoeverre hun delocalisatie afhankelijk is van Doelstelling 2-steun?
5. Is de Commissie bereid maatregelen te nemen om de delocalisatie van West-Vlaamse ondernemingen naar Hainaut te voorkomen?
- a) Zo ja welke?
- b) Zo neen, waarom niet?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(12 mei 2000)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(2000/C 330 E/258)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1027/00

van Marietta Giannakou-Koutsikou (PPE-DE) aan de Commissie

(29 maart 2000)

Betreft: Programma voor de bestrijding van werkloosheid en uitsluiting uit de arbeidsmarkt

Van de kredieten van het Sociaal Fonds die zijn opgenomen in het tweede communautair bestek voor Griekenland, dat nu ten einde loopt, waren oorspronkelijk 230 miljoen € uitgetrokken voor het Programma voor de bestrijding van werkloosheid en uitsluiting van kwetsbare sociale groepen zoals gehandicapten, drugsverslaafden en migranten. Dit bedrag werd met 60 miljoen € verminderd omdat de uitvoering van het programma waarvoor het bestemd was, vertraging opliep. Deze 60 miljoen € werd overgedragen naar een ander programma, zonder dat het echter helemaal zeker was dat dit bedrag daar wel zou worden gebruikt.

Het geld moet dringend naar die kwetsbare sociale groepen gaan waarvoor het is bestemd, namelijk naar gehandicapten, drugsverslaafden en migranten, zodat deze groepen kunnen worden geïntegreerd in de arbeidsmarkt. Hoe denkt de Commissie in het licht hiervan deze kwestie aan te pakken en hoe komt het volgens haar dat de uitvoering van het programma in vergelijking met de doelstellingen zoveel vertraging heeft opgelopen (al te gering gebruik van de middelen)?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(28 april 2000)

Volgens recente informatie van de Griekse autoriteiten was het benuttingspercentage voor de periode 1994-1999 ongeveer 55% van de uitgaven. Alle programmakredieten waren eind december 1999 vastgelegd en de kredietopname zal naar verwachting 100% zijn binnen de deadlines van de bestaande financiële verordeningen.

Het zeer lage benuttingspercentage gedurende, met name, de periode 1994-1997 had voornamelijk te maken met de vernieuwende aanpak van het programma, de niet-toereikende administratieve en beheerstructuren, de afwezigheid van geschikte uitvoeringsstructuren en tekortkomingen op het vlak van de accreditering.

Ondertussen is er aanzienlijke vooruitgang geboekt in vergelijking met de periode 1994-1997. Het nationaal bureau voor accreditering is geherstructureerd en functioneert op dit moment op zeer bevredigende wijze. Ook zijn er verbeteringen aangebracht aan de controle op het programma.

Toch is er in het kader van het derde communautair bestek van de Gemeenschap voor Griekenland 2000-2006 nog actie vereist, waarbij de nadruk ligt op een persoonlijke, preventieve en actieve benadering ter bevordering van de integratie van sociaal kwetsbare groeperingen in de arbeidsmarkt. In deze context is het van belang geschikte arbeidsmarktmechanismen en -structuren, alsmede steun-, opvang- en zorgstructuren te versterken of te ontwikkelen, teneinde de participatie, integratie en autonomie van de mensen die door uitsluiting worden bedreigd, met inbegrip van gehandicapten, te vergemakkelijken.

(2000/C 330 E/259)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1095/00

van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie

(7 april 2000)

Betreft: Thermische centrale in Aboño (Asturië)

De inwoners van Pervera (Carreño, Asturië) ondervinden dagelijks hinder van de industrie in het gebied. Enkele dagen geleden ontsnapte een grote aswolk uit de thermische centrale van Aboño. Onvoorstelbaar genoeg weigerde de bedrijfsleiding de betrokken inwoners informatie te verstrekken over de aard van de wolk en over de oorzaak van het incident.

Kan de Commissie nagaan of deze centrale voldoet aan de communautaire milieuvorschriften, met name Richtlijn 88/609 inzake beperking van de emissies in de lucht door grote stookinstallaties?

Welke stappen kan de Commissie bij de bevoegde autoriteiten ondernemen om ervoor te zorgen dat dit bedrijf de nodige maatregelen neemt om de levenskwaliteit van de omwonenden en de bescherming van het milieu te waarborgen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(16 mei 2000)

De Commissie is niet op de hoogte van de door het geachte parlementslid genoemde feiten. Zij stelt bij de betrokken lidstaat een onderzoek in en zal het geachte parlementslid in kennis stellen van het resultaat van dit onderzoek.
